LOUISA MAY ALCOTT
Bông Hồng trên Ngọn đồi xanh
TẤM ANH CHỊ EM HỌ
Tiểu thuyết
Quách Cẩm Phương dịch
ĐINH TỊ BOOKS
NXB THANH NIÊN

BÔNG HỒNG TRÊN NGỌN ĐỒI XANH

Tác giả: **Louisa May Alcott**

Dịch thuật: **Quách Cẩm Phương**

Thể loại: **Tiểu thuyết kinh điển**

Nhà xuất bản: **Thanh Niên**

---

*Ebook:***nguyenthanh-cuibap**

CHƯƠNG 1

Hai cô gái

Rose ngồi một mình trong căn phòng khách lớn và đẹp đẽ nhất của tòa lâu đài, chiếc khăn tay đặt ngay bên cạnh, sẵn sàng đón chờ những giọt nước mắt đầu tiên, vì cô đang nghĩ tới những rắc rối của mình nên có thể sẽ khóc một trận như mưa. Cô đã chạy vào căn phòng này bởi đây là nơi thích hợp để đau khổ; nó tối và tĩnh lặng, chất đầy đồ cổ, những tấm rèm u buồn, khắp xung quanh treo toàn tranh chân dung của các quý ông nghiêm nghị trong bộ tóc giả, các quý bà mũi khoằm với kiểu tóc cầu kỳ, hay những đứa trẻ mặc áo khoác ngắn hoặc váy chiết eo nhỏ xinh nhìn chằm chằm về phía trước. Đây là nơi tuyệt vời dành cho nỗi thống khổ; từng hạt mưa xuân đang tí tách gõ vào khung cửa sổ dường như cũng đang nức nở: "Hãy khóc đi cô bé, có tôi khóc cùng em rồi đây."

Rose thực sự có lý do để buồn bã; cô không còn mẹ, mới đây còn mất cả cha, điều đó khiến cô chẳng còn mái ấm nào khác ngoại trừ nơi này, với các bà của mình. Cô mới ở với họ có một tuần, dù rằng các quý bà tốt bụng đã cố gắng hết sức để khiến cô vui, họ vẫn chưa thực sự thành công lắm, bởi cô quá khác biệt so với những đứa trẻ họ đã từng gặp, và họ có cảm giác như mình đang phải chăm sóc cho một cánh bướm u buồn.

Họ đã để cô được tự do trong căn nhà, trong một, hai ngày đầu, cô đã tự tìm niềm vui bằng cách đi lang thang khắp nơi. Đây là một tòa lâu đài cổ tuyệt đẹp, với vô vàn góc khuất yên tĩnh đủ mọi sắc thái, những căn phòng xinh xắn, cùng những hành lang bí ẩn. Cửa sổ được trổ ở những chỗ không ngờ đến, những chiếc ban công nhỏ nhô ra phía trên khu vườn đầy lãng

mạn, ở tầng trên còn có cả một đại sảnh dài chứa đầy những đồ vật kỳ lạ được mang về từ khắp nơi trên thế giới; vì gia đình Campbell vốn làm nghề thuyền trưởng suốt nhiều thế hệ.

Thậm chí bà Plenty còn cho phép Rose được lục lọi căn phòng trưng bày đồ gốm sứ tuyệt đẹp của bà - trong đó cất giấu biết bao "món ngon" tuyệt hảo mà bất kỳ đứa trẻ nào cũng yêu thích; nhưng Rose có vẻ không quan tâm lắm đến sự cám dỗ ngọt ngào ấy; nên khi niềm hy vọng đó sụp đổ, bà Plenty đành bỏ cuộc trong nỗi tuyệt vọng.

Bà Peace hiền dịu đã thử sức với tất cả những món đồ may vá đẹp đẽ, lên kế hoạch làm một cái tủ quần áo cho búp bê, đủ để chiếm trọn trái tim của các bé gái, kể cả những bé gái lớn hơn. Nhưng Rose chẳng mấy thích thú những chiếc mũ bằng vải xa tanh hồng cùng những đôi bít tất tí hon, mặc dù cô vẫn ngoan ngoãn khâu vá cho tới khi bà Peace bắt gặp cô dùng đuôi của một chiếc váy cưới lau nước mắt, vậy là phát hiện ấy đã đặt dấu chấm hết cho sự nghiệp may vá của cô.

Sau đó, cả hai bà đã bàn bạc với nhau rồi chọn ra một đứa trẻ gương mẫu trong khu để mời tới chơi cùng cô cháu gái. Nhưng Annabel Bliss lại là thất bại nặng nề nhất trong tất cả các thất bại, vì Rose không thể nào chịu nổi khi nhìn thấy cô bé ấy, cô bảo Annabel giống hệt một con búp bê bằng sáp đến nỗi cô muốn nhéo cho cô bé ấy một cái để xem liệu cô bé ấy có kêu ré lên không. Thế là Annabel bé bỏng, nghiêm nghị được mời về nhà, còn các bà đã quá mỏi mệt nên quyết định để mặc Rose tự xoay xở trong một, hai ngày.

Thời tiết xấu và một cơn cảm lạnh khiến cô phải ở trong nhà; cô dành phần lớn thời gian trong thư viện, nơi cất giữ những cuốn sách của cha cô. Ở đây, cô đọc rất nhiều sách, thi thoảng khóc một chút, và mơ nhiều giấc mơ tươi sáng, những giấc mơ

có thể khiến một đứa trẻ giàu trí tưởng tượng cảm thấy thoải mái, thích thú. Việc này hợp với cô hơn bất cứ thứ gì khác, nhưng nó không tốt cho cô. Cô trở nên xanh xao, hai mắt nặng trĩu, lờ đờ, dẫu cho bà Plenty có cho cô uống nhiều chất sắt đến nỗi đủ để làm hẳn một cái bếp, còn bà Peace chăm cô ăn như chăm một chú chó xù.

Nhìn cảnh này, những người bà tội nghiệp phải vò đầu bứt tai để nghĩ ra một thú vui mới, họ quyết định mạo hiểm một phen, dù cho không mấy hy vọng là sẽ thành công. Họ không nói gì với Rose về kế hoạch cho buổi chiều thứ Bảy này, thay vào đó, họ để cô một mình cho tới lúc bí mật khổng lồ được "bật mí". Họ có chút mơ mộng rằng cô bé kỳ lạ ấy sẽ tìm thấy niềm vui ở cái nơi không mong chờ nhất.

Trước khi cô kịp rớt nước mắt, một tiếng động phá vỡ bầu im lặng, khiến cô dỏng tai lên. Đó chỉ là tiếng hót ríu rít nhẹ nhàng của một chú chim, nhưng có vẻ đây là một chú chim đặc biệt. Trong một lúc, cô nghe thấy tiếng hót ríu rít nhẹ nhàng biến thành tiếng huýt sáo đầy sống động, rồi đến tiếng láy rền, tiếng cúc cu, tiếng chiêm chiếp và kết thúc bằng một âm thanh hòa trộn tất cả các nốt nhạc, như thể chú chim vừa mới bật cười thành tiếng. Rose cũng cười và quên đi nỗi thống khổ của mình, cô nhảy bật dậy, hăm hở nói:

"Một con chim nhại. Nó ở đâu thế nhỉ?"

Cô chạy dọc theo dãy hành lang dài, nhòm ra ngoài cánh cửa ở cả hai đầu, nhưng không thấy bất kỳ loài lông vũ nào ngoại trừ một con gà đang quết đuôi dưới tán lá ngưu bàng. Cô lắng nghe lần nữa, âm thanh ấy dường như ở bên trong căn nhà. Cô lại lao đi, hào hứng với cuộc rượt đuổi, đi theo giai điệu biến đổi không ngừng ấy tới cánh cửa của căn phòng chứa đồ sứ.

"Ở trong này sao? Thú vị thật đấy!" Cô nói. Nhưng khi cô bước

chân vào, chẳng có con chim nào cả, ngoại trừ đôi chim nhạn có nụ hôn vĩnh cửu được đặt trên kệ đồ gốm sứ Quảng Đông. Đột nhiên, gương mặt Rose sáng bừng lên, cô nhẹ nhàng mở cái cửa trượt, ngó vào trong bếp. Nhưng giai điệu ấy đã ngừng lại, tất cả những gì cô nhìn thấy là một cô gái đeo chiếc tạp dề màu xanh da trời đang kì cọ nền lò sưởi. Rose nhìn chăm chăm vào cô gái ấy suốt một phút, rồi đột nhiên hỏi:

"Chị nghe thấy tiếng con chim nhại chứ?"

"Đó là chim Phebe." Cô gái trả lời, đôi mắt đen láy sáng lấp lánh khi cô ấy ngước nhìn lên.

"Nó bay đi đâu mất rồi?"

"Nó vẫn ở nguyên đây."

"Ở đâu cơ?"

"Trong cổ họng của tôi. Cô muốn nghe tiếng nó không?"

"Ôi, có chứ! Tôi vào ngay đây." Rồi Rose leo qua cái cửa trượt, trèo sang chiếc kệ để đồ rộng hơn ở phía bên kia, vì đang vội và bối rối nên cô không thể lãng phí thời gian đi vòng vèo bằng đường cửa chính được.

Cô gái lau sạch tay, đứng bắt tréo chân trên tấm thảm trải sàn giữa đống bọt xà phòng, rồi từ trong cái cổ họng nhỏ nhắn của cô ấy phát ra tiếng líu lo của chim nhạn, tiếng tu huýt của chim cổ đỏ, tiếng gọi bầy của giẻ cùi lam, tiếng hót du dương của chim hét, tiếng gù của chim bồ câu, và rất nhiều âm thanh quen thuộc khác nữa. Giống như lúc nãy, tất cả kết thúc bằng tiếng hoan ca của một chú chim sẻ vườn vừa hót vừa bay nhảy giữa bãi cỏ rộng thênh thang trong một ngày tháng Sáu rực rỡ nắng vàng.

Rose ngạc nhiên đến nỗi suýt thì ngã khỏi chỗ ngồi của mình, khi buổi hòa nhạc mini ấy kết thúc, cô vỗ tay đầy vui sướng:

"Ôi, hay quá! Ai đã dạy chị vậy?"

“Những chú chim.” Cô gái trả lời với nụ cười mỉm trên môi, rồi trở lại ngay với công việc.

“Thật tuyệt vời! Tôi biết hát, nhưng chẳng hay bằng một nửa thế này. Chị tên là gì vậy?”

“Phebe Moore.”

“Tôi đã từng nghe người ta nói về chim Phebe; nhưng tôi không nghĩ chim Phebe có thể hót hay được như thế.” Rose vừa cười nói vừa thích thú nhìn theo những đám bọt xà phòng bám trên từng viên gạch. “Tôi ở lại xem chị làm việc được chứ? Ở một mình trong phòng khách thì cô đơn lắm.”

“Vâng, chắc chắn rồi, nếu cô muốn.” Phebe trả lời, vắt kiệt nước trên miếng giẻ, điều này khiến Rose thấy cực kỳ ấn tượng.

“Vẩy nước tung tóe khắp nơi rồi chà xà phòng chắc là vui lắm nhỉ. Tôi rất muốn thử, chỉ e các bà sẽ không thích.” Rose nói, có vẻ khá hứng thú với công việc mới mẻ này.

“Cô sẽ thấy mệt mỏi ngay thôi, vì thế cô không nên động tay vào, chỉ đứng quan sát thôi.”

“Tôi đoán chị giúp được nhiều việc cho mẹ mình lắm nhỉ?”

“Tôi không có mẹ.”

“Ôi, chị sống ở đâu thế?”

“Tôi sẽ sống ở đây, hy vọng là thế. Bà Debby cần có thêm ai đó giúp việc, và tôi sẽ thử việc trong vòng một tuần.”

“Tôi hy vọng chị sẽ được ở lại, ở đây buồn tẻ lắm.” Rose nói, đột nhiên cảm thấy thích cô gái này, cô ấy có thể hót như một chú chim và làm việc như một người phụ nữ trưởng thành.

“Tôi hy vọng như vậy; tôi đã mười lăm tuổi rồi, đủ lớn để có thể tự kiếm tiền nuôi sống mình. Cô sẽ ở lại đây một thời gian, phải vậy không?” Phebe hỏi, ngước mắt lên nhìn vị khách của mình và tự hỏi tại sao cuộc sống lại có thể buồn tẻ được khi mà cô gái ấy mặc một chiếc váy bằng lụa, đeo một chiếc tạp dề xếp

ly xinh xắn, trên cổ là một chiếc dây chuyền có mặt hình trái tim đẹp đẽ và tóc thì búi gọn gàng trong cái lưới chụp tóc bằng nhung.

"Ừ, tôi sẽ ở đây cho tới khi nào chú của tôi tới. Giờ chú là người giám hộ của tôi, tôi không rõ chú định làm gì với tôi. Chị có người giám hộ chứ?"

"Chúa ơi, tất nhiên là không! Tôi bị bỏ rơi trên bậc thềm của một nhà tế bần từ lúc mới sinh, rồi cô Rogers thấy thích tôi nên đã cho tôi ở lại từ lúc ấy. Nhưng giờ cô ấy mất rồi, nên tôi phải tự chăm sóc cho bản thân."

"Thú vị thật đấy! Giống như Arabella Montgomery trong truyện *Đứa trẻ của người Gypsy*. Chị đã đọc câu chuyện dễ thương đó chưa?" Rose hỏi, cô rất thích truyện về những đứa trẻ bị bỏ rơi, và đã đọc qua không ít.

"Tôi không có sách để đọc, những lúc rảnh rang, tôi thường chạy vào trong rừng; chơi ở trong đó khiến tôi thấy thoải mái hơn là đọc truyện." Phebe trả lời, cô ấy đã làm xong một việc và bắt đầu chuyển sang việc khác.

Rose nhìn theo khi Phebe lấy ra một chiếc xoong lớn chứa đầy đậu và bắt đầu ngồi nhặt, cô tự hỏi cuộc sống chỉ có làm việc mà không được vui chơi thì sẽ như thế nào. Ngay lúc ấy, có vẻ Phebe nghĩ rằng đã đến lượt mình đặt câu hỏi, cô ấy cất tiếng, vẻ bâng khuâng:

"Tôi đoán cô học hành nhiều lắm nhỉ?"

"Ôi trời, đúng là như thế! Tôi học ở trường nội trú gần một năm, và tôi phát ngốt với đống bài học. Vừa học xong bài này, cô Power đã giao thêm bài khác, tôi khổ sở đến nỗi gần như khóc cạn cả nước mắt. Cha tôi thì chẳng bao giờ làm khó tôi, cha luôn dạy tôi thật nhẹ nhàng khiến tôi yêu thích việc học hành. Ôi, chúng tôi đã rất hạnh phúc và thương yêu nhau! Nhưng giờ cha

đã mất rồi, và bỏ tôi lại một mình."

Giọt nước mắt - hay chính xác hơn là hai hàng nước mắt - mà lúc nãy Rose ngồi chờ mãi không thấy, bây giờ tự động chảy ra, chúng lăn xuống hai gò má cô, diễn tả rõ ràng về tình yêu và nỗi buồn hơn bất kỳ ngôn từ nào.

Trong một lúc lâu, cả căn bếp chẳng có tiếng động nào khác ngoại trừ tiếng khóc nức nở của cô gái bé bỏng cùng tiếng tí tách đầy vẻ thương cảm của những hạt mưa. Phebe dừng việc nhặt đậu, đôi mắt cô ấy hiện lên nỗi xót xa khi nhìn Rose úp mặt vào giữa hai đầu gối. Phebe nhận ra trái tim bên dưới chiếc dây chuyền kia đang nhói đau bởi sự mất mát, còn chiếc tạp dề xinh xắn kia được dùng để lau khô những giọt nước mắt buồn tủi hơn bất cứ giọt nước mắt nào mà cô gái bé bỏng ấy từng nhỏ xuống.

Chẳng biết tại sao, Phebe cảm thấy hài lòng với chiếc váy dài bằng vải trúc bâu màu nâu và chiếc váy yếm kẻ sọc màu xanh da trời của mình; sự ghen tị đã biến thành lòng thương cảm; nếu can đảm hơn, Phebe đã chạy tới ôm vị khách đang đau buồn kia vào lòng.

E rằng làm thế thì không được đúng đắn lắm, cô ấy bèn cất giọng vui tươi:

"Tôi dám chắc là cô sẽ không đơn độc đâu khi mà có biết bao người thân ở xung quanh mình, tất cả bọn họ đều rất giàu có và thông tuệ. Bà Debby nói rằng cô sẽ được chăm chút đến từng chân tơ kẽ tóc, vì cô là cô con gái duy nhất trong gia đình."

Câu nói cuối cùng của Phebe khiến Rose mỉm cười, dù mắt cô vẫn còn đẫm nước, và cô hé tạp dề, ngước mắt nhìn lên, khuôn mặt u sầu, nói bằng giọng phiền muộn nửa đùa nửa thật:

"Đó là một trong những rắc rối của tôi đấy! Tôi có sáu người bà, người thím, người cô, và người nào cũng muốn có tôi, mà tôi

thì chẳng hiểu nhiều lắm về bất kỳ ai trong số họ. Cha tôi gọi nơi này là Khu đồi của những quý bà, bây giờ tôi đã hiểu vì sao."

Phebe bật cười và tiếp tục khích lệ:

"Mọi người đều gọi như thế, cái tên đó quá đúng ấy chứ, tất cả các quý bà trong gia đình Campbell đều sống ở gần đây, họ thường xuyên đến thăm các quý bà trưởng bối."

"Mấy người thím,người cô thì tôi còn chịu được, nhưng tôi có đến cả tá anh em họ, tất cả đều là những gã con trai đáng sợ, mà tôi thì ghét bọn con trai. Vài người trong số họ có tới thăm tôi vào thứ Tư vừa rồi, nhưng tôi vẫn nằm trên giường, lúc bà vào gọi tôi, tôi trùm chăn lên kín người, ra vẻ là đang ngủ. Tôi sẽ phải gặp họ vào một ngày nào đó, nhưng tôi sợ lắm." Rose rùng mình. Vì hồi trước chỉ có mình Rose sống cùng người cha tật nguyền nên cô chẳng biết gì về bọn con trai, cô coi họ như một loài động vật hoang dã nào đó vậy.

"Ôi! Tôi đoán là cô sẽ thích họ thôi. Tôi đã nhìn thấy họ khi họ đến từ Mũi Đất, thi thoảng họ đến bằng tàu thuyền, có lúc lại cưỡi ngựa tới. Nếu cô thích tàu bè và ngựa, tôi tin chắc cô sẽ thấy thích thú ngay thôi."

"Nhưng tôi chẳng thích mấy thứ đó. Tôi sợ ngựa, bị say tàu, và ghét bọn con trai!" Rose tội nghiệp nắm chặt hai tay khi nghĩ về viễn cảnh khủng khiếp đang chờ phía trước. Nếu chỉ có duy nhất một trong những nỗi sợ này, cô vẫn có thể chịu đựng được, nhưng khi tất cả chúng cùng xuất hiện, cô không đủ sức đối phó với chúng, và cô bắt đầu nghĩ đến việc nhanh chóng quay trở lại ngôi trường đáng ghét kia.

Phebe bật cười trước nỗi phiền muộn của cô bé đến nỗi những hạt đậu trong xoong rung lên, nhưng cô ấy vẫn cố vỗ về Rose bằng cách đưa ra một gợi ý để làm giảm bớt sự căng thẳng:

"Có lẽ chú của cô sẽ đưa cô tới nơi nào đó không có bọn con

trai. Bà Debby nói rằng ông ấy là một người thực sự tốt bụng, mỗi lần tới đây, ông ấy luôn mang theo rất nhiều đồ hay ho."

"Ừ, nhưng chị sẽ thấy đó chính là một rắc rối nữa, bởi vì tôi chẳng biết gì về chú Alec cả. Chú gần như chẳng bao giờ tới thăm tôi mặc dù chú vẫn thường xuyên gửi cho tôi những món đồ đẹp đẽ. Giờ tôi sẽ phải chịu sự giám hộ của chú, rồi sẽ phải để ý tới chú cho tới năm mười tám tuổi. Có thể tôi sẽ không thích chú, và tôi đang rầu hết cả lòng đây."

"Ôi, nếu là tôi thì tôi sẽ không tự chuốc lấy phiền muộn như thế đâu, thay vào đó tôi sẽ vui vẻ. Tôi tin rằng nếu tôi có nhiều người thân và tiền bạc như thế, tôi sẽ nghĩ là mình thật an nhàn sung sướng, cứ thế mà hưởng thụ thôi." Phebe bắt đầu nói, nhưng mới nói tới đó thì từ bên ngoài bỗng vang lên tiếng rầm rầm khiến cả hai nhảy bật dậy.

"Sấm đấy." Phebe nói.

"Là một đoàn xiếc!" Rose kêu lên, vì đang ngồi ở trên cao nên cô có thể nhìn thấy một cỗ xe rực rỡ sắc màu cùng mấy chú ngựa lùn với những chiếc bờm và đuôi tung bay trong gió.

Tiếng ồn nhỏ dần, hai cô gái đang định tiếp tục tâm sự thì bà lão Debby xuất hiện, gương mặt có vẻ cau có và ngái ngủ.

"Mọi người đang chờ cô ở phòng khách đấy, cô Rose ạ."

"Có ai tới sao?"

"Trẻ con đừng nên thắc mắc, hãy làm những gì được bảo." Đó là tất cả những gì Debby trả lời.

"Tôi hy vọng đó không phải cô Myra; lúc nào cô ấy cũng khiến tôi sợ chết khiếp khi mà cứ hỏi cơn ho của tôi ra sao, rồi lại rên rỉ như kiểu tôi sắp chết đến nơi ấy." Rose nói, chuẩn bị quay trở ra theo lối vào lúc nãy.

"Tôi đoán cô sẽ ước đó là cô Myra khi cô biết người tới là ai. Và đừng bao giờ để tôi bắt gặp cô chạy vào căn bếp của tôi theo lối

đó một lần nữa, nếu không tôi sẽ nhốt cô vào trong hầm đấy." Bà Debby gầm lên. Lúc nào người phụ nữ này cũng nghĩ rằng dọa nạt bọn trẻ con trong mọi tình huống là trách nhiệm của mình.

CHƯƠNG 2

Những người anh em họ

Rose luống cuống quay trở lại phòng trưng bày đồ gốm sứ càng nhanh càng tốt, cô làm mặt xấu với bà Debby, rồi vừa chỉnh trang lại đầu tóc vừa xốc lại tinh thần. Sau đó, cô rón rén đi dọc theo hành lang và nhòm vào phòng khách. Không có ai ở đó, nó yên tĩnh đến mức cô chắc mẩm rằng các vị khách đang ở trên lầu cả rồi. Thế là cô mạnh dạn nhảy vọt qua cánh cửa đang khép hờ, rồi phát hiện ra ở phía bên kia cánh cửa là một cảnh tượng khiến cô suýt nghẹt thở.

Có bảy cậu chàng đang đứng thành một hàng, đủ mọi lứa tuổi, đủ mọi vóc dáng, tất cả đều có mái tóc vàng, đôi mắt màu xanh nước biển, mặc trang phục Scotland chỉnh tề. Họ cùng mỉm cười, gật đầu và đồng thanh nói: "Khỏe chứ, cô em họ?"

Rose há hốc miệng kinh ngạc, dáo dác nhìn quanh mình như thể đang chuẩn bị bay đi. Nỗi sợ hãi khiến cô có cảm giác căn phòng không chỉ có bảy cậu chàng mà dường như kín đặc bọn con trai. Trước khi cô kịp bỏ chạy, cậu cao lớn nhất đã bước ra khỏi hàng và nhẹ nhàng nói:

"Đừng hoảng. Mọi người trong gia đình tới đây để chào đón em; anh là thủ lĩnh ở đây, Archie, sẵn sàng phục vụ quý cô."

Cậu vừa nói vừa chìa tay ra. Rose rụt rè đặt bàn tay mình lên bàn tay to lớn màu nâu ấy, nó khép lại, nắm chặt bàn tay nhỏ nhắn, trắng muốt của cô khi người thủ lĩnh tiếp tục màn giới thiệu.

"Bọn anh đến đây với bộ cánh sang trọng thế này là vì bọn anh luôn phải ăn mặc chỉnh tề trong những dịp quan trọng. Hy vọng em thích điều này. Giờ thì để anh giới thiệu với em những

chàng trai khác nhé, rồi chúng ta sẽ vui vẻ với nhau ngay thôi. Cậu to lớn kia là Điện hạ Charlie, con của thím Clara. Thím Clara chỉ có mỗi cậu ấy thôi, nên cậu ấy vô cùng đáng quý. Cậu nhóc lọm khọm kia là Mac, một con mọt sách, gọi tắt là Mọt. Cậu chàng dễ thương kia là Steve Đỏm Dáng. Nếu có thể, em hãy nhìn đôi găng tay và chỏm tóc của cậu ấy mà xem. Hai cậu ấy là con của thím Jane, em nên tin rằng hai đứa là một cặp có một không hai. Mấy đứa kia là lũ nghịch ngợm nhà anh, Geordie, Will và bé Jamie. Nào, các chàng trai, bước lên và thể hiện phép tắc đi nào."

Sau hiệu lệnh ấy, mặc cho Rose chẳng thoải mái chút nào, sáu bàn tay khác đã chìa ra, rõ ràng là đang chờ cô bắt tay với tất cả bọn họ. Quả là một giây phút đầy phiền toái đối với một đứa trẻ nhút nhát; nhưng cô vẫn chưa quên, đây là những người bà con tới để đón chào cô, thế là cô cố gắng hết sức đáp lại sự chào đón ấy một cách thật thân mật.

Khi nghi lễ đầy ấn tượng này kết thúc, hàng ngũ giải tán, cả hai căn phòng lập tức có cảm giác như tràn ngập đám con trai. Rose vội vã tìm chỗ trú ẩn trên một chiếc ghế lớn và ngồi đó quan sát những "kẻ xâm lược", tự hỏi tới lúc nào mới có người đến giải cứu cô.

Tuy cảm thấy đó là một gánh nặng, nhưng như thể muốn can đảm thực hiện cho xong nhiệm vụ của mình, từng chàng trai tiến tới gần, dừng lại bên cạnh ghế của cô, đưa ra một lời phát biểu ngắn gọn và nhận lại câu trả lời thậm chí còn ngắn gọn hơn, rồi sau đó rời đi cùng gương mặt đầy nhẹ nhõm.

Archie tiến tới đầu tiên, chồm người qua lưng ghế, cất giọng nói như một người cha:

"Anh rất mừng vì em đã tới đây, cô em họ ạ. Anh hy vọng em sẽ thấy Khu đồi của những quý bà là nơi khá vui vẻ."

“Em cũng nghĩ vậy.”

Mac lắc đầu để hất tóc ra khỏi mắt, loạng choạng vấp phải chiếc ghế con, đột nhiên hỏi:

“Em có đem theo sách chứ?”

“Bốn hộp đầy. Em để chúng trong phòng đọc sách ấy.”

Mac biến mất khỏi căn phòng, và Steve đang đứng thả dáng, khoe trọn bộ quần áo đẹp đẽ, lên tiếng kèm theo một nụ cười nhã nhặn:

“Bọn anh rất tiếc vì không gặp được em vào thứ Tư tuần trước. Anh hy vọng cơn cảm lạnh của em đã thuyên giảm.”

“Vâng, cảm ơn anh.” Một nụ cười chợt hiện lên trên mặt Rose, để lộ hai lúm đồng tiền khi cô nhớ lại mình đã trốn dưới tấm chăn ra sao.

Cảm thấy đã nhận được đủ sự chú ý, Steve thong thả bước đi, cái chỏm tóc trên đầu cậu nhô cao hơn bao giờ hết, còn Điện hạ Charlie tung tăng bước tới, nói bằng giọng nhẹ nhàng, thoải mái:

“Mẹ anh gửi lời hỏi thăm, bà hy vọng em đã khỏi ốm và có thể tới nhà anh chơi vào một ngày nào đó trong tuần sau. Chỗ này chắc hẳn tẻ nhạt khủng khiếp đối với một cô gái nhỏ như em.”

“Trông em nhỏ con thế thôi, nhưng em mười ba tuổi rưỡi rồi đấy.” Rose gào lên, quên bẵng sự xấu hổ bởi cô còn bận giận dữ trước sự xúc phạm này.

“Xin thứ lỗi, thưa quý cô; thật không thể ngờ được đấy.” Rồi Charlie bỏ đi với một tràng cười lớn, cậu vui vì đã chọc tức được cô em họ nhu mì của mình.

Geordie với Will cùng đi tới, hai cậu bé mười một và mười hai tuổi trông cực kỳ khỏe khoắn, cả hai đều dán chặt đôi mắt xanh to tròn vào Rose, mỗi người hỏi một câu hỏi như thể họ đang tham gia một cuộc thi bắn tên còn Rose chính là mục tiêu.

“Chị mang theo con khỉ chứ?”

“Không, nó chết rồi.”

“Chị sẽ có một con tàu riêng chứ?”

“Chị hy vọng là không.”

Hai đứa lập tức bước đi bằng động tác rất nghiêm trang như trong quân ngũ, rồi đến lượt cậu bé Jamie đi tới và đòi quà bằng sự chân thật của trẻ con:

“Chị có mang thứ gì hay ho tới cho em không?”

“Có, rất nhiều kẹo.” Rose trả lời, thế là Jamie liền sà tới ngồi vào trong lòng cô và thơm lên má cô một cái thật kêu, thể hiện rằng cậu bé rất thích cô.

Toàn bộ hành động ấy khiến Rose ngỡ ngàng, nhất là khi những cậu con trai kia nhìn thấy và cười ầm lên, trong cơn bối rối, Rose vội vàng nói với “kẻ xâm lược” nhỏ:

“Em có nhìn thấy gánh xiếc đi ngang qua không?”

“Lúc nào cơ? Ở đâu cơ?” Tất cả đám con trai xôn xao đầy phấn khích.

“Ngay trước lúc mọi người tới. Chí ít thì em nghĩ đó là một gánh xiếc, vì em nhìn thấy một cỗ xe có màu đỏ và đen, cùng rất nhiều ngựa con, và...”

Cô chưa kịp nói thêm thì tất cả mọi người lại rộ lên một tràng cười khiến cô đột ngột ngừng lại. Archie vừa cười lăn lộn vừa giải thích cho cô:

“Đó là cỗ xe chó kéo mới của bọn anh và đám ngựa lùn Shetland. Sẽ không có gánh xiếc nào đâu, cô em họ ạ.”

“Nhưng đám ấy đông lắm mà, họ đi rất nhanh, chiếc xe thì đỏ rực.” Rose cố gắng biện bạch cho sự nhầm lẫn của mình.

“Đi nào, ra xem chúng thôi!” Điện hạ cười ngất, bảo. Chưa kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra, Rose đã bị kéo vào nhà để xe và được mấy người anh em họ tranh nhau giới thiệu về ba chú ngựa bờm

xờm cùng chiếc xe chó kéo màu đỏ rực.

Cô chưa từng đến mấy chỗ như thế này bao giờ, nên không rõ mình có được phép tới đây không, nhưng khi cô bảo rằng "Có lẽ các bà sẽ không thích đâu" thì tất cả mọi người lại cười ồ lên:

"Bà bảo bọn anh làm em vui mà, và ở ngoài này, bọn anh có thể làm được điều đó tốt hơn so với ở trong nhà."

"Em sợ là em sẽ bị ốm mất nếu không có áo choàng." Rose lên tiếng. Cô muốn ở lại, nhưng cảm thấy không được thoải mái lắm.

"Không sao đâu! Để đấy bọn anh lo." Mấy cậu chàng cười lớn, một cậu chụp chiếc mũ của mình lên đầu cô, một cậu khác buộc hai tay chiếc áo khoác của mình quanh cổ cô, cậu thứ ba gần như làm cô ngạt thở khi trùm kín chiếc chăn nhung lên người cô, còn cậu thứ tư vừa mở cánh cửa của chiếc xe ngựa bốn bánh đậu gần đó vừa vung tay, nói:

"Xin mời quý cô bước lên, xin hãy thật thoải mái trong lúc chúng tôi trình diễn vài trò vui cho quý cô xem."

Thế là Rose thư thái ngồi đó, xem các chàng trai biểu diễn điệu nhảy truyền thống của người Scotland, thần thái cùng kỹ thuật của họ khiến Rose vỗ tay và cười thật lớn, điều mà suốt nhiều tuần nay cô chưa từng làm.

"Thế nào hả quý cô của tôi?" Điện hạ hỏi, mặt đỏ bừng và thở hổn hển khi màn biểu diễn kết thúc.

"Tuyệt diệu! Em mới tới nhà hát có một lần, màn nhảy múa ở đó còn chẳng đẹp bằng một nửa so với màn biểu diễn này. Các anh quả thực vô cùng tài giỏi!" Rose đáp và mỉm cười với các anh em họ, giống như một tiểu nữ hoàng đang mỉm cười với thần dân của mình.

"À, bọn anh còn nhiều trò hay lắm, đó mới chỉ là phần mở màn thôi. Bọn anh không mang theo kèn, nếu không bọn anh đã

hát cho em nghe và chơi một điệu Scotland truyền thống rồi." Charlie nói, có vẻ vô cùng hãnh diện trước lời khen của cô em họ.

"Em không biết chúng ta là người gốc Scotland đấy; cha em chưa từng nói với em về chuyện này, ông cũng có vẻ chẳng mấy quan tâm đến Scotland, ngoại trừ việc bắt em hát những bài hát cổ." Rose nói, bắt đầu có cảm giác quên mất phần Mỹ trong mình.

"Bọn anh cũng vậy, mãi cho tới gần đây. Bọn anh đã đọc rất nhiều tiểu thuyết Scotland, và đột nhiên nhớ ra ông nội của chúng mình là người Scotland. Thế là bọn anh bắt đầu săn tìm những câu chuyện cổ, mua một chiếc kèn túi, mặc váy kẻ caro và đón nhận những giá trị truyền thống ấy bằng cả trái tim và tâm hồn, vì đó là niềm kiêu hãnh của cả gia tộc. Thỉnh thoảng bọn anh sống theo kiểu của người Scotland; điều đó thực sự rất vui. Mọi người đều thích như vậy, và anh nghĩ bọn anh là một nhóm khá sành sỏi đấy." Archie nói với Rose. Cậu đang ngồi trên một bậc thang dẫn lên xe, những cậu khác cũng đang lần lượt leo lên, tham gia vào cuộc trò chuyện.

"Anh là Fitzjames còn cậu ấy là Roderick Dhu[1*], hôm nào đó bọn anh sẽ biểu diễn cho em xem một cuộc đấu đao. Rồi em sẽ thấy, nó cực kỳ thú vị." Điện hạ nói thêm.

"Đúng đấy, chị nên nghe anh Steve chơi kèn túi. Anh ấy biến những tiếng te te trở nên thật dễ nghe." Will nói lớn, cậu đang muốn thể hiện cho mọi người biết là mình cũng đã tới nơi.

"Anh Mac sẽ săn tìm những câu chuyện cổ và bảo chúng em mặc thế nào cho đúng. Anh ấy cũng là người khuấy động chúng em học cách nói và hát theo kiểu Scotland." Geordie chêm vào, nói tốt về cậu Mọt hiện đang vắng mặt.

"Thế còn em và Will thì làm gì?" Rose hỏi Jamie đang ngồi

bên cạnh, có vẻ cậu đang trông chừng cô, chờ cho tới lúc nào cô trao cho cậu những món quà mà cô đã hứa mới thôi.

"Ồ, em là chân lon ton, chuyên làm mấy việc vặt vãnh, còn anh Will và anh Geordie, lúc nào bọn em đi diễu hành thì mấy anh ấy là quân lính, lúc nào bọn em đi săn thì mấy anh ấy là hươu, còn khi bọn em muốn xử phạt ai đó, mấy anh ấy sẽ là những kẻ phản bội."

"Mấy cậu ấy hẳn là thích giúp đỡ người khác, chị dám chắc như thế." Rose nói. Thế là mấy cậu "vai phụ" liền cười thật tươi với niềm kiêu hãnh khiêm nhường nhất, họ quyết tâm sẽ đóng vai Wallace[2*] và Montrose[3*] ngay khi nào có thể để người chị của họ được vui.

"Chúng ta chơi đuổi bắt đi." Điện hạ gào lên, rồi nhảy bật dậy, vỗ cái đét vào vai Steve.

Không màng tới đôi găng tay, Đỏm Dáng lao vút đi, đuổi theo Điện hạ, những cậu khác cũng chạy ào đi theo mọi hướng.

Cảnh tượng ngoạn mục đó thật mới mẻ và đầy ngạc nhiên đối với Rose, nó khác hẳn với ngôi trường nội trú cứng nhắc mà cô từng biết. Rose nhìn theo những chàng trai năng động ấy với một niềm hứng thú tột cùng, cô nghĩ rằng những trò mà họ đã làm còn vui hơn cả những gì mà Mops, chú khỉ đã chết của cô từng làm.

Will đang ngập chìm trong sung sướng khi dứt đuôi được những cậu còn lại và dẫn trước họ thì Phebe xuất hiện, ôm theo một chiếc áo khoác, một cái mũ trùm đầu với một đôi giày cao su, đồng thời mang theo lời nhắn của bà Plenty rằng: "Cô Rose hãy vào trong nhà ngay lập tức."

"Được rồi, chúng tôi sẽ đưa em ấy vào!" Archie vừa đáp vừa đưa ra một hiệu lệnh bí ẩn. Hiệu lệnh đó được chấp hành ngay lập tức. Trước khi Rose kịp xuống khỏi cỗ xe, các chàng trai đã

tóm lấy càng xe và kéo cỗ xe chở cô bé ra khỏi nhà để xe, chạy vòng vèo đến cửa trước. Họ chơi vui đến nỗi có hai chiếc mũ bay vèo lên cửa sổ tầng trên, khiến bà Debby gào to từ cái hiên đằng sau nhà.

"Mấy đứa nhóc vô phép vô tắc đó sẽ hại chết cô bé mỏng manh ấy mất thôi!"

Nhưng "cô bé mỏng manh" có vẻ vẫn ổn sau chuyến đi, cô chạy lên các bậc thềm, hai má đỏ hây hây, mái tóc rối bời, đón đợi cô là lời van nài của bà Plenty rằng cô hãy đi vào trong nhà và nằm nghỉ một lát.

"Ôi, đừng mà bà! Chúng cháu còn phải uống trà với cô em họ của chúng cháu nữa chứ, chúng cháu sẽ ngoan như cún con nếu bà cho chúng cháu ở lại, đi mà bà!" Các cậu con trai nhao nhao lên, họ không chỉ đón nhận "cô em họ của chúng cháu", mà còn chẳng có vẻ gì là sẽ bỏ qua bữa trà chiều. Cái tên của bà Plenty đã nói lên tất cả, bà chẳng thể làm gì hơn ngoài việc thể hiện bản tính hào phóng của mình:

"Thôi được rồi, các cháu, các cháu sẽ được ở lại, nhưng phải giữ im lặng, và để Rose đi vào trong nhà, uống thêm sắt, chỉnh trang lại cho gọn gàng, rồi sau đó chúng ta sẽ xem bữa tối có gì." Bà lão vừa nói vừa lẹ bước bỏ đi, theo đuôi là một đám trẻ chạy theo từ mọi phía, sẵn sàng cho bữa ăn ngon lành sắp tới.

"Mứt cam cho cháu bà nhé."

"Cháu muốn thật nhiều bánh mận ạ."

"Bà hãy bảo Debby làm thật nhiều lê nướng."

"Cháu xin một phần bánh chanh, thưa bà."

"Có món chiên không ạ? Rose sẽ thích món đó đấy ạ."

"Chị ấy sẽ thích bánh tạc, em biết mà."

Mười lăm phút sau, khi Rose bước xuống, những lọn tóc rối đã được chải thẳng, trên người mặc chiếc tạp dề có diềm xếp nếp,

cô nhìn thấy đám con trai đang thơ thẩn đi dọc hành lang. Cô dừng lại ở lưng chừng đầu cầu thang và quan sát, vì cho tới tận bây giờ, cô vẫn chưa thực sự để ý kĩ những người anh em họ mới quen của mình.

Họ giống nhau một cách khủng khiếp, mặc dù mái tóc vàng của mấy người có sẫm hơn những người khác, vài người có khuôn má rám nâu thay vì hồng hào, và tuổi tác thì vô cùng đa dạng, từ Archie mười sáu tuổi cho tới Jamie kém cậu mười tuổi. Ngoại trừ Điện hạ, không ai trong số họ đặc biệt ưa nhìn, nhưng tất cả họ đều là những chàng trai vui vẻ, nhiệt thành, và Rose phải công nhận rằng tụi con trai không kinh khủng như cô vẫn tưởng.

Mỗi người họ đều đang mải mê làm một việc gì đó khiến cô không thể không mỉm cười khi nhìn thấy. Archie và Charlie, ắt hẳn là một đôi bạn chí thân, đang khoác vai nhau, nhảy nhót tưng tưng, miệng huýt sáo bài *Bonnie Dundee*; Mac đang ngồi đọc sách ở một góc, cuốn sách gí sát vào đôi mắt cận thị; Đỏm Dáng đang chỉnh trang lại đầu tóc trước tấm gương hình bầu dục chỗ giá treo mũ; Geordie và Will đang nghiên cứu cơ chế hoạt động của chiếc đồng hồ hình mặt trăng; còn Jamie đang nằm đạp gót chân vào tấm thảm ở chân cầu thang, luôn miệng đòi chị Rose yêu quý của cậu phải xuất hiện ngay lập tức.

Đoán được ý đồ của cậu, để ngăn cậu đòi hỏi, Rose thả một nắm đầy mận bọc đường rơi xuống người cậu.

Trước tiếng reo sung sướng tột cùng của cậu em, những chàng trai khác nhìn lên và mỉm cười rạng rỡ, cô em họ bé nhỏ của họ đang đứng trên đó, trông thật lôi cuốn với đôi mắt dịu dàng, ngượng nghịu, mái tóc sáng màu và khuôn mặt tươi cười. Chiếc váy màu đen nhắc họ nhớ đến mất mát của cô, trái tim bé bỏng của họ chứa đầy một nỗi khao khát thật nhân hậu, đó là

trở thành "người anh em tốt của cô", bởi giờ đây cô chẳng còn gia đình nào khác ngoài gia đình này.

"Cô gái của chúng ta đây rồi, xinh đẹp tuyệt trần." Steve thốt lên và hôn gió với cô.

"Lại đây nào cô gái, tiệc trà đã sẵn sàng rồi." Điện hạ mời gọi.

"Anh sẽ đón em ấy." Archie đưa cánh tay ra đầy lịch thiệp, niềm hân hạnh này khiến đôi má Rose đỏ ửng và cô muốn bỏ chạy ngược lên tầng trên.

Đó là một bữa tối vui vẻ, hai người anh lớn góp vui bằng cách úp úp mở mở về một sự kiện thú vị sắp sửa diễn ra. Họ tuyên bố rằng đó là một thứ hay ho, lạ lùng, nhưng kiên quyết giấu kín bí mật này.

"Em đã nhìn thấy nó bao giờ chưa?" Jamie hỏi. "Anh không nhớ, nhưng Mac và Steve thấy rồi, họ thích nó vô cùng." Archie trả lời, khiến hai cậu vừa được nhắc tên tạm phớt lờ món bánh rán ngon lành của bà Debby trong vài phút để vắt óc suy nghĩ.

"Ai sẽ được thưởng thức nó trước?" Will hỏi, với cái miệng lem luốc mứt cam.

"Bà Plenty, anh đoán thế."

"Chừng nào thì bà được thưởng thức nó?" Geordie vừa hỏi vừa nhấp nhổm trên ghế vì mất kiên nhẫn.

"Một lúc nào đó vào thứ Hai."

"Ôi Chúa ơi! Mấy đứa nhóc đang nói chuyện gì thế nhỉ?" Tiếng bà lão thốt lên từ sau chiếc bình cao lêu nghêu, nó gần như che hết người bà, chỉ chừa lại phần chóp mũ.

"Bà không biết à?" Cả đám nhao nhao hỏi.

"Không, đó mới là phần vui nhất, vì bà sẽ mê mệt nó cho mà xem."

"Nó có màu gì?" Rose cũng tham gia vào cuộc vui.

"Xanh lam và nâu."

“Nó ăn được không ạ?” Jamie hỏi.

“Vài người nghĩ như vậy, nhưng anh sẽ không muốn ăn thử đâu.” Charlie vừa trả lời vừa cười lớn khiến cậu phun hết trà trong miệng ra.

“Nó là của ai?” Steve chen vào.

Archie và Điện hạ chăm chăm nhìn nhau ngơ ngác mất một phút, rồi Archie trả lời với một cái nháy mắt khiến Charlie lại hào hứng:

“Của ông nội Campbell.”

Quả là một bí ẩn hóc búa, và họ từ bỏ việc giải mã bí ẩn ấy, mặc dù Jamie bảo với Rose rằng cậu không nghĩ mình có thể sống nổi đến thứ Hai nếu như không được biết thứ tuyệt vời đó là gì.

Sau bữa tiệc trà, các chàng trai phải mau chóng trở về, vừa đi họ vừa nghêu ngao hát một bài ca truyền thống của người Scotland.

“Thế nào cháu yêu, cháu thích những người anh em họ của mình chứ?” Bà Plenty hỏi khi chú ngựa cuối cùng đi khuất dạng và tiếng ồn ã đã tắt.

“Cháu khá thích họ, thưa bà, nhưng cháu vẫn thích Phebe hơn.” Câu trả lời này khiến bà Plenty chỉ biết siết chặt hai tay trong nỗi thất vọng tràn trề rồi bỏ đi để kể với bà Peace rằng có lẽ bà chẳng bao giờ có thể hiểu nổi đứa trẻ ấy, và thật hạnh phúc biết bao nếu chú Alec có thể tới sớm để nhận lấy trách nhiệm này từ tay họ.

Mệt mỏi sau những hoạt động của buổi chiều, Rose cuộn mình nằm nghỉ trong góc của chiếc ghế xô pha và nghĩ về bí mật khổng lồ, cô đoán rằng mình sẽ biết nó trước tất cả mọi người.

Trầm tư suy nghĩ một lúc, cô chìm vào giấc ngủ và mơ thấy

mình được trở về nhà, nằm trên chiếc giường bé nhỏ của mình. Hình như cô thức dậy, nhìn thấy cha đang khom người về phía cô, nghe thấy tiếng ông nói: “Rose bé bỏng của ta”, rồi cô trả lời: “Vâng, thưa cha” và cảm nhận được ông ôm cô vào lòng, nhẹ nhàng hôn lên tóc cô. Giấc mơ ngọt ngào và thật quá, thật đến mức cô bắt đầu òa khóc vì vui sướng khi thấy mình đang nằm trong vòng tay của một người đàn ông có râu, da rám nắng, ông đang ôm cô thật chặt và thì thầm với cô bằng giọng nói giống hệt giọng của cha cô khiến cô không còn cách nào khác ngoài việc cứ bám chặt lấy ông.

“Xin chào cháu gái bé bỏng của ta, ta là chú Alec đây.”

[1*] *Hai nhân vật trong thơ Scotland.*

[2*] *Tức William Wallace (1270-1305): là một hiệp sĩ và nhà lãnh đạo người Scotland.*

[3*] *Tức James Graham, Bá tước Montrose (1612-1650): là một nhà quý tộc, nhà thơ và vị tướng người Scotland.*

CHƯƠNG 3

Những người chú

Khi Rose thức giấc vào sáng hôm sau, cô không chắc những gì xảy ra đêm qua là mơ hay là thực. Thế là cô nhảy bật dậy và mặc quần áo, dù cô dậy sớm hơn hẳn một tiếng so với bình thường, bởi vì cô không ngủ được nữa, cô bị ám ảnh với khát khao muốn lao xuống dưới nhà để xem những chiếc hòm và va li có phải thực sự đang để dưới đại sảnh hay không. Cô nhớ hình như mình đã vấp phải chúng trên đường về giường ngủ, các bà đã bắt cô đi ngủ rõ đúng giờ, vì họ muốn có nhiều thời gian ở bên người cháu trai yêu quý của họ.

Mặt trời tỏa sáng rực rỡ, Rose hé mở cửa sổ để làn không khí biển tươi mát nhẹ nhàng của tháng Năm tràn vào trong phòng. Lúc đang tựa người vào cái ban công nhỏ, nhìn ngắm một chú chim thức dậy từ sớm đang đánh chén một con sâu và tự hỏi mình sẽ đón nhận chú Alec như thế nào, cô nhìn thấy một người đàn ông nhảy qua bức tường của khu vườn, vừa đi vừa huýt sáo. Lúc đầu, cô nghĩ đó là một kẻ xâm phạm bất hợp pháp nào đó, nhưng nhìn kĩ lại, cô nhận ra đó là chú của mình vừa mới quay về sau khi đi tắm ở ngoài biển. Tối qua cô không dám nhìn chú, bởi mỗi lần cố gắng nhìn, cô lại thấy một đôi mắt màu xanh thẫm đang nhìn cô. Giờ cô có thể nhìn chú thật kĩ khi chú dạo bước, nhìn ngó xung quanh như thể đang vui mừng vì được trở lại nơi chốn xưa cũ.

Chú là một người đàn ông da ngăm ngăm, nhìn có vẻ hoạt bát, mặc áo khoác màu xanh, mái tóc xoăn, không đội mũ, chú đang vẩy qua vẩy lại mái tóc của mình như một chú chó bị dính nước; đôi bờ vai chú thật rộng, dáng vẻ linh hoạt, mang lại cảm

giác khỏe khoắn và đáng tin, điều đó khiến Rose rất hài lòng, mặc dù cô không sao giải thích được cái cảm giác dễ chịu ấy. Cô vừa nhẹ nhõm tự nhủ rằng: "Có lẽ mình sẽ thích chú ấy, mặc dù nhìn chú ấy giống như kiểu khiến người khác phải chú ý" thì chú Alec bỗng ngước mắt lên nhìn cây dẻ ngựa đang đâm chồi nảy lộc, và bắt gặp khuôn mặt háo hức đang nhìn theo chú. Chú vẫy tay, gật đầu, gọi lớn bằng giọng nói vui vẻ và chân thành:

"Dậy sớm nhỉ, cháu gái bé nhỏ."

"Cháu dậy để xem có thật là chú đã đến rồi không, thưa chú."

"Vậy sao? Nào, hãy xuống đây và xác thực đi nào."

"Cháu không được phép ra ngoài khi chưa ăn sáng, thưa chú."

"Ôi trời ơi!" Chú nhún vai. "Vậy thì chú sẽ đi lên đó để chào hỏi vậy." Chú nói tiếp, thế rồi, trước sự kinh ngạc khôn cùng của Rose, chú Alec bám lấy một cây cột ở cái hiên đằng sau nhà, leo từng bước từng bước, rồi đu người nhảy tót lên ban công phòng Rose. "Cô có nghi ngờ gì về tôi nào, thưa cô nương?"

Rose quá đỗi sửng sốt, cô chỉ biết trả lời bằng một nụ cười mỉm khi cô tiến ra gặp chú.

"Cháu gái của chú sáng nay thế nào?" Chú vừa hỏi vừa bao bọc bàn tay lạnh ngắt mà Rose chìa ra giữa hai bàn tay ấm áp của chú.

"Cũng khá ổn ạ, cảm ơn chú."

"Ôi không, lẽ ra phải là rất ổn chứ. Tại sao lại không phải thế nhỉ?"

"Sáng nào thức dậy cháu cũng bị đau đầu và cảm thấy mệt mỏi."

"Cháu ngủ không ngon giấc sao?"

"Cháu trằn trọc khá lâu, rồi cháu mơ, giấc ngủ có vẻ không giúp cháu phục hồi lại sức lực nhiều lắm."

"Cả ngày cháu làm gì?"

“Ồ, cháu đọc sách, thi thoảng thêu thùa, rồi chợp mắt một lát, sau đó ngồi với các bà.”

“Cháu không chạy ra ngoài, làm việc nhà hay cưỡi ngựa gì sao, hả?”

“Bà Plenty nói rằng cháu không đủ sức khỏe để làm nhiều hoạt động như thế. Thỉnh thoảng cháu có đi xe ra ngoài với bà, nhưng cháu không thích lắm.”

“Chú không thấy ngạc nhiên.” Chú Alec nói, một phần là tự nói với bản thân, rồi chú nhanh chóng hỏi thêm: “Cháu thường chơi với ai?”

“Không có ai cả, ngoại trừ Annabel Bliss, nhưng con bé đó ngớ ngẩn chết đi được, cháu không thể chịu nổi nó. Hôm qua các anh em họ của cháu có tới, họ cũng khá tốt bụng; nhưng tất nhiên cháu đâu thể chơi với họ.”

“Tại sao lại không?”

“Cháu đã quá lớn để chơi với hội con trai.”

“Không hề, cháu ạ; đó mới là thứ cháu cần, vì cháu đã được bao bọc quá mức. Các cậu ấy rất tốt, cháu sẽ phải tiếp xúc với các cậu ấy dù ít hay nhiều trong những năm sắp tới, vì thế cháu hãy kết bạn và cùng chơi với họ. Chú sẽ tìm cho cháu thêm một vài bạn gái nữa, mong là chú sẽ tìm được ai đó có hiểu biết, không bị sự giáo dục vô nghĩa làm hỏng.”

“Phebe rất hiểu biết, cháu chắc chắn đấy, và cháu cũng thích chị ấy, mặc dù cháu vừa mới gặp chị ấy hôm qua thôi.” Rose đột nhiên nhớ ra.

“Phebe là ai hả cháu?”

Rose hào hứng nói hết những gì cô biết, chú Alec lắng nghe với một nụ cười kỳ lạ lẩn lướt trên môi, mặc dù ánh mắt chú vẫn khá điềm tĩnh khi nhìn vào gương mặt phía trước mình.

“Chú rất vui khi thấy cháu không phải là người hợm hĩnh,

nhưng chú vẫn chưa hiểu lắm vì sao cháu lại thích cô bé nghèo khổ ấy."

"Có thể chú sẽ chê cười cháu, nhưng cháu thích chị ấy. Cháu không thể giải thích vì sao, chỉ là trông chị ấy thật vui vẻ, luôn bận rộn, lại còn hát tuyệt hay, và có đủ sức khỏe để cọ rửa, quét tước mọi thứ, chẳng rắc rối nào có thể làm khó chị ấy cả." Rose liệt kê ra một mớ lý do khi cố gắng giải thích.

"Làm sao cháu biết được?"

"Ồ, cháu kể cho chị ấy nghe về rắc rối của cháu và hỏi liệu chị ấy có rắc rối nào không, chị ấy bèn nói: "Không, chỉ có điều tôi muốn được đến trường và một lúc nào đó, tôi sẽ làm được việc ấy.""

"Vậy là chuyện bị bỏ rơi, cái nghèo hay những công việc nặng nhọc đều không phải là rắc rối đối với cô ấy? Quả là một cô bé dũng cảm, chú sẽ rất hãnh diện nếu được biết cô bé ấy." Chú Alec gật đầu tỏ ý tán thành, điều đó khiến Rose ước gì mình là người nhận được cái gật đầu ấy.

"Nhưng rắc rối của cháu là gì hả bé con?" Chú hỏi, sau chừng một phút im lặng.

"Xin chú đừng hỏi cháu, thưa chú."

"Cháu không thể kể với chú như kể với Phebe sao?" Có thứ gì đó trong giọng nói của chú khiến Rose cảm thấy rằng sẽ tốt hơn nếu cô kể ra hết mọi thứ, thế là cô trả lời với đôi mắt đột nhiên đỏ au và lảng tránh:

"Rắc rối lớn nhất là mất đi người cha thân yêu."

Khi cô nói như thế, cánh tay chú Alec nhẹ nhàng ôm lấy cô, kéo cô sát lại gần chú, rồi chú nói bằng giọng rất giống giọng của cha cô: "Đó là rắc rối mà chú không thể giúp gì được, cháu yêu ạ, nhưng chú sẽ cố để cháu không buồn nhiều vì nó nữa. Còn gì nữa không, cháu yêu?"

“Lúc nào cháu cũng cảm thấy mệt mỏi, khó chịu, cháu không thể làm những gì mình muốn, và điều đó khiến cháu bực bội.” Rose thở dài, tay day day cái đầu đang đau nhức như một đứa trẻ cáu bẳn.

“Chuyện đó thì chúng ta có thể khắc phục được và chúng ta sẽ khắc phục nó.” Chú của cô nói, kèm theo một cái gật đầu quả quyết khiến cho mái tóc bồng bềnh bay bay, nhờ đó mà Rose thấy được những sợi tóc bạc nằm dưới lớp tóc màu nâu của chú.

“Cô Myra nói rằng thể trạng của cháu không tốt, cháu sẽ chẳng bao giờ khỏe mạnh được.” Rose nói bằng giọng trầm ngâm, như thể làm một kẻ yếu ớt như thế cũng khá là hay ho.

“Cô Myra thì... e hèm... là một người rất tốt, nhưng sở thích của cô ấy là luôn coi mọi người như đang ở trong trạng thái cận kề cái chết. Cho đến lúc này, chú có cơ sở để tin rằng cô ấy cảm thấy khó chịu nếu người ta không chịu ngã xuống nấm mồ chôn mình! Chúng ta sẽ cho cô ấy thấy chúng ta có thể cải thiện thể trạng của cháu, biến khuôn mặt xanh xao như hồn ma này trở thành khuôn mặt hồng hào của một cô gái khỏe khoắn. Đó là công việc của chú, cháu biết đấy.” Lúc đầu chú nói khá nhỏ, vì thế kết luận bùng nổ bất ngờ vào phút cuối này đã khiến Rose hơi giật mình.

“Cháu quên mất chú đã từng là bác sĩ. Cháu rất mừng về điều đó, vì cháu muốn được khỏe mạnh, chỉ có điều cháu mong chú không kê cho cháu quá nhiều thuốc, cháu đã phải uống cả đống thuốc rồi, và nó chẳng ngon lành gì hết.”

Vừa nói Rose vừa chỉ tay về phía chiếc bàn nhỏ phía sau cửa sổ, trên đó có rất nhiều chai lọ.

“À há! Để xem các quý bà tốt bụng của chúng ta đã mắc phải những sai lầm gì nào.” Bác sĩ Alec vươn tay, đặt những chai lọ kia thành một hàng dài trước mặt và kiểm tra từng chai thật kĩ

càng. Chú cười khi xem một số lọ, nhăn mặt khi xem vài lọ khác, khi đặt cái lọ cuối cùng xuống, chú nói: "Rồi, giờ thì chú sẽ chỉ cho cháu cách tốt nhất để xử lý mớ bòng bong này." Nhanh như tia chớp, chú thả từng lọ, từng lọ xuống những luống hoa phía dưới, khiến chúng vỡ tan tành.

"Nhưng bà Plenty sẽ không thích như vậy đâu, còn cô Myra sẽ nổi điên lên mất, vì hầu hết chỗ thuốc này là do cô ấy mang đến cho cháu mà!" Rose thốt lên, nửa sợ hãi nửa mãn nguyện trước biện pháp mạnh mẽ này.

"Giờ cháu là bệnh nhân của chú, chú sẽ chịu hoàn toàn trách nhiệm. Rõ ràng cách chữa trị của chú là có hiệu quả nhất, vì bây giờ trông cháu đã khá hơn rồi đấy thôi." Chú nói và bật cười, tràng cười ấy lây lan thật nhanh vì Rose cũng cười theo, lém lỉnh nói: "Nếu cháu cũng không thích thuốc của chú như mấy thuốc kia và ném chúng xuống vườn thì chú sẽ làm gì ạ?"

"Nếu chú mà kê ra mấy đơn thuốc vớ vẩn như thế, chú sẽ để cháu ném thẳng chúng xuống biển bất cứ khi nào cháu muốn. Còn bây giờ, rắc rối tiếp theo của cháu là gì?"

"Cháu đã ước là chú quên chuyện hỏi cháu về nó rồi."

"Nhưng làm sao chú có thể giúp được cháu nếu chú không biết? Nào, hãy nói chú nghe rắc rối số ba là gì."

"Cháu nghĩ có lẽ điều này là rất sai trái, nhưng đôi lúc cháu ước mình không có quá nhiều người bà, người thím như thế này. Họ đều rất tốt với cháu, cháu muốn làm họ vui lòng; nhưng họ cứ mỗi người một ý, và cháu có cảm giác mình bị họ giằng xé thành nhiều phần." Rose nói, cố gắng diễn đạt cảm xúc của một chú gà lạc mẹ bị sáu cô gà mái cùng một lúc lao tới giành giật.

Chú Alec ngửa cổ ra sau, bật cười sằng sặc như một đứa trẻ, vì chú hoàn toàn có thể hiểu được những người phụ nữ tốt bụng ấy luôn thích xen vào mọi chuyện và cố gắng lèo lái theo ý mình

ra sao, đến nỗi mọi thứ rối tinh rối mù lên, khiến cho Rose tội nghiệp cảm thấy cực kỳ hoang mang.

"Giờ ta có ý định thử xem cháu có hợp với những người chú hay không. Chú sẽ tự mình giải quyết mọi thứ liên quan tới cháu, và không ai được phép tham gia góp ý trừ khi chú đề nghị. Khi ở trên biển, muốn lập ra trật tự, sẽ chẳng còn cách nào khác ngoài cách này, chú chính là thuyền trưởng của "con tàu" này, chí ít là trong một thời gian. Rắc rối tiếp theo của cháu là gì nào?"

Rose ngập ngừng, hai má đỏ ửng lên, và chú của cô đã đoán ra rắc rối đó là gì.

"Cháu không nghĩ là cháu có thể nói ra điều này. Nó không được lịch sự cho lắm. Cháu khá chắc chắn rằng cho đến giờ nó không còn là rắc rối nữa."

Trong khi cô bé đang ngượng ngùng, lắp bắp nói mấy lời ấy, bác sĩ Alec hướng mắt về phía biển ở đằng xa, nói rất nghiêm túc và nhẹ nhàng, khiến Rose có thể cảm nhận được từng câu, từng chữ và sẽ khắc cốt ghi tâm.

"Cháu yêu, chú không mong cháu sẽ ngay lập tức yêu mến và tin tưởng chú, nhưng chú muốn cháu tin rằng chú sẽ dành trọn trái tim mình cho nhiệm vụ mới này. Nếu chú có mắc phải sai lầm, hoàn toàn có thể như thế, thì sẽ không có ai đau lòng về điều đó nhiều hơn chú. Là lỗi của chú khi chú xa lạ với cháu, trong khi chú lại muốn mình trở thành người bạn tốt nhất của cháu. Đó là một trong những sai lầm của chú, và lúc này chú cảm thấy hối hận về điều đó hơn lúc nào hết. Cha cháu và ta từng có mâu thuẫn; chú đã nghĩ mình sẽ chẳng bao giờ có thể tha thứ cho ông ấy, vì thế chú đã giữ khoảng cách với ông ấy suốt nhiều năm. Ơn Chúa, lần cuối chú gặp ông ấy, chú và ông ấy đã làm lành với nhau, rồi ông ấy nói với chú rằng, nếu một

ngày nào đó ông ấy buộc phải rời xa nhân thế, ông ấy sẽ để lại cô con gái bé nhỏ của mình cho chú như một chứng vật cho tình thương của ông ấy. Chú không thể thay thế vị trí của ông ấy, nhưng chú sẽ cố gắng để trở thành một người cha của cô gái bé bỏng đó; nếu cô bé ấy có thể yêu thương chú chỉ bằng một nửa những gì cô ấy dành cho người cha đã khuất, chú đã vô cùng hạnh phúc và tự hào. Liệu cô bé ấy có tin điều này và thử cố gắng không?"

Có thứ gì đó trên khuôn mặt chú Alec khiến trái tim Rose vô cùng xúc động, đến lúc chú đưa bàn tay ra, đôi mắt chú chứa đầy sự lo lắng và bối rối, cô đã rất cảm động, đôi môi ngây thơ của cô đặt lên tay chú, thỏa thuận này đã được chấp thuận bằng một nụ hôn chứa đầy sự tin tưởng. Cánh tay rắn chắc của chú ôm cô thật chặt suốt một lúc lâu; cô cảm thấy vòm ngực rộng của chú phập phồng như thể vừa trút ra một tiếng thở dài đầy nhẹ nhõm. Chẳng ai nói với ai điều gì cho đến khi một tiếng gõ cửa vang lên khiến cả hai giật mình.

Rose ngó đầu qua cửa sổ và nói "Mời vào", trong khi ấy bác sĩ Alec vội vàng dùng tay áo khoác quệt khô hai hàng nước mắt, bắt đầu huýt sáo trở lại.

Phebe đi vào, mang theo một tách cà phê.

"Bà Debby bảo tôi mang cái này cho cô và giúp cô thay quần áo." Cô nói, đôi mắt đen mở to như thể đang thắc mắc làm thế nào mà "ông thủy thủ" có thể lên được đây.

"Tôi đã thay quần áo xong rồi, nên không cần chị giúp nữa. Hy vọng món này ngon lành và đủ độ đậm đặc." Rose nói, mắt nhìn hau háu vào tách cà phê đang bốc hơi.

Nhưng cô chưa kịp đỡ lấy nó thì một bàn tay rám nắng đã giành lấy nó và chú của cô nói rất nhanh:

"Từ từ đã nào cô bé, để chú kiểm tra "liều thuốc" này trước đã.

Cháu uống cà phê đặc như thế này mỗi sáng sao, Rose?"

"Vâng, thưa chú, và cháu thích nó. Các bà nói rằng nó sẽ "vực dậy" tinh thần cho cháu; cháu luôn cảm thấy khá hơn sau khi uống nó."

"Nó là nguyên nhân gây ra những đêm mất ngủ, khiến cho trái tim của cháu lúc nào cũng đập không đều dù cháu chưa làm gì, cũng là lý do tại sao đôi má này luôn vàng vọt thay vì hồng hào. Cháu không được uống cà phê nữa, cháu yêu ạ, rồi sau này cháu sẽ thấy chú nói đúng. Dưới nhà có sữa tươi không, Phebe?"

"Có, thưa ngài, có rất nhiều, vừa được mang tới từ nông trại."

"Đó là thức uống cho bệnh nhân của ta. Hãy đi lấy một bình sữa đầy và thêm một cái tách nữa nhé; ta cũng muốn uống. Chuyện này chẳng chết ai, vì thế chẳng ai dám thắc mắc đâu nhỉ?" Thế rồi, mặc kệ sự khó chịu của Rose, tách cà phê bị đổ đi.

Bác sĩ Alec nhìn thấy khuôn mặt nhăn nhó của cô nhưng chẳng thèm để ý, sau đó, chú xua tan sự khó chịu ấy bằng những lời nói thật dịu dàng: "Trong đống đồ của chú có một chiếc cốc nhỏ tuyệt diệu, chú sẽ tặng nó cho cháu để cháu dùng nó uống sữa, vì nó được làm từ gỗ nên sẽ khiến mọi thứ đựng trong đó trở nên ngon lành hơn - giống như những chiếc cốc được làm từ gỗ cây bạch mộc ấy. Ồ, tự nhiên chú lại nhớ ra, một trong những chiếc hòm mà tối qua Phebe cố kéo lên tầng là quà dành cho cháu đấy. Biết rằng sắp được về nhà để gặp cô cháu gái, trên đường đi, chú đã nhặt nhạnh đủ thứ đẹp đẽ và độc đáo, hy vọng rằng cô bé ấy có thể tìm được món gì đó mà mình yêu thích trong đống đồ đó. Sáng sớm mai, chúng ta sẽ cùng lục tung cái hòm ấy lên xem nhé. Còn bây giờ, sữa của chúng ta đến rồi đây! Vì sức khỏe của cô Rose Campbell - chú sẽ uống nó bằng tất cả trái tim."

Viễn cảnh về một hòm đồ đầy ắp quà hiện ra trước mắt Rose,

khiến cô chẳng thể nào mà bĩu môi ngúng nguẩy được, thế là cho dù không thích thú lắm, cô vẫn mỉm cười khi uống loại thức uống tốt cho sức khỏe của mình ấy, và phát hiện ra sữa tươi cũng chẳng phải khó uống lắm.

"Giờ thì chú phải đi đây, trước khi bị bắt gặp với bộ dạng đầu bù tóc rối này." Bác sĩ Alec nói, chuẩn bị quay trở lại bằng con đường đã đưa chú tới đây.

"Lúc nào chú cũng đi vào và đi ra như một con mèo vậy sao chú?" Rose hỏi, vô cùng hào hứng với cách làm kỳ quặc của ông chú.

"Hồi còn nhỏ, chú thường lẻn ra ngoài từ đường cửa sổ để khỏi làm phiền tới các bà, còn bây giờ, chú khá là thích cách này, vì nó là con đường ngắn nhất và nó giúp chú trở nên linh hoạt hơn. Hẹn gặp lại vào bữa sáng nhé!" Thế rồi chú tụt xuống theo đường ống máng nước, nhảy qua mái nhà rồi biến mất giữa những bụi hoa kim ngân bên dưới.

"Quả là một người giám hộ vui tính!" Phebe thốt lên khi cô thu dọn những chiếc tách.

"Chú ấy là người tốt, tôi nghĩ thế." Rose trả lời, rồi chạy tới chỗ những chiếc hòm và cố đoán xem chiếc nào là của mình.

Khi chú Alec bước tới bàn ăn sáng, chú phát hiện cô cháu gái đang lo lắng soi xét một món ăn mới đang bốc hơi nghi ngút trên bàn.

"Lại có vấn đề gì mới sao, Rose thân mến?" Chú vừa hỏi vừa vuốt ve mái tóc mượt mà của cô.

"Chú, chú định bắt cháu ăn cháo yến mạch sao ạ?" Rose hỏi với giọng đau khổ.

"Cháu không thích nó à?"

"Cháu ghét nó!" Rose trả lời, nhăn mũi và rùng mình để nhấn mạnh thêm cho tiếng than vãn của mình.

“Cháu sẽ chẳng phải là một người con gái Scotland chân chính nếu cháu không thích món cháo yến mạch. Thật đáng tiếc, vì tự tay chú đã nấu món cháo này, và chú đã nghĩ rằng chúng ta sẽ ăn nó thật ngon lành với lớp kem béo ngậy trên mặt. Thôi, kệ nó đi vậy.” Rồi chú ngồi xuống ghế với vẻ thất vọng.

Rose đã quyết tâm sẽ ngoan cố tới cùng trước món ăn này, bởi vì cô thực lòng, thực lòng ghét nó; nhưng khi chú Alec không ép buộc cô phải nghe lời, tự nhiên cô lại thay đổi ý định và nghĩ rằng mình sẽ ăn nó.

“Cháu sẽ cố ăn món này để chú vui lòng, chú ạ, nhưng mọi người lúc nào cũng ca ngợi nó ngon tuyệt vời, chính điều đó khiến cháu ghét nó.” Cô nói, có một chút xấu hổ vì lý do ngốc ngếch của mình.

“Chú thực sự muốn cháu thích nó, vì chú mong cháu gái của chú cũng khỏe mạnh như các con của chị Jessie, những đứa trẻ được nuôi dưỡng theo cách truyền thống này. Chúng không ăn bánh mì nóng hay đồ chiên rán; chúng là những đứa to cao nhất, khỏe mạnh nhất trong tất cả những đứa cháu trai của chú. Chúa phù hộ và chào buổi sáng, thưa cô!”

Bác sĩ Alec quay người lại để chào người cô của mình, và bằng sự quyết tâm to lớn, ăn hay là chết, Rose ngồi xuống.

Trong năm phút, cô quên bẵng là mình đang ăn cái gì vì bị thu hút vào cuộc trò chuyện đang diễn ra. Cô thấy thật thú vị khi nghe bà Plenty gọi người cháu trai bốn mươi tuổi của mình là “cậu bé yêu dấu của ta”, còn chú Alec thì có đủ những câu chuyện phiếm đầy sống động về tất cả mọi thứ nói chung và Khu đồi của các quý bà nói riêng, nhờ thế mà món cháo đáng ghét đã được ăn hết sạch, không có một lời kêu ca, phàn nàn nào.

“Hy vọng cháu sẽ tới nhà thờ với chúng ta, Alec ạ, nếu như

cháu không quá mệt.” Người cô của chú nói khi bữa sáng đã xong.

“Cháu đi suốt chặng đường dài từ Calcutta tới đây vì mục đích đặc biệt đó mà, thưa cô. Có điều cháu phải gửi lời trước tới các chị là cháu đã về tới đây, vì họ vẫn nghĩ là mai cháu mới đến, cô biết mà, lũ nhóc sẽ làm náo động cả nhà thờ nếu chúng nhìn thấy cháu mà không được báo trước.”

“Ta sẽ bảo Ben đi lên đồi báo tin, còn cháu hãy tự đi báo với Myra, điều đó sẽ khiến con bé vui, vì cháu có nhiều thời gian mà.”

Thế là bác sĩ Alec đi ngay, không ai thấy chú nữa cho đến khi chiếc xe ngựa bốn bánh cũ kĩ đậu trước cửa. Bà Plenty vội vã bước xuống nhà trong bộ quần áo đi lễ đẹp đẽ nhất, Rose lẽo đẽo đi theo sau như một cái bóng của bà.

Thế rồi họ lên đường. Trong suốt chặng đường, phần lớn thời gian chiếc mũ chẳng được yên vị trên đầu của chú Alec, vì mỗi khi họ gặp ai, người ta lại mỉm cười và cúi đầu, gửi tới chú lời chào chậm rãi và thanh thản, bởi hôm nay là một ngày được phép chậm rãi như thế.

Rõ ràng là lời cảnh báo của chú Alec vô cùng chuẩn xác, bởi lẽ mặc kệ thời gian và địa điểm, các chàng trai vẫn kích động đến nỗi khiến cho người lớn phải chột dạ, lo sợ sẽ có một cuộc náo loạn đáng xấu hổ. Hoàn toàn chẳng có cách nào ngăn cản mười bốn con mắt kia rời khỏi chú Alec, và điều khủng khiếp xảy ra giữa lúc cha xứ đang giảng đạo quả là một điều khó tin.

Sau một lúc, Rose không dám ngẩng đầu lên nhìn nữa, vì những cậu nhóc nghịch ngợm kia đang dồn hết tâm trạng phấn khích của mình sang cô bé, cho đến khi cô suýt thì vừa khóc vừa cười bởi sự thích thú xen lẫn khó chịu. Charlie nháy mắt lia lịa với cô từ sau chiếc quạt của mẹ mình; Mac công khai chỉ trỏ

người cao lớn đang ngồi cạnh cô; Jamie quay người lại phía sau băng ghế của mình và cứ thế nhìn chằm chằm, đến nỗi Rose có cảm giác như đôi mắt tròn của cậu sắp rụng mất; George ngã khỏi ghế và đánh rơi ba cuốn sách chỉ vì phấn khích; Will vẽ hình thủy thủ và những người Tàu lên cổ tay áo trắng tinh, sạch sẽ rồi khoe chúng, mặc cho Rose đang kiềm chế cực kỳ khổ sở; Steve suýt chút nữa làm mọi người phát điên khi gí mũi vào muối để tỏ ra là mình quá vui; ngay cả Archie lịch lãm cũng tự làm xấu mặt mình bằng cách viết lên cuốn sách thánh ca dòng chữ "Nhìn chú ấy rầu rĩ và rám nắng quá nhỉ?" rồi lịch sự chuyền nó sang cho Rose.

Lúc này, sự cứu rỗi duy nhất dành cho cô là cố hết sức dồn sự chú ý của mình vào chú Mac - một quý ông mập mạp và điềm tĩnh, chú có vẻ chẳng nhận ra sự khác lạ của đám con trai và đang gà gật ngon lành trong một góc. Đây là người chú duy nhất mà Rose gặp trong nhiều năm qua, vì chú Jem và chú Steve, chồng của thím Jessie và thím Clara đang đi biển, còn cô Myra là một góa phụ. Chú Mac là một thương gia rất giàu có và luôn bận rộn. Ở nhà, chú chẳng mấy khi nói năng gì, vì chú chỉ là thiểu số giữa một đám phụ nữ nên chẳng dám hé răng nói nửa lời, để vợ mình nắm quyền mà không một câu than vãn.

Rose quý mến người chú to lớn, lặng lẽ và tốt bụng này, chú đã đến thăm cô khi cha cô mất, luôn gửi cho cô những thùng đồ chứa đầy những món ngon lành khi cô còn ở trường, và thường mời cô tới kho hàng khổng lồ của chú, ở đó có vô số các loại trà, gia vị, rượu cùng trái cây nhập ngoại, cô có thể ăn cũng như mang đi bất cứ thứ gì cô muốn. Cô đã từng âm thầm tiếc nuối khi chú không phải là người giám hộ của cô, nhưng từ khi gặp chú Alec, cô cảm thấy khá hơn nhiều, vì cô chẳng thích thím Jane cho lắm.

Khi buổi lễ nhà thờ kết thúc, chú Alec đi ra cửa nhanh nhất có thể. Ở đó, lũ "gấu nhỏ" vây quanh chú, ôm chầm lấy chú, còn các bà thím tay bắt mặt mừng chào đón chú trở về, gương mặt họ sáng bừng, trái tim họ vui rộn ràng. Trên đường đi từ ghế băng ra cửa, Rose suýt chút nữa bị đè bẹp sau cánh cửa, nhưng chú Mac đã giải cứu cô, rồi đưa cô lên xe ngựa cho an toàn.

"Nào, các cô gái, ta muốn tất cả hãy tới và ăn tối với Alec; tất nhiên là cả Mac nữa. Nhưng ta không thể mời các cậu nhóc, vì đáng lẽ ra ngày mai chàng trai này mới về nên các cháu biết đấy, ta chưa chuẩn bị gì hết. Hãy đưa bọn trẻ về nhà và để chúng đợi tới thứ Hai đi, vì ta thực sự bị sốc trước hành vi của chúng ở trong nhà thờ." Bà Plenty nói khi bà chạy theo Rose.

Nếu đang ở nơi nào khác, các cậu chàng ranh mãnh này sẽ hú hét ầm ĩ; nhưng giờ chúng chỉ làu bàu phản đối cho đến khi chú Alec trấn áp tất cả bằng lời tuyên bố:

"Thôi nào các chàng trai, ngày mai chú sẽ bù đắp cho các cháu, nếu các cháu yên lặng và rời đi; nếu không, các cháu sẽ chẳng nhận được món đồ tuyệt vời nào trong các hòm đồ chú mang về đâu."

CHƯƠNG 4

Những người phụ nữ trong gia đình

Cả bữa tối, Rose cứ có cảm giác cô sẽ là chủ đề mà mọi người chuẩn bị nói tới. Sau cùng, cô có thể khẳng định chắc chắn điều đó khi bà Plenty thì thầm vào tai cô lúc họ cùng đi vào phòng khách: "Hãy lên tầng và ngồi ở đó một lát với bà Peace nhé, cháu yêu. Bà ấy thích nghe cháu đọc sách khi bà ấy nghỉ ngơi mà, vả lại, chúng ta còn có vài việc cần giải quyết."

Rose làm theo lời bà. Những căn phòng yên tĩnh ở tầng trên giống nhà thờ đến nỗi cô nhanh chóng kìm nén được mớ cảm xúc hỗn loạn của mình, và vô tình trở thành vị đại sứ nhỏ mang hạnh phúc tới cho người bà đáng mến, bà đã ngồi đó suốt nhiều năm, kiên nhẫn chờ đợi đến ngày được giải thoát khỏi nỗi đau đớn.

Rose biết câu chuyện tình buồn của bà Peace; chính nó đã mang lại cho người bà mà cô rất mến yêu một vẻ đẹp nhẹ nhàng, hiền dịu. Khi bà Peace hai mươi tuổi, bà chuẩn bị kết hôn; tất cả đã sẵn sàng, váy cưới đã mặc lên người, hoa cưới đã chờ sẵn để trao cho cô dâu, giờ phút hạnh phúc đã cận kề, nhưng đúng vào lúc ấy, bà nhận được tin người yêu của bà đã qua đời. Mọi người cứ tưởng bà Peace đoan trang sẽ đau đớn mà chết theo, nào ngờ bà lại can đảm đón nhận chuyện đó. Bà cởi bỏ trang phục cô dâu, bắt đầu lại cuộc sống mới, tiếp tục sống với hình ảnh một người phụ nữ xinh đẹp, nhu mì, mái tóc bà trắng như tuyết và đôi má chẳng bao giờ có thể hồng hào trở lại. Bà không bao giờ mặc đồ màu đen, thay vào đó bà luôn chọn những màu nhẹ nhàng, có phần nhợt nhạt, như thể bà luôn sẵn sàng cho cuộc hôn nhân chưa bao giờ trở thành hiện thực của

mình.

Bà đã sống như thế trong ba mươi năm, dần dần tàn phai, nhưng luôn tỏ ra tươi cười, bận rộn và quan tâm đến mọi chuyện diễn ra trong gia đình, đặc biệt là những niềm vui, nỗi buồn mà những cô gái trẻ trong gia đình kể với bà. Đối với họ, bà là một người cố vấn, một người tâm tình, một người bạn cả trong lúc vui lẫn lúc khó khăn. Một quý bà lớn tuổi thực sự xinh đẹp với mái tóc bạc trắng, gương mặt bình thản và phong thái ung dung có thể xoa dịu bất kỳ ai tìm đến bà.

Bà Plenty thì hoàn toàn khác. Bà là một quý bà đẫy đà, nhanh nhẹn, với đôi mắt sắc lẹm, miệng lưỡi sắc sảo và khuôn mặt có nhiều nếp nhăn. Bà lúc nào cũng chạy đôn chạy đáo, nói hết chuyện này tới chuyện khác, luôn bận rộn, giống như một Martha[4*] điển hình, lúc nào cũng bận bịu với nỗi lo về mọi thứ trên đời và khá là hạnh phúc khi sống giữa những nỗi lo ấy.

Rose đã đúng; khi cô đang nhẹ nhàng đọc những bài thánh thi cho bà Peace nghe, những người phụ nữ khác trong gia đình đang trò chuyện với nhau cực kỳ thẳng thắn về cô.

“Thế nào, Alec, cô con nuôi của chú ổn chứ?” Thím Jane mở đầu khi tất cả họ đã yên vị và chú Mac đã tìm được cho mình một chỗ trong góc để ngủ cho hết giấc.

“Em sẽ ưng ý với con bé hơn nữa nếu em có thể nuôi nấng nó ngay từ đầu, như thế khởi đầu đã thuận lợi hơn bây giờ. Anh George tội nghiệp đã để con bé có một cuộc sống quá đơn độc khiến con bé phải đối mặt với nhiều vấn đề. Từ khi anh ấy qua đời, con bé đã tiếp tục cuộc sống theo cách tồi tệ hơn bao giờ hết, đó là những gì em thấy dựa vào tình trạng của con bé khi em gặp nó.”

“Cháu thân mến, chúng ta đã làm tất cả những gì mà chúng ta cho là tốt nhất trong lúc chờ đợi cháu giải quyết xong công

việc của mình và trở về nhà. Ta luôn nói với George rằng cách nó nuôi nấng con bé là sai, nhưng nó chẳng bao giờ chịu nghe lời ta, và giờ đây đứa bé tội nghiệp, đáng thương này được giao vào tay chúng ta. Ta thẳng thắn thừa nhận rằng ta không biết phải làm gì với đứa trẻ này nữa, nó thậm chí còn khó nuôi dưỡng hơn cả những con chim kỳ quặc mà cháu mang về từ những vùng đất xa xôi, hẻo lánh." Bà Plenty lắc đầu đầy bối rối, khiến cho những vòng ruy băng màu tím giống như những nụ hoa nghệ tây rung lên bần bật trên tóc bà.

"Nếu mọi người nghe theo lời khuyên của cháu, con bé đã ở lại ngôi trường tuyệt vời mà cháu chọn cho nó. Nhưng các cô nghĩ rằng tốt nhất nên đưa con bé về vì nó phàn nàn về ngôi trường ấy, và từ lúc tới đây, nó đang lãng phí mọi thứ. Quá ư là tai hại cho một cô bé ốm yếu, được chiều hư như Rose." Thím Jane nghiêm khắc nói.

Thím vẫn chưa chịu bỏ qua cho các bà vì đã nhượng bộ trước sự cầu xin thống thiết của Rose rằng cô sẽ chờ người giám hộ của mình tới trước khi bắt đầu học kỳ mới tại ngôi trường mà thím đã chọn, một ngôi trường Blimber điển hình với kỷ luật thép sẽ khiến Rose trở thành cậu Toots phiên bản nữ[5*], suy kiệt mà chết.

"Em chưa bao giờ nghĩ đó là ngôi trường phù hợp với một đứa trẻ có điều kiện tốt - hay chính xác mà nói là một người thừa kế - như Rose. Với những cô gái tự kiếm sống bằng nghề dạy học hay đại loại như thế thì học ở trường như vậy là khá ổn; nhưng những gì Rose cần là một hoặc hai năm học ở một ngôi trường dạy lễ nghi thời thượng, sao cho tới năm mười tám tuổi, con bé có thể bước vào đời với đẳng cấp sang trọng." Thím Clara xen vào, hồi trẻ thím từng là một quý cô xinh đẹp và thời thượng, giờ đây vẫn là một quý bà xinh đẹp.

“Ôi trời ơi, các cô nương của tôi ơi! Các em mới thiển cận làm sao khi bàn bạc về chuyện học hành và kế hoạch tương lai cho con bé, trong khi đứa trẻ bất hạnh này rõ ràng chẳng còn sống được bao lâu nữa.” Cô Myra mắc bệnh hô hấp mạn tính đã lâu, cô thở dài kèm theo một cái khịt mũi đầy bi thương, lắc lắc cái mũ buộc dây quanh cổ trông giống chiếc mũ được dùng lúc đưa ma mà cô nhất định không chịu cởi bỏ.

“Bây giờ đến lượt ý kiến của em, em nghĩ điều duy nhất mà cô bé đáng mến đó mong muốn là được tự do, được nghỉ ngơi và được quan tâm. Có thứ gì đó trong ánh mắt của cô bé đã làm trái tim em rung lên, nó nói rằng cô bé đang cần một thứ mà không ai trong chúng ta có thể mang lại - một người mẹ.” Thím Jessie nói, đôi mắt sáng lấp lánh của thím ngân ngấn nước khi nghĩ đến cảnh những đứa con của mình cũng bị bỏ rơi và phải giao cho người khác chăm sóc giống như Rose.

Chú Alec nãy giờ vẫn yên lặng lắng nghe ý kiến của từng người chị, bỗng quay sang phía người chị cuối cùng, gật đầu thể hiện sự đồng tình và nói:

“Chị nói đúng rồi đấy, Jessie. Nếu chị giúp em, em hy vọng có thể khiến đứa trẻ này vơi bớt nỗi niềm mất cha mẹ.”

“Chị sẽ làm những gì có thể, Alec ạ; chị nghĩ là chú sẽ cần tới chị, vì dù chú rất thông tuệ, nhưng chú không thể hiểu một cô gái bé nhỏ, mong manh, nhút nhát như Rose bằng một người phụ nữ đâu.” Thím Jessie nói và mỉm cười với chú Alec bằng thiện chí của một người làm mẹ.

“Chị chẳng thể nào chịu nổi suy nghĩ rằng chị, mẹ của một đứa con gái do chị rứt ruột đẻ ra, lại không phải là người phù hợp nhất để nuôi nấng con bé. Chị vô cùng bất ngờ khi George không tin tưởng giao con bé cho chị.” Cô Myra nói bằng một giọng u uất thể hiện tầm quan trọng của mình, vì cô là người

duy nhất trong gia đình từng sinh ra con gái; cô cảm thấy điều đó làm mình trở nên khác biệt, mặc dù những người xấu bụng vẫn nói rằng cô đã để con gái yêu của mình uống thuốc quá liều mà chết.

“Em chẳng bao giờ trách anh ấy cả, nhất là khi em nhớ lại những cuộc thử nghiệm thuốc thang đầy nguy hiểm mà chị áp dụng với Carrie tội nghiệp.” Thím Jane lên tiếng bằng một giọng gay gắt.

“Jane Campbell, tôi không muốn nghe lời nào từ mợ hết! Caroline thiêng liêng của tôi là một báu vật.” Cô Myra bật khóc, đứng dậy như muốn rời khỏi phòng.

Chú Alec đã cản cô lại, chú cảm thấy cần phải làm rõ vị trí của mình và kiên quyết duy trì nó nếu chú muốn thành công trong nhiệm vụ mới này của mình.

“Nào, các chị yêu quý, chúng ta đừng cãi nhau và biến Rose thành một khúc xương mà xâu xé, mà tranh giành nữa, dù đúng như em hình dung, con bé tội nghiệp ấy chẳng khác gì một khúc xương. Các chị đã chăm sóc con bé trong một năm, và làm tất cả những gì các chị muốn. Em chẳng thể nào nói rằng các chị đã làm rất tốt, nhưng ấy là bởi vì đã có quá nhiều người cùng nhúng tay vào. Bây giờ, em muốn thử cách của riêng em trong vòng một năm, nếu cuối cùng tình trạng của con bé không khá hơn bây giờ, em sẽ từ bỏ và giao nó lại cho một người khác. Em cho rằng như thế là rất công bằng.”

“Một năm nữa nó sẽ chẳng còn ở đây đâu, em trai tội nghiệp ạ, cho nên chẳng ai cần phải lo lắng cái trách nhiệm xa vời đó đâu.” Cô Myra vừa nói vừa gập đôi găng tay màu đen lại như thể đã sẵn sàng cho một lễ tang.

“Trời đất ơi, chị Myra, chị chỉ giỏi tạt nước lạnh vào ý chí của người khác thôi!” Chú Alec hét lên, đôi mắt chú đột nhiên rực

sáng. “Những lời trù ẻo đó của chị sẽ khiến con bé thần hồn nát thần tính. Nó là một đứa trẻ giàu trí tưởng tượng, nó sẽ bực bội và luôn nghĩ tới những nỗi khiếp sợ dù chẳng nói ra miệng. Chị đã gieo vào đầu nó suy nghĩ rằng thể trạng của nó sẽ chẳng bao giờ khá nổi, và nó luôn suy nghĩ theo chiều hướng đó. Cứ nhìn cái tần suất chị qua lại, gần gũi với con bé, nếu thể trạng của nó mà không tốt thì có lẽ giờ đây con bé đã “xuống mồ” thật rồi. Em không có ý chia rẽ gì đâu, xin chị hãy hiểu điều đó, nhưng xin chị đừng tham gia vào việc này nữa, hãy để em tự giải quyết cho tới khi nào em cần tới sự giúp đỡ, và lúc ấy em sẽ tự mình lên tiếng đề nghị.”

“Nghe đi, nghe đi!” Tiếng nói phát ra từ trong góc nhà, nơi chú Mac rõ ràng là đang mơ màng trong cơn mê.

“Chú được chỉ định là người giám hộ của con bé, vì thế bọn chị chẳng thể làm gì khác được. Nhưng chị dự đoán con bé sẽ hỏng, hỏng nặng nề luôn ấy.” Thím Jane đáp vô cùng dứt khoát.

“Cảm ơn chị. Em có suy nghĩ thế này, nếu một người phụ nữ có thể nuôi dạy hai cậu con trai hoàn hảo như con trai của chị thì một người đàn ông, khi anh ta dồn toàn bộ tâm trí của mình, chí ít anh ta cũng có thể làm được điều đó với một cô con gái.” Bác sĩ Alec đáp với vẻ mặt hài hước khiến những người còn lại muốn phì cười, vì tất cả mọi người trong gia đình đều biết rằng hai cậu con trai nhà thím Jane được nuông chiều hơn tất cả những cậu khác cộng dồn lại.

“Em chẳng có ý kiến gì, vì em thực sự nghĩ là chú Alec có thể cải thiện sức khỏe cho con bé; khi thời hạn của chú kết thúc, đó sẽ là lúc thích hợp để đưa con bé tới trường Quý bà Roccabella và hoàn thành một khóa học.” Thím Clara nói, vừa chỉnh lại chiếc nhẫn vừa chậm rãi tưởng tượng trong sự mãn nguyện cảnh thím có thể khoe với mọi người cô cháu gái xinh đẹp và

hoàn mỹ của mình.

“Chị đoán là chú vẫn ở lại đây trong căn phòng cũ, trừ khi chú nghĩ đến chuyện kết hôn, mà cũng đến lúc rồi đấy.” Thím Jane xen vào, vẫn còn hậm hực với câu châm chọc của cậu em chồng.

“Em chưa muốn, cảm ơn chị. Đi làm điếu xì gà thôi anh Mac.” Bác sĩ Alec đột nhiên nói.

“Đừng có kết hôn nữa, gia đình này đã có quá đủ phụ nữ rồi.” Chú Mac lẩm bẩm, và rồi hai quý ông mau chóng rời đi.

“Bà Peace nói muốn gặp tất cả mọi người.” Đó là tin tức mà Rose mang tới trước khi các quý bà có thể tiếp tục câu chuyện.

“Lao phổi, lao phổi mất rồi! Ôi cháu tôi!” Trước mặt biết bao người, cô Myra lẩm bẩm, bóng chiếc mũ u ám của cô đổ xuống người Rose, những đầu ngón tay cứng ngắc đeo chiếc găng màu đen chạm lên gò má khiến nó càng thêm xám xanh.

“Thật mừng vì những lọn tóc xoăn này là tự nhiên, sau này chúng sẽ vô cùng quý giá.” Thím Clara nói sau khi quan sát mái tóc của Rose từ một góc.

“Giờ chú của cháu đã tới, thím không cần cháu báo cáo kết quả học tập của năm trước nữa. Tuy nhiên thím tin là cháu sẽ không lãng phí toàn bộ thời gian của mình vào những môn thể thao phù phiếm.” Thím Jane vừa nói vừa bước ra khỏi căn phòng, oai vệ như một kẻ tử vì đạo.

Thím Jessie không nói gì cả, chỉ hôn nhẹ cô cháu gái nhỏ và nhìn cô với ánh mắt dịu dàng, đầy cảm thông, khiến Rose ôm chặt lấy thím trong một phút, rồi nhìn mãi theo thím bằng ánh mắt biết ơn cho tới khi cánh cửa sau lưng thím khép lại.

Sau khi tất cả mọi người đã trở về nhà, suốt một giờ liền, chú Alec đi đi lại lại quanh đại sảnh dưới nhà trong ánh nắng của buổi chiều tà. Vừa đi chú vừa đăm chiêu suy nghĩ, chú tập trung đến nỗi có lúc thì chú cau mày, lúc khác chú lại mỉm cười, và

hơn một lần chú đứng im lìm trầm tư mặc tưởng. Rồi đột nhiên chú nói to, như thể đã quyết định xong: "Ta phải bắt đầu ngay lập tức, cho con bé thứ gì đó mới mẻ để nó nghĩ đến. Sự u uất của chị Myra và những bài thuyết giảng của chị Jane đã khiến nó buồn chán đến mức tuyệt vọng mất rồi."

Sau một hồi vùi đầu lục lọi trong đống hành lý đặt ở góc nhà, chú lôi ra một chiếc gối dựa bằng lụa được thêu vô cùng đẹp đẽ và một chiếc cốc có vẻ kỳ quặc được chạm trổ từ gỗ sẫm màu.

"Ta sẽ bắt đầu bằng những thứ này." Chú nói trong lúc đập đập chiếc gối và phủi bụi cho chiếc cốc. "Sẽ không hiệu quả nếu ta bắt đầu quá hăng hái, Rose sẽ cảm thấy sợ hãi. Ta phải nhẹ nhàng và dịu dàng giải tỏa cho con bé, cho tới khi nào ta giành được sự tin tưởng của nó, khi ấy con bé sẽ sẵn sàng đón nhận bất cứ thứ gì."

Đúng lúc ấy, Phebe bước ra khỏi phòng ăn với một đĩa bánh mì nâu, vì Rose không được ăn bánh quy nóng trong bữa trà nữa.

"Để cho ta một ít đi." Bác sĩ Alec nói, rồi tự mình lấy một miếng thật to và quay trở lại với công cuộc nghiên cứu của mình, mặc cho Phebe đứng đó, ngỡ ngàng trước sự háu ăn của chú.

Cô gái sẽ còn ngạc nhiên hơn nữa nếu nhìn thấy chú biến miếng bánh mì nâu ấy thành những viên thuốc nhỏ đều chằn chặn, cất trong một chiếc hộp bằng ngà voi cực kỳ bắt mắt, chiếc hộp đó trước đây được dùng để đựng những mẩu cần núi của chú, nhưng giờ chỗ cần núi ấy đã bị trút sạch ra ngoài.

"Đây! Nếu họ cứ đòi hỏi thuốc men, ta sẽ kê cho con bé thứ này, sẽ chẳng có tổn hại gì hết. Ta sẽ làm theo cách của riêng mình, nhưng vẫn sẽ giữ hòa khí, nếu có thể, và ta sẽ thú nhận trò đùa này khi nào thử nghiệm của ta thành công." Vừa "chế

biến" loại "thuốc" vô hại ấy, chú Alec vừa tự nói với mình, dáng vẻ y hệt một cậu nhóc tinh quái.

Rose đang nhẹ nhàng dạo một bản nhạc trên chiếc đàn organ nhỏ ở sảnh tầng trên cho bà Peace nghe. Suốt lúc nói chuyện cùng các bà, chú Alec vẫn lắng nghe điệu nhạc của cô bé chập chờn bay đến bên tai, và chú nghĩ đến Rose của trước đây, Rose từng chơi đàn cho chú nghe.

Khi chuông đồng hồ điểm tám giờ, chú gọi lớn: "Đến giờ cô bé của chú phải đi ngủ rồi, nếu không sáng mai làm sao có thể dậy sớm được, chú có cả đống kế hoạch vui nhộn cho ngày mai đây. Lại đây xem chú đã tìm được gì cho cháu để bắt đầu nào."

Rose chạy tới và lắng nghe với khuôn mặt sáng bừng, chăm chú, trong lúc đó bác sĩ Alec nói, đầy cảm xúc: "Trong những chuyến lang thang khắp nơi trên trái đất, chú đã học được một vài phương thuốc tuyệt vời, vì chúng khá thích hợp nên chú nghĩ cháu và chú sẽ thử chúng. Đây là một chiếc gối thảo dược mà một bà lão thông thái đã tặng chú khi chú bị ốm ở Ấn Độ. Bên trong nó được nhồi đầy nghệ tây và những loài thực vật có mùi dễ chịu khác, vì thế tối nay cháu hãy gối chiếc đầu bé nhỏ của mình lên đây và ngủ thật ngon, không mơ màng gì hết; sáng mai thức dậy, cháu sẽ thấy mình không mệt mỏi chút nào."

"Thật thế ạ? Mùi của nó thật dễ chịu." Rose hăng hái nhận lấy chiếc gối xinh đẹp và đứng đó, vừa tận hưởng mùi thơm ngọt ngào, nhẹ nhàng của nó, vừa lắng nghe phương thuốc tiếp theo của ông chú bác sĩ.

"Đây là chiếc cốc mà chú đã nói với cháu. Người ta bảo rằng công dụng của nó phát huy tốt nhất khi người uống tự rót đầy nó, vì thế cháu phải học cách vắt sữa. Chú sẽ dạy cho cháu."

"Cháu sợ là mình sẽ không bao giờ học được mất." Rose nói, nhưng cô vẫn thích thú mân mê chiếc cốc, vì trên quai của nó có

một chú quỷ nhỏ ngộ nghĩnh đang nhảy nhót, như thể nó đang sẵn sàng lao đầu xuống làn nước biển trắng đục bên dưới.

"Cháu không nghĩ con bé nên uống thứ gì đó có tác dụng mạnh hơn sữa sao, Alec? Ta thực sự thấy lo ngại khi con bé không uống một loại thuốc bổ nào đó." Bà Plenty nói, mắt nhìn chăm chăm đầy vẻ ngờ vực vào mấy phương thuốc mới. Bà tin tưởng những liều thuốc truyền thống của mình hơn là chiếc cốc ma thuật hay chiếc gối nhồi thảo dược từ phương Đông.

"Vậy thì thưa cô, cháu sẵn sàng cho con bé một liều thuốc, nếu cô nghĩ như thế là tốt nhất. Đó là một phương thuốc rất đơn giản và dù có uống nhiều cũng không gây hại gì. Nó là một chế phẩm từ ngô và lúa mạch đen, được sử dụng rộng rãi ở thời xưa, và cháu hy vọng nó sẽ được sử dụng lại."

"Ôi trời, thật kỳ lạ!" Bà Plenty nói khi đeo kính mắt lên và nhìn kĩ những viên thuốc, khuôn mặt bà hiện rõ sự thích thú đầy ngưỡng mộ khiến chú Alec chẳng nín được cười dù đang tỏ vẻ nghiêm túc.

"Mỗi sáng hãy uống một viên, còn bây giờ, chúc cháu ngủ ngon, cháu yêu." Chú nói và chào tạm biệt bệnh nhân của mình bằng một cái hôn lên trán.

Rồi khi cô bé đã đi khuất, chú đưa cả hai tay lên đầu và thốt lên bằng một giọng khôi hài pha trộn giữa sự lo lắng và thích thú:

"Khi cháu nghĩ tới những gì mình đang và sẽ phải đảm đương, thú thực với cô, cháu cảm thấy mình muốn bỏ chạy thật xa và sẽ không quay trở lại chừng nào Rose chưa đủ mười tám tuổi."

[4*] *Một nhân vật trong Kinh thánh, là nhân chứng trong phép lạ Chúa Jesus cho Lazarus sống lại.*

[5*] *So sánh dựa theo chi tiết trong tiểu thuyết Dombey and Son (1847) của nhà văn Charles Dickens. Trường Blimber dành cho nam sinh là một ngôi trường có kỷ luật thép và chương trình đào tạo khắc nghiệt. Cậu bé Paul được cha gửi tới học ở ngôi trường này, và được các bạn tại đây đặt cho biệt danh là cậu Toots. Do sức khỏe yếu cùng với sự khắc nghiệt của ngôi trường, cậu bé đã qua đời tại trường khi mới được sáu tuổi.*

CHƯƠNG 5
Chiếc thắt lưng và hòm đồ

Sáng hôm sau, khi Rose bước ra khỏi phòng với chiếc cốc trong tay, người đầu tiên mà cô gặp là chú Alec đang đứng trước ngưỡng cửa của căn phòng đối diện, có vẻ chú đang cẩn thận kiểm tra lại căn phòng ấy. Khi nghe thấy tiếng bước chân của cô, chú quay lại, cất tiếng hát:

"Đi đâu thế hả cô bé giúp việc xinh đẹp của ta?"

"Cô gái đáp: "Tôi đang chuẩn bị đi vắt sữa đây, thưa ngài.""[6*] Rose trả lời, vẫy vẫy chiếc cốc, rồi họ cùng kết thúc bài hát một cách hoàn mỹ.

Trước khi cả hai kịp lên tiếng, một cái đầu đội chiếc mũ ngủ to đùng, nhăn nhúm, trông như một cây bắp cải khổng lồ, ló ra từ một căn phòng phía cuối hành lang, cất tiếng hỏi với giọng đầy ngạc nhiên:

"Hai cháu định làm cái trò gì mà dậy sớm vậy?"

"Thanh lọc cơ thể, thưa cô. Cô này, cháu có thể dùng căn phòng này chứ ạ?" Bác sĩ Alec vừa nói vừa cúi chào người cô của mình theo phong cách của một thủy thủ. "Phòng nào cũng được, trừ phòng chị Peace."

"Cảm ơn cô. Liệu cháu có thể lục tìm các món đồ trong các gác xép và hốc tường để trang trí căn phòng này theo ý mình được không, thưa cô?"

"Cháu thân mến, cháu có thể lật ngược căn nhà này cũng được, nếu như mục đích của cháu chỉ là để sống trong đó."

"Thật là một đề nghị hào phóng. Cháu sẽ ở lại đây, thưa cô, đây là nơi chốn đi về của cháu mà. Cô sẽ thấy cháu ở đây nhiều hơn tưởng tượng đấy, thưa cô."

“Không thể đâu! Mặc áo khoác vào đi, Rose. Đừng khiến con bé mệt bằng những trò vui của cháu đấy nhé, Alec. Vâng thưa chị, em vào ngay đây!” Nói rồi, “cây bắp cải” biến mất ngay lập tức.

Buổi học vắt sữa đầu tiên thật là khôi hài, nhưng cuối cùng, sau một chút sợ hãi và nhiều lần thất bại, Rose cũng vắt được đầy cốc sữa của mình, trong lúc Ben phải tóm lấy đuôi của Clover để nó không ve vẩy tứ tung, còn bác sĩ Alec phải giữ đầu nó để nó không ngoái lại nhìn cô vắt sữa bò mới, người có vẻ không thích thú gì lắm với công việc của mình.

“Cười nhiều như thế mà trông cháu vẫn xanh xao quá. Chạy một vòng quanh sân để tươi tỉnh hơn xem nào.” Bác sĩ nói khi họ rời khỏi chuồng bò.

“Cháu đã quá lớn để chạy nhảy rồi, chú ạ. Cô Power nói đó là việc không thanh lịch đối với những cô gái đã ở tuổi thiếu niên.” Rose nghiêm mặt đáp.

“Chú mạn phép được làm khác với Quý bà Kiểu cách đó, và với tư cách bác sĩ của cháu, chú yêu cầu cháu phải chạy. Chạy đi nào!” Chú Alec nói, với ánh mắt và cử chỉ khiến Rose chạy ào đi nhanh nhất có thể.

Muốn để người chú hài lòng, cô chạy vòng quanh những rặng hoa, cuối cùng quay trở lại hàng hiên nơi chú Alec đang đứng và ngồi phịch xuống bậc thềm, thở hổn hển, hai má hồng rực như chiếc băng đô buông trên vai cô.

“Làm tốt lắm, cháu yêu, chú thấy là tay chân cháu vẫn còn hoạt động tốt mặc dù cháu đã tới tuổi thiếu niên. Cái thắt lưng này cài chặt quá rồi, hãy nới lỏng nó và cháu sẽ hít được những hơi dài hơn chứ không phải thở hổn hển như thế nữa.”

“Nó không chặt đâu, thưa chú, cháu vẫn có thể thở bình thường.” Rose đáp, cố gắng điều hòa hơi thở.

Câu trả lời duy nhất của người chú là kéo cô đứng dậy và mở khóa cài chiếc thắt lưng mới mà cô vẫn rất tự hào. Ngay khi khóa cài được mở, chiếc thắt lưng nới rộng ra ngay, đơn giản là vì nó không thể chống lại cơn hít thở nhẹ nhõm không chủ ý, đối lập hoàn toàn với lời nói của Rose.

"Ôi, cháu không biết là nó chặt thế đấy! Cháu chẳng cảm thấy gì cả. Tất nhiên là nó sẽ bật mở nếu cháu bấm như thế, nhưng cháu đã làm bao giờ đâu, vì cháu có bao giờ chạy đâu." Rose giải thích, khá lúng túng trước sự phát hiện này.

"Chú cho rằng cháu không có thói quen hít thở sâu, nên cháu có thể đeo cái thứ ngớ ngẩn này mà không cảm thấy gì. Điên rồ làm sao khi cố gắng nịt chặt cái eo bé nhỏ này bằng một mảnh da cứng ngắc và những thanh thép, trong khi đáng lẽ ra nên để nó phát triển tự nhiên." Bác sĩ Alec vừa nói vừa nhìn chiếc thắt lưng với vẻ khó chịu, đồng thời điều chỉnh khóa cài của chiếc thắt lưng lên thêm vài nấc, mặc cho Rose chẳng thích thú gì, vì cô rất tự hào về dáng vẻ thanh mảnh của mình. Ngày ngày cô đều rất hoan hỷ khi thấy mình không béo ú như Luly Miller, một người bạn học cũ, cô ấy lúc nào cũng phải cố gắng tìm cách chống lại sự mũm mĩm của mình trong vô vọng.

"Nó sẽ tuột mất nếu chú nới rộng như thế." Cô bé vừa nhìn người chú nới rộng chiếc thắt lưng quý giá của mình vừa lo lắng nói.

"Nó sẽ không rơi đâu nếu cháu hít thật sâu để giữ nó. Đó là điều chú muốn, và chừng nào vòng eo của cháu đạt tới cỡ này, chúng ta sẽ tiếp tục nới rộng chiếc thắt lưng cho tới khi vòng eo của cháu giống như vòng eo của Hebe, vị nữ thần của sức khỏe, thay vì cứ chạy theo mốt, đó là thứ xấu xí nhất mà chú có thể tưởng tượng ra được."

"Nhìn gớm ghiếc làm sao!" Rose liếc nhìn chiếc thắt lưng

đang treo lủng lẳng trên cái eo nhỏ xinh của mình với vẻ khinh miệt. “Nó sẽ bị tuột mất, rồi cháu sẽ cảm thấy rất buồn, vì nó vô cùng đắt giá, nó được làm từ thép và da của Nga. Mùi của nó mới tuyệt vời làm sao.”

“Nếu nó tuột mất, chú sẽ tặng cháu một thứ còn tốt hơn. Một chiếc khăn thắt lưng bằng lụa mềm mại sẽ thích hợp với một đứa trẻ xinh đẹp như cháu hơn là cái khung bọc thép này; chú có vô vàn khăn lụa của Ý và khăn thắt lưng Thổ Nhĩ Kỳ trong đống hành lý. Đó! Cháu đã cảm thấy dễ chịu hơn, đúng không?” Thấy cô nhoẻn miệng cười, trên má hiện lên lúm đồng tiền duyên dáng, chú liền véo nhẹ má cô.

“Thật là ngốc nghếch, nhưng cháu không thể không vui khi biết rằng...” Cô bé ngập ngừng, hai má đỏ ửng và cúi đầu xuống, ngượng ngùng nói tiếp. “Chú nghĩ là cháu xinh đẹp.”

Bác sĩ Alec nháy mắt, nhưng vẫn nói rất nghiêm túc: “Rose, cháu đang tự mãn đấy à?”

“Cháu e là như vậy.” Một giọng nói nhu mì cất lên từ phía sau mái tóc dài đang che khuất khuôn mặt đỏ ửng.

“Thật là tội lỗi.” Chú thở dài như thể đau lòng trước lời thú nhận đó.

“Cháu biết, và cháu luôn cố không tự mãn; nhưng lúc mọi người khen cháu, cháu không thể không cảm thấy thích thú, vì thực sự cháu không nghĩ là mình quá xấu xí.”

Từ “xấu xí” và giọng nói ngộ nghĩnh của Rose khi thốt ra từ đó khiến bác sĩ Alec không kiềm chế nổi, chú bật cười, khiến Rose cảm thấy nhẹ nhõm.

“Chú khá đồng tình với cháu; và để cháu giữ nguyên được tình trạng không quá xấu xí này, chú muốn cháu phải khỏe khoắn như Phebe.”

“Phebe ấy ạ?” Rose có vẻ quá ngỡ ngàng đến nỗi chú của cô

suýt chút nữa lại phá lên cười.

“Phải, chính là Phebe, vì cô bé ấy có thứ mà cháu cần, đó là sức khỏe. Nếu các cô bé như cháu học được vẻ đẹp thực sự là gì, không cố bó chặt cơ thể, nhịn đói hay tẩy trắng làn da của mình, cháu sẽ tiết kiệm được cả đống thời gian, tiền bạc, và không cần phải chịu nhiều đau đớn đến thế. Một tâm hồn vui vẻ trong một cơ thể khỏe mạnh sẽ tạo ra vẻ đẹp hoàn hảo nhất cho bất cứ người đàn ông hay phụ nữ nào. Cháu hiểu không, cháu yêu của chú?”

“Vâng, thưa chú.” Rose đáp, cảm thấy khá bực dọc khi bị đem ra so sánh với một cô gái đến từ trại tế bần. Điều đó khiến cô khó chịu đến nỗi cô buột miệng nói: “Cháu nghĩ chú muốn cháu phải quét dọn, kì cọ, mặc một chiếc váy nâu cũ kĩ với hai tay áo lúc nào cũng xắn lên và chạy vòng vòng khắp nơi như Phebe, đúng không?”

“Chú rất muốn, nếu cháu có thể làm việc và có đôi cánh tay chắc khỏe như Phebe. Cũng đã khá lâu rồi chú chưa nhìn thấy hình ảnh nào đẹp đẽ hơn hình ảnh cô bé đó sáng nay, tay áo xắn đến khuỷu, cánh tay dính đầy bọt xà phòng, vừa khom lưng kì cọ vừa hát líu lo như một chú chim hét.”

“Cháu nghĩ chú là người kỳ quặc nhất trên thế gian này.” Đó là tất cả những gì Rose có thể nói sau một hồi suy nghĩ về khiếu thẩm mỹ tệ hại của ông chú.

“Chú còn chưa bắt đầu cho cháu thấy những sở thích kỳ quái của chú đâu đấy, nên cháu hãy chuẩn bị tinh thần cho những bất ngờ kinh khủng hơn nữa đi.” Chú Alec nói với vẻ mặt dị thường đến nỗi Rose cảm thấy may mắn khi tiếng chuông báo bữa sáng reo lên, giúp cô che giấu được việc thói hư vinh nho nhỏ của cô đã phải chịu đả kích nhiều thế nào.

“Cháu sẽ thấy hòm đồ của cháu đã được mở trong phòng

khách của bà. Ở đó cháu có thể lục lọi đến chừng nào cháu muốn, tự làm mình và các bà vui; chú cần phải đi loanh quanh hết buổi sáng, tìm những món đồ để trang trí phòng chú theo đúng ý." Bác sĩ Alec nói khi bữa sáng kết thúc.

"Cháu không giúp gì được cho chú ạ?" Rose hỏi, khát khao được làm gì đó hữu ích.

"Không, cảm ơn cháu. Chú sẽ nhờ Phebe một lúc, nếu bà Plenty cho phép."

"Ai cũng được, thứ gì cũng được, Alec ạ. Cháu sẽ cần ta giúp đấy, ta biết mà, đợi ta đi dặn dò họ những món cần làm cho bữa tối đã, rồi ta sẽ giúp cháu." Nói rồi, bà lão hối hả rời đi, trong lòng ngập tràn hứng khởi và thiện ý.

"Rồi chú sẽ thấy mình có thể làm một số thứ mà Phebe không thể, nên kệ đi!" Rose nghĩ rồi ngoảnh đầu chạy theo bà Plenty và hướng tới chỗ hòm đồ mà cô đã mong ước từ lâu.

Bất cứ cô gái nhỏ nào cũng có thể tưởng tượng ra cảm giác thích thú khi đắm mình trong một đại dương đầy báu vật và mò lên được hết thứ đẹp đẽ này đến thứ đẹp đẽ khác, cho tới lúc bầu không khí trong phòng tràn ngập mùi xạ hương xen lẫn với mùi đàn hương, và căn phòng rực rỡ với những sắc màu tươi sáng, còn Rose thì chìm trong niềm sung sướng vô ngần. Cô bắt đầu thứ lỗi cho bác sĩ Alec vì đã ép cô ăn thực đơn toàn yến mạch khi cô tìm thấy một hộp đồ khâu vá xinh xắn bằng ngà voi; bắt đầu chấp nhận tình trạng của chiếc thắt lưng khi cô nhìn thấy một xấp khăn rực rỡ bảy sắc cầu vồng; và khi cô tìm thấy những chai tinh dầu hoa hồng đẹp mê hồn, cô có cảm giác chỉ riêng chúng đã đủ sức chuộc lại cái tội lỗi kinh khủng của chú Alec khi nghĩ rằng Phebe là cô gái khỏe mạnh hơn khi so sánh giữa cô và cô ấy.

Trong khi đó, bác sĩ Alec rõ ràng đã làm đúng theo lời bà Plenty và đang khiến căn nhà bị đảo ngược. Một cuộc cách mạng

đúng nghĩa đang diễn ra trong căn phòng nghỉ khi những tấm rèm cửa bằng lụa Damask tối màu bị kéo xuống và đang nằm trên tay Phebe; chiếc lò sưởi đốt củi được mang xuống tầng hầm trên vai Ben; bộ khung giường cỡ đại được chia thành từng mảnh và chuyển lên gác xép với sự giúp sức của ba người. Bà Plenty ngược xuôi chạy qua chạy lại giữa các nhà kho, các rương chứa đồ bằng gỗ long não và những chiếc tủ đựng đồ vải của bà, có cảm giác như cái trật tự mới này khiến bà vừa ngạc nhiên vừa thích thú.

Một nửa những hành động khác thường của bác sĩ Alec không được "bật mí"; nhưng khi Rose đang lục lọi hòm đồ, thi thoảng ngước mắt lên nhìn, cô lại bắt gặp người chú đang sải bước đi ngang qua, mang theo một chiếc ghế trúc, một cặp thanh kê củi trong lò sưởi cổ, một tấm bình phong kiểu Nhật Bản rất dị thường, một, hai tấm thảm nhỏ và cuối cùng là một cái bồn tắm lớn vác trên đầu.

"Căn phòng đó hẳn vô cùng nực cười." Cô nói khi đang ngồi nghỉ và tự lấy lại tinh thần bằng những viên kẹo dẻo mang về từ Cairo.

"Ta cho là cháu sẽ thích nó đấy, cháu yêu ạ." Bà Peace ngước mắt lên khỏi chiếc váy đẹp đẽ bà đang khâu từ lụa xanh và vải muslin trắng, đáp lời cô với một nụ cười hiền từ.

Rose không nhìn thấy nụ cười của bà, vì vừa lúc ấy, chú của cô dừng lại trước cửa, và cô nhảy nhót tung tăng trước mắt chú. Với khuôn mặt trẻ thơ ngập tràn hạnh phúc, cô nói:

"Nhìn cháu này! Nhìn cháu này! Trông cháu lộng lẫy tới mức cháu không nhận ra chính mình nữa. Chắc là cháu vẫn chưa mặc những thứ này đúng kiểu đâu, nhưng cháu thích chúng lắm!"

"Nhìn cháu sặc sỡ như một con vẹt khi đội chiếc mũ fez[7*] và

quấn tấm vải cabaja[8*] ấy, và chú thực sự rất vui khi nhìn thấy cái bóng đen bé nhỏ đã biến thành một chiếc cầu vồng." Chú Alec nói với vẻ tán đồng khi nhìn gương mặt tươi sáng đứng trước chú.

Dù không nói ra nhưng chú nghĩ rằng hình ảnh của cô bé đẹp hơn nhiều hình ảnh của Phebe đứng bên cái bồn tắm. Cô đội một chiếc mũ fez màu tím lên mái tóc màu vàng hoe, buộc vài chiếc khăn tuyệt đẹp quanh eo, mặc chiếc áo khoác màu đỏ tươi lộng lẫy với hình mặt trời vàng rực được thêu phía sau lưng, hình mặt trăng màu bạc thêu ở phía trước, và những ngôi sao đủ mọi kích cỡ thêu hai bên cánh tay. Một đôi hài Thổ Nhĩ Kỳ tô điểm cho đôi chân của cô, còn trên cổ cô là những chiếc vòng làm từ hổ phách, san hô hay vàng bạc chạm khắc. Trong lúc ấy, một tay cô cầm lọ dầu thơm, tay kia cầm một chiếc hộp thơm lừng chứa đầy kẹo ngọt của phương Đông.

"Cháu có cảm giác mình giống như một cô gái trong truyện *Nghìn lẻ một đêm*, chuẩn bị tìm thấy một tấm thảm thần và một mảnh bùa tuyệt diệu ở đâu đó. Có điều cháu không biết phải cảm ơn chú thế nào về những món đồ đáng yêu này." Cô nói, thôi nhảy nhót, đột nhiên như bị đè nặng bởi cảm giác biết ơn.

"Chú sẽ nói cho cháu biết phải làm thế nào. Hãy vứt bỏ những bộ trang phục đen sì, đó là những thứ mà một đứa trẻ như cháu không nên mặc lên người lâu đến thế, thay vào đó hãy mặc những bộ đồ rực rỡ sắc màu mà chú mang đến cho cháu. Chúng sẽ khiến cho tinh thần của cháu tốt hơn, và sẽ giúp cho căn nhà cũ nghiêm trang này trở nên vui vẻ hơn. Chẳng phải vậy sao, cô nhỉ?"

"Ta nghĩ cháu nói đúng, Alec ạ. Thật may khi chúng ta chưa bắt đầu may quần áo mùa xuân cho con bé, vì Myra nghĩ rằng con bé không nên mặc màu gì khác tươi sáng hơn màu tím, mà

con bé quá xanh xao để có thể mặc được màu ấy."

"Cô cứ để cháu hướng dẫn cô Hemming cách làm mấy thứ này. Cô sẽ ngạc nhiên khi thấy cháu hiểu biết nhường nào về may vá: may viền áo này, khâu lỗ tay áo này, và cả luồn chun nữa." Bác sĩ Alec bắt đầu tỏ vẻ hiểu biết, vừa vỗ vỗ một xấp vải muslin, vải thun và lụa vừa nói liến láu.

Bà Peace và Rose cười phá lên khiến chú Alec chẳng thể khoe khoang kiến thức của mình thêm nữa, cho tới khi họ ngừng lại, chú nói rất nhẹ nhàng:

"Việc này rất có ích cho việc lấp đầy chiếc thắt lưng, cho nên cứ cười đi, Morgiana[9*] ạ, còn chú sẽ quay trở lại với công việc của mình, nếu không chú sẽ chẳng bao giờ xong nổi mất."

"Cháu không nhịn được chú ạ, "luồn chun" nghe thật buồn cười!" Sau trận cười sảng khoái, Rose nói rồi quay lại nhìn hòm đồ. "Nhưng bà ơi…" Cô nói rất nghiêm túc. "Cháu có cảm giác là cháu không nên giữ quá nhiều đồ tốt như vậy. Cháu nghĩ là nếu cháu cho Phebe một vài món thì chắc là không được đâu bà nhỉ? Có thể chú không thích như thế."

"Chú của cháu sẽ không phản đối đâu, nhưng chúng không phù hợp với Phebe, cháu ạ. Một vài bộ váy cũ của cháu sẽ hợp lý hơn, nếu ta có thể sửa chúng lại để chúng vừa với con bé." Bà Peace đáp bằng giọng chừng mực và thận trọng, khiến ta cảm thấy có chút khó chịu khi đang chìm đắm trong sự nhiệt huyết muốn làm chút việc thiện.

"Cháu muốn tặng chị ấy vài món đồ mới, vì cháu nghĩ chị ấy có một chút tự tôn và có thể sẽ không thích những món đồ cũ, bà ạ. Nếu chị ấy là chị của cháu thì được; chị em với nhau sẽ không thấy ngại điều ấy. Nhưng chị ấy lại không phải là chị của cháu, việc tặng đồ cũ cho chị ấy sẽ khiến mọi chuyện xấu đi, rồi bà sẽ thấy. Cháu biết phải làm gì cho hợp lý rồi, bà ạ, cháu sẽ

nhận chị ấy làm chị nuôi!" Rose có vẻ rất hớn hở trước ý tưởng mới của mình.

"Ta e rằng cháu không thể làm điều ấy một cách hợp pháp khi cháu chưa đủ tuổi, và cháu phải xem con bé có thích ý tưởng này không đã chứ. Dù thế nào cháu vẫn có thể đối xử tốt với Phebe, vì suy cho cùng chúng ta đều là chị em, và chúng ta nên giúp đỡ lẫn nhau."

Khuôn mặt hiền từ của bà lão nhìn Rose khiến cô nóng lòng muốn giải quyết vấn đề ngay tắp lự, và cô lao nhanh vào bếp như mọi khi vẫn làm. Phebe đang ở đó, bận rộn đánh bóng lại những thanh kê củi lò sưởi kiểu cổ. Cô ấy giật nảy mình khi một giọng nói thốt lên: "Ngửi cái này đi, nếm thử cái này đi! Hãy nhìn tôi này!"

Phebe ngửi thử lọ tinh dầu hoa hồng, nhai miếng kẹo dẻo Thổ Nhĩ Kỳ được đút vào miệng mình, dán mắt nhìn chăm chú cô nàng Morgiana bé nhỏ đang nhảy tưng tưng quanh phòng như một con vẹt đuôi dài sặc sỡ.

Phebe giơ hai bàn tay đầy bụi lên, "Ôi trời, trông cô mới lộng lẫy làm sao!" là tất cả những gì cô ấy có thể nói.

"Tôi có cả đống những món đồ dễ thương như thế này ở trên kia, rồi tôi sẽ cho chị xem tất cả. Tôi định chia cho chị một nửa, nhưng các bà nghĩ chúng không có ích, nên tôi sẽ tặng chị thứ gì đó khác. Chị sẽ không cảm thấy phiền lòng đâu, đúng không? Bởi vì tôi muốn nhận chị làm chị nuôi như Arabella trong truyện ấy. Như thế không tuyệt sao?"

"Tại sao thế hả cô Rose, cô mất trí rồi à?"

Phebe hỏi như thế cũng chẳng có gì lạ, vì Rose nói rất nhanh và trông thật kỳ cục trong bộ trang phục mới, đã thế cô còn đang quá háo hức nên không thể dừng lại và giải thích. Nhìn thấy sự bối rối của Phebe, Rose trấn tĩnh lại và nói bằng giọng

rất nghiêm túc:

"Thật là bất công khi tôi có quá nhiều thứ còn chị chẳng có gì cả, và tôi muốn đối xử với chị thật tốt như thể chị là chị em của tôi, vì bà Peace nói rằng thực ra tất cả chúng ta đều là chị em. Tôi đã nghĩ rằng nếu tôi có thể nhận chị làm chị nuôi thì sẽ tốt hơn bây giờ nhiều. Chị hãy làm chị nuôi của tôi nhé, được không?"

Trước sự ngạc nhiên của Rose, Phebe ngồi thụp xuống sàn và giấu mặt sau chiếc tạp dề suốt một lúc mà không nói tiếng nào.

"Ôi trời, chị ấy cảm thấy bị xúc phạm mất rồi, mà mình chẳng biết phải làm gì cả." Rose thầm nghĩ, cảm thấy chán nản khi đề nghị của mình được đón nhận theo cách này.

Ngay sau đó, cô ấp úng: "Xin thứ lỗi cho tôi, tôi không muốn làm chị tổn thương, hy vọng chị không nghĩ là..." Cô cảm thấy nếu có thể, cô phải rút lại hành động sai lầm của mình ngay.

Nhưng Phebe lại mang đến cho Rose một bất ngờ khác. Khi bỏ tấm tạp dề xuống, mặc dù đôi mắt nhòa lệ nhưng khuôn mặt Phebe lại cười rất tươi, cô ấy vòng hai tay ôm lấy Rose, vừa cười rạng rỡ vừa khóc nức nở:

"Tôi nghĩ cô là cô gái đáng mến nhất trên thế giới này, và tôi đồng ý để cô làm bất cứ điều gì cô thích với tôi."

"Vậy là chị thích kế hoạch của tôi? Chị không khóc vì nghĩ rằng tôi đang ra vẻ bề trên với chị? Thực lòng tôi không có ý như vậy đâu." Rose vui sướng, nghẹn ngào nói.

"Tôi nghĩ là tôi thích ý tưởng đó, và tôi khóc vì chưa từng có ai đối xử tốt với tôi như vậy, tôi không thể kìm nén được. Còn về chuyện ra vẻ bề trên, cô có muốn giẫm lên người tôi mà đi cũng được, tôi chẳng có ý kiến gì đâu." Phebe đáp, cảm thấy vô cùng biết ơn vì câu nói "Chúng ta đều là chị em" đã đi thẳng vào trái tim cô đơn của cô ấy và ở lì trong đó.

"Nào, bây giờ chúng ta có thể chơi trò đóng vai, tôi sẽ là cô

tiên tốt bụng từ trong hòm bay ra, hoặc là một bà tiên bay xuống từ ống khói, còn chị là Lọ Lem, hãy nói cho tôi biết chị muốn gì." Rose nói, cố gắng đặt ra câu hỏi một cách khéo léo nhất.

Phebe hiểu điều đó, dù xuất thân từ nhà tế bần nhưng cô bẩm sinh đã có được sự tinh tế hơn người.

"Cô Rose ạ, tôi không nghĩ mình muốn bất cứ thứ gì vào lúc này, ngoại trừ việc tìm ra cách để cảm ơn cô vì tất cả những gì cô đã làm." Cô ấy nói, rồi lấy tay quệt đi dòng nước mắt đang chảy xuống sống mũi nhìn không được lãng mạn cho lắm.

"Tại sao, tôi đã làm được gì đâu ngoài việc cho chị một chiếc kẹo! Đây, chị hãy cầm thêm đi, và ăn chúng trong lúc làm việc, rồi hãy nghĩ xem tôi có thể làm gì cho chị nhé. Tôi phải đi lên trên kia để thu dọn đây, tạm biệt chị; đừng quên chị đã là người chị em của tôi rồi đấy."

"Cô đã cho tôi những thứ còn ngọt ngào hơn kẹo, và tôi sẽ không bao giờ quên điều đó." Nói rồi, Phebe cẩn thận lau sạch bụi bẩn trên tay, đôi tay rắn chắc của cô ấy nắm chặt lấy bàn tay nhỏ nhắn mà Rose đưa ra, đôi mắt đen láy nhìn theo vị khách đang chuẩn bị rời đi với ánh mắt tràn ngập sự biết ơn, khiến chúng trở nên sáng ngời và êm dịu.

[6*] *Hai câu đối đáp của chú Alec và Rose là hai câu hát trích từ bài đồng dao của Anh.*

[7*] *Loại mũ truyền thống của người Thổ Nhĩ Kỳ, hình trụ, thường có màu đậm và có núm tua trên đỉnh đầu.*

[8*] *Loại vải có họa tiết là các hình kẻ sọc chéo.*

[9*] *Nhân vật cô nô lệ thông minh trong truyện Alibaba và bốn mươi tên cướp.*

CHƯƠNG 6
Căn phòng của chú Alec

Ngay sau bữa tối, trước khi Rose kịp làm quen với một nửa số của cải mới, bác sĩ Alec đã gọi xe ngựa tới để đi tặng những phần quà đầu tiên cho các bà chị và những đứa cháu trai. Rose đã khá sẵn sàng để lên đường, nhưng vẫn nóng lòng muốn thử một chiếc áo choàng có mũ trùm đầu mềm mại lấy ra từ trong hòm đồ, chiếc áo đó không chỉ có cái mũ trùm đầu cực kỳ duyên dáng mà còn có những núm tua bay phấp phới xung quanh trông rất buồn cười.

Nguyên một cỗ xe to chở đầy những hộp quà, thậm chí Ben còn phải san sẻ chỗ ngồi của mình với những cây dùi cui mang về từ Ấn Độ, một chiếc diều với kích cỡ rất lớn từ Trung Quốc và một cặp sừng bò được đánh sáng bóng mang về từ châu Phi. Chú Alec mặc quần áo màu xanh da trời, làn da nâu giòn, ngồi thẳng lưng, thích thú nhìn ngó những địa điểm quen thuộc, trong lúc ấy, Rose cảm thấy mình tao nhã và thoải mái đến lạ thường, cô ngồi tựa lưng ra sau trong chiếc áo choàng không tay mềm mại, giả vờ như mình là một cô công chúa đến từ phương Đông đang trong cuộc tuần du đi thăm những thần dân của mình.

Ở ba nơi đầu tiên, cuộc thăm hỏi của họ diễn ra nhanh chóng, vì bệnh viêm đường hô hấp của cô Myra đột nhiên chuyển biến xấu; thím Clara thì bận tiếp khách; còn thím Jane có vẻ thích bàn luận về vấn đề dân số, sản xuất và chính trị ở châu Âu, khiến chú Alec chán nản mà tìm cách rời đi càng nhanh càng tốt.

“Giờ thì chúng ta sẽ có những giờ phút thoải mái! Cháu hy vọng là các anh em họ của cháu đã về.” Rose nói, kèm theo một

cái thở dài hết sức nhẹ nhõm khi xe ngựa tiến dần lên đồi, hướng về phía nhà thím Jessie.

"Chú chọn tới đây cuối cùng để chúng ta có thể gặp các chàng trai vừa tan học về mà. Đấy, Jamie đang đứng trước cửa nhìn chúng ta rồi kìa; rồi cháu sẽ thấy các chàng trai tập hợp lại ngay thôi; lúc nào chúng cũng ào ra một lượt với nhau cả thảy."

Ngay khi nhìn thấy các vị khách đang tiến tới, cậu nhóc Jamie huýt lên một tiếng chói tai, đáp lại cậu là những tiếng huýt vọng lại từ đồng cỏ, ngôi nhà, kho thóc, rồi những người anh em họ ùa đến từ rất nhiều hướng, miệng hét lớn: "Hoan hô chú Alec!" Họ lao tới chiếc xe ngựa như những kẻ cướp đường, "cướp" lấy tất cả những hộp quà, rồi "áp tải" hai "tù nhân" vào trong nhà với niềm hoan hỷ tột cùng.

"Mẹ ơi! Mẹ ơi! Chú Alec và chị Rose tới, mang theo bao nhiêu là thứ hay ho này mẹ! Mẹ mau xuống xem những món đồ thú vị này ngay đi thôi! Mau lên mẹ ơi!" Will và Geordie gọi vang, vây xung quanh hai cậu là những miếng giấy bọc quà bị xé tứ tung và những sợi dây gói quà bị cắt nham nhở, căn phòng vốn dĩ gọn gàng chuẩn bị biến thành một bãi chiến trường.

Thím Jessie từ trên nhà đi xuống với chiếc mũ xinh xắn đội hững hờ, khuôn mặt tươi vui phía dưới chiếc mũ khiến người đối diện nghĩ rằng món trang sức dễ bị gió thổi bay đó quả thực là một món đồ làm đẹp hiệu quả. Thím Jessie chẳng kịp chào hỏi Rose và chú Alec vì đám con trai đã lao tới vây quanh thím, cậu nào cũng gọi thím tới xem món quà của mình để cùng chia vui với mình, bởi "mẹ Jessie" là người công bằng trong tất cả mọi việc. Tiếng gào thét tranh cãi nổ ra xung quanh thím như muốn hất tung thím lên trần nhà; những chiếc dùi cui va đập vào nhau phía trên đầu như muốn hủy diệt thím; một đám hỗn độn nhào tới từ bốn phía tranh nhau sà vào lòng thím, và bảy cậu

chàng đang hào hứng đều nhao nhao nói chuyện với thím cùng một lúc.

Nhưng thím Jessie thích điều ấy. "Ồ, đúng rồi con yêu, tuyệt lắm!" Rồi thím ngồi xuống, mỉm cười, trầm trồ ngưỡng mộ và giải thích từng chuyện với các cậu, trông thím chẳng có chút gì là bị quấy rầy bởi tiếng kêu la ầm ĩ kéo dài đó cả. Trong khi ấy, Rose bịt tai lại, còn bác sĩ Alec thì dọa sẽ tịch thu các món quà nếu các cậu cháu trai không giữ trật tự. Lời đe dọa đó đã mang lại một khoảng yên tĩnh tạm thời, và khi chú Alec đang bận tiếp nhận những lời cảm ơn trong một góc thì ở một góc khác, thím Jessie ngồi tâm sự với Rose.

"Thế nào rồi cháu yêu, mọi việc ổn cả chứ? Ta hy vọng là mọi việc đã khá hơn tuần trước."

"Thím Jessie ạ, cháu nghĩ là cháu sẽ rất hạnh phúc vì bây giờ đã có chú Alec ở đây. Chú làm những việc kỳ quặc nhất thế gian nhưng chú đối xử với cháu rất tốt, cháu không thể không quý mến chú ấy." Vừa nói cô vừa ngồi xích lại gần thím Jessie hơn, kể cho thím nghe tất cả những gì đã xảy ra, và cuối cùng say sưa miêu tả chi tiết về chiếc hòm tuyệt vời.

"Ta rất mừng, cháu yêu ạ. Nhưng Rose này, ta phải nhắc nhở cháu một điều: Đừng để chú cháu chiều hư cháu."

"Nhưng cháu thích được chiều mà thím."

"Chắc chắn là vậy rồi; nhưng sau một năm, nếu cháu trở nên hư hỏng, chú ấy sẽ bị mọi người trách mắng, thử nghiệm của chú ấy sẽ bị coi là một thất bại. Như thế chẳng phải sẽ đáng tiếc lắm sao, khi mà chú ấy muốn làm thật nhiều điều cho cháu, và có thể làm tất cả những điều đó nếu như chú ấy không vì mềm lòng mà chiều hư cháu?"

"Cháu chưa hề nghĩ đến việc này; cháu sẽ cố để không trở nên hư hỏng. Nhưng cháu phải làm thế nào ạ?" Rose lo lắng hỏi.

“Cháu có thể làm thế bằng cách không phàn nàn gì về những thứ lành mạnh mà chú ấy muốn cháu làm; cháu có thể vui vẻ nghe theo lời chú ấy và thương yêu chú ấy; thậm chí có thể hy sinh một chút vì chú ấy.”

“Cháu sẽ làm thế, cháu chắc chắn sẽ làm thế! Nếu cháu có lo lắng về điều gì đó, cháu có thể tới tìm thím không ạ? Chú bảo cháu nên tới tìm thím, và cháu nghĩ là cháu không nên sợ hãi điều đó.”

“Cháu có thể, cháu yêu ạ; đây là nơi thích hợp nhất để giải quyết những rắc rối nhỏ; và đó là lý do cần tới những người mẹ. Ta rất sẵn lòng.” Vừa nói thím Jessie vừa kéo nhẹ cái đầu với mái tóc xoăn của Rose tựa vào vai thím, ánh mắt thím dịu dàng như minh chứng rằng thím biết rõ phương thuốc mà đứa trẻ này cần nhất.

Nó ngọt ngào và dễ chịu đến nỗi Rose cứ ngồi mãi như thế, tận hưởng nó, cho tới khi tiếng của một cậu nhóc cất lên:

“Mẹ ơi, mẹ có nghĩ là Tọc Mạch muốn một ít vỏ sò của con không? Chị Rose thật tốt bụng khi chia sẻ đồ của mình với Phebe. Con cũng làm vậy, được không mẹ?”

“Tọc Mạch là ai thế?” Rose ngó đầu ra hỏi, cảm thấy thú vị bởi cái tên đặc biệt ấy.

“Là cô búp bê của em; chị muốn gặp cô ấy không?” Jamie hỏi, cậu đang rất thích thú với câu chuyện nhận chị em nuôi mà cậu nghe lỏm được.

“Ừ; chị thích búp bê lắm, nhưng em đừng nói với các anh nhé, họ sẽ cười chị mất.”

“Họ có cười em đâu, họ chơi với cô búp bê của em suốt ấy mà; nhưng cô ấy vẫn thích em nhất.” Nói rồi Jamie liền chạy đi lấy “món đồ chơi” yêu thích của mình.

“Cháu có mang cô búp bê cũ của mình theo, nhưng cháu giấu

nó đi vì cháu đã quá lớn để chơi búp bê rồi, tuy nhiên cháu vẫn không nỡ vứt nó đi, vì cháu thích nó lắm." Rose nói, tiếp tục thì thầm với thím Jessie những tâm sự của mình.

"Cháu có thể tới nhà ta và chơi với Jamie bất cứ khi nào cháu muốn, vì ở đây chúng ta đều yêu quý những cô búp bê." Thím Jessie vừa nói vừa mỉm cười với Rose như thể có thứ gì đó khiến thím thấy thích thú.

Vừa lúc ấy, Jamie quay lại và Rose hiểu được nụ cười của thím Jessie, vì cô búp bê kia hóa ra là một cô bé xinh xắn chừng bốn tuổi với đôi chân mũm mĩm đang nhào thẳng tới chỗ vỏ sò nhanh hết mức có thể, rồi bò toài ra ôm lấy một ôm đầy, miệng cười rạng rỡ khoe hàm răng nhỏ xíu sáng trắng và nói:

"Tất cả là của *Dimmy* và em, của *Dimmy* và em!"

"Cô búp bê của em đấy; có dễ thương không chị?" Jamie hỏi, hãnh diện đứng nhìn "cô búp bê" cưng của mình, hai tay cậu chắp sau lưng, hai chân dạng ra một chút, rõ là cái dáng vẻ đàn ông mà cậu học theo các anh lớn.

"Đó là một "cô búp bê" dễ thương. Tại sao em lại gọi cô ấy là Tọc Mạch?" Rose hỏi, thích thú với "món đồ chơi" mới.

"Con bé tí hon đó vô cùng tò mò và luôn thọc mũi vào tất cả mọi thứ; đặt tên là Chất Vấn thì không hợp cho lắm, nên các anh quyết định gọi nó là Tọc Mạch. Cái tên không hay lắm nhưng chuẩn xác."

Rõ ràng là như thế, bởi vì sau khi ngắm nghía đống vỏ sò, cô nhóc bận rộn đó bắt đầu cầm lên đặt xuống tất cả những gì tìm được, tiếp tục "công cuộc nghiên cứu" của mình cho đến khi Archie bắt gặp cô nhóc mút mát những quân cờ bằng ngà voi chạm trổ của cậu để kiểm chứng xem chúng có phải là kẹo mạch nha không. Họ còn phát hiện những bức họa vẽ trên giấy tuyên bị vò nhàu nhĩ, nhét trong túi áo của cô nhóc, và cô nhóc suýt

chút nữa làm vỡ quả trứng đà điểu của Will khi cố ngồi lên nó.

"Này Jamie, đưa nó đi đi; nó còn khủng khiếp hơn cả lũ cún con đấy, đừng cho nó quanh quẩn ở đây nữa." Ông anh lớn ra lệnh, nhấc bổng cô nhóc lên và chuyền tới tay cậu nhỏ nhất. Cậu nhóc mở rộng vòng tay ôm lấy cô bé kèm theo lời nhắc nhở:

"Anh hãy cẩn thận hành động của mình, em chuẩn bị kết nghĩa với Tọc Mạch giống như chị Rose kết nghĩa với Phebe, và rồi các anh sẽ phải đối xử thật tốt với con bé đấy, các anh ạ."

"Kết đi, nhóc, rồi anh sẽ cho em một cái lồng để giữ con bé, mà có thể em chẳng nuôi nó được bao lâu đâu mà, vì nó sẽ trở nên kinh khủng hơn cả một con khỉ." Nói rồi, Archie quay trở lại với các cậu nhóc khác, trong lúc đó, thím Jessie nhìn thấy trước một nguy cơ sắp sửa bùng nổ, nên đề nghị với Jamie đưa cô búp bê về, vì cô ấy cũng có nhà, và đã đến lúc buổi thăm viếng này phải kết thúc rồi.

"Cô búp bê của em hay hơn của chị, đúng không? Nó có thể đi đứng, nói chuyện, hát hò và nhảy nhót, còn búp bê của chị chẳng làm được gì hết, đúng không?" Jamie kiêu hãnh hỏi Rose về Tọc Mạch. "Cô búp bê" vừa biểu diễn xong một điệu nhảy tung tăng và líu lo đọc một cặp câu thơ nổi tiếng:

"Mèo nhóc, mèo nhóc, cậu đi đâu vậy?

Tớ tới Lunnin gặp một em Tween."

Sau màn biểu diễn tuyệt vời ấy, cô bé được Jamie tiễn về nhà, hai đứa trẻ vừa đi vừa rủ nhau thổi vỏ ốc xà cừ, tạo nên một màn ồn ào đinh tai nhức óc.

"Chúng ta phải ra về thôi Rose, chú muốn cháu về đến nhà trước lúc hoàng hôn. Chị qua chơi chứ, chị Jessie?" Bác sĩ Alec hỏi trong lúc tiếng thổi vỏ ốc xa dần.

"Chị không đi đâu, cảm ơn chú; nhưng chị thấy là các chàng trai sẽ muốn đi theo đấy, nếu chú không phản đối, hãy cho

chúng hộ tống hai người về đến trước cửa nhà. Chúng sẽ không vào trong nhà đâu. Chúng chỉ được phép làm điều đó vào những ngày nghỉ lễ thôi."

Thím Jessie còn chưa nói hết, Archie đã cất tiếng ra lệnh: "Nghe chỉ thị đây, các chàng trai. Sẵn sàng dép guốc, và hãy nhanh lên."

"Xong ngay!" Trong chớp mắt, tất cả các chàng trai đã chạy biến đi mất, trên mặt sàn chỉ còn vương lại những mảnh giấy rác.

Đoàn người ngựa lao xuống đồi nhanh đến nỗi Rose phải níu chặt lấy cánh tay chú Alec, bởi những chú ngựa già mập ú bị những trò hề mà bầy ngựa lùn chạy lông nhông quanh chúng gây ra làm cho hưng phấn, thế là chúng chạy hết tốc lực, phía trước, chiếc xe chó kéo lao đi vun vút. Từ ngày cỗ xe tuyệt diệu này được đóng xong, Archie và Charlie tỏ ra khinh thường đám ngựa lùn lông nhông kia. Ben thích thú với trò vui này, còn đám con trai cứ nhảy cẫng lên, đến nỗi Rose phải tuyên bố rằng họ quả đúng là một "phường xiếc".

Khi đoàn người ngựa đến đích, các chàng trai nhảy xuống và đứng thành hai hàng dọc, mỗi hàng ba người, phỏng theo tư thế quân nhân, trong lúc ấy, vị tiểu thư được chú Alec đỡ tay, trang nhã bước xuống. Các chàng trai liền làm động tác cúi chào, hô lên những mệnh lệnh và reo hò làm náo động cả con đường lớn, họ cho đó là phong cách Ả Rập đúng điệu.

"Thật tuyệt vời, và kết thúc trọn vẹn." Rose nói, nhảy tung tăng lên các bậc thềm, vừa nhảy vừa ngoái đầu lại để nhìn những núm tua tung bay phấp phới.

"Chừng nào cháu khỏe hơn một chút, chú sẽ mua cho cháu một chú ngựa lùn." Bác sĩ Alec nhìn cô, mỉm cười và nói.

"Ôi, cháu không thể cưỡi loài vật bướng bỉnh và nghịch ngợm

đó đâu, chú ơi! Chúng sẽ trợn mắt lên nhìn cháu và nhảy tưng tưng, cháu sẽ chết vì sợ mất." Rose kêu lêu, hai tay siết chặt lấy nhau trông rất đáng thương.

"Cháu nhát đến thế cơ à?"

"Vâng, với loài ngựa thì cháu nhát lắm."

"Vậy thì thôi, bỏ đi, giờ tới xem căn phòng mới của chú đi nào." Nói rồi chú dẫn đường lên tầng trên và không nói gì thêm nữa.

Khi đi theo chú, Rose nhớ lại lời hứa với thím Jessie và cảm thấy có lỗi khi phản đối chú dứt khoát như vậy. Năm phút sau, cô sẽ còn cảm thấy có lỗi hơn nhiều, có lẽ là vậy.

"Giờ hãy nhìn thật kĩ, và nói cho chú nghe cháu thấy thế nào nhé." Bác sĩ Alec nói rồi mở cửa, để cô bé bước vào trước, trong khi ấy, Phebe đang quét bụi ở phía cầu thang đằng sau.

Rose bước vào giữa căn phòng, đứng im và nhìn chăm chú, ánh mắt sáng bừng. Cả căn phòng đã thay diện mạo mới.

Buồng ngủ này được xây phía trên phòng sách cho hợp xu hướng, đã lâu không ai sử dụng, ngoại trừ vào những dịp Giáng sinh, khi căn nhà quá đông người. Nó có ba cửa sổ, một cái nhìn về phía đông, trông ra bờ vịnh; một cái nhìn về phía nam, chỗ những tán cây dẻ ngựa đung đưa trong gió; còn một cái nhìn về phía tây, hướng về phía những ngọn đồi và bầu trời đêm. Lúc này, ánh hoàng hôn đỏ rực tràn ngập trong phòng, khiến nó sáng bừng lên, họ có thể nghe thấy tiếng rì rào của biển và tiếng con chim cổ đỏ gửi lời chào "Chúc ngủ ngon" từ đâu đó giữa những bụi cây đang đâm chồi.

Đó là những thứ đầu tiên mà Rose nhìn thấy và nghe thấy, cô lập tức cảm nhận vẻ đẹp của chúng bằng bản năng của một đứa trẻ. Tiếp đến, đôi mắt cô bắt đầu chú ý đến sự thay đổi của căn phòng, từ một nơi lạnh lẽo, hiu quạnh đã biến thành một nơi

tràn ngập ánh sáng, ấm áp và sang trọng.

Sàn nhà được phủ bằng thảm trải sàn Ấn Độ, với những tấm thảm nhỏ sặc sỡ được đặt ở chỗ này, chỗ khác; cặp kê củi cổ kính sáng loáng nằm giữa lòng lò sưởi cực lớn, ngọn lửa đỏ rực bập bùng xua tan đi sự ẩm ướt của căn phòng bị đóng kín đã lâu. Những chiếc ghế dài và ghế tựa bằng tre kê quanh những chiếc bàn nhỏ kỳ lạ đặt trong những góc phòng ấm cúng; trên một chiếc bàn có một cái giỏ xinh xắn, trên một chiếc bàn khác có chiếc kệ kê Kinh thánh, còn trên chiếc bàn thứ ba có vài quyển sách nhìn khá quen thuộc. Ở góc xa xa là một chiếc giường nhỏ màu trắng, phía trên đầu giường treo một bức tranh Đức Mẹ mến yêu. Tấm bình phong Nhật Bản bị gấp lại một nửa, để lộ bộ dụng cụ vệ sinh cá nhân màu xanh da trời và trắng được đặt trên một cái kệ bằng đá hoa cương, gần đó là một bồn tắm rất lớn, treo xung quanh là những chiếc khăn tắm mang về từ Thổ Nhĩ Kỳ và một miếng bông tắm to gần bằng cái đầu của Rose.

“Chắc hẳn chú thích bì bõm trong nước lạnh như một chú vịt.” Rose vừa nghĩ vừa rùng mình.

Rồi ánh mắt cô hướng sang phía chiếc tủ cao sừng sững, cánh cửa khép hờ để lộ những hàng kệ, những dãy ngăn kéo và các hộc để đồ vô cùng hấp dẫn, khiến bất kỳ đứa trẻ nào nhìn thấy cũng cảm thấy lòng phơi phới.

“Quả là một nơi tuyệt vời để cất giữ những món đồ mới của mình.” Cô nghĩ, và tự hỏi chú của cô cất giấu thứ gì trong những ngăn kéo bằng gỗ tuyết tùng kia.

“Ôi trời, chiếc bàn trang điểm mới đẹp làm sao!” Cô thầm thốt lên trong đầu khi tiến tới gần khu vực vô cùng mời gọi ấy.

Phía trên chiếc bàn là một tấm gương tròn kiểu cổ điển, với một con đại bàng mạ vàng ở trên đỉnh, cái mỏ của nó ngậm một sợi ruy băng màu xanh nước biển dùng để cột tấm màn che

bằng vải muslin. Trên bàn có những chiếc lược ngà nhỏ xinh, hai chân cắm nến thanh thoát bằng bạc, một hộp diêm bằng sứ, vài cái khay nhỏ xinh xắn để đựng những thứ lặt vặt, và nổi bật nhất trong số đó là một chiếc gối lụa căng phồng màu xanh nước biển, được tô điểm bằng những đường viền ren vô cùng điệu đà và những nụ hoa màu hồng phấn ở bốn góc.

Chiếc gối ấy khiến Rose khá bất ngờ; thật ra cả chiếc bàn trang điểm khiến cô thấy ngạc nhiên, và cô thầm nghĩ, với một nụ cười tinh quái:

"Chú mình đúng là một người đỏm dáng, vậy mà mình chưa bao giờ nghĩ tới."

Đúng lúc ấy, chú Alec kéo mở cánh cửa tủ quần áo, và vung tay rất tự nhiên:

"Đàn ông thích có thật nhiều chỗ để cất những món đồ lặt vặt của mình; cháu có nghĩ là cái tủ này đáp ứng được chú không?"

Rose nhòm vào trong và giật nảy mình, dù tất cả những gì cô nhìn thấy chỉ là những thứ mà bình thường người ta vẫn thấy trong các tủ quần áo: quần áo, giày dép, hộp đựng đồ và túi xách. À! Nhưng quần áo ở đây là những chiếc váy nhỏ màu đen và trắng; còn dãy giày ở phía dưới là những đôi giày nhỏ xinh mà cô chưa bao giờ thấy chú Alec đi; trong một chiếc hộp giấy màu xanh có một chiếc mạng che mặt màu xám đang chực rơi ra ngoài, và chiếc túi xách đang treo trên cánh cửa đích thị là chiếc túi xách của cô với cái lỗ nhỏ thân quen ở một góc. Cô nhìn nhanh quanh căn phòng và chợt hiểu ra vì sao nó lại có vẻ quá điệu đà đến vậy, tại sao cuốn Kinh thánh và kinh cầu nguyện của cô lại nằm trên chiếc bàn cạnh giường ngủ, và những nụ hồng trên chiếc gối màu xanh có ý nghĩa gì. Cô chợt nhận ra với một niềm sung sướng vô ngần rằng cái thiên đường nhỏ này chính là dành cho cô. Vì chẳng còn biết phải làm thế nào để thể

hiện lòng biết ơn của mình, cô quàng tay quanh cổ chú Alec và xúc động nói:

"Ôi chú ơi, chú đối xử với cháu thật tốt! Cháu sẽ làm bất cứ điều gì mà chú yêu cầu; cháu sẽ cưỡi những con ngựa hoang dại, tắm nước lạnh, ăn những món chán ngắt và mặc hết những món quần áo này lên người, để thể hiện sự biết ơn của cháu vì chú đã tặng cho cháu căn phòng đáng yêu, dễ thương này!"

"Vậy là cháu thích nó, đúng không? Tại sao cháu lại nghĩ nó dành cho cháu nhỉ, cô bé của ta?" Bác sĩ Alec ngồi xuống, vẻ mặt vô cùng hài lòng, vừa hỏi vừa kéo cô cháu nhỏ đang phấn khích vào lòng.

"Cháu không nghĩ, mà là cháu biết căn phòng này được dành cho cháu. Cháu nhìn thấy điều đó trên khuôn mặt chú, và cháu có cảm giác mình không thực sự xứng đáng với nó. Thím Jessie nói rằng chú sẽ chiều hư cháu, và cháu không được phép để chú làm như thế. Cháu sợ căn phòng này sẽ làm cháu bị hư, và có lẽ, ôi trời ơi, có lẽ cháu không nên nhận lấy căn phòng xinh đẹp này!" Rose cố gắng ra vẻ như mình có thể từ chối món quà này nếu đó là lựa chọn tốt nhất.

"Chú nợ chị Jessie điều đó." Bác sĩ Alec cố tỏ ra không tán thành, nhưng trong thâm tâm, chú nghĩ rằng điều thím nói là đúng. Thế rồi, với một nụ cười thân mật như ánh nắng mặt trời tỏa ra trên khuôn mặt nâu giòn, chú nói tiếp:

"Đây là một phần trong liệu trình trị bệnh đó, Rose. Chú cho cháu ở trong căn phòng này là để cháu nhận được ba phương thuốc quan trọng của chú một cách hiệu quả và đơn giản nhất. Thật nhiều ánh nắng, không khí trong lành và nước mát; cả không gian vui tươi xung quanh và một vài công việc vặt nữa; Phebe sẽ chỉ cho cháu cách dọn dẹp căn phòng này, cô bé đó vừa là người chăm sóc cho cháu, vừa là người bạn, người dạy dỗ

cháu đấy. Điều đó có khiến cháu khó chịu hay không vừa lòng không, cháu yêu?"

"Không, thưa chú; cháu rất vui lòng, và cháu sẽ cố gắng hết sức để trở thành một bệnh nhân ngoan. Thực lòng cháu không nghĩ ai đó có thể đổ bệnh khi ở trong căn phòng tuyệt vời như thế này." Cô bé nói với vẻ hạnh phúc vô bờ bến khi ánh mắt cô nhìn hết vật này sang vật khác.

"Vậy là cháu thích phương thuốc của chú hơn phương thuốc của cô Myra và không muốn ném nó ra ngoài cửa sổ đâu nhỉ?"

CHƯƠNG 7
Chuyến đi tới Trung Quốc

"Tại đây nào, cô bé, ta có một liều thuốc khác cho cháu đây. Chú đoán là cháu sẽ không chịu dùng nó dễ dàng như những phương thuốc trước đây đâu, nhưng rồi cháu sẽ thích nó thôi." Bác sĩ Alec nói, chừng một tuần sau bất ngờ lớn mà chú dành cho Rose.

Rose đang ngồi trong căn phòng xinh đẹp của mình, nơi cô sẵn lòng ngồi cả ngày nếu được phép. Cô ngẩng lên với một nụ cười vì cô đã chẳng còn sợ hãi những phương thuốc của chú nữa, và bây giờ cô luôn sẵn sàng thử những phương thuốc mới. Phương thuốc gần đây nhất là một bộ dụng cụ làm vườn nhẹ nhàng, cô đã dùng nó để giúp chú chỉnh trang lại những luống hoa, vừa làm vừa học tất cả những điều mới mẻ và thú vị về các loài thực vật. Mặc dù cô đã học về thực vật ở trường nhưng những bài học ấy thật khô khan so với những bài học sinh động của chú Alec.

"Cái gì thế ạ?" Cô bé hỏi, đóng hộp đồ khâu vá lại, không một lời phàn nàn.

"Nước biển."

"Cháu phải làm gì ạ?"

"Hãy mặc bộ đồ mới mà cô Hemming gửi đến hôm qua và đi xuống bãi biển; rồi chú sẽ chỉ cho cháu."

"Vâng, thưa chú." Rose ngoan ngoãn đáp, và kế sau đó, cô rùng mình khi người chú báo trước: "Lúc này đi bơi thì còn sớm quá, thế nên chú biết chúng ta sẽ làm gì đó với con thuyền đáng sợ kia."

Cô mặc lên người bộ đồ mới được làm từ vải flannel màu xanh

dương, đôi chỗ tô điểm thêm một chút màu trắng thật duyên dáng, rồi đội chiếc mũ thủy thủ nhỏ với những dải đuôi nheo dài. Bộ đồ mới làm Rose lơ đễnh, tạm quên mất trải nghiệm mới đang chờ đợi cô, cho tới khi một tiếng huýt sáo vang lên, cô mới nhớ tới người chú đang chờ. Cô vụt chạy ngang qua khu vườn, đi thẳng theo con đường cát tới bãi biển xanh của nhà họ. Ở đó, cô nhìn thấy bác sĩ Alec đang bận rộn bên chiếc thuyền xinh xắn màu trắng và đỏ, con thuyền khẽ bập bềnh, đung đưa theo từng cơn sóng thủy triều đang dâng lên.

"Quả là một con thuyền nhỏ xinh xắn; cháu nghĩ *Bonnie Belle*[10*]là một cái tên hay đấy chú ạ." Cô bé nói, cố không thể hiện sự lo lắng của mình.

"Nó là dành cho cháu đấy; thế nên hãy ngồi ở phía đuôi thuyền và học cách lái nó, cho đến khi cháu sẵn sàng học chèo nó."

"Tất cả các con thuyền đều lắc lư như vậy hả chú?" Cô bé hỏi, nấn ná chưa chịu trèo lên, giả vờ như đang buộc lại chiếc mũ.

"Đúng thế, mỗi khi biển động nó còn lắc lư dữ dội hơn ấy chứ." Ông chú thủy thủ đáp, không thể đoán ra nỗi niềm bí mật của cô cháu gái.

"Hôm nay có phải là ngày biển động không ạ?"

"Cũng không hẳn; có vẻ như ở phía đông có gió giật, nhưng trước khi đổi gió, chúng ta vẫn ổn. Nào, lên thuyền thôi."

"Chú biết bơi chứ ạ?" Rose hỏi, bám chặt lấy cánh tay chú khi chú đưa tay ra.

"Bơi như cá luôn ấy chứ. Nào, lên đi."

"Ôi chú ơi, hãy giữ cháu thật chặt cho đến lúc cháu tới chỗ của mình nhé! Tại sao chú lại để ghế sau ở xa như thế chứ?" Thế rồi, cố kìm nén những tiếng kêu la thống thiết, cuối cùng Rose cũng bò tới chỗ ngồi ở phía xa và ngồi xuống đó, hai tay bám

chặt vào thuyền, khuôn mặt cô tỏ vẻ như thể mọi con sóng đều có thể đánh đắm con thuyền bất cứ lúc nào.

Chú Alec không để ý thấy nỗi sợ hãi của cô, chú kiên nhẫn hướng dẫn cô kỹ thuật lái con thuyền, cho tới khi cô chăm chú ghi nhớ bên nào là mạn trái, bên nào là mạn phải, và quên mất việc hét lên "Ối" mỗi khi có một con sóng lớn tạt vào mạn thuyền.

"Bây giờ thì chúng ta đi đâu ạ?" Cô hỏi khi làn gió tươi mát thổi vào mặt cô; chỉ sau vài nhịp chèo dài, nhanh, họ đã đi tới giữa vịnh.

"Tới Trung Quốc nhé?"

"Chẳng phải nó ở xa lắm sao chú?"

"Không xa đâu. Nào, lái vòng qua Mũi Đất để vào cảng đi, chú sẽ cho cháu nhìn thấy một thoáng Trung Quốc trong chừng hai mươi phút nữa."

"Được ạ!" Thế là Rose ngồi đó, vừa băn khoăn không biết ý chú là gì, vừa thưởng thức những cảnh tượng mới lạ xung quanh.

Sau lưng họ, Khu đồi của các quý bà nằm dốc thoai thoải, hướng lên phía vườn cảnh trên đỉnh đồi. Dọc theo mặt hướng ra biển của nó, những căn nhà thân thuộc đang nằm đó, oai vệ, ấm cúng và đẹp như tranh. Khi họ vòng qua Mũi Đất, trước mắt họ liền hiện lên vô số thuyền bè, và xa xa là thành phố nằm uốn mình sau những cột buồm cao lớn với những dải cờ rực rỡ màu sắc.

"Chúng ta đi tới đó hả chú?" Cô bé hỏi, đây là lần đầu tiên cô được nhìn thấy cảnh tượng phồn hoa và náo nhiệt của thành phố cổ này.

"Phải. Chú Mac mới đón một con tàu từ Hồng Kông tới, và chú nghĩ là cháu muốn tới xem nó."

“Ôi, cháu muốn lắm! Cháu cực kỳ thích đi ngó nghiêng các kho hàng với chú Mac; mọi thứ đối với cháu đều vô cùng mới lạ và cháu muốn tìm hiểu chúng. Cháu cũng đặc biệt hứng thú với Trung Quốc, vì chú đã từng tới đó.”

“Ta sẽ giới thiệu cháu với hai người Trung Quốc mới tới đây. Cháu sẽ muốn gặp Whang Lo và Fun See, chú chắc chắn là thế đấy.”

“Đừng bắt cháu phải nói chuyện với họ mà chú; chắc chắn cháu sẽ phá lên cười bởi những cái tên kỳ lạ của họ, những lọn tóc đuôi sam và cả những đôi mắt híp nữa. Xin chú hãy cho cháu đi loanh quanh sau lưng chú thôi, như thế là tốt nhất.”

“Được rồi; giờ đánh lái về phía cầu tàu đi, chỗ con tàu lớn có lá cờ kỳ quặc đang đậu kia kìa. Đó là tàu *Rajah*, chúng ta sẽ lên đó, nếu được.”

Họ đi qua giữa những con tàu đậu gần cầu tàu, nơi mặt nước tĩnh lặng và xanh ngắt, với những con hàu kỳ dị bám trên những cột trụ trơn nhẫy. Những thứ mùi kỳ lạ chào đón cô, những cảnh tượng kỳ lạ đập vào mắt cô, nhưng Rose thích tất cả những thứ đó, và khi đặt chân lên những bậc cầu thang nằm dưới bóng râm của chiếc tàu Rajah cao lớn, cô giả vờ như mình vừa mới thực sự đặt chân tới Hồng Kông. Những thùng đồ, những kiện hàng được kéo lên từ khoang tàu và chuyển vào các nhà kho nhờ những người phu khuân vác to béo vừa kéo hàng bằng xe cút kít vừa nói chuyện và cãi cọ vô cùng huyên náo, hoặc nhờ những chiếc cần trục với tay bốc hàng bằng sắt hạ xuống tóm lấy những kiện hàng nặng trĩu, kéo chúng lên cao rồi thả chúng xuống những cánh cửa rộng như một cái miệng đang há ra, chực chờ nuốt chửng chúng.

Bác sĩ Alec đưa Rose đi thăm thú con tàu, cô bé mãn nguyện khi được thỏa trí tò mò, ngó nghiêng mọi ngóc ngách của con

tàu mà cô có thể để mắt tới, chẳng buồn đoái hoài đến mối nguy hiểm bị đè bẹp, bị lạc hoặc đuối nước có thể xảy tới.

"Thế nào, cháu yêu, cháu muốn cùng chú đi một chuyến vòng quanh thế giới trên một con tàu cổ thú vị như thế này chứ?" Chú Alec hỏi khi họ dừng lại nghỉ ngơi chốc lát trong khoang thuyền trưởng.

"Cháu muốn được nhìn ngắm thế giới, nhưng không phải trong một nơi nhỏ xíu, bừa bộn và bốc mùi như thế này. Chúng ta nên đi bằng du thuyền, sạch sẽ và thoải mái; anh Charlie nói đó là cách hợp lý nhất." Rose vừa trả lời vừa nhìn ngó xung quanh, tỏ ý không thích thú cho lắm.

"Cháu không phải là người nhà Campbell đích thực nếu cháu không thích mùi hắc ín và nước biển, cả Charlie cùng chiếc du thuyền xa xỉ của nó cũng thế. Bây giờ hãy lên bờ và chào hỏi những người tới từ Thiên triều thôi nào."

Sau quãng đường thú vị ngang qua nhà kho lớn, vừa đi vừa ngó nghiêng và sờ mó các thứ, họ tìm thấy chú Mac và các vị khách da vàng trong phòng riêng của chú. Trong này có đủ loại hàng mẫu, quà cáp, đồ quý hiếm và cả những bảo vật vừa mới được chuyển tới xếp chồng lên nhau, vừa nhiều vừa đa dạng, cực kỳ thích mắt.

Rose mau chóng lùi về một góc phòng, giữa một bên là bức tượng của một vị thần bằng sứ và một bên là một con rồng xanh. Cô ngại ngùng khi Fun See ngồi trên một thùng trà trước mặt cứ nhìn cô chăm chú với đôi mắt đen tròn, nhỏ và sáng, cho đến khi cô chẳng biết phải nhìn đi đâu.

Ông Whang Lo là một quý ông trung tuổi, mặc bộ đồ kiểu Mỹ, bím tóc đuôi sam được quấn gọn gàng quanh đầu. Ông nói tiếng Anh và đang bận rộn trò chuyện với chú Mac bằng những câu nói sáo rỗng, thế nên Rose nghĩ ông ấy chẳng giống người Trung

Quốc tí nào. Nhưng Fun See thì rõ là một người Trung Quốc điển hình, từ đôi giày cũ nát cho tới cái núm trên chóp mũ; cậu ta tự tạo ra cho mình một phong cách riêng, với một mớ hỗn độn áo khoác bằng lụa và quần thụng. Cậu ta thấp và hơi béo, dáng đi lạch bạch trông rất khôi hài; đôi mắt cậu ta "xếch", theo lời miêu tả của Rose; đuôi tóc của cậu ta cực dài, cả móng tay cũng vậy; còn khuôn mặt với nước da vàng thì phúng phính và sáng bóng. Tóm lại, cậu ta là một người Trung Quốc đúng như trong suy nghĩ của cô.

Chú Alec nói với cô rằng Fun See mới bắt đầu học, cậu ta chỉ nói được một ít tiếng Anh; nên cô phải đối xử tử tế với cậu nhóc tội nghiệp này, vì thực ra cậu ta vẫn còn ít tuổi, dù khuôn mặt cậu ta già dặn ngang ngửa ông Whang Lo. Rose nói rằng cô sẽ đối xử tử tế với cậu ta; nhưng cô chẳng nghĩ ra được ý tưởng nào để đón tiếp vị khách kỳ quặc này. Trông cậu ta giống như vừa mới bước ra từ một trong những bức tranh thủy mặc treo trên tường vậy, cậu ta đang ngồi đó gật đầu với cô, chẳng khác gì một món đồ chơi Trung Quốc, khiến cô khó mà giữ vẻ nghiêm túc.

Trong lúc Rose bối rối cố tỏ ra lịch sự, chú Mac nhìn thấy hai cô cậu nhóc đang đăm chiêu hướng mắt về phía nhau, chú có vẻ thích thú với cái trò làm quen khó khăn đầy khôi hài này. Chú lấy một chiếc hộp từ trên mặt bàn và đưa nó cho Fun See, kèm theo một yêu cầu gì đó khiến cậu ta rất vừa ý.

Bước xuống từ chỗ mình đang ngồi, cậu ta nhanh nhẹn và gọn gàng mở chiếc hộp ra, trong lúc ấy, Rose nhìn theo cậu ta và tự hỏi chuyện gì sắp xảy ra. Một lúc sau, khi những lớp giấy gói đã bị lột ra hết, một chiếc ấm trà lộ ra, khiến Rose vô cùng thích thú, vì chiếc ấm đó nhìn y hệt cậu nhóc người Trung Quốc mũm mĩm. Cái mũ cậu ta đội chính là nắp ấm, mái tóc của cậu ta chính là tay cầm, còn cái vòi đích thị là chiếc mũi của cậu ta.

Phần đế của cái ấm trà là một đôi hài với phần mõm hất ngược lên trời, còn bụng ấm là hình khuôn mặt đang ngái ngủ, mỉm cười, giống hệt như khuôn mặt của Fun khi cậu ta khoe chiếc ấm, thế là Rose không nhịn được cười, điều đó khiến Fun vô cùng vui thích.

Ngoài chiếc ấm, bộ đồ thưởng trà hoàn chỉnh còn có thêm hai chiếc tách có nắp xinh xắn và một chiếc khay màu đỏ tươi, khiến bất cứ ai cũng muốn có ngay một tách trà, thậm chí là theo phong cách Trung Quốc, không bỏ thêm sữa hay đường.

Vừa bày những món đồ này lên chiếc bàn nhỏ trước mặt, Fun vừa ra dấu bảo rằng chúng là của Rose, do chú của cô tặng. Rose cũng dùng cách tương tự để gửi lời cảm ơn, rồi sau đó, cậu nhóc kia quay trở lại chỗ thùng trà của mình. Do không có cách nào để giao tiếp, họ cứ ngồi đó, mỉm cười và gật đầu với nhau một cách cực kỳ ngớ ngẩn cho đến khi Fun có vẻ nảy ra một ý tưởng mới. Cậu chàng lao ra khỏi chỗ ngồi, lật đật chạy đi nhanh hết mức có thể, bỏ lại Rose ngồi đó, thầm hy vọng cậu ta không chạy đi tìm một con chuột nướng, một con cún hầm, hay bất cứ món ăn quái dị nào mà cô sẽ phải ăn vì phép lịch sự.

Trong lúc chờ đợi người bạn mới ngộ nghĩnh quay trở lại, cô để cho trí óc mình hoạt động theo cái cách mà nếu thím Jane biết thì chắc hẳn sẽ rất vui lòng. Các quý ông đang nói với nhau đủ thứ chuyện, và cô chăm chú lắng nghe, ghi nhớ lại những gì nghe được, vì cô có một trí nhớ tuyệt vời, để mỗi khi có ai đó trách móc cô mù mờ sự đời, cô sẽ thể hiện cho họ thấy cô không phải như vậy bằng cách nói cho họ nghe một vài thông tin hữu ích.

Cô đang cố gắng ghi nhớ vào đầu rằng Amoy cách Hồng Kông hai trăm tám mươi dặm thì Fun nhớn nhác chạy trở lại, mang theo một thứ mà lúc đầu cô nghĩ là một thanh kiếm nhỏ. Đến

khi cậu ta mở nó ra thì cô mới biết đó là một chiếc quạt khổng lồ với những câu danh ngôn Trung Quốc được viết trên đó, nếu có thể hiểu được thứ ngôn ngữ ấy, ý nghĩa của chúng sẽ còn khiến cô cảm thấy thú vị hơn nhiều so với âm thanh mà cô được nghe khi người khác đọc chúng.

Cô chưa từng thấy chiếc quạt nào tuyệt vời đến thế, ngay lập tức cô vùi đầu vào xem xét chiếc quạt thật kĩ. Tất nhiên nó chẳng theo một phối cảnh cụ thể nào, nhưng lại có một sức hấp dẫn kỳ lạ đối với Rose. Ở góc này là một quý bà xinh đẹp, trên mái tóc gài những cây kim đan màu xanh, đang ngồi trên chóp tòa tháp của một ngôi chùa vô cùng uy nghi. Ở một góc êm đềm khác là một con suối chảy vào qua cửa nhà của một quý ông to béo, rồi chảy ra từ ống khói. Ở một góc khác nữa, có một bức tường uốn lượn theo hình chữ chi, vươn thẳng lên trời như một tia sét, và một con chim với hai cái đuôi đang đậu trên người của một ngư dân, con thuyền của ông ta bị mắc cạn trên mặt trăng.

Nhìn chung, đó là một món đồ vô cùng thú vị, và cô sẽ ngồi đó phe phẩy nó suốt cả buổi chiều trước sự hài lòng tuyệt đối của Fun, nếu như chú Alec không đột nhiên bị một cơn gió từ chiếc quạt thu hút sự chú ý, nó khiến tóc bay vào mắt chú, khiến chú nhớ ra đã đến lúc họ phải trở về. Thế là bộ đồ trà đẹp đẽ được gói lại, Rose gấp chiếc quạt vào, một vài loại trà dành riêng cho các bà được xếp gọn gàng trong các túi của chú Alec, và họ rời đi, sau khi Fun chào họ bằng "ba quỳ, chín lạy", theo cách họ cúi chào Hoàng đế, hay còn gọi là "Thiên tử" khi ở đất nước họ.

"Cháu có cảm giác như mình vừa mới tới Trung Quốc thật ấy chú ạ, mà nhìn cháu cũng có vẻ như thế đấy." Rose nói khi họ lướt đi trên mặt nước, ra khỏi cái bóng của con tàu *Rajah*.

Quả thực là như thế, ông Whang Lo đã tặng cô một chiếc ô kiểu Trung Quốc; chú Alec lấy về một vài chiếc đèn lồng để treo

lên ban công cho cô; trên đùi cô là chiếc quạt khổng lồ, còn bộ đồ trà thì đang nằm gọn dưới chân.

"Học địa lý theo cách này cũng không tệ nhỉ?" Chú của cô hỏi sau khi để ý thấy cô cháu gái tập trung vào cuộc trò chuyện ra sao.

"Đây là một cách học rất thú vị, và cháu thực sự nghĩ hôm nay cháu đã học được nhiều về Trung Quốc hơn tất cả những bài học cháu từng học ở trường, mặc dù ngày trước cháu có thể nói vanh vách tất cả các câu trả lời. Chẳng ai giải thích bất cứ điều gì cho chúng cháu, cho nên tất cả những gì mà cháu nhớ được là trà và lụa có nguồn gốc từ đó, và những người phụ nữ ở đất nước ấy có bàn chân nhỏ xíu. Cháu thấy Fun nhìn vào chân cháu. Chắc hẳn cậu ta nghĩ rằng chân cháu to khủng khiếp." Rose đáp và đột nhiên nhìn xuống đôi giày to bự của mình với vẻ khinh miệt.

"Chúng ta sẽ lấy bản đồ và quả địa cầu ra, rồi chú sẽ chỉ cho cháu một vài hành trình mà chú đã trải qua, và kể cho cháu nghe những câu chuyện. Thật ra đó chính là điều hay ho tiếp theo mà chúng ta sẽ làm."

"Chú thực sự rất thích đi ngao du nhỉ, cháu nghĩ rằng có lẽ chú sẽ thấy rất buồn tẻ khi phải ở lại đây. Chú có biết không, bà Plenty nói rằng bà chắc chắn chú sẽ đi xa chừng một đến hai năm đấy ạ."

"Rất có thể là như thế."

"Ôi trời! Vậy còn cháu, cháu sẽ phải làm thế nào ạ?" Rose thở dài và thốt lên với giọng tuyệt vọng khiến khuôn mặt chú Alec sáng bừng lên vẻ hài lòng khi chú nói rất rõ ràng:

"Lần tới chú đi, chú sẽ mang cái đuôi nhỏ này theo. Như thế được chưa nào?"

"Thật thế hả chú?"

“Thật, cháu gái của chú ạ.”

Rose khẽ đung đưa người trong niềm hân hoan tột cùng, làm cho chiếc thuyền lắc lư, và điều đó nhanh chóng khiến cô bé yên lặng trở lại. Nhưng khuôn mặt cô vẫn rạng rỡ niềm vui sướng. Cô cố gắng nghĩ xem mình nên hỏi câu nào trước trong số hàng trăm câu mà cô muốn hỏi. Vừa lúc ấy, bác sĩ Alec vui vẻ chỉ tay về phía một chiếc thuyền đang đi tới từ phía sau họ và nói:

“Nhìn các chàng trai kia chèo giỏi chưa kìa! Hãy nhìn họ và ghi nhớ cho những lần chèo thuyền sau nhé, cháu yêu.”

Trên con thuyền *Stormy Petrel* đang rẽ sóng lướt tới là nửa tá các chàng thủy thủ, ai nấy đều chỉnh tề trong chiếc áo màu xanh nước biển và chiếc mũ sáng bóng, với chi chít những hình ngôi sao và mỏ neo.

“Họ chèo tốt thật đấy, và họ chỉ là những cậu nhóc thôi chú ạ. Ôi trời, cháu dám chắc họ là các chàng trai của gia đình chúng ta! Đúng thế rồi chú ạ, cháu nhìn thấy Charlie đang cười ngặt nghẽo kia kìa. Chèo đi chú, chèo nhanh đi chú! Ôi, chèo nhanh lên chú, đừng để họ đuổi kịp chúng ta!” Rose hô to, hào hứng tới nỗi suýt chút nữa làm chiếc ô mới rơi xuống biển.

“Được thôi, tiến lên nào!” Thế là họ khoát những nhịp chèo dài và chắc chắn, đẩy con thuyền *Bonnie Belle* rẽ nước lao đi vun vút.

Các chàng trai cũng gắng hết sức mình, nhưng lẽ ra bác sĩ Alec vẫn có thể đến được Mũi Đất trước nếu không phải vì Rose, trong lúc bối rối, không thể kéo dây bánh lái đúng cách, và đến khi cô làm được thì chiếc mũ lại bay khỏi đầu cô. Cuộc đua thế là chấm dứt; khi họ đang phải tìm cách vớt lại chiếc mũ thì chiếc thuyền kia đã áp sát bên cạnh, các mái chèo giơ hết lên trời, còn các cậu chàng thủy thủ thì hớn hở buông lời đùa giỡn:

“Chú bắt được cua hả chú?”

“Không, một chú cá xanh.” Chú trả lời, còn chiếc mũ ướt sũng nước đã yên vị trên ghế để chờ khô.

“Hai người mới đi đâu về thế?”

“Đi gặp Fun[11*].”

“Em thật may mắn, Rose ạ! Anh biết ý em là gì. Bọn anh sẽ đi tìm cậu Fun ấy để nhờ dạy cách thả con diều khổng lồ, vì bọn anh không làm nó bay lên được. Mà cậu ấy vui khiếp nhỉ[12*]?”

“Không, cậu ấy còn nhỏ mà.”

“Thôi nào, đừng đùa nữa, cho bọn anh xem em có gì đi.”

“Em nên mở cái quạt đó ra làm cánh buồm.”

“Cho Đỏm Dáng mượn chiếc ô của em đi; cậu ta đang sợ cái mũi nhỏ xinh của mình bị cháy nắng kìa.”

“Mà chú này, chú chuẩn bị làm lễ hội đèn lồng đấy ạ?”

“Không, chú chuẩn bị làm lễ hội bánh mì và bơ, vì đã tới giờ uống trà chiều rồi. Nếu không sai, đám mây đen kia báo hiệu sắp sửa có gió mạnh rồi đấy, cho nên hãy về nhà sớm đi, đừng để mẹ cháu lo lắng, Archie ạ.”

“Rồi, rồi, thưa ngài thuyền trưởng. Tạm biệt, Rose; thường xuyên ra ngoài nhé, rồi bọn anh sẽ dạy em tất cả những gì cần biết về việc chèo thuyền.” Đó là lời mời đầy khiêm nhường của Charlie.

Thế là hai chiếc thuyền chia tay nhau. Từ phía bên kia mặt nước, thủy thủ đoàn của con thuyền Stormy Petrel nghêu ngao một đoạn trong số những bài hát vô nghĩa mà đám con trai vô cùng thích thú:

“Này, Timballoo! Chúng ta hạnh phúc biết bao. Nhà của chúng ta là một chiếc rây tròn và một chiếc lọ sành! Suốt một đêm, dưới ánh sao lấp lánh, ta xuôi mái chèo, với cánh buồm xanh như màu vỏ đậu. Ta huýt sáo, và líu lo ca bài ca của ánh trăng. Trước âm thanh vang vọng của một chiếc cồng bằng đồng. Cứ đi, cứ đi, rồi ta

đến mảnh đất của Lũ quỷ biển[13]; tóc chúng xanh màu lá, bàn tay chúng xanh như nước biển, và chúng ra khơi trên một chiếc rây tròn."*

10* *Có nghĩa là "Cô nàng xinh đẹp".*

11* *"Fun" có nghĩa là vui vẻ, ở đây Rose nói đến việc đi gặp cậu bé người Trung Quốc tên Fun See, còn các cậu con trai muốn trêu là "đi xem thứ gì đó vui vẻ".*

12* *Nguyên văn: "Isn't he great fun?" Ở đây Rose hiểu lầm anh họ mình hỏi là "Cậu Fun đó lớn lắm phải không?".*

13* *Nhân vật trong bài thơ The Jumblies của tác giả Edward Lear (1812-1888), bài thơ kể về những con quỷ biển (Jumblies) quyết định ra khơi, đi qua những vùng biển động chỉ bằng một chiếc rây bột hình tròn.*

CHƯƠNG 8
Thành quả ban đầu

"Chú ơi, chú cho cháu mượn một đồng chín xu được không ạ? Cháu sẽ trả lại chú ngay khi cháu có tiền tiêu vặt." Một buổi tối nọ, Rose vội vã chạy vào phòng đọc sách và nói.

"Chú sẽ cho cháu mượn, chú sẽ không tính lãi đâu, nên cháu không cần phải vội trả lại cho chú. Hãy quay lại đây và giúp chú sắp xếp lại những cuốn sách này nếu cháu không còn gì khác thú vị hơn để làm nhé." Bác sĩ Alec trả lời, rồi vui vẻ đưa tiền cho Rose không chút do dự, với sự thoải mái thường thấy khi có người hỏi mượn một khoản nho nhỏ.

"Cháu sẽ quay lại ngay; cháu đã muốn sắp xếp lại sách của mình từ lâu lắm rồi, nhưng cháu không dám động vào chúng, vì chú lúc nào cũng lắc đầu khi nhìn thấy cháu đọc sách."

"Chú sẽ còn lắc đầu khi cháu viết nữa cơ, trừ phi cháu có thể viết thứ gì đó một cách tử tế hơn cái danh mục sách mà cháu đã lập."

"Cháu biết là nó rất tệ, nhưng tại lúc đó cháu đang vội, mà bây giờ cháu cũng đang vội đây." Thế rồi Rose chạy biến đi mất, vui mừng vì thoát được một bài thuyết giảng.

Nhưng cô vẫn phải nghe nó khi quay trở lại, bởi chú Alec vẫn đang cau có mặt mày khi đọc danh mục các cuốn sách, chú vừa chỉ tay vào một dòng tiêu đề viết nguệch ngoạc phía cuối trang vừa lạnh lùng nói:

"Cái này là cuốn *Những khúc xương mục sao*, thưa tiểu thư?"

"Dạ không, thưa chú; đó là cuốn Thiên đường đã mất."

"Ồ, chú mừng vì biết điều đó, thế mà chú cứ tưởng cháu đang

lên kế hoạch để học giải phẫu hay nông nghiệp cơ đấy. Nếu được, hãy nói chú nghe cái này là gì? Chú chỉ có thể luận ra nó là *Tạp dề của lũ trẻ*."

Rose cau mày nhìn dòng chữ nguệch ngoạc, một lúc sau, cô tuyên bố với vẻ cực kỳ thông thái:

"Ồ, đó là cuốn *Tập luận của Bacon*[14*]."

"Theo như chú thấy, cô Power đã chẳng dạy cho cháu môn học truyền thống nhất, đó là tập viết. Đây, hãy nhìn lá thư báo mà bà Plenty đưa cho chú này, xem chữ của bà đẹp đến nhường nào. Bà chỉ đi học một lớp sơ cấp tư thục thôi đấy, nhưng bà đã được học thật kĩ lưỡng một số điều hữu ích; như thế tốt hơn nhiều so với mấy thứ trường cao cấp mà giảng dạy hời hợt, chú xin được mạn phép suy nghĩ như vậy."

"Thưa chú, cháu dám chắc mình được xếp vào số những cô gái thông minh ở trường, và cháu học tất cả những gì được chỉ dạy. Luly cả cháu luôn đứng đầu trong lớp, được khen ngợi đặc biệt về tiếng Pháp và âm nhạc cùng vài những môn đại loại vậy đấy chú ạ." Rose đáp, cảm thấy bực bội trước lời chỉ trích của chú Alec.

"Có thể là như thế; nhưng nếu ngữ pháp tiếng Pháp của cháu mà chẳng khá hơn ngữ pháp tiếng Anh thì chú nghĩ lời khen đó là không xứng đáng đâu, cháu yêu của chú ạ."

"Ồ, thưa chú, chúng cháu có học ngữ pháp tiếng Anh; cháu có thể phân tích chính xác cú pháp của câu. Cô Power thường gọi cháu và Luly đứng dậy thể hiện khi có người đến thăm lớp. Cháu thấy cháu nói chuẩn giống như số lớn các cô gái khác mà."

"Chắc hẳn là như thế, nhưng chúng ta luôn sử dụng ngôn ngữ của mình quá tùy tiện. Nào, hãy nghĩ lại một chút và nói chú nghe những câu nói này của cháu là đúng hay sai: "Luly cả cháu", "vài những môn đại loại vậy" và "số lớn những cô gái

khác”.”

Rose kéo lọn tóc xoăn xinh xắn của mình, đưa lên môi, nhưng cô phải thừa nhận rằng mình đã sai. Sau một lúc im lặng ra vẻ hờn dỗi, cô thỏ thẻ lên tiếng:

“Cháu nghĩ đáng lẽ ra trong trường hợp đó cháu nên nói “Luly và cháu”, “những môn đại loại vậy” và “phần lớn”, mặc dù “hầu hết” thì sẽ chuẩn hơn, cháu đoán vậy.”

“Cảm ơn cháu; và nếu cháu bỏ cái đoạn “cháu đoán vậy” đi thì chú sẽ thích hơn đấy. Nào, hãy nhìn chú này, Rosy, chú không cố ra vẻ trở thành hình mẫu cho bất cứ điều gì, cháu có thể chỉ ra lỗi sai trong ngữ pháp, cách hành xử hay đạo đức của chú bất cứ khi nào cháu nghĩ là chú đã sai, chú sẽ cảm ơn cháu rất nhiều. Chú đã lang thang khắp nơi trên thế giới suốt nhiều năm liền, nên có thể chú đã trở nên dễ dãi, nhưng chú muốn cháu gái của chú phải trở thành người có giáo dục đúng như tiêu chuẩn của chú, kể cả trong một năm tới đây, cháu không học gì khác ngoài đọc, viết và số học. Chúng ta hãy học cho kĩ lưỡng, kể cả có phải học thật chậm.”

Chú nói bằng giọng tha thiết và khuôn mặt chú như muốn xin lỗi vì đã làm Rose buồn lòng, vì thế cô đi tới và ngồi lên tay ghế, nói với giọng khá ăn năn:

“Cháu xin lỗi vì đã nổi cáu với chú, trong khi lẽ ra cháu nên cảm ơn chú vì đã quan tâm nhiều tới cháu. Cháu đoán, à không, cháu nghĩ là chú nói đúng về việc phải học hành kĩ lưỡng, bởi vì thực ra khi cha cháu dạy cháu học, cháu hiểu vấn đề rõ hơn, dù cha chỉ dạy cháu rất ít thời gian, còn cô Power thì ép cháu học cực kỳ nhiều. Nói thật là lúc đó đầu cháu cứ như một mớ hỗn loạn giữa tiếng Pháp và tiếng Đức, lịch sử và số học, ngữ pháp và âm nhạc, đến nỗi thi thoảng cháu có cảm giác nó như sắp nứt toác. Cháu dám chắc cháu chẳng ngạc nhiên tại sao nó lại đau.”

Nói rồi cô ôm chặt lấy đầu như thể việc nhớ lại cái mớ bòng bong ấy cũng khiến cô choáng váng.

"Thế nhưng, như chú biết, ngôi trường đó được coi là một ngôi trường tốt, và chú dám khẳng định điều đó là đúng, nếu những cô giáo ngớ ngẩn ấy không nghĩ rằng phải nhồi nhét kiến thức cho học sinh như kiểu nhồi thức ăn cho đám gà tây dịp lễ Tạ ơn thay vì cho chúng ăn một cách tự nhiên và đủ chất. Đó là sai lầm của hầu hết các trường học ở Mỹ; những cái đầu nhỏ như đầu của cháu sẽ còn đau dài dài, chừng nào họ chưa học được cách giảng dạy tốt hơn."

Đây là một trong những sở thích của bác sĩ Alec, và Rose sợ rằng chú mình sẽ tiếp tục nói thật nhiều về chuyện này, nhưng chú đã kiềm chế lại được và hướng câu chuyện sang chủ đề khác. Chú vừa lôi ra một ví tiền dày cộp vừa nói:

"Chú Mac đã giao mọi việc của cháu cho chú, và đây là tiền tiêu vặt tháng này của cháu. Chú đoán là cháu có ghi lại các khoản chi tiêu?"

"Cảm ơn chú. Vâng, chú Mac có đưa cho cháu một cuốn sổ chi tiêu khi cháu ở trường, và cháu ghi chép lại các khoản chi tiêu của mình, nhưng cháu ghi chép không được đầy đủ, vì cháu không được thông minh lắm khi làm việc gì liên quan tới các con số." Rose nói, lục tìm trong ngăn bàn và hơi xấu hổ khi chìa ra một cuốn sổ nhỏ sờn nát.

"Ừm, các con số là thứ tương đối quan trọng với hầu hết tất cả chúng ta; một ngày nào đó, có thể cháu sẽ phải tự mình quản lý tiền bạc, cho nên chẳng phải sẽ tốt hơn nếu bây giờ cháu bắt đầu học cách quản lý những đồng bạc lẻ trước khi những khoản tiền lớn hơn khiến cháu đau đầu sao?"

"Cháu tưởng chú sẽ giải quyết tất cả những việc rắc rối đó và quản lý hết tiền bạc cho cháu chứ ạ? Cháu còn phải lo đến việc

đó nữa sao? Thực sự cháu rất ghét tính toán!"

"Chú sẽ giải quyết mọi việc cho đến khi nào cháu đủ tuổi trưởng thành, nhưng ý của chú là cháu nên biết cách quản lý tài sản của mình và thực hiện việc đó càng nhiều càng tốt; bởi vì cháu không thể dựa dẫm vào sự trung thực của người khác."

"Ôi chú ơi! Chú cứ làm như nếu cháu có hàng trăm tỉ bảng thì cháu sẽ không tin tưởng chú nữa ấy." Rose thốt lên trước lời khuyên nhủ của ông chú.

"Ờ, nhưng biết đâu chú bị cám dỗ trước số tiền đó thì sao; có một số người giám hộ như vậy đấy; cho nên cháu phải để mắt đến chú. Để làm được điều đó, cháu phải học mọi thứ về vấn đề này." Bác sĩ Alec vừa đáp vừa viết thêm một mục vào trong cuốn sổ chi tiêu vô cùng chi tiết của mình.

Rose ngó nhìn cuốn sổ qua vai chú, rồi quay lại nhìn bài toán số học rắc rối trong tay mình và thở dài ngao ngán.

"Chú này, khi chú ghi thêm những khoản chi tiêu của mình vào sổ, chú có bao giờ phát hiện ra mình có nhiều tiền hơn lúc ban đầu không ạ?"

"Không. Chú thường xuyên thấy rằng chú đã tiêu đi khá nhiều so với những gì chú có lúc ban đầu. Cháu đang băn khoăn vì tình trạng kỳ lạ mà cháu gặp phải sao?"

"Vâng, nó rất là khó hiểu, nhưng cháu chưa bao giờ có thể giải thích được cả."

"Có lẽ chú có thể giúp cháu." Chú Alec nói với giọng vô cùng nghiêm túc.

"Cháu nghĩ là chú nên giúp cháu, bởi vì nếu cháu phải quản lý tiền bạc thì cháu cũng nên bắt đầu việc đó sao cho đúng cách. Xin chú đừng cười cháu! Cháu biết là cháu rất ngốc nghếch, và sổ chi tiêu của cháu đúng là một thứ đáng xấu hổ, nhưng cháu chẳng thể lý giải rõ ràng được." Rose bối rối đặt cuốn sổ ghi chép

nhỏ khôi hài của mình xuống.

Bác sĩ Alec quả thực vô cùng tốt bụng khi không cười chê. Rose cảm thấy vô cùng biết ơn khi chú nói bằng giọng khuyên nhủ nhẹ nhàng:

"Tiền chẵn và tiền lẻ hơi lẫn lộn; có lẽ nếu chú sắp xếp chúng lại một chút, mọi việc sẽ ổn thôi."

"Chú hãy làm đi ạ, rồi hướng dẫn cháu làm cách nào để sổ chi tiêu của cháu cũng rõ ràng, chi tiết như của chú."

Khi Rose đứng nhìn người chú nhẹ nhàng và nhanh chóng sắp xếp lại mớ hỗn loạn, cô thầm hứa sẽ phải ôn lại những gì mình đã được học về số học, và học thật nhuần nhuyễn bốn quy tắc cơ bản nhất, nhất là về phân số, sau đó mới được tiếp tục đọc truyện cổ tích.

"Cháu có giàu không chú?" Cô đột nhiên hỏi khi chú Alec đang chép lại một cột số.

"Chú phải nói là cháu khá nghèo đấy, vì cháu vừa phải vay chú chín xu còn gì."

"Đấy là tại chú quên đưa tiền tiêu vặt cho cháu mà. Nhưng cháu hỏi thật đấy, có phải sau này cháu sẽ giàu có không ạ?"

"Chú sợ là có."

"Tại sao lại sợ hả chú?"

"Có quá nhiều tiền không phải là điều tốt."

"Nhưng cháu có thể cho bớt đi mà, chú biết đấy; cháu nghĩ đó luôn là điều dễ chịu nhất khi chúng ta có rất nhiều tiền."

"Chú mừng khi cháu nghĩ như thế, bởi vì cháu có thể làm rất nhiều điều tốt với tài sản của mình nếu cháu biết sử dụng nó đúng cách."

"Chú sẽ dạy cho cháu, khi cháu trưởng thành, cháu sẽ mở một ngôi trường mà ở đó người ta không dạy gì hết ngoài tập đọc, tập viết và số học, tất cả những đứa trẻ sẽ được cho ăn yến

mạch, còn các cô gái sẽ có vòng eo to hẳn một mét." Rose nói với nụ cười ma mãnh làm hiện lên lúm đồng tiền trên hai má.

"Nhóc con hỗn xược, dám xỏ xiên chú ngay khi chú đang chỉ dạy cho cháu những thứ đầu tiên. Mà thôi, không sao, hãy chờ đợi những liều thuốc đắng hơn vào lần sau nhé, cô tiểu thư."

"Cháu biết là chú muốn cười, nên cháu tạo cơ hội cho chú còn gì. Còn bây giờ, thưa thầy, con sẽ ngoan ngoãn và học hành chăm chỉ ạ."

Thế là bác sĩ Alec phì cười, còn Rose ngồi xuống và bắt đầu bài học về tiền bạc mà cô sẽ không bao giờ quên.

"Hãy lại đây và đọc truyện cho chú nghe; mắt chú mỏi quá. Thật là thoải mái khi được ngồi bên lò sưởi khi ngoài trời đang mưa và thím Jane thì đang giảng đạo ở trên kia." Chú Alec nói khi những khoản chi tiêu của tháng trước đã được sắp xếp lại.

Rose thích được đọc to, và cô vui vẻ đọc cho chú cô nghe một chương trong truyện *Nicholas Nickleby*[15*], đoạn mấy cô con gái nhà Kenwigs học tiếng Pháp. Cô nỗ lực hết sức, có cảm giác mình sắp sửa bị khiển trách, hy vọng chú cô không nghĩ cô quá kém cỏi trong việc này giống như những việc khác.

"Cháu có phải đọc tiếp không hả chú?" Cô khẽ hỏi khi đọc xong một chương.

"Nếu cháu chưa mệt. Thật là dễ chịu khi nghe cháu đọc, vì cháu đọc khá tốt đấy." Câu trả lời của chú khiến lòng cô ngập tràn sự hãnh diện và thoải mái.

"Chú nghĩ thế thật hả chú? Cháu rất mừng. Cha cháu đã dạy cháu đọc, và cháu đã đọc cho cha cháu nghe hàng giờ liền, nhưng cháu nghĩ có lẽ cha thích nghe vì cha yêu cháu mà thôi."

"Chú cũng vậy; nhưng thực sự cháu đọc tốt hơn bình thường đấy, và chú rất vui, bởi vì đó là một trong số ít những điều cháu làm tốt. Chú đánh giá cao điều đó. Nào, lại đây, ngồi xuống chiếc

ghế thấp và ấm áp này đi; ánh sáng ở đây tốt hơn, chú có thể kéo lọn tóc của cháu nếu cháu đọc quá nhanh. Chú nghĩ cháu sẽ trở thành một nguồn vui và một chỗ dựa đáng tin cậy cho ông chú già này của cháu đấy, Rosy ạ." Rồi bác sĩ Alec kéo cô lại gần với ánh mắt trìu mến của người cha cùng giọng nói khiến cô cảm thấy dễ dàng yêu mến và nghe lời chú, bởi chú biết cách xen lẫn lời khen với lời trách móc một cách vô cùng dễ chịu.

Cô vừa đọc xong một chương nữa thì tiếng xe ngựa vang lên, báo cho họ biết thím Jane đang chuẩn bị rời đi. Trước khi họ kịp ra ngoài để gặp thím, thím đã xuất hiện trước ngưỡng cửa, trông như một cái xác ướp cao lớn trong bộ quần áo đi mưa, cặp kính sáng loáng như mắt mèo ẩn sâu bên trong chiếc mũ trùm đầu.

"Đúng như chị dự đoán mà! Cưng chiều đứa trẻ cho tới chết và để nó thức khuya đọc những thứ vớ vẩn. Chị hy vọng chú cảm nhận được trách nhiệm nặng nề mà chú phải gánh vác, chú Alec ạ." Thím nói với khuôn mặt nghiêm nghị, phảng phất chút gì đó mãn nguyện khi thấy mọi việc của người khác diễn ra không suôn sẻ.

"Em nghĩ là em hiểu rõ điều đó, chị Jane." Chú Alec đáp, với một cái nhún vai khôi hài, rồi liếc nhìn khuôn mặt sáng bừng của Rose.

"Thật đáng buồn khi chứng kiến một cô bé tuyệt vời lãng phí thời gian của mình. Dạo này mấy đứa nhóc nhà chị học hành suốt cả ngày, giờ này chắc Mac còn đang đọc sách, trong khi đó, chị ngờ rằng từ ngày chú tới đây, chú chưa dạy cho con bé một bài học nào cả."

"Hôm nay cháu đã học năm bài rồi, thưa thím." Rose bất ngờ lên tiếng.

"Ồ, ta mừng khi biết điều đó; đó là những gì thế, cầu nguyện

à?"

Rose có vẻ rất từ tốn khi đáp lại:

"Hàng hải, địa lý, ngữ pháp, số học và cách khống chế cảm xúc ạ."

"Thật là những bài học quái đản; và ta muốn biết cháu đã học được gì từ cái đống hỗn độn kinh hoàng đó?"

Trong mắt Rose ánh lên nét bướng bỉnh khi trả lời, kèm theo một cái liếc nhìn tinh nghịch sang phía người chú:

"Cháu không thể kể chi tiết, thưa thím, nhưng cháu đã lượm lặt được một vài thông tin hữu ích về Trung Quốc mà có thể thím sẽ thích, đặc biệt là về trà. Những loại trà ngon nhất là Chính Sơn Tiểu Chủng, trà Bạch Hào Assam, trà Ankoe, trà Bạch Hào búp tròn, trà Hạo Quan, trà bạch hoa ướp hương, trà Padral, hồng trà Kungfu, trà xanh Đồn Khê. Thượng Hải nằm bên sông Hoàng Phố. Hồng Kông có nghĩa là "hòn đảo có mùi thơm". Singapore là "đảo quốc Sư Tử". "Chop" là những con thuyền mà họ ở luôn trên đó; và họ uống trà trong những chiếc tách nhỏ có nắp. Sản phẩm chính của họ là gốm sứ, trà, quế, khăn lụa, thiếc, me ... Họ có những ngôi đền cực đẹp và thờ những vị thần kỳ lạ; ở Quảng Châu có đền thờ thần lợn, mười bốn chú lợn cả thảy, tất cả đều to và bị mù."

Câu trả lời này đã gây ra tác động cực mạnh, đặc biệt là khi thông tin cuối cùng được đưa ra. Nó khiến thím Jane lặng cả người; nó quá đột ngột, quá chi tiết và quá bất ngờ, khiến thím không nói thêm được một lời nào. Cặp kính mắt vẫn dán chặt vào Rose thêm một lúc nữa, rồi thím thốt lên ngắn gọn "Ồ, vậy ư!" và leo thẳng lên xe, rời đi. Trông thím có vẻ bối rối và cực kỳ khó chịu.

Chắc hẳn thím sẽ còn khó chịu hơn nữa nếu nhìn thấy cậu em chồng đáng chê trách nhảy nhót điệu ăn mừng chiến thắng

ở sảnh dưới nhà cùng với Rose trong niềm hân hoan vì đã khiến đối thủ phải câm nín một lần.

[14*] *Francis Bacon (1561-1626): một triết gia và chính khách người Anh.*

[15*] *Một cuốn tiểu thuyết của Charles Dickens.*

CHƯƠNG 9
Điều bí mật của Phebe

"Sao chị cứ tự cười một mình thế Phebe?" Rose hỏi vào một buổi sáng nọ, khi cả hai cô đang cùng làm việc nhà. Bác sĩ Alec cho rằng làm việc nhà là môn thể dục thích hợp nhất dành cho các cô gái; vì thế Rose đã học Phebe cách lau chùi nhà cửa và thu dọn giường ngủ.

"Chị đang nghĩ tới một bí mật nhỏ thú vị mà chị biết được, nên chị không thể nhịn cười."

"Một lúc nào đó em sẽ biết bí mật đó chứ?"

"Chị nghĩ là thế."

"Em sẽ thích nó chứ?"

"Trời, lẽ nào lại không!"

"Nó sẽ diễn ra sớm chứ?"

"Một ngày nào đó trong tuần này."

"Em biết là cái gì rồi! Hội con trai sẽ đốt pháo hoa vào ngày Quốc khánh, và họ sẽ có bất ngờ gì đó cho em chứ gì?"

"Có thể."

"Vậy thì em chờ được; nhưng mà hãy tiết lộ với em một điều thôi, chú có tham gia không?"

"Tất nhiên rồi; có trò vui nào mà thiếu mặt chú ấy đâu."

"Vậy là được rồi, đảm bảo nó sẽ vui lắm."

Rose đi ra ngoài ban công để giũ các tấm thảm, cô đập chúng thật mạnh cho sạch bụi rồi treo chúng lên lan can phơi cho thơm tho, nhân tiện cô liếc nhìn qua những chậu cây cảnh của mình, bao gồm vài bình hoa cao cổ và lọ sứ. Nắng mưa của tháng Sáu đã chăm lớn cho những hạt giống và cành giâm mà cô đã trồng. Những dải bìm bìm và sen cạn bám dọc lan can, háo

hức chờ ngày bung nở. Dây đậu đũa và kim ngân leo lên từ tầng dưới, chạm mặt với người hàng xóm xinh đẹp là một dàn kim ngân khác với những tràng lá xanh ngắt treo lơ lửng.

Mặt nước ngoài vịnh phản chiếu ánh mặt trời lấp lánh, một cơn gió tươi mát khuấy động những tán dẻ, tạo ra tiếng xào xạc thật dễ chịu, khu vườn bên dưới tràn ngập hoa hồng với đầy ong và bướm. Các loài chim ca hót ríu rít, bận rộn với công việc ngày hè, xa xa ngoài vịnh biển, những chú hải âu trắng đang nhúng mình và lặn dưới làn nước xanh, còn những con tàu trông giống như những cánh chim khổng lồ thì ngược xuôi qua lại.

"Ôi, Phebe, hôm nay quả là một ngày đẹp trời, ước gì bí mật thú vị của chị diễn ra ngay lúc này! Như thế chẳng phải sẽ tuyệt vời lắm sao?" Rose nói, vẫy vẫy hai cánh tay như thể chuẩn bị bay.

"Chị cũng thường mong như vậy, nhưng chị phải chờ đợi những điều vui vẻ của mình; trong lúc đó, chị không được ngừng làm việc. Bây giờ, em có thể tạm nghỉ sau khi phủi bụi xong; còn chị phải đi lau cầu thang đây." Nói rồi Phebe chậm rãi bước đi với cây chổi trong tay, vừa đi vừa nghêu ngao hát.

Rose tựa người ngay chỗ cô đang đứng, bắt đầu suy nghĩ về những chuyện vui vẻ mà cô trải qua gần đây: vườn hoa cô chăm bón đang nở rộ, cô đang học bơi và chèo thuyền, thi thoảng đi tản bộ hay thăm viếng mọi người, và ngồi yên lặng đọc sách hàng giờ liền rồi trò chuyện với chú Alec, tuyệt vời hơn cả là những nỗi đau đớn và sự buồn chán của ngày xưa hiếm khi quay trở lại làm cô phiền lòng. Cô có thể làm việc và chơi cả ngày, rồi ngủ ngon lành cho đến hết đêm, cô có thể vui vẻ tận hưởng cuộc sống của một đứa trẻ khỏe mạnh, hạnh phúc. Còn lâu nữa cô mới có thể khỏe khoắn và rắn rỏi như Phebe, nhưng cô đang hướng tới điều đó; đôi má xanh xao thuở nào giờ đã

hồng hào hơn, đôi bàn tay trở nên đầy đặn, rám nắng, chiếc thắt lưng không còn quá lỏng như trước. Không ai còn nói với cô về vấn đề sức khỏe, và cô cũng quên mất chuyện thể chất của mình không đủ khỏe mạnh. Cô không dùng thêm bất cứ phương thuốc nào ngoài ba phương thuốc của bác sĩ Alec; chúng có vẻ cực kỳ thích hợp với cô. Bà Plenty nói rằng đó là nhờ các viên thuốc; nhưng chẳng có mẻ thuốc nào được sản xuất tiếp ngoại trừ mẻ đầu tiên, cho nên chắc hẳn quý bà ấy đã nhầm.

Nhìn Rose vô cùng xứng đáng với tên gọi của mình[16*] khi cô đứng đó cười một mình về một bí mật, một bí mật hay ho hơn bất cứ bí mật nào khác của Phebe, một bí mật mà chính cô cũng không hề biết, mãi cho tới nhiều năm sau cô mới nhận ra, đó là sự thần kỳ của một sức khỏe tốt.

""Hãy nhìn đi!" Cô bé hướng đạo nói. "Nhìn chiếc áo choàng màu xanh biếc, nhìn chiếc khăn cô ấy buộc trên đầu, và nhìn đôi giày nhỏ của cô ấy."" Một giọng nói từ bên dưới vang lên, kèm theo một đóa hồng lớn bay sượt qua má Rose.

"Nàng công chúa đang mơ màng điều gì trên khu vườn treo thế hả?" Bác sĩ Alec hỏi khi cô tung xuống một đóa hoa bìm bìm.

"Cháu đang ước có thể làm thứ gì đó hay ho trong một ngày đẹp trời như thế này; một thứ gì đó mới mẻ và thú vị, vì cơn gió khiến cháu cảm thấy vui và phấn chấn."

"Chèo thuyền ra đảo thì sao? Chú định sẽ đi vào chiều nay; nhưng nếu cháu cảm thấy muốn đi ngay bây giờ, chúng ta có thể đi luôn."

"Có ạ! Có ạ! Mười lăm phút nữa cháu sẽ xuống nhé chú, cháu phải sắp xếp lại căn phòng đã, vì Phebe có rất nhiều việc cần phải làm."

Rose tóm lấy những chiếc thảm nhỏ và biến mất ngay tắp lự, trong lúc ấy, bác sĩ Alec đi vào nhà, tự nhủ với bản thân với một

nụ cười khoan dung: “Mọi việc có thể rắc rối một chút, nhưng niềm vui thích của một đứa trẻ có được một phần là do nó được vui vẻ ngay khi nó muốn cơ mà.”

Chưa bao giờ chiếc giẻ lau bị kì cọ mạnh như hôm nay, và chưa bao giờ căn phòng được dọn dẹp nhanh chóng đến thế. Bàn ghế tưởng như bay vèo về đúng vị trí của mình; những tấm rèm bay phần phật như có gió mạnh đang thổi; các món đồ sứ và các vật dụng nhỏ rung lách cách và lắc lư như thể một cơn động đất nhỏ đang đùa nghịch với chúng. Bộ đồ mặc khi chèo thuyền được khoác lên người xong xuôi chỉ trong nháy mắt, Rose tung tăng chạy đi, mơ màng tự hỏi không biết sau bao lâu nữa cô mới gặp lại căn phòng xinh đẹp của mình.

Chú Alec đang đặt một cái giỏ lớn lên thuyền khi cô tới, và trước khi họ rời đi, Phebe chạy xuống, đem theo một cái bọc to bự được gói kín trong lớp vải chống thấm nước trông vô cùng kỳ quái.

“Em và chú sẽ không ăn hết một nửa chỗ thức ăn đó đâu, và em biết chắc là chẳng cần bao gói kĩ càng như vậy. Em không muốn chất đống các thứ không cần thiết lên thuyền.” Rose nói, cô vẫn còn một chút sợ hãi khi lênh đênh trên mặt nước.

“Cô không thể gói một bọc nhỏ hơn được sao, Phebe?”

Bác sĩ Alec hỏi, nhìn bọc đồ đầy nghi ngờ.

“Tôi không thể, thưa ngài, khi phải làm gấp gáp như vậy.” Phebe vừa cười lớn vừa lấy tay đẩy bọc đồ kềnh càng lên thuyền.

“Thôi được, nó sẽ giúp làm cân thuyền. Đừng quên chuyển lời nhắn tới bà Jessie đấy nhé, nhờ cô đấy.”

“Tôi không quên đâu, thưa ngài. Tôi sẽ chuyển lời ngay bây giờ đây ạ.” Nói rồi Phebe lao vút lên bờ, như thể chân cô có lắp cánh vậy.

“Chúng ta sẽ ghé thăm ngọn hải đăng trước, vì cháu chưa

từng qua đó bao giờ; đó là một nơi đáng xem. Sau khi thăm thú xong, trời sẽ ấm áp hơn, chúng ta sẽ ăn trưa dưới những gốc cây trên đảo."

Rose vui vẻ đồng ý làm tất cả mọi thứ; cô vô cùng thích chuyến thăm thú ngọn hải đăng trên Mũi Đất, đặc biệt là khi leo lên những bậc cầu thang nhỏ hẹp và đi vào bên trong ngọn đèn biển khổng lồ. Họ đã ở lại đó khá lâu, vì bác sĩ Alec trông chẳng có vẻ gì là gấp gáp, chú cứ nhìn mãi qua ống kính viễn vọng nhỏ, như thể đang mong chờ sẽ phát hiện ra thứ gì đó thú vị ở trên biển hoặc trên đất liền. Hơn mười hai giờ họ mới tới được đảo, Rose đã đói meo từ trước đó rất lâu.

"Thật tuyệt vời! Ước gì các anh em họ của cháu cũng ở đây. Sẽ thật tuyệt nếu họ có thể ở cùng chúng ta suốt cả kỳ nghỉ, phải không chú? Ôi trời, chẳng phải kỳ nghỉ bắt đầu từ hôm nay sao? Trời ạ, ước gì cháu nhớ ra sớm hơn, thế thì họ đã có thể tới đây cùng chúng ta rồi." Cô nói khi họ đang nằm thư thái dưới gốc cây táo cổ thụ và ăn bánh sandwich.

"Đáng lẽ ra là thế. Lần sau chúng ta sẽ không gấp gáp như vậy nữa. Chú đoán bọn nhóc đó sẽ gào lên trách móc khi phát hiện ra chúng ta đấy." Bác sĩ Alec đáp, trầm ngâm thưởng thức cốc trà lạnh.

Chừng nửa giờ sau, khi Rose đang thu dọn phần bữa trưa còn thừa, đột nhiên cô ngừng lại và bảo: "Chú ơi, cháu ngửi thấy mùi chiên rán."

"Chú cũng ngửi thấy; là mùi cá, chú nghĩ thế."

Trong giây lát, hai chú cháu ngồi đó, mũi hếch lên, hít hà mùi hương; rồi bác sĩ Alec đứng bật dậy, nói với giọng rất cương quyết: "Không thể thế được! Không ai được đặt chân lên hòn đảo này nếu chưa xin phép. Chú phải tìm xem kẻ nào dám rán cá trên đất đai của chú."

Thế là một tay cầm giỏ, một tay cầm cái bọc, chú Alec sải bước về phía mùi hương của sự phản bội đó, dáng vẻ cực kỳ hùng hổ, còn Rose thì đi ngay theo sau với chiếc ô mở xòe.

"Chúng ta là Robinson Crusoe và anh chàng Thứ Sáu đang đi thăm dò xem liệu có phải đám thổ dân đã tới hay không." Lát sau, Rose lên tiếng, trí tưởng tượng của cô tràn ngập những câu chuyện cổ hay ho mà bất kỳ đứa trẻ con nào cũng yêu thích.

"Và chúng đây rồi! Hai cái lều và hai chiếc thuyền, đúng như chú dự đoán! Bọn nhãi ranh này đang muốn ăn chơi hưởng thụ đây mà, rõ ràng là như thế."

"Đáng lẽ phải có nhiều thuyền hơn và không có lều mới đúng. Cháu đang tự hỏi không biết tù nhân ở đâu rồi?"

"Có dấu vết đây này." Bác sĩ Alec chỉ tay về phía những cái đầu cá và đuôi cá nằm vương vãi trên nền cỏ.

"Ở đây cũng có nữa này chú." Rose nói và bật cười khi cô chỉ tay về phía một đống màu đỏ tươi nhìn có vẻ là tôm hùm.

"Có lẽ đám thổ dân đang ăn thịt nạn nhân của chúng; cháu có nghe thấy tiếng dao lách cách trong cái lều kia không?"

"Chúng ta nên len lén bò sát tới và ngó thử xem sao chú ạ; Crusoe thì rất thận trọng, còn Thứ Sáu thì sợ mất mật ấy." Rose nói thêm, duy trì tới cùng trò đùa của mình.

"Nhưng anh chàng Crusoe này sẽ đánh úp chúng, bất luận kết quả thế nào. Nếu chú bị giết và ăn thịt, hãy chộp lấy chiếc giỏ và chạy về phía con thuyền, cháu sẽ có đủ lương thực cho chuyến hành trình trở về nhà."

Nói rồi chú Alec trườn về phía trước căn lều, giả vờ chiếc bọc là một quả lựu đạn và ném tới, rồi chú gầm vang như sấm:

"Những tên cướp biển, hãy đầu hàng đi!"

Tiếng rơi vỡ loảng xoảng, tiếng la hét, tiếng cười đùa và những "gã thổ dân" xuất hiện, chúng vung vẩy dao dĩa, xương

gà và những chiếc cốc bằng thiếc, rồi tất cả bọn chúng nhào tới kẻ xâm phạm lãnh thổ, vừa đánh đấm túi bụi một cách không khoan nhượng vừa kêu lên:

"Chú đến sớm quá! Bọn cháu đã chuẩn bị xong đâu! Chú phá hỏng mọi thứ rồi! Rose đâu ạ?"

"Em ở đây." Rose trả lời với giọng hơi hổn hển, cô đang ngồi trên xấp quần áo tắm màu đỏ mà lúc nãy cô nhầm là tôm hùm. Cô đã ngã ngửa ra vì buồn cười khi phát hiện những kẻ ăn thịt người hóa ra lại là mấy anh em họ thích đùa vui của mình.

"Các anh thật là lắm trò! Lúc nào các anh cũng xuất hiện theo những cách ngớ ngẩn, và lần nào em cũng bị lừa vì em không biết nhiều về mấy trò lừa bịp này. Chú cũng xấu xa y như các anh, trò này thật buồn cười." Cô nói trong lúc các chàng trai tiến đến, vây xung quanh cô, nửa trách móc, nửa chào đón, và hoàn toàn thích thú trước bất ngờ kép này.

"Đáng lẽ ra buổi chiều em mới được tới đây, và mẹ sẽ ở đây để đón em. Bây giờ thì mọi thứ đổ bể hết cả rồi, ngoại trừ chiếc lều dành cho em; bọn anh đã dựng nó đầu tiên để em có thể ngồi trong đó nhìn bọn anh làm việc." Archie nhận vinh dự giải thích như thường lệ.

"Như lời Debby nói, Rose đã linh cảm thấy có chuyện gì đó đang diễn ra, nên con bé muốn tới đây ngay. Do đó chú đã đưa con bé tới, đáng lẽ ra chú đã có thể giấu con bé lâu hơn cả tiếng đồng hồ nữa nếu mùi cá rán của các cháu không tiết lộ hành tung của các cháu." Chú Alec giải thích, lúc này chú đã trở lại là người chú hiền hòa chứ không còn là Crusoe hung hăng nữa.

"Chỗ này có vẻ ướt quá, em nghĩ là em nên đứng lên thôi." Rose nói khi sự phấn khích đã nhạt đi đôi chút.

Những bàn tay tanh mùi cá chìa ra giúp cô, và Charlie vừa trải những bộ quần áo màu đỏ tươi ra bãi cỏ vừa nói lớn:

“Bọn anh vừa mới bơi lội rõ vui, anh đã bảo mấy cậu Nghịch Ngợm trải những thứ này ra phơi cho khô. Hy vọng là em có mang đồ bơi theo, Rose ạ, vì em cũng là một phần của gia đình Tôm Hùm, em biết đấy, và bọn anh sẽ cực kỳ vui vẻ khi dạy em ngụp lặn hay nổi trên mặt nước hoặc bơi đứng.”

“Em chẳng mang gì theo cả...” Rose nói, nhưng chưa kịp dứt lời đã bị mấy cậu Nghịch Ngợm (nói cách khác chính là Will và Geordie) xen ngang. Hai cậu đang cầm theo bọc đồ của chú Alec, trông nó thật thảm hại sau cú ném, một chiếc áo dài thắt ngang lưng bằng vải flannel màu đỏ bị lộ ra ở một bên, bên còn lại lộ ra chiếc áo choàng tắm nhỏ xinh màu xanh nước biển, còn những chỗ gồ lên chính là hộp đồ vệ sinh cá nhân, đôi giày cao su và một chiếc cốc bạc.

“Ôi, Phebe ranh mãnh! Thì ra đây là điều bí mật của chị ấy, chị ấy đã gói những thứ này lại sau khi em lên thuyền.” Rose kêu lên, ánh mắt sáng lấp lánh.

“Có vẻ có cái gì đó ở trong bọc bị vỡ rồi, có thủy tinh rơi ra ngoài kìa chị.” Will nói khi đặt gói đồ xuống dưới chân cô chị họ.

“Cô nào ra đường mà chẳng mang theo gương. Bọn con trai chúng mình có bao giờ cần tới cái thứ ấy.” Mac nói thêm bằng giọng có vẻ kỳ thị của một đứa con trai.

“Đỏm Dáng có mà; lúc chúng ta bơi xong, em nhìn thấy anh ấy vuốt lại mái tóc ở đằng sau cái cây.” Geordie xen ngang, lắc lắc ngón tay trước mặt Steve ra vẻ chế giễu, Steve nhanh tay lấy cái dùi trống mà cậu vừa làm xong gõ nhẹ lên đầu Geordie để bắt Geordie im lặng.

“Nào, lại đây đi, mấy tên thủy thủ lười biếng kia, làm việc thôi, nếu không chúng ta sẽ không xong được trước khi mẹ tới đâu. Điện hạ, mang đồ của Rose vào lều và hướng dẫn mọi thứ cho em ấy. Mac và Steve, cắt và mang về đây cho đủ số rơm; còn

mấy cậu nhóc, ăn uống xong rồi thì dọn dẹp bàn đi. Chú ơi, cháu cần chú góp ý thêm về đường ranh giới và vị trí tốt nhất để dựng bếp."

Tất cả mọi người y lệnh thủ lĩnh và bắt tay vào việc. Rose được Charlie hộ tống đi về lều. Cậu chàng nguyện dốc hết sức phục vụ cô gái. Rose rất hào hứng với góc nhỏ của mình, và cô còn hào hứng hơn nữa với cái kế hoạch mà cậu anh họ để lộ trong lúc họ làm việc.

"Mỗi lần được nghỉ lễ, bọn anh sẽ đi cắm trại ở đâu đó, năm nay bọn anh nghĩ nên thử cắm trại trên đảo xem sao. Vừa nhanh gọn mà màn pháo hoa đốt ở đây cũng sẽ rất đẹp."

"Chúng ta sẽ ở đây qua Quốc khánh chứ? Ba ngày ba đêm! Ôi trời, sẽ vui lắm đây!"

"Yên tâm đi, bình thường mấy đứa lớn bọn anh luôn cắm trại nguyên tuần; năm nay mấy thằng nhóc cũng muốn đến nên bọn anh cho chúng đi cùng. Chúng ta sẽ có thật nhiều trò vui, rồi em sẽ thấy; chúng ta có một cái hang và sẽ diễn vở thuyền trưởng Kidd, chúng ta sẽ giả vờ bị đắm tàu, rồi tổ chức những cuộc đua và cả những trò khác nữa. Lẽ ra Archie và anh sẽ không chơi mấy trò đó nữa đâu, nhưng bọn anh sẽ vẫn chơi để thỏa mãn lũ nhóc." Charlie nói thêm, đột nhiên nhớ đến những kỷ niệm trong mười sáu năm cuộc đời mình.

"Em không biết là tụi con trai lại có nhiều trò vui như vậy đấy. Trước đây em chẳng thấy những trò chơi của họ có chút gì là hấp dẫn cả. Nhưng em nghĩ đó là vì em chưa hiểu nhiều về tụi con trai, hoặc có thể là vì các anh là số ít những cậu con trai thú vị." Rose nhận xét bằng một giọng vô cùng chân thành khiến cho Charlie cảm thấy hết sức hãnh diện.

"Anh cho là bọn anh cũng khá thú vị; nhưng em cũng thấy là bọn anh có nhiều lợi thế mà. Thứ nhất, bọn anh có cả một nhóm

đông; thứ hai là gia đình chúng ta đã ở đây suốt nhiều thế hệ, và chúng ta có khá nhiều tiền, thế nên chúng ta có thể vung tay, thoải mái làm những gì chúng ta thích. Đây, thưa quý cô, cô có thể treo chiếc gương vỡ của mình lên chiếc đinh này và chải lại tóc theo ý cô muốn. Cô có thể chọn chiếc chăn màu xanh da trời hoặc màu đỏ, chọn một chiếc gối để mà gối đầu, gối nhồi rơm hoặc gối hơi, cái nào cũng được, tùy ý cô. Cô có thể thay quần thay áo thoải mái, hãy tự nhiên như thể mình là một cô gái da đỏ đang ở trong lều của người da đỏ, bởi vì căn lều này được dựng riêng một góc dành cho các quý bà, quý cô, còn chúng tôi sẽ không bao giờ vượt quá ranh giới mà chú đã vạch ra chừng nào chưa được phép. Còn gì nữa tôi có thể giúp cho cô không, cô em họ thân mến?"

"Không còn gì nữa đâu, cảm ơn anh. Em nghĩ đợi thím tới rồi em sẽ nghỉ ngơi, còn bây giờ em sẽ đi xem có thể giúp gì được cho các anh không, nếu có thể."

"Ừ, được thôi, hãy tới và xem nhà bếp nào. Em biết nấu ăn chứ?" Charlie hỏi trên đường dẫn Rose đi về phía một góc đảo yên tĩnh, nơi Archie đang dựng một tấm vải bạt.

"Em có thể pha trà và nướng bánh mì."

"Được rồi, bọn anh sẽ chỉ cho em cách rán cá và nấu xúp. Bây giờ, em hãy sắp xếp mấy cái nồi và chảo này cho gọn gàng, rồi dọn dẹp một chút, tại vì thím Jessie chắc chắn sẽ đòi làm những công việc đó, mà anh thì muốn mọi thứ ở đây phải thật tươm tất."

Bốn giờ chiều, khu trại đã thành hình, những người thợ mệt nhọc đã tụ tập với nhau trên Tảng đá Ngóng Vọng để chờ thím Jessie và Jamie, cái đuôi nhỏ luôn bám sau thím. Nhìn họ giống một đàn chim sialia lông xanh, tất cả đều mặc đồ thủy thủ, với những sợi ruy băng màu xanh nước biển bay phấp phới từ bảy

chiếc mũ, đủ để mở một cửa hàng bán mũ di động. Và đó còn là một đàn chim hót rất hay nữa, bởi tất cả các chàng trai đang cùng nghêu ngao hát; giọng hát hân hoan của họ bay tới tai thím Jessie trước cả khi thím nhìn thấy hình bóng của họ.

Giây phút con thuyền cập bến là lúc chiếc cờ của hòn đảo được giương lên, những chàng trai mặc áo khoác ngoài màu xanh da trời òa lên reo mừng, giống như họ vẫn làm mỗi khi có dịp, theo cách của những thanh niên Mỹ thực thụ. Đáp lại màn chào đón ấy, thím Jessie vẫy vẫy khăn tay, còn cậu chàng thủy thủ bé nhỏ bám đuôi thím thì đứng ở đuôi thuyền trong vòng tay dịu dàng của mẹ, vẫy vẫy chiếc mũ trông cực kỳ ra dáng, kèm theo một tiếng reo dài: “Hay quá! Hay quá! Hay quá!”

Nữ hoàng Cleopatra khi đáp chiếc thuyền bằng vàng ròng của mình cũng chẳng nhận được sự chào đón nồng nhiệt như thím Jessie khi thím được các chàng trai trẻ hộ tống tới căn lều của mình, chính nhờ lòng kính yêu của họ dành cho thím mà thím vui vẻ chấp nhận sống ba ngày trong sự thiếu thốn tiện nghi. Trong lúc đó, Jamie lập tức bám lấy Rose, khẳng định với cô chị họ rằng cậu sẽ bảo vệ cô khỏi vô vàn mối nguy hiểm đang rình rập có thể sẽ tấn công họ.

Bằng kinh nghiệm lâu năm, thím Jessie biết rằng các cậu con trai lúc nào cũng đói bụng, vì thế thím đề nghị nấu bữa tối sớm rồi bắt tay ngay vào việc. Thím đeo chiếc tạp dề to đùng và đội chiếc mũ cũ của Archie trên đầu. Rose phụ giúp thím và cố tỏ ra được việc như Phebe, mặc dù hình thù khác thường của chiếc bàn khiến cho việc sắp xếp bàn ăn của cô không hề dễ dàng chút nào. Nhưng cuối cùng công việc của cô cũng hoàn thành, bữa tiệc diễn ra vui vẻ dưới gốc cây, mọi người ăn và uống sạch tất cả những gì có trong đĩa, trong cốc của mình; hầu như chẳng ai phàn nàn điều gì vì sự xuất hiện khá thường xuyên của lũ kiến

và nhện ở những nơi chẳng ai mong muốn thấy chúng.

"Chị chưa bao giờ nghĩ là chị thích việc rửa bát đĩa, nhưng hóa ra chị khá là thích nó đấy." Rose nói khi đang ngồi trên thuyền sau bữa tối, chậm rãi nhúng những chiếc đĩa xuống nước biển để rửa rồi vẩy vẩy để làm khô chúng.

"Mẹ cứ cầu kỳ thái quá; bọn em chỉ cần lấy cát đánh sạch chúng, rồi lấy ít giấy lau đi. Em nghĩ cách đó hay hơn nhiều ấy." Geordie nói, cậu đang ung dung nằm nghỉ ngơi trên con thuyền đậu bên cạnh.

"Phebe sẽ thích ở đây lắm! Chẳng biết tại sao chú không gọi chị ấy tới."

"Em nghĩ là chú có gọi đấy, nhưng Debby khó tính như ma, và bà ấy sẽ bảo rằng không thể cho chị ấy đi chơi với chúng ta được. Thật là đáng tiếc, vì tất cả chúng ta đều thích nghe tiếng chim Phebe, mà chị ấy thì hót hay như một chú chim Phebe thật, phải không chị?"

"Chị ấy cũng nên có ngày nghỉ như chúng ta. Chúng ta thật tệ khi bỏ lại chị ấy một mình."

Buổi tối hôm ấy, cái suy nghĩ đó còn lặp lại trong đầu Rose thêm vài lần nữa, bởi đáng lẽ ra Phebe đã có thể góp phần vào buổi ca nhạc mà họ tổ chức dưới ánh trăng, đã được nghe những câu chuyện thú vị, đã có thể nhanh chóng tìm ra câu trả lời cho những câu hỏi hóc búa, cười thật nhiều trước tất cả những trò vui này. Nhất là khi đi ngủ, lẽ ra Rose đã có ai đó để ôm dưới tấm chăn màu xanh nước biển, có ai đó để thì thầm và cùng cười khúc khích, kể cho nhau nghe những bí mật, như các cô gái thích làm.

Rất lâu sau khi những người khác đã say giấc, Rose vẫn nằm thao thức, cô hào hứng trước những điều mới lạ xung quanh mình, và chợt nảy ra một suy nghĩ. Xa xa, cô nghe thấy tiếng

chuông đồng hồ thành phố điểm mười hai giờ; một ngôi sao lớn trông như một con mắt hiền dịu liếc nhìn vào trong lều qua khe hở, tiếng sóng biển rì rào như muốn gọi cô hãy bước ra ngoài. Thím Jessie đã ngủ say, Jamie nằm cuộn tròn như một chú mèo con phía dưới chân thím, cả hai người họ đều không bị thức giấc khi Rose quấn mình trong tấm áo choàng, len lén lẻn ra ngoài để nhìn xem thế giới trông như thế nào vào lúc nửa đêm.

Cô thấy nó thật đáng yêu; cô ngồi xuống một thùng pháo để tận hưởng nó bằng thứ cảm xúc ngây thơ của tuổi mười ba. May mắn sao, bác sĩ Alec đã nhìn thấy cô trước khi cô bị cảm lạnh. Chú đi ra ngoài để buộc lại cửa lều cho bớt ngột ngạt thì nhìn thấy một hình bóng nhỏ bé đang ngồi dưới ánh trăng. Không hề sợ hãi ma quỷ, chú nhẹ nhàng tiến lại gần, phát hiện ra cô bé vẫn còn đang thức, chú đặt một tay lên mái tóc sáng lấp lánh của cô và nói:

“Cô gái của chú đang làm gì thế?”

“Cháu đang tận hưởng chú ạ.” Rose đáp, không hề bị giật mình.

“Chú tự hỏi không biết cô gái của chú đang nghĩ gì mà gương mặt nghiêm túc thế kia nhỉ?”

“Cháu đang nghĩ tới câu chuyện mà chú kể về người thủy thủ dũng cảm đã nhường chỗ trên chiếc bè cho người phụ nữ, và nhường những giọt nước ngọt cuối cùng cho đứa trẻ tội nghiệp. Những người hy sinh vì người khác rất đáng ngưỡng mộ và được kính yêu, phải không chú?” Cô hỏi bằng giọng rất chân thành.

“Nếu sự hy sinh của họ là đúng đắn. Nhưng phần lớn những người dũng cảm nhất lại là những người vô danh và không được ai ngợi khen. Điều đó không làm giảm bớt đi vẻ đẹp của họ, cho dù có thể nó sẽ khiến họ trở nên khắc nghiệt hơn, bởi tất cả

chúng ta, ai cũng đều muốn nhận được sự sẻ chia." Nói rồi bác sĩ Alec thở dài, hơi thở của một người từng trải.

"Cháu đoán là chú đã hy sinh rất nhiều phải không ạ? Chú có thể kể cho cháu nghe một trong số đó được không?" Rose hỏi, cô bị thu hút bởi cái thở dài của người chú.

"Sự hy sinh gần đây nhất của chú là bỏ hút thuốc lá." Quả là một câu trả lời khô khan đối với câu hỏi đầy sâu sắc của cô.

"Tại sao chú phải bỏ ạ?"

"Để không làm gương xấu cho tụi con trai."

"Chú thật là tốt! Việc đó có khó khăn lắm không ạ?"

"Chú thật xấu hổ khi phải thừa nhận là nó rất khó.

Nhưng một người bạn già thông thái của chú đã nói rằng: "Làm điều đúng đắn mới là chính yếu, còn hạnh phúc chỉ là thứ yếu"."

Rose trầm ngâm nghĩ về câu nói đó như thể nó khai thông cho cô rất nhiều điều, rồi cô nói, với gương mặt sáng bừng:

"Một sự hy sinh thực sự chính là từ bỏ thứ gì đó mà chúng ta rất muốn hoặc rất thích, có phải không ạ?"

"Đúng thế."

"Và chúng ta phải làm điều đó thật thoải mái, thật vui vẻ, và không buồn phiền nếu chẳng nhận được lời khen ngợi nào?"

"Đúng vậy, cháu yêu ạ, đó là chính là tinh thần của sự hy sinh; cháu có vẻ hiểu nó đấy. Chú dám chắc rằng trong cuộc đời này, cháu sẽ có nhiều cơ hội để thử một lần hy sinh thực sự. Chú hy vọng chúng không quá khó khăn đối với cháu."

"Cháu nghĩ là có đấy ạ." Rose nói, và kết thúc ngắn gọn.

"Vậy được rồi, hãy hy sinh ngay bây giờ và đi ngủ đi, nếu không ngày mai cháu sẽ đổ bệnh mất, đến lúc đó các bà, các thím của cháu lại bảo rằng đi cắm trại không tốt cho cháu đấy."

"Cháu đi ngủ ngay đây ạ, chúc chú ngủ ngon!" Nói rồi cô hôn

nhẹ lên má chú, và “bóng ma” bé nhỏ rời đi, bỏ lại chú Alec một mình. Chú dạo bước ven những con sóng, nghĩ về một vài thứ mà chú đã hy sinh để trở thành con người như ngày hôm nay.

16* *Trong tiếng Anh, “rose” có nghĩa là hoa hồng.*

CHƯƠNG 10
Sự hy sinh của Rose

Ngày hôm sau, đúng như Charlie dự báo, có rất nhiều trò vui diễn ra trên hòn đảo nhà Campbell. Rose hăng hái tham gia vào tất cả các trò chơi, tận hưởng chúng trọn vẹn đến từng giây phút. Họ đã có một bữa sáng tràn ngập tiếng cười, một buổi đi câu với kha khá chiến lợi phẩm, rồi toàn thể đại đội Tôm hùm xuất hiện, thậm chí cả thím Jane cũng mặc bộ đồ bơi đỏ chót. Chẳng có việc gì ở dưới nước mà chú Alec không thể làm được, và các cậu con trai cố gắng hết sức lực, trổ hết kỹ năng của mình ra, cố gắng để làm được giống như chú, thế là mọi người thi nhau bì bõm ngụp lặn, bởi ai ai cũng mong muốn thể hiện mình là số một.

Với sự trợ giúp của chú Alec, Rose bơi ra tít tận chỗ chân không thể chạm xuống đáy; thím Jessie nhàn nhã vầy nước ở một khoảng nước nông, Jamie bì bõm bơi quanh thím như một chú cá voi con. Trong lúc ấy, những chàng trai còn lại phi qua phóng lại giống như đàn chim hồng hạc đang nháo nhác, họ nhảy nhót tưng bừng như đang diễn lại buổi vũ hội nổi tiếng trong truyện *Alice ở xứ sở thần tiên.*

Sau buổi nô đùa dưới làn nước biển, không gì có sức hấp dẫn mãnh liệt hơn món xúp cá; món ăn lâu đời đó cần tới sự chung tay góp sức của một số người; thế nên những "cậu bé dưới nước" phải lên bờ và lao vào nấu nướng.

Chẳng cần thiết phải nói thêm rằng, khi nấu xong, đó là món xúp tuyệt vời nhất từng được nấu; lượng xúp mà họ đã tiêu thụ sẽ khiến cả thế giới phải kinh ngạc nếu như bí mật này được tiết lộ ra bên ngoài. Sau bữa ăn là lúc mọi người nghĩ tới việc ngủ

trưa, thế là tất cả đều nằm xuống, người thì nằm trong lều, người thì nằm ở ngoài, tùy ý thích mỗi người, đám con trai trông cứ như những chiến binh đang ngủ vậy.

Hai người lớn vừa mới say giấc thì những cậu nhóc đã ngồi dậy, chuẩn bị tinh thần cho những trò mạo hiểm tiếp theo. Một ám hiệu dẫn họ tìm tới cái hang, ở đây họ tìm thấy cung tên, dùi cui, kiếm cổ và vô vàn những di tích thú vị của tự nhiên. Ngồi trên hòn đá trông ra xa, với Jamie ở bên cạnh nhận nhiệm vụ giải thích, Rose dõi theo những người anh em họ tài năng của mình. Với thể chất khỏe mạnh và sự hiểu biết lịch sử sâu sắc, họ đang sôi nổi diễn lại một loạt hoạt cảnh.

Thuyền trưởng Cook bị những người thổ dân Owhyhee sát hại một cách vô cùng ly kỳ. Thuyền trưởng Kidd giấu những tài sản bí mật của mình vào chiếc nồi nấu xúp lúc nửa đêm, rồi bắn gục hai gã giúp việc đáng tin cậy vì chúng biết nơi cất giấu. Sinbad lên bờ và có vô vàn chuyến phiêu lưu, cùng vô số con tàu đắm nằm trên bãi biển, phủ đầy cát.

Rose cho rằng đó là những hoạt cảnh thú vị nhất mà cô từng được xem; khi buổi trình diễn kết thúc với màn vũ kịch của Những cư dân đảo Feejee, với tiếng thét man rợ dọa lũ hải âu bay dáo dác, cô không biết nói gì hơn để thể hiện sự hài lòng của mình.

Thêm một lần bơi lội trước lúc hoàng hôn, một bữa tối vui vẻ trên các mỏm đá, vừa ăn vừa nhìn ngắm những con tàu chạy bằng hơi nước sáng ánh đèn qua lại tít ngoài khơi xa và những chiếc du thuyền mới cập vào cảng, vậy là kết thúc ngày cắm trại thứ hai, tất cả mọi người quyết định đi ngủ sớm vì họ cần phải sẵn sàng cho lễ ăn mừng vào ngày mai.

“Anh Archie, có phải em mới nghe thấy chú bảo anh sáng mai chèo thuyền về nhà để lấy sữa và một số thứ khác không?”

“Ừ, sao thế?”

“Cho em đi cùng được không? Em có một việc rất quan trọng phải làm; anh biết đấy, em được đưa tới đây quá gấp gáp.” Rose thì thầm riêng với Archie, trong lúc gửi lời chúc ngủ ngon tới những người anh em của mình.

“Anh rất sẵn lòng, và anh nghĩ là Charlie cũng không phản đối đâu.”

“Cảm ơn anh; hãy hứa là anh sẽ đứng về phía em khi em xin phép rời đi vào sáng mai nhé. Đừng nói gì với ai cho tới lúc đó, ngoại trừ Charlie. Anh hãy hứa đi!” Rose thúc giục khiến Archie phải dõng dạc thốt lên một cách khoa trương:

“Có mặt trăng làm chứng, anh hứa.”

“Suỵt! Được rồi, anh tiếp tục làm việc của mình đi.” Nói rồi Rose rời đi, có vẻ rất mãn nguyện.

“Cô gái bé nhỏ đó thật kỳ lạ, phải không Điện hạ?”

“Em nghĩ cô gái bé nhỏ đó khá đáng yêu đấy chứ.

Em khá thích cô bé ấy.”

Đôi tai thính của Rose đã nghe được cả hai lời nhận xét ấy, và cô trở về lều của mình, mơ màng tự nhủ với bản thân: “Cô gái bé nhỏ, thật là! Mấy anh ấy nói cứ như thể mình là trẻ con vậy. Họ sẽ phải tôn trọng mình nhiều hơn, sau ngày mai, có lẽ thế.”

Buổi sáng hôm sau, Archie đúng là đứng về phía cô và yêu cầu của cô được chấp thuận dễ dàng, vì các chàng trai sẽ quay lại đảo ngay khi xong việc. Thế là họ lên đường, Rose vẫy chào những người còn ở lại trên đảo với cảm xúc có chút gì đó trầm lặng, bởi một ý định cao cả đang sôi sục trong lòng cô, tinh thần hy sinh sắp sửa được thể hiện bằng một cách mới lạ, đầy cảm động.

Trong lúc hai người anh đi lấy sữa, Rose chạy tới chỗ Phebe, yêu cầu cô bỏ lại đống bát đĩa, đội mũ lên và mang lời nhắn của

mình chuyển tới cho chú Alec, lời nhắn sẽ giải thích cho sự việc đường đột này. Phebe làm theo, và khi Rose cùng cô đi tới chỗ chiếc thuyền, Rose nói rằng cô chưa chuẩn bị sẵn sàng để lên đường, thế nên một lúc nữa, lúc nào cô treo chiếc cờ trắng trên ban công để ra hiệu thì các chàng trai hãy quay lại đón cô.

"Tại sao không đi ngay bây giờ? Em đang định làm gì thế hả tiểu thư? Chú sẽ không thích điều này đâu." Charlie phản đối, vô cùng ngạc nhiên.

"Cứ làm như em bảo đi, chàng trai bé nhỏ; chú sẽ hiểu và giải thích cho các anh. Hãy nghe lời giống như Phebe vậy đó, đừng hỏi thêm gì cả. Em cũng có bí mật như tất cả mọi người." Nói rồi Rose quay người bỏ đi với dáng vẻ vô cùng cao thượng khiến những người anh em bạn bè của cô cảm thấy cực kỳ sửng sốt.

"Chắc chú và em ấy có kế hoạch gì đó, chúng ta sẽ không can thiệp vào. Xong chưa, Phebe? Đẩy thuyền đi thôi, Điện hạ." Thế rồi họ rời đi, và khi họ tới nơi, những người ở trên đảo nhìn họ với vẻ vô cùng ngạc nhiên.

Đây là lời nhắn mà Phebe đã mang tới:

"Chú thân mến, hôm nay cháu sẽ làm thay vị trí của Phebe, để chị ấy có thể vui vẻ hết mức có thể. Xin chú, cho dù chị ấy có nói gì, chú hãy giữ chị ấy ở lại và nói với các anh hãy vì cháu mà đối xử thật tốt với chị ấy. Chú đừng nghĩ cháu làm điều này một cách dễ dàng; thực sự cháu đã rất khó khăn mới từ bỏ được ngày vui nhất trong chuyến đi này, nhưng cháu cảm thấy mình thật ích kỷ khi có được mọi niềm vui còn Phebe thì chẳng có gì, vì thế cháu muốn được hy sinh. Xin chú hãy để cháu làm việc này, đừng cười nhạo nó; thực lòng cháu không muốn được khen ngợi, và cháu thực sự muốn làm điều này. Cháu yêu tất cả mọi người.

Rose."

"Cầu Chúa phù hộ cho con bé, trái tim của nó mới bao la làm

sao! Chúng ta nên đi đón con bé đến đây hay để nó tự làm theo cách của mình hả chị Jessie?" Một lúc sau, khi sự thích thú xen lẫn ngạc nhiên tột cùng đã lắng xuống, chú Alec nói.

"Cứ để mặc con bé đi, đừng làm hỏng sự hy sinh bé nhỏ của nó. Con bé muốn như thế, chị biết điều đó; cách tốt nhất để chúng ta thể hiện sự tôn trọng đối với nỗ lực của con bé là tặng cho Phebe một ngày thật vui vẻ. Chị tin chắc là cô bé đó xứng đáng được nhận điều này." Rồi thím Jessie ra hiệu cho các cậu con trai kìm nén lại nỗi thất vọng và cố hết sức chiều lòng vị khách của Rose.

Mọi người phải khó khăn lắm mới thuyết phục được Phebe không bỏ về nhà; cô tuyên bố rằng cô sẽ chẳng vui vẻ gì khi không có cô Rose ở bên.

"Con bé sẽ không chịu đựng được đến hết ngày đâu mà, rồi chúng ta sẽ nhìn thấy nó bì bõm quay lại trước buổi trưa cho mà xem, anh dám cá là thế." Charlie nói, các cậu khác cũng đồng tình với suy nghĩ đó, thế là họ tạm quên đi sự vắng mặt của vị tiểu nữ hoàng rồi tiếp tục cuộc vui của mình, ai cũng dám chắc sự vắng mặt này chỉ là tạm thời mà thôi.

Nhưng sau nhiều giờ trôi qua, không có dấu hiệu nào xuất hiện trên ban công, mặc cho Phebe cứ ngóng nhìn trong hy vọng. Không một con thuyền nào mang theo kẻ đào tẩu đó trở lại, mặc cho các cặp mắt cứ liên tục dõi theo, tìm kiếm một mái tóc vàng rực giấu dưới chiếc mũ tròn vành. Rồi hoàng hôn buông xuống, bầu trời phía tây đỏ rực vô cùng đẹp đẽ, nhưng vẫn chẳng thấy Rose đâu.

"Em thực sự không nghĩ con bé làm thế thật. Em cứ tưởng đó chỉ là chút cảm xúc nhất thời, nhưng giờ thì em đã hiểu là con bé thật lòng, nó muốn sự hy sinh của mình là một sự hy sinh thực thụ. Ôi, linh hồn bé bỏng ấy! Em sẽ phải bù đắp cho con bé

hàng nghìn lần, phải xin lỗi con bé vì đã nghĩ rằng nó làm thế chỉ để gây ấn tượng." Bác sĩ Alec nói với vẻ ăn năn khi cố căng mắt nhìn qua bóng tối chạng vạng, tưởng tượng ra một hình bóng bé nhỏ đang ngồi trong vườn, với tư thế mà chú đã nhìn thấy khi cô ngồi trên thùng pháo vào đêm hôm trước, bày ra cái kế hoạch cao cả mà chú không thể đoán ra được.

"Dù sao thì, con bé sẽ không thể không nhìn thấy pháo hoa, trừ khi nó ngốc nghếch đến nỗi nghĩ rằng nó phải trốn trong cái tủ quần áo tối tăm và không được nhìn gì hết." Archie nói bằng giọng khá giận dữ trước hành động có vẻ vô ơn của Rose.

"Con bé sẽ nhìn thấy màn biểu diễn chính của chúng ta, nhưng sẽ lỡ mất màn biểu diễn lớn nhất ở trên đồi, trừ phi cha quên mất kế hoạch đó." Steve nói.

"Tôi tin chắc sự có mặt của cô ấy còn tuyệt vời hơn bất cứ màn pháo hoa nào được bắn lên." Phebe nói, cô đang nghĩ cách nhảy lên một con thuyền nào đó và quay về nếu có cơ hội.

"Cứ làm theo kế hoạch; nếu con bé cưỡng lại được lời mời hấp dẫn mà chúng ta dành cho nó, con bé sẽ là một nữ anh hùng." Chú Alec nói thêm, nhưng trong thâm tâm, chú hy vọng cô bé sẽ không làm như thế.

Trong lúc ấy, Rose đã có một ngày trầm lặng và bận rộn giúp đỡ Debby, phục vụ bà Peace và kiên quyết từ chối đề nghị của bà Plenty đưa cô trở lại hòn đảo vui vẻ. Lúc sáng, cô thấy hơi khó khăn một chút khi phải tạm biệt thế giới tươi sáng ngoài kia với cờ bay phấp phới, pháo nổ đì đùng, còn mọi người thì trong tâm thế sẵn sàng chờ đón ngày hội, để bắt tay vào việc rửa cốc chén với Debby càu nhàu bên tai, còn các bà thì kêu ca ai oán. Cô thực sự thấy rất khó khăn khi ngày dài cứ thế trôi đi, trong khi ở phía bên kia mặt nước, mỗi giờ trôi qua là một giờ vui, và chỉ cần cô mở lời, cô sẽ được đưa thẳng tới nơi mà cô đang mong ngóng.

Nhưng thời khắc khó khăn nhất là lúc bà Peace đã ngủ, bà Plenty bận tán gẫu ngoài phòng khách, còn Debby thì đã dọn xong một chỗ ở ngoài bậc thềm để chờ xem màn pháo hoa, cô giúp việc nhỏ chẳng còn việc gì khác để làm, chỉ còn biết ngồi cô đơn ngoài ban công, nhìn những quả pháo sặc sỡ bay lên trời từ phía hòn đảo, trên ngọn đồi và trong thành phố, trong lúc đó, các ban nhạc biểu diễn những ca khúc rộn ràng, và các con tàu chở đầy những người đang vui vẻ đi qua đi lại dưới ánh sáng lập lòe.

Phải thừa nhận rằng đã có một, hai giọt nước mắt dâng lên làm nhòe đi đôi mắt màu xanh biếc. Có một lần, khi một quả pháo được bắn lên làm sáng bừng hòn đảo trong giây lát, cô đã tưởng tượng rằng cô nhìn thấy những căn lều, thế rồi cái đầu với mái tóc xoăn cúi xuống phía dưới, và nụ hoa sen cạn đang nở rộ nghe thấy một tiếng thì thầm: "Mình hy vọng có ai mong mình có mặt ở đó."

Nhưng rồi những giọt nước mắt cũng khô đi, cô nhìn theo màn pháo hoa tương tác qua lại giữa khu đồi và hòn đảo với những tiếng "vút, viu, đùng", mỉm cười khi nghĩ đến việc các chàng trai đã phải vất vả ra sao để bắn lên những quả pháo đều tay như thế. Đúng lúc ấy, chú Mac đi vào phòng, nói với cô bằng giọng rất gấp gáp:

"Tới đây nào, cô bé, hãy khoác khăn choàng, áo choàng hay cái gì gì đó tùy theo cách gọi của cháu rồi đi với ta nào. Ta tới tìm Phebe, nhưng các bà nói rằng cô bé đó không có ở đây, nên ta cần đến cháu. Fun đang ở dưới thuyền, ta muốn cháu cùng chúng ta đi xem bắn pháo hoa. Nó là màn biểu diễn dành cho cháu nên cháu không được phép bỏ lỡ, nếu không ta sẽ thất vọng lắm đấy."

"Nhưng thưa chú…" Rose lên tiếng, cô có cảm giác mình nên

từ chối mặc dù ánh mắt cô hiện lên niềm hạnh phúc. “Có lẽ cháu…”

“Ta biết, cháu yêu ạ, ta biết; bà đã kể cho ta, nhưng không ai cần tới cháu hơn ta đâu, và ta năn nỉ cháu hãy đi với ta.” Chú Mac nói, trông chú có vẻ rất vội vàng, nhưng lại ân cần tới lạ thường.

Thế là Rose đi theo chú và thấy cậu nhóc người Trung Quốc cầm một chiếc đèn lồng trông rất khôi hài đang chờ để giúp cô lên thuyền, làm cô bật cười khi cố gắng diễn đạt cảm xúc của mình bằng thứ tiếng Anh bập bẹ. Chuông đồng hồ thành phố điểm chín giờ khi họ đi vào vịnh, màn pháo hoa ở trên đảo có vẻ đã kết thúc, vì không có thêm quả pháo nào được bắn lên để đáp lại quả pháo sáng từ trên Khu đồi của các quý bà.

“Theo như cháu thấy, màn pháo hoa trên đảo đã kết thúc rồi, nhưng xung quanh thành phố mọi người vẫn đang bắn pháo kìa, thật là đẹp chú ạ!” Rose nói, quấn chiếc áo choàng chặt hơn quanh mình và nhìn ngắm khung cảnh ấy với sự chăm chú đầy suy tư.

“Hy vọng các chàng trai của ta không gặp rắc rối gì ở trên kia.” Chú Mac lẩm bẩm, kèm theo đó là một tiếng cười khúc khích đầy mãn nguyện khi tia sáng đầu tiên lóe lên. “Ồ, kia rồi! Nhìn kìa Rosy, để xem cháu có thích không nhé! Đây là màn trình diễn đặc biệt để chào mừng sự xuất hiện của cháu đấy.”

Rose nhìn chăm chú, và cô thấy tia sáng kia biến thành một hình dạng từa tựa một chiếc bình màu vàng, rồi những chiếc lá màu xanh xuất hiện, sau đó là một bông hoa màu đỏ tươi bừng sáng trên nền trời đêm.

“Đó có phải là một bông hồng không hả chú?” Cô bé vừa hỏi vừa vỗ tay đầy sung sướng khi nhìn ra hình thù một đóa hoa xinh đẹp.

“Tất nhiên là thế rồi! Hãy nhìn tiếp đi và đoán xem chúng là những gì nhé!” Chú Mac đáp, cười khúc khích đầy thích thú như một đứa trẻ.

Phía dưới bình hoa xuất hiện những thứ trông như những cái chổi màu tím, nhưng Rose đoán ngay ra ý nghĩa của chúng. Cô đứng thẳng người dậy, quàng tay quanh vai chú và hào hứng reo lên:

“Là cây kế đúng không chú, cây kế Scotland! Bảy cây tất cả, mỗi cây đại diện cho một chàng trai! Ôi, thật là buồn cười!” Nói rồi cô bật cười sằng sặc đến nỗi ngã phịch xuống sàn thuyền và giữ nguyên tư thế đó cho tới khi hình ảnh tuyệt vời ấy tan đi.

“Gọn gàng, đẹp đẽ, ta rất hãnh diện.” Chú Mac đáp bằng giọng vui sướng khi buổi trình diễn pháo hoa của mình đã thành công. “Còn bây giờ, ta sẽ đưa cháu ra đảo hay đưa cháu về nhà đây hả cháu gái ngoan ngoãn của ta?” Chú vừa đỡ cô bé đứng dậy vừa nói bằng một giọng thể hiện rằng chú sẽ tôn trọng bất kỳ lựa chọn nào của cô bé, khiến cô bé hôn ngay lên má chú.

“Chú hãy đưa cháu về nhà đi ạ, cháu cảm ơn chú rất, rất nhiều về màn pháo hoa tuyệt đẹp mà chú dành cho cháu. Cháu rất vui khi được xem nó; cháu biết đêm nay cháu sẽ mơ về nó.” Rose trả lời vẻ đầy chắc chắn, mặc dù ánh mắt cô hướng về phía đảo có chút gì đó tiếc nuối. Cô đang ở rất gần nơi ấy, gần tới nỗi cô có thể ngửi thấy mùi thuốc pháo và nhìn thấy những hình bóng mờ mờ đang đi lại.

Họ quay về nhà, và Rose chìm dần vào giấc ngủ khi cô tự nhủ với bản thân: “Việc này khó khăn hơn mình tưởng, nhưng mình rất mừng vì đã làm thế; thực lòng mình không mong muốn phần thưởng nào hơn sự vui vẻ của Phebe.”

CHƯƠNG 11
Mac tội nghiệp

Sự hy sinh của Rose vẫn là một thất bại ở khía cạnh nào đó, bởi vì mặc dù những người lớn yêu quý cô nhiều hơn sau sự việc ấy và thể hiện rõ ra mặt nhưng những chàng trai lại chẳng mấy đánh giá cao hành động đó của cô như cô đã hy vọng. Thực tế, cô đã rất đau lòng khi nghe lỏm được Archie nói cậu thấy điều đó thật vô nghĩa; còn Điện hạ thì đổ thêm dầu vào lửa khi tuyên bố rằng cô là "con nhóc kỳ quái nhất" mà cậu từng gặp.

Đúng là hành động của cô rất dễ khiến họ nghĩ như thế, nhưng thật khó để chấp nhận điều đó; bởi vì dù cho chẳng mong được trống dong cờ mở nhưng chúng ta đều muốn người khác cảm kích hành động tốt đẹp của mình, và sẽ chẳng tránh khỏi thất vọng nếu mọi người không như vậy.

Tuy nhiên, chẳng bao lâu sau, một cách khá vô tình, Rose đã không chỉ nhận được sự tôn trọng mà còn cả sự cảm kích cũng như tình yêu mến từ những người anh em họ của mình.

Ngay sau chuyến cắm trại ngoài đảo, Mac bị say nắng và bị ốm rất nặng. Sự việc xảy ra quá đột ngột khiến tất cả mọi người ngỡ ngàng, bởi mất vài ngày, tính mạng của cậu thậm chí còn ở tình trạng ngàn cân treo sợi tóc. Thế rồi cậu cũng vượt qua được giai đoạn nguy hiểm, nhưng ngay khi cả gia đình đang vui mừng hoan hỷ, một vấn đề khác lại xuất hiện khiến cho sự u ám bao trùm lấy họ.

Đôi mắt của Mac tội nghiệp bị yếu đi; chúng có thể không nhìn thấy gì nữa. Vì cậu đã bắt đôi mắt của mình phải làm việc cật lực nên chúng chưa bao giờ khỏe mạnh, giờ đây tình trạng

của chúng càng trầm trọng gấp bội.

Không ai dám nói cho cậu biết viễn cảnh đen tối mà vị bác sĩ nhãn khoa nổi tiếng đã cảnh báo khi ông tới thăm bệnh cho cậu. Cậu bé đã cố giữ kiên nhẫn, nghĩ rằng chỉ cần nghỉ ngơi vài tuần là sẽ chữa khỏi cho đôi mắt đã phải làm việc cật lực trong mấy năm trời.

Cậu bị cấm đọc sách, đó là việc mà cậu thích thú nhất nên cậu thực sự rất đau khổ. Tất cả mọi người đều sẵn sàng đọc sách cho cậu nghe. Lúc đầu, các chàng trai còn tranh nhau nhận lấy vinh dự này. Nhưng hết tuần này tới tuần khác, Mac vẫn bị nhốt trong căn phòng tối tăm và không được làm gì hết, lòng nhiệt tình của những người anh em liền bị hao hụt, lần lượt từng người từ bỏ công việc này. Quả là khó khăn đối với những chàng trai năng động khi phải ngồi một chỗ đọc sách cho người khác nghe, lại còn đúng vào giữa kỳ nghỉ của họ nữa chứ; vì thế chẳng ai trách cứ họ khi họ chỉ đến thăm một cách nhanh chóng, phụ làm những việc lặt vặt và bày tỏ sự đồng cảm một cách vô cùng ấm áp.

Những người lớn trong gia đình cố gắng làm hết những gì có thể, nhưng chú Mac là người bận rộn, thím Jane thì có giọng đọc chẳng khác gì đọc điếu văn, khiến người ta không thể nghe quá lâu, còn những người cô, người thím khác thì có nhiều việc riêng phải lo, mặc dù họ vẫn làm cho cậu bé những món ăn ngon nhất mà họ có thể nghĩ ra.

Một mình chú Alec có thể làm nhiều việc hơn tất cả mọi người gộp lại, nhưng chú không thể dành toàn bộ thời gian của mình cho cậu cháu bệnh tật; nếu không nhờ có Rose, cậu Mọt u sầu đã đổ bệnh nặng hơn. Giọng đọc dễ chịu của cô hợp với cậu, sự nhẫn nại của cô vô cùng bền bỉ, cô lại còn có nhiều thời gian và sự nhiệt tình của cô khiến cậu cảm thấy được an ủi.

Sự tận tâm đầy nữ tính bên trong cô bé vô cùng mạnh mẽ; cô vẫn trung thành giữ nguyên vị trí của mình khi những người khác đã bỏ cuộc. Nhiều giờ liền, cô ngồi trong căn phòng tối mờ, với một ngọn đèn sáng duy nhất chiếu vào cuốn sách, để đọc cho người anh họ nghe. Cậu nằm với đôi mắt được che kín, yên lặng tận hưởng niềm vui thú duy nhất thắp sáng những ngày dài mệt mỏi. Đôi lúc cậu cáu kỉnh và khó chiều, đôi lúc cậu làu bàu vì người đọc sách không thể đọc nổi những cuốn sách khô khan mà cậu muốn nghe, đôi lúc nhìn cậu nản lòng đến nỗi trái tim cô nhói đau. Sau tất cả những thử thách ấy, Rose vẫn kiên trì sử dụng hết các mẹo nhỏ của mình để chiều lòng người anh họ. Khi cậu bực bội, cô nhẫn nại; khi cậu càu nhàu, cô đọc kĩ lại từng trang sách chứa đầy thông tin, ở một khía cạnh nào đó nó không hề khô khan, bởi những giọt nước mắt thi thoảng lại âm thầm rớt xuống những trang sách; và khi Mac chìm vào trạng thái tuyệt vọng, cô an ủi cậu bằng tất cả những ngôn từ lạc quan mà cô đủ can đảm để nói ra.

Cậu anh họ không nói gì nhiều, nhưng cô biết cậu rất dễ chịu khi ở cạnh cô, bởi cô đáp ứng được nhiều yêu cầu của cậu hơn bất kỳ ai. Nếu cô tới muộn, cậu sẽ rất sốt ruột; khi cô phải về nhà, nhìn cậu có vẻ tuyệt vọng; và khi đầu cậu đau nhức kinh khủng, cô sẽ luôn là người vỗ về, ru cậu chìm vào giấc ngủ, ngân nga cho cậu nghe những bài hát ngày xưa cha cô từng yêu thích.

“Mẹ chẳng biết phải làm gì nếu không có đứa trẻ đó.” Thím Jane thường nói thế.

“Cô bé đó đáng giá hơn tất cả các cậu con trai ồn ào kia cộng lại.” Mac sẽ nói tiếp như vậy, trong lúc quờ quạng xem chiếc ghế nhỏ đã được chuẩn bị cho cô hay chưa.

Đó chính là phần thưởng mà Rose muốn nhận được, những lời cảm ơn khiến cô vui vẻ; bất cứ khi nào cô cảm thấy mệt mỏi,

chỉ cần nhìn vào tấm bịt mắt màu xanh, cái đầu với mái tóc xoăn cựa quậy không yên trên gối và đôi bàn tay tội nghiệp đang mò mẫm, trái tim yếu mềm của cô lại run lên vì thương cảm, một luồng sinh khí mới lại được tiếp thêm vào giọng đọc mệt mỏi của cô.

Cô không biết mình đang học được thêm biết bao điều từ những cuốn sách mà cô đọc cho đến những hy sinh mà cô làm mỗi ngày. Cô thích truyện và thơ, nhưng Mac chẳng hứng thú lắm với mấy thứ ấy; vì những cuốn sách yêu thích của cậu về Hy Lạp và La Mã đã bị cấm nên cậu tạm thấy hài lòng với những cuốn sách về du lịch, tiểu sử và lịch sử của những phát minh hay khám phá vĩ đại. Lúc đầu Rose khá chán ghét sở thích này, nhưng chẳng mấy chốc cô đã bị thu hút bởi những chuyến phiêu lưu của Livingstone, cuộc sống đầy sắc màu của Hobson ở Ấn Độ, và những trải nghiệm dũng cảm cùng thắng lợi của Watt, Arkwright, Fulton và ông thợ gốm Palissy. Những cuốn sách chân thật, khúc chiết đã giúp ích nhiều cho cô nàng mơ mộng; còn sự chăm sóc tận tâm cùng sự kiên nhẫn của cô đã chiếm được niềm tin và làm cho người anh họ xúc động. Sau này, cả hai đã nhận ra rằng những giờ đồng hồ có vẻ khó khăn và mệt mỏi đó hữu ích như thế nào đối với họ.

Một buổi sáng nắng ấm nọ, khi Rose ngồi xuống để bắt đầu đọc cuốn sách dày có tựa đề *Lịch sử Cách mạng Pháp* hứa hẹn sẽ có nhiều cái tên dài loằng ngoằng đầy phiền toái thì Mac, đang loạng choạng bước đi trong căn phòng như một con gấu bị mù, đột nhiên ngắt lời cô bằng một câu hỏi:

"Hôm nay là ngày bao nhiêu nhỉ?"

"Ngày Bảy tháng Tám, em nghĩ là vậy."

"Đã hết hơn nửa kỳ nghỉ rồi, anh chỉ còn một tuần nữa thôi! Thật là bực mình!" Cậu rên rỉ đầy rầu rĩ.

“Đúng là thế; nhưng vẫn còn những kỳ nghỉ khác mà, đến lúc ấy anh có thể sẽ vui chơi.”

“*Có thể sẽ ấy* hả! Phải là *sẽ có thể* mới đúng chứ! Ông bác sĩ già đó nghĩ rằng anh sẽ chịu chết gí trong này lâu hơn nữa sao?”

“Em đoán là thế, trừ khi mắt anh hồi phục nhanh hơn bây giờ.”

“Mấy hôm nay ông ấy có nói thêm điều gì không?”

“Em không gặp ông ấy, anh biết mà. Em bắt đầu đọc được chưa? Cuốn này nhìn có vẻ hay đấy.”

“Đọc đi; với anh chúng như nhau cả thôi.” Rồi Mac thả người nằm xuống chiếc đi văng cũ kĩ, đó là nơi cái đầu nặng trĩu của cậu cảm thấy dễ chịu nhất.

Rose bắt đầu với tinh thần rất phấn khởi, và tiếp tục giữ tinh thần đó sau vài chương nữa. Cô nghĩ là Mac không phát hiện ra mình đã bỏ qua một vài cái tên không thể phát âm nổi, vì cậu không chỉnh sửa cách đọc của cô một lần nào. Cậu nằm yên tĩnh đến nỗi khiến cô nghĩ rằng cậu đang vô cùng thích thú cuốn sách. Đột nhiên, đúng lúc cô đang đọc tới một đoạn rất hay ho thì Mac ngồi bật dậy, thả phịch hai chân xuống đất khiến Rose phải ngừng lại, và cậu nói bằng một giọng cộc cằn, đầy kích động:

“Dừng lại đi! Anh chẳng nghe gì đâu, cho nên tốt hơn hết em nên giữ sức để trả lời câu hỏi của anh.”

“Chuyện gì thế?” Rose hỏi, trông cô có vẻ lo lắng, bởi cô đang giấu giếm một chuyện trong đầu và sợ rằng cậu anh họ đang nghi ngờ điều đó. Những lời tiếp theo đã chứng minh rằng nỗi lo lắng của cô là đúng.

“Nào, hãy nhìn thẳng vào anh, anh muốn biết một điều, và em phải nói cho anh biết.”

“Xin anh đừng hỏi gì cả...” Rose nói bằng giọng khẩn khoản

van nài.

“Em phải nói, nếu không anh sẽ cởi bỏ tấm che mắt này và nhìn thẳng vào mặt trời lâu nhất có thể đấy. Em muốn không?” Nói rồi cậu nhổm dậy, như thể sẵn sàng thực hiện lời đe dọa đó.

“Em sẽ nói! Được rồi, em sẽ nói nếu như em biết! Nhưng anh đừng có hấp tấp và làm việc gì đó điên khùng như thế.” Rose kêu lên, vô cùng rối trí, chẳng biết phải làm sao.

“Được rồi; vậy thì nghe đây, và đừng có tìm cách đánh trống lảng giống những người khác. Trong lần khám trước, không phải là ông bác sĩ nghĩ rằng tình trạng của mắt anh tệ hơn đấy chứ? Mẹ sẽ không chịu nói đâu, nhưng em sẽ nói thật.”

“Em nghĩ là ông ấy có nói như thế.” Rose ngập ngừng. “Anh biết ngay mà! Ông ấy có nói rằng anh có thể đi học khi năm học mới bắt đầu không?”

“Không, Mac ạ.” Rose trả lời, rất nhỏ.

“Trời!”

Mac chỉ thốt lên một tiếng như thế, nhưng Rose thấy người anh họ của mình bặm môi lại và thở dài, như thể cô vừa mới gây ra một sự đả kích cực mạnh với cậu. Tuy nhiên, cậu dũng cảm đón nhận nỗi thất vọng đó, và một phút sau, cậu hỏi bằng giọng khá điềm tĩnh:

“Ông ấy nghĩ đến khi nào anh có thể đi học trở lại?” Thật khó để trả lời câu hỏi này! Nhưng Rose biết cô phải trả lời, bởi thím Jane đã tuyên bố rằng thím không thể làm được việc này, còn chú Mac thì van nài cô hãy nói ra sự thật với cậu nhóc tội nghiệp.

“Anh sẽ không thể đi học trong nhiều tháng nữa.”

“Nhiều là bao nhiêu?” Cậu hỏi với giọng cộc lốc vô cùng thảm thương.

“Một năm, có lẽ là vậy.”

“Cả một năm liền! Ôi, vậy mà anh cứ hy vọng tới lúc đó anh đã sẵn sàng để học đại học.” Rồi cậu đẩy tấm bịt mắt lên và nhìn chằm chằm vào Rose với đôi mắt đầy ngỡ ngàng, chẳng được mấy giây, đôi mắt ấy phải chớp chớp và nhắm tịt lại bởi một luồng ánh sáng.

“Ta vẫn còn nhiều thời gian để làm việc đó mà; còn bây giờ anh cần phải kiên nhẫn để cho mắt hồi phục hoàn toàn, nếu không nó sẽ mắc bệnh trở lại và còn khó chữa hơn nữa.” Cô nói với hai hàng nước mắt lăn dài.

“Không được! Anh sẽ học và học xong bằng bất cứ giá nào. Chăm sóc lâu dài cái gì chứ, đó chỉ là một trò lừa bịp. Mấy lão bác sĩ chỉ muốn giữ bệnh nhân càng lâu càng tốt. Nhưng anh sẽ không chịu như thế đâu, anh thề là anh sẽ không chịu để như thế!” Nói rồi cậu đấm mạnh xuống chiếc gối vô tri như thể đang đấm ông bác sĩ máu lạnh kia.

“Nào Mac, nghe em nói này.” Rose nói bằng giọng chân thành, mặc dù giọng nói của cô hơi run rẩy và trái tim cô thì đang nhói đau. “Anh cũng biết là anh đã khiến mắt mình tổn thương bởi anh đọc sách bên bếp lửa và trong bóng tối, lại còn thức quá khuya nữa, nên bây giờ anh đang phải trả giá cho những việc làm đó; ông bác sĩ đã nói như vậy. Anh phải thật thận trọng và làm theo những gì ông bác sĩ bảo, nếu không anh sẽ ... bị mù đấy.”

“Không đời nào!”

“Có đấy, đó là sự thật, và ông ấy muốn mọi người nói với anh rằng sẽ không có cách nào khác để cứu lấy đôi mắt cho anh, ngoài việc nghỉ ngơi hoàn toàn. Em biết điều đó khó khăn kinh khủng, nhưng tất cả mọi người sẽ giúp anh; em sẽ đọc sách cho anh cả ngày, sẽ đỡ anh đi lại, sẽ chăm sóc cho anh, cố gắng làm mọi việc trở nên đơn giản hơn...”

Cô ngừng lại tại đó, bởi rõ ràng chẳng một lời nào cô nói lọt được vào tai người anh họ; hai chữ "bị mù" có vẻ đã khiến cậu suy sụp hoàn toàn, bởi cậu đã úp chiếc gối lên mặt mình, nằm im thin thít đến nỗi khiến Rose hoảng sợ. Cô ngồi yên không nhúc nhích suốt một lúc lâu, muốn xoa dịu tâm trạng của cậu nhưng không biết phải làm thế nào. Cô ước gì chú Alec đến đây ngay lúc này, vì chú là người đã hứa sẽ nói chuyện này với Mac.

Chẳng bao lâu sau, những tiếng nấc nghẹn phát ra từ phía chiếc gối khiến trái tim cô nhói đau, đó là tiếng khóc thảm thương nhất mà cô từng nghe, bởi mặc dù đó là cách tự nhiên nhất để giúp người ta xua đi nỗi buồn, nhưng cậu anh họ tội nghiệp của cô không được phép khóc thỏa thuê vì đôi mắt bệnh tật của mình. Cô ném cuốn sách *Cách mạng Pháp* sang một bên, chạy tới bên ghế xô pha, quỳ xuống đó và thì thầm bằng chất giọng nhẹ nhàng đầy nữ tính mà các cô gái vẫn thường dành cho bất cứ ai đang đau buồn:

"Ôi, anh ơi, anh không được khóc đâu! Như thế không tốt cho đôi mắt tội nghiệp của anh. Đừng úp cái gối nóng bức đó lên mặt nữa, để em lau khăn mát cho anh. Em hiểu cảm xúc của anh, nhưng xin anh đừng khóc nữa. Hãy để em khóc thay anh, vì em khóc thì không có hại gì cả."

Vừa nói, cô vừa nhẹ nhàng kéo chiếc gối ra khỏi mặt cậu, và nhìn thấy tấm bịt mắt nhàu nhĩ, lấm lem những giọt nước mắt nóng ấm, khiến cô hiểu được nỗi thất vọng của cậu cay đắng tới mức nào. Mac cảm nhận được sự đồng cảm từ cô em họ, nhưng vì là một cậu con trai nên cậu chẳng cảm ơn cô về điều đó; cậu chỉ ngồi bật dậy, vừa nói vừa dùng tay áo khoác cố lau đi những giọt nước mắt để lộ sự yếu đuối của mình: "Đừng bận tâm, mắt anh yếu nên bị chảy nước mắt thôi ấy mà. Anh không sao đâu."

Nhưng Rose tóm lấy cánh tay cậu và kêu lên: "Đừng để thứ

thô ráp đó chạm vào mắt anh! Hãy nằm xuống, để em lau sạch cho, cậu bé ngoan ngoãn; sẽ không sao cả đâu."

"Chúng nhức khủng khiếp ấy. Mà anh nói này, đừng có kể với mấy người kia chuyện anh biến mình thành trẻ con như thế này nhé, được chứ?" Cậu vừa nói vừa thở dài, miễn cưỡng chấp nhận yêu cầu của "cô hộ lý" đang đi tìm nước rửa mắt và một chiếc khăn mùi soa bằng vải lanh.

"Tất nhiên rồi, em sẽ không kể đâu; nhưng gặp chuyện như thế này, ai mà không buồn bực cơ chứ. Em tin chắc là anh đã đối mặt với chuyện này một cách rất dũng cảm; anh biết đấy, khi đã quen với nó, anh sẽ thấy mọi việc không đến nỗi tệ hại quá đâu. Hơn nữa, việc này chỉ kéo dài một thời gian thôi, khi anh không thể học thì anh có thể làm hàng nghìn thứ thú vị khác. Có thể anh sẽ phải đeo kính râm màu xanh, như thế sẽ buồn cười lắm, không phải thế sao?"

Vừa tuôn ra một tràng những lời an ủi mà cô có thể nghĩ được, Rose vừa nhẹ nhàng lau sạch đôi mắt và chấm nhẹ cái trán nóng hổi của cậu bằng nước oải hương, trong lúc ấy, bệnh nhân của cô nằm yên lặng với vẻ mặt khiến cô vô cùng xót xa.

"Homer bị mù, Milton cũng thế, dù vậy, họ vẫn làm được những điều để đời." Cậu như đang tự nói với bản thân bằng một giọng nghiêm nghị, ngay cả hình ảnh chiếc kính râm màu xanh cũng chẳng thể mang đến nụ cười cho cậu.

"Cha em có một bức tranh vẽ Milton và các cô con gái đang ghi chép giúp ông ấy. Em nghĩ bức tranh quả thực rất tuyệt vời." Rose nói bằng giọng nghiêm túc, cố gắng tiếp chuyện người bệnh.

"Có lẽ anh có thể tiếp tục việc học hành nếu ai đó đọc sách cho anh nghe và làm những phần việc của người sáng mắt. Em nghĩ anh có làm được không?" Cậu đột nhiên hỏi với một tia hy

vọng le lói.

“Em nghĩ là được, nếu đầu óc của anh đủ tỉnh táo. Anh biết đấy, bác sĩ nói cơn cảm nắng đã khiến anh ngã bệnh, đầu óc anh cần được nghỉ ngơi.”

“Lần tới anh sẽ nói chuyện với bác sĩ, để xem anh có thể làm được những gì; rồi anh sẽ biết tình hình của mình thế nào. Hôm đó anh thật ngu xuẩn khi để mặc cho cái đầu trần bị thiêu đốt, và để ánh mặt trời rọi thẳng vào trang sách cho tới lúc các con chữ cứ như nhảy múa trước mắt anh! Bây giờ anh vẫn nhìn thấy chúng mỗi khi nhắm mắt lại; những quả bóng đen bay lượn lập lòe, rồi những ngôi sao và cả những thứ kỳ dị kiểu như thế nữa. Không biết có phải tất cả những người mù đều nhìn thấy những thứ đó không nhỉ?”

“Đừng nghĩ tới chúng nữa! Em đọc sách tiếp nhé? Chúng ta sắp sửa đọc tới phần thú vị rồi, anh sẽ quên hết những chuyện này thôi.” Rose đề nghị.

“Không, anh sẽ không bao giờ quên đâu. Bỏ cái cuốn *Cách mạng* cũ kĩ đó xuống đi! Anh không muốn nghe thêm một chữ nào nữa. Đầu anh đang đau nhức, người anh đang nóng ran lên đây. Ôi, ước gì mình được chèo con thuyền *Stormy Petrel*!” Nói rồi Mac tội nghiệp liên tục trở mình như thể không biết phải làm gì với bản thân.

“Để em hát cho anh nghe nhé, có thể anh nên ngủ một lát; như thế ngày sẽ có vẻ ngắn lại.” Rose nói, cầm lấy một cái quạt và ngồi xuống bên cạnh Mac.

“Có lẽ thế; tối qua anh không ngủ được mấy, mỗi khi chợp mắt, anh lại mơ thấy những thứ linh tinh. Nghe này, em hãy nói với mấy người khác là anh biết chuyện rồi, anh không sao hết, anh không muốn mọi người nhắc đến chuyện này hay khóc lóc ỉ ôi trước mặt anh. Thế thôi; giờ thì hát đi, anh sẽ cố ngủ một lát.

Ước gì anh có thể ngủ cả một năm, và khi tỉnh dậy mắt anh đã trở lại bình thường."

"Ồ, vâng, em cũng ước như thế."

Rose nói bằng giọng vô cùng chân thành khiến Mac lần mò rồi túm lấy một góc chiếc tạp dề của cô, như thể cậu thấy dễ chịu hơn khi cảm nhận được cô đang ở gần. Nhưng cậu chỉ nói: "Em là một cô bé tốt bụng, Rosy ạ.

Hãy hát cho anh nghe bài *Rặng cây bu lô* đi, bài hát đó luôn ru anh ngủ được đấy."

Khá hài lòng với phản ứng của Mac trước sự đồng cảm của mình, Rose vừa phe phẩy chiếc quạt vừa hát bằng giọng du dương, đậm chất Scotland, đại ý bài hát là: *"Cô gái xinh đẹp ơi, cô sẽ đi tới chỗ rặng cây bu lô ở Aberfeldie chứ?"*

Chẳng rõ cô gái trong bài hát có đi hay không, nhưng cậu chàng bé nhỏ ở đây đã chìm vào giấc nồng chỉ sau mười phút, bởi cậu đã khá mệt mỏi sau khi phải đón nhận tin buồn và gắng gượng chịu đựng nó một cách đầy kiên cường.

CHƯƠNG 12
"Những cậu con trai khác"

Rose đã kể cho "mấy người khác" những gì đã xảy ra, không ai "khóc lóc ỉ ôi" với Mac hay nói điều gì đó khiến cậu thấy phiền lòng nữa. Cậu đã nói chuyện với bác sĩ, và chẳng thoải mái gì lắm sau cuộc nói chuyện đó, bởi cậu phát hiện ra "những gì cậu có thể làm" hóa ra lại là "chẳng có gì cả"; mặc dù thế, viễn cảnh sẽ được đi học trong thời gian gần, nếu mọi việc tiến triển tốt, đã cho cậu dũng khí để chịu đựng những nỗi đau khổ của hiện tại. Sau khi chấp nhận thực tế này, cậu xử sự hết sức chừng mực khiến ai cũng phải ngạc nhiên, không ai có thể ngờ được Mọt ít nói lại kiên cường đến thế.

Những cậu con trai khác đều vô cùng xúc động, cả vì mức độ nghiêm trọng của cái tai họa đổ xuống đầu người anh em của họ lẫn cái cách mà cậu đón nhận nó. Họ đối xử với cậu rất tốt, nhưng không phải lúc nào họ cũng tìm ra đúng cách để làm người anh em của mình vui vẻ. Rose thường xuyên thấy Mac cúi đầu chán nản sau chuyến thăm viếng của những người anh em. Rose vẫn giữ nguyên vị trí của mình là người chăm sóc và đọc sách chính cho Mac, mặc dù những cậu con trai khác vẫn cố làm hết sức mình theo những cách dị thường nhất. Đôi lúc họ khá sửng sốt khi phát hiện ra Mac thích sự chăm sóc của Rose hơn là họ, họ thường thì thầm với nhau rằng: "Lão Mac đang ngày càng thích được bao bọc." Nhưng họ chẳng thể phủ nhận cô giúp ích nhiều đến mức nào, và cô là người duy nhất trung thành với công việc này, một sự thật khiến vài người trong số họ thi thoảng lại thầm cảm thấy có lỗi vô cùng.

Rose cảm thấy trong căn phòng đó, cô chính là người nắm

quyền, vì thím Jane đã giao quyền hành cao nhất cho cô. Thím phát hiện ra rằng kinh nghiệm của cô bên người cha tật nguyền khiến cô thích hợp với vai trò y tá, và trong trường hợp như thế này, sự trẻ trung của cô có lợi nhiều hơn có hại. Mac nhanh chóng cảm thấy rằng không ai có thể chăm sóc cho cậu tốt hơn Rose, chẳng mấy chốc Rose cũng dần quý mến bệnh nhân của mình, mặc dù lúc đầu cô thấy người anh họ này là người ít thú vị nhất trong số bảy anh em. Cậu không lịch thiệp và tinh ý như Archie, không vui vẻ và đẹp trai như Điện hạ Charlie, chẳng gọn gàng và sốt sắng như Steve, không làm nhiều trò hài hước như "cặp đôi Nghịch Ngợm", cũng chẳng cả tin và dành nhiều tình yêu mến cho cô như nhóc Jamie. Cậu là một người cộc cằn, lơ đễnh, bất cẩn và vụng về, đôi khi còn lên mặt ta đây, không hợp chút nào với cô gái thích chải chuốt, yêu cái đẹp như Rose.

Nhưng khi bất hạnh xảy đến với cậu, cô phát hiện ra rất nhiều điểm tốt ở người anh họ này, và nhận ra rằng cô không chỉ thương hại mà còn tôn trọng, yêu thương cậu Mọt tội nghiệp. Cậu đã cố gắng nhẫn nại, can đảm, vui vẻ, và phát hiện ra rằng việc này khó khăn hơn tưởng tượng của bất kỳ ai, ngoại trừ cô y tá nhỏ, người nhìn thấy cậu vào những lúc tâm trạng u uất nhất. Cô sớm nghĩ rằng những người anh em họ của cậu không trân trọng cậu, và đến một ngày cô đã kích động đến nỗi bộc lộ hết những suy nghĩ của mình bằng một cách để lại dấu ấn sâu đậm đối với các chàng trai.

Kỳ nghỉ sắp kết thúc, thời khắc Mac bị bỏ lại ở ngoài rìa của những hoạt động học tập vui vẻ mà cậu vô cùng yêu thích đang tới gần. Điều này khiến cậu vô cùng ủ dột; những người anh em của cậu cố hết sức để làm cậu vui, đặc biệt là một buổi chiều nọ, khi sự nhiệt thành của họ dường như bùng cháy dữ dội. Jamie lê bước xuống đồi với một giỏ mâm xôi đen mà cậu "tự tay hái tất

cả", những ngón tay xước xát và đôi môi lấm lem của cậu đã minh chứng cho điều đó. Will và Geordie thì mang những chú cún con tới để giải khuây cho cậu, còn ba cậu lớn hơn thì trò chuyện về bóng chày, bóng gậy cùng những chủ đề tương tự, những thứ khiến cậu em bệnh tật nhớ đến tình trạng khốn khổ của mình.

Rose đã đi dạo với chú Alec, bởi chú nói rằng cô đang dần xanh như tàu lá vì ở trong phòng tối quá lâu. Nhưng tâm tư của cô nhất nhất hướng tới cậu anh họ của mình, vì thế khi về đến nhà, cô chạy ngay tới chỗ cậu, và phát hiện ra tình trạng vô cùng lộn xộn.

Tuy có ý định tốt nhưng các cậu chàng kia đã gây hại nhiều hơn là lợi; cảnh tượng mà "y tá" Rose nhìn thấy là một cảnh tượng hết sức khó chịu. Lũ cún kêu ăng ẳng, các cậu nhỏ chạy nhảy nô đùa, còn các cậu lớn thì nhao nhao nói chuyện; rèm bị kéo hết lên, không khí trong phòng ngột ngạt, mâm xôi đen vương vãi lung tung, tấm bịt mắt của Mac bị kéo lên quá nửa, hai má cậu đỏ phừng phừng, cậu đang mất bình tĩnh và sắp cáu điên lên, giọng cậu oang oang, át hết giọng những người khác khi cậu nổi giận với Steve về chuyện cho mượn một vài cuốn sách quý mà bây giờ cậu không dùng đến nữa.

Lúc này, Rose đã coi nơi đây như là vương quốc đặc biệt của riêng mình, cô gầm lên, trách mắng những "kẻ xâm lược" khiến tất cả họ phải ngỡ ngàng; chỉ trong nháy mắt, cô đã dập tắt được sự náo loạn. Họ chưa từng thấy cô nổi giận như vậy bao giờ; hiệu quả của việc đó vô cùng lớn, nhưng cũng có chút khôi hài, bởi hình ảnh cô lùa đám con trai ra khỏi phòng trông chẳng khác gì con gà mái mẹ đang xù lông bảo vệ đàn con của mình. Những người anh em họ đi ra khỏi phòng ngoan ngoãn như những chú cừu; các cậu nhỏ vội vã rời khỏi ngôi nhà, còn ba cậu lớn chỉ tạm

lui sang một phòng khác, đợi ở đó, hy vọng có cơ hội để giải thích, xin lỗi và làm cho cô em họ đang bực tức nguôi giận. Cô gái ấy đang kê lại những cái bàn, tiếng va đập lạch cạch vang lên rõ mồn một bên tai các cậu.

Trong lúc chờ đợi, các cậu theo dõi những việc cô làm qua cánh cửa khép hờ, đưa ra những lời nhận xét vừa ngắn gọn vừa đầy cảm thán. Họ cảm thấy khá ăn năn trước những tai họa mà họ vô tình gây ra.

"Em ấy dọn dẹp căn phòng chỉ trong chớp mắt. Bọn mình thật ngu xuẩn khi đem lũ chó vào phòng và làm loạn mọi thứ như thế." Steve nói, sau một hồi lâu quan sát.

"Lão Mọt tội nghiệp cứ làm như em ấy đang áp bức cậu ta chứ không phải đang vỗ về cậu ta như con mèo con ấy nhỉ? Mà có phải cậu ta đang cáu không?" Charlie nói tiếp khi nghe thấy tiếng Mac kêu ca về "cái đầu chết tiệt của mình".

"Cô bé sẽ xử lý được cậu ấy; nhưng chúng ta thật xấu tính khi khiến cậu ấy phát điên lên rồi để mặc cho Rose vỗ về cậu ấy. Anh muốn tới giúp, nhưng không biết phải làm thế nào." Archie nói, vẻ mặt cậu trông vô cùng chán nản, bởi Archie là một chàng trai chu đáo; cậu đang tự trách bản thân bởi sự lực bất tòng tâm của mình.

"Em cũng chẳng biết phải làm gì. Thật kỳ lạ, phải không, khi chăm sóc cho người ốm lại là sở trường của phụ nữ?" Charlie cảm thấy thú vị trước sự thật hiển nhiên đó.

"Em ấy đối xử với Mac thật tốt." Steve lên tiếng bằng giọng tự trách cứ bản thân.

"Tốt hơn cả em ruột của cậu ấy, phải không?" Archie cắt lời, tìm thấy một chút an ủi trước tội lỗi của người khác.

"Được rồi, anh khỏi cần lên lớp; mấy người bọn anh cũng có làm được gì hơn đâu, mà đáng ra anh phải làm nhiều hơn mới

đúng, vì Mac thích anh hơn em. Lúc nào anh ấy cũng cằn nhằn em làm phiền anh ấy, cho nên em cũng chẳng có lỗi gì khi hơi vô tâm một chút." Steve phản bác nhằm tự vệ.

"Tất cả chúng ta đều ích kỷ và thờ ơ với cậu ấy, cho nên chúng ta không cần tranh cãi thêm, thay vào đó hãy cố gắng làm tốt hơn." Archie nói, nhận thêm phần lỗi về phía mình, dù cậu quan tâm đến Mac nhiều hơn hai cậu còn lại.

"Rose đã ở bên cậu ấy và chăm sóc cậu ấy, chẳng trách cậu ấy lại thích ở cạnh em ấy nhất. Em cũng sẽ như vậy thôi nếu chuyện không may này xảy ra với em." Charlie nói thêm, cảm thấy rằng cậu chưa bao giờ thực sự công bằng với cô gái bé nhỏ này.

"Anh nói này, các cậu, chúng ta chưa thực sự đối xử tốt với Rose. Chúng ta, bằng cách nào đó, cần phải bù đắp cho em ấy." Archie nói, cảm thấy trả nợ ai đó là một vinh dự, kể cả là với một cô gái.

"Em vô cùng hối hận vì đã trêu chọc em ấy về con búp bê mà Jamie lôi ra; em đã gọi em ấy là "đồ mít ướt" khi em ấy khóc vì chú mèo con bị chết. Đôi lúc tụi con gái cứ ngốc nghếch như vậy đấy, em đã không kiềm chế được mình." Steve nói, dũng cảm thừa nhận lỗi lầm của mình và sẵn sàng chuộc lỗi nếu cậu biết phải làm thế nào.

"Anh sẽ quỳ gối dưới chân Rose, xin em ấy thứ lỗi vì đã cư xử với em ấy như thể em ấy chỉ là một đứa trẻ con. Em ấy không thích chuyện đó, phải không? Cứ nghĩ mà xem, em ấy chỉ ít hơn anh chừng hai tuổi. Nhưng em ấy quá thông minh và xinh đẹp, đối với anh, em ấy lúc nào cũng chỉ như một cô búp bê nhỏ mà thôi." Nói rồi Điện hạ nhìn xuống dưới đất từ cái thân hình cao chừng một mét sáu mươi lăm của mình, như thể Rose đích thực là một người lùn khi ở bên cạnh cậu.

“Cô búp bê đó có một trái tim vô cùng nhân hậu, và cái đầu cực kỳ sáng suốt, anh nên tin là như thế. Mac bảo em ấy có thể hiểu một số điều nhanh hơn cả anh ấy, còn mẹ thì nghĩ rằng em ấy là một người hết sức giỏi giang, dù cho không phải thứ gì trên thế gian này em ấy cũng biết. Anh chẳng cần phải khoe khoang đâu Charlie ạ, bởi vì dù anh cao lớn, Rose vẫn thích Archie hơn anh; em ấy nói rằng đó là vì Archie luôn cư xử với em ấy một cách đầy tôn trọng.”

“Trông Steve hung hăng như con gà chọi ấy; nhưng đừng có quá khích, cậu nhóc, như thế chẳng tốt chút nào đâu. Tất nhiên ai mà chẳng thích Thủ lĩnh nhất cơ chứ; họ nên như thế, anh sẽ gõ vào đầu đứa nào làm khác. Cho nên hãy bình tĩnh đi Đỏm Dáng, và chấn chỉnh lại hành vi của mình trước khi đi phê bình người khác.”

Điện hạ lên tiếng với thái độ chững chạc và cách cư xử vô cùng nhẹ nhàng, trong lúc đó, Archie tỏ vẻ vô cùng hài lòng dù có chút khiêm nhường trước những lời khen ngợi của hai người em họ, còn Steve thì đã dịu bớt, cảm thấy rằng cậu đã làm tròn bổn phận của một người em họ và một người em trai. Họ ngừng lại, không nói gì nữa, trong lúc đó, thím Jane tiến vào căn phòng bên kia, mang theo một khay trà đựng đầy những món ngon, chuẩn bị chăm chút cho chú chim non của mình, đó là một nhiệm vụ mà thím chỉ muốn làm một mình, không cho phép ai tham gia vào.

“Cháu yêu, nếu có thể, trước khi về, ta mong cháu giúp Mac làm một tấm bịt mắt mới; tấm này bị mâm xôi đen dây bẩn mất rồi, và chàng trai của chúng ta phải thật sạch sẽ, bởi vì nếu ngày mai trời râm mát, chúng ta sẽ ra ngoài đi dạo.” Thím Jane nói trong lúc phết bơ lên bánh mì nướng một cách trịnh trọng, còn Mac thì vừa mới làm sánh trà ra ngoài nhưng không bị mắng

một tiếng nào.

"Vâng, thưa thím." Rose đáp bằng giọng dịu dàng tới nỗi đám con trai không thể tin được đó chính là cái giọng mà chỉ vừa mới đây thôi đã phát ra mệnh lệnh đanh thép: "Ra hết khỏi phòng, tất cả các người!"

Họ chưa kịp rời đi thì Rose đã bước vào phòng khách và ngồi xuống bên chiếc bàn khâu mà không nói một lời. Thật buồn cười khi thấy ba cậu chàng cao lớn đưa mắt nhìn theo một thân hình bé nhỏ đang bình thản đưa từng mũi kim trên tấm lụa màu xanh. Tất cả họ đều muốn nói điều gì đó để thể hiện sự ăn năn hối lỗi, nhưng không ai biết mở lời thế nào, và rõ ràng, dựa vào nét mặt nghiêm nghị của Rose, cô đang muốn giữ phẩm giá tới cùng, cho đến khi các chàng trai kia phải tự mình đánh mất thể diện. Sự im lặng khiến tình thế trở nên khó xử, và Charlie, kẻ lươn lẹo bẩm sinh, người có đủ những mưu mẹo để thuyết phục người khác, chầm chậm quỳ gối xuống trước mặt cô, tay đập vào ngực mình và nói bằng một giọng rất xót xa:

"Xin hãy tha lỗi cho anh lần này, anh sẽ không bao giờ làm như thế nữa."

Thật khó để giữ vẻ mặt nghiêm túc, nhưng Rose đã làm được, và cô trả lời, vẻ rất nghiêm nghị:

"Các anh phải đi xin lỗi anh Mac chứ không phải em, bởi vì các anh không làm gì khiến em đau lòng cả, nhưng chẳng cần nghĩ nhiều cũng biết, các anh đã khiến anh ấy tổn thương nhiều đến cỡ nào khi mở cửa để ánh sáng lọt vào, gây ồn ào huyên náo, lại còn thao thao bất tuyệt về những thứ khiến anh ấy thêm nóng ruột."

"Em thực sự nghĩ là bọn anh đã khiến cậu ấy bị tổn thương sao hả em gái?" Archie hỏi với khuôn mặt đầy lo lắng, trong lúc đó Charlie ngồi mọp xuống vẻ đầy tội lỗi giữa hai chân bàn.

“Đúng là như vậy, anh ấy đã bị đau đầu dữ dội, đôi mắt của anh ấy thì đỏ ngầu - như chiếc bọc gắn kim khâu này.” Rose trả lời, rồi cắm mạnh chiếc kim khâu vào chiếc bọc gắn kim hình quả dâu tây màu đỏ chót.

Steve như muốn giật tung mái tóc của mình khi cậu tóm chặt búi tóc yêu dấu và vò rối nó như thể đó là hình phạt nặng nhất mà cậu có thể giáng xuống mình vì thiếu quan tâm đến anh trai. Charlie nằm bẹp ra đất, thống thiết cầu xin ai đó hãy lôi cậu đi và treo cổ cậu; nhưng Archie, người cảm thấy tội lỗi hơn cả thì không nói gì hết, ngoại trừ tự thề với bản thân rằng cậu sẽ đọc sách cho Mac nghe cho tới khi nào mắt cậu còn đỏ hơn hàng chục chiếc bọc gắn kim khâu gộp lại.

Thấy cách xử sự của mình có tác động mạnh mẽ thế nào đến các “tội đồ”, Rose nghĩ mình nên bớt gay gắt và cho họ một chút hy vọng. Cô cảm thấy mình không thể nào không “chà đạp” anh chàng Điện hạ đang nằm mọp dưới sàn một chút, chí ít là bằng lời nói, bởi cậu đã làm cô tổn thương nhiều lần hơn những gì cậu biết; thế là cô quất nhẹ cái đê khâu lên đỉnh đầu cậu và nói với dáng vẻ hết sức bề trên:

“Đừng làm những việc ngốc nghếch nữa, hãy đứng dậy đi, rồi em sẽ chỉ cho anh một cách có ích hơn là lăn lê bò toài dưới sàn nhà và dính xơ vải khắp người.”

Charlie ngoan ngoãn ngồi dậy trên cái gối quỳ đặt dưới chân cô gái; những kẻ tội lỗi khác kéo nhau lại gần cô để đón lấy những lời lẽ thông tuệ sắp sửa tuôn ra từ miệng cô, và Rose, mềm lòng trước sự nhún nhường này, đã chỉ bảo họ bằng giọng như của một người mẹ.

“Nào, các chàng trai, nếu các anh thực sự muốn làm điều tốt cho Mac, các anh có thể làm theo cách này. Đừng nói đến những thứ anh ấy không thể làm, những nơi anh ấy không thể tới cũng

như sự vui vẻ của các anh khi đánh những quả bóng ngu ngốc đó. Hãy tìm vài quyển sách hay ho, nhẹ nhàng rồi đọc chúng cho anh ấy nghe; động viên anh ấy về chuyện học hành, đề nghị giúp anh ấy học bài; các anh có thể làm những điều này tốt hơn em, bởi em chỉ là con gái, em không được học tiếng Hy Lạp, tiếng Latin hay mấy thứ nặng đầu khác."

"Đúng là vậy, nhưng em có thể làm hàng đống thứ khác tốt hơn bọn anh; em đã chứng minh được điều đó." Archie nói, với ánh mắt thừa nhận khiến Rose cực kỳ mừng rỡ, dù vậy, cô vẫn không kiềm chế nổi việc trách móc Charlie thêm một câu nữa, khi lên tiếng, mặt cô hơi vênh lên, còn đôi môi thì cong lại như muốn mỉm cười:

"Em mừng khi anh nghĩ như thế, mặc dù em là một "con nhóc kỳ quái"."

Lời nhận xét sâu cay này khiến Điện hạ phải lấy tay che mặt vì xấu hổ, còn Steve thì nghển thẳng cổ lên khi nhận ra câu nói đó không hướng tới mình. Archie bật cười, còn Rose, khi nhìn thấy đôi mắt màu xanh dương vui vẻ nháy với cô phía sau hai bàn tay nâu giòn, cô liền nhéo tai Charlie một cái thật nhẹ, và ra dấu làm hòa.

"Bây giờ tất cả chúng ta sẽ làm hòa và lên kế hoạch để tạo ra những điều tốt đẹp nhất cho Mac tội nghiệp." Cô nói và mỉm cười rạng rỡ, khiến cho các cậu con trai có cảm giác như mặt trời vừa mới ló ra khỏi một đám mây dày, đang tỏa sáng chói chang.

"Cơn bão" đã làm không khí trong lành hơn, mọi việc tiếp theo diễn ra trong êm đềm, mọi người lập ra một loạt kế hoạch khác nhau, kế hoạch nào cũng đầy bất ngờ, bởi ai nấy đều có khát khao cháy bỏng muốn được hy sinh vì "Mac tội nghiệp", và Rose chính là ngôi sao sáng dẫn đường mà những người khác nhìn theo với sự phục tùng tuyệt đối. Tất nhiên sự nhiệt huyết

này không kéo dài được lâu, nhưng khi nó sôi sục, nó rất tuyệt vời, có tác động tốt đến tâm trí của tất cả mọi người.

“Đó, vậy là mọi thứ cho ngày mai đã sẵn sàng, em hy vọng ngày mai trời sẽ nhiều mây.” Rose nói khi cô hoàn thành xong tấm bịt mắt mới, với các chàng trai ngồi đó, nhìn theo đầy thích thú.

“Anh được báo rằng ngày mai trời sẽ nắng, nhưng anh sẽ bảo người quản lý thời tiết thay đổi điều đó. Anh bạn ấy rất biết nghe lời, anh ta sẽ lưu tâm chuyện này; vì thế em không cần lo lắng đâu.” Charlie nói, lúc này đã tươi tỉnh trở lại.

“Nói đùa như anh thì dễ thôi, nhưng anh cứ thử đeo một tấm bịt mắt hết tuần này qua tuần khác xem.” Nói rồi Rose dập tắt sự hưng phấn của cậu chàng bằng cách chụp tấm bịt mắt lên mắt cậu, lúc này cậu vẫn đang ngồi trên chiếc gối gần chân cô.

“Thật là khủng khiếp! Bỏ nó ra đi, bỏ ra ngay! Chẳng trách ông em của tôi lại rầu rĩ đến thế khi đeo thứ của khỉ này.” Rồi Charlie ngồi nhìn món đồ ấy với vẻ mặt vô cùng nghiêm trọng, với cậu, nó giống như một thứ dụng cụ tra tấn vậy. Rose nhẹ nhàng lấy lại nó và đi vào phòng trong để tạm biệt Mac.

“Anh sẽ đưa con bé về nhà, trời sắp tối rồi, mà con bé thì khá nhút nhát.” Archie nói, quên luôn chuyện trước đây cậu thường xuyên cười cợt sự nhút nhát ấy.

“Em nghĩ để em đi cho, vì em ấy chăm sóc cho anh trai của em cơ mà.” Steve chen ngang, cố đòi hỏi quyền lợi của mình.

“Tất cả chúng ta sẽ cùng đi, như thế em ấy sẽ vui hơn.” Charlie đề nghị. Lòng hào hiệp của cậu khiến các cậu khác trở nên phấn khích.

“Được thôi!” Tất cả cùng đồng thanh, thế là họ cùng nhau đưa Rose về nhà trong sự ngạc nhiên tột cùng và một chút thầm mãn nguyện của cô; nhưng hầu như chỉ có mình Archie là chăm

sóc cho cô, vì hai cậu kia còn bận nhảy qua hàng rào, chạy thi và vật lộn nhau suốt dọc đường.

Tuy nhiên, khi đi tới cửa nhà, các cậu đã kiềm chế lại; họ lần lượt bắt tay Rose đầy thân ái, cúi chào rồi quay về bằng phong thái cực kỳ thanh lịch, để Rose vừa đi vào nhà vừa tự nhủ với bản thân bằng sự hài lòng vô cùng nữ tính: “Đó chính là cách mà mình muốn mọi người cư xử với mình.”

CHƯƠNG 13

Góc ấm áp

Kỳ nghỉ kết thúc, các chàng trai trở lại trường, bỏ lại mình Mac tội nghiệp trong tâm trạng rầu rĩ. Lúc này cậu đã được ra khỏi căn phòng tối, chuyển sang đeo kính râm. Qua cặp kính râm, cậu có thể lờ mờ nhìn thấy cuộc sống xung quanh, đúng như dự đoán; cậu không thể làm gì khác ngoài đi lại loanh quanh và cố gắng tự tìm niềm vui cho mình bằng những việc không cần dùng tới mắt. Bất cứ ai từng trải qua tình trạng ăn không ngồi rồi này đều biết nó khó chịu đến mức nào, và có thể hiểu được tâm trạng của Mac khi một ngày nọ, cậu nói với Rose bằng giọng đầy tuyệt vọng:

"Nghe này, nếu em không nghĩ ra việc gì mới cho anh làm hoặc thứ gì hay ho cho anh giải trí thì chắc chắn anh sẽ tự đập vào đầu mình đấy."

Rose chạy như bay tới chỗ chú Alec để xin lời khuyên. Chú ra lệnh cho cả bệnh nhân và cô "y tá" cùng lên núi trong vòng một tháng, với sự hộ tống của thím Jessie và Jamie. Tọc Mạch và mẹ cô bé cũng đi cùng họ. Vào một buổi sáng tháng Chín ngập nắng, sáu con người với khuôn mặt rạng ngời bước lên tàu tốc hành để tới Portland - hai bà mẹ luôn mỉm cười, mang theo những cái giỏ đựng đồ ăn trưa và những bọc đồ; một cô gái trẻ xinh đẹp khoác trên tay một chiếc túi đựng đầy sách; một cậu chàng cao gầy với chiếc mũ đội sùm sụp che khuất đôi mắt; hai đứa trẻ nhỏ với đôi chân ngắn ngủn duỗi thẳng trước mặt khi chúng ngồi trên ghế, khuôn mặt bầu bĩnh ánh lên niềm hân hoan không thể diễn tả bằng lời về "chuyến đi thực sự" đầu tiên.

Cảnh hoàng hôn tuyệt đẹp như được chuẩn bị sẵn để chào

đón họ sau một ngày dài di chuyển khi họ tiến vào một khoảng sân rộng, xanh ngắt. Ở đó có một chú ngựa trắng, một cô bò nâu đỏ, hai chú mèo lớn, bốn chú mèo con, một đàn gà lớn và chừng một tá người, cả già lẫn trẻ, tất cả đều đang vui vẻ đùa giỡn với nhau. Mọi người gật đầu và mỉm cười đầy thân thiện, một người phụ nữ lớn tuổi nhưng còn nhanh nhẹn vừa hôn nhẹ từng vị khách mới tới, vừa nói với vẻ đầy thân mật:

"Ôi, thật mừng khi được gặp mọi người! Mau vào trong nhà và nghỉ ngơi một lát đi, chúng tôi sẽ chuẩn bị trà ngay đây, mọi người chắc đã mệt lắm rồi. Lizzie, hãy dẫn mọi người lên tầng trên; Kitty, hãy ra giúp cha con chuyển đồ vào nhà; còn Jenny và tôi sẽ sắp xếp bàn ăn, đợi mọi người xuống. Các cô cậu nhóc đáng yêu này chắc sẽ muốn xem lũ mèo, hãy đem lũ mèo đến cho họ chơi cùng!"

Ba cô con gái xinh đẹp liền "bay" ngay đi, các vị khách lập tức cảm thấy như đang ở nhà của mình bởi tất cả họ đều quá hiếu khách và tốt bụng. Thím Jessie mải mê nhìn ngắm những tấm thảm, những tấm chăn bông tự làm, cùng những món đồ nội thất cổ; Rose không thể rời mắt khỏi những ô cửa sổ, bởi mỗi ô cửa sổ lại có một bức tranh vô cùng dễ thương; hai đứa nhóc thì ngay lập tức làm quen với mấy người bạn mới đang ôm trong tay lũ gà và mèo con, mấy người bạn mới hào phóng cho chúng bế thử những con vật ấy.

Một hồi tù và vang lên gọi tất cả mọi người xuống dùng bữa tối, đó là một bữa tiệc khá lớn, ngoài người nhà Campbell còn có sáu đứa trẻ nữa, tất cả tập hợp trong căn phòng ăn dài, người nào cũng đói meo và tinh thần thì phơi phới. Không ai có thể cảm thấy xấu hổ hay nghiêm nghị, bởi khi cơn bão vui nhộn đó nổi lên, nó có thể cuốn bay sự nghiêm túc từ những người cứng nhắc nhất, khiến những người buồn rầu nhất cũng phải mỉm

cười. Mẹ Atkinson, cách mọi người gọi bà chủ nhà, là người vui nhất ở đây, cũng là người bận rộn nhất; bà phải chạy qua chạy lại để phục vụ lũ trẻ, mang lên các món ăn mới, và xua không cho những con vật đến gần. Chúng cũng đang muốn tham gia vào bữa tiệc: chú ngựa trắng chạy tới trước cửa đòi ăn đường; lũ mèo ngồi trên lòng mọi người, nhấp nháy mắt để xin ăn; còn đàn gà mái hoa mơ thì dọn sạch những mảnh vụn thức ăn trên sàn nhà với tiếng cục tác vui sướng.

Sau bữa trà, mọi người ra ngoài ngắm nhìn hoàng hôn cho tới khi những tia nắng cuối cùng tắt hẳn, lũ muỗi vo ve nhắc họ đã đến lúc phải trở vào trong nhà. Tiếng đàn organ gây bất ngờ cho những vị khách mới tới; khi đi vào phòng khách, họ phát hiện ra cha Atkinson đang uyển chuyển chơi nhạc trên chiếc đàn nhỏ do ông tự làm. Lũ trẻ tập trung xung quanh ông, tất cả cùng say sưa hát dưới sự bắt nhịp của những người chị lớn, cho tới khi Tọc Mạch ngủ gục sau cánh cửa, còn Jamie thì ngáp thành tiếng ngay giữa đoạn mà cậu yêu thích nhất:

"Cúc cu." Những chú bồ câu bé nhỏ hót. "Cúc cu." Chúng hót. "Tất cả bay lên ngọn cây thông già."

Những người lớn cũng mệt mỏi và đi ngủ ngay sau đó, họ ngủ say tít dưới những tấm chăn tự dệt và trên những chiếc đệm mà mẹ Atkinson tự làm, cứ như mẹ đã bỏ một thứ thuốc mê nào đó vào trong chúng, khiến giấc ngủ của họ vừa sâu vừa dễ chịu.

Ngày hôm sau bắt đầu bằng một loạt hoạt động ngoài trời, đánh thức những tâm hồn mệt mỏi và những thân hình yếu ớt. Thời tiết tuyệt đẹp và không khí ở miền núi khiến lũ trẻ vui vẻ nhảy nhót như lũ cừu non; trong lúc đó, những người lớn đi phía sau, mỉm cười với nhau và nói: "Chẳng phải rất tuyệt sao?" Thậm chí cả Mac, "kẻ chậm chạp", cũng nhảy qua một hàng rào, có vẻ như cậu thực sự không thể kìm hãm lại được; và khi Rose

chạy tới từ phía sau, mang cho cậu chiếc mũ rộng vành, cậu hào hứng đề nghị đi vào trong rừng và săn một con báo sư tử.

Jamie và Tọc Mạch lập tức đăng ký tham gia vào Trung đoàn bộ binh Góc Ấm Áp - một trung đoàn cực kỳ hùng dũng với toàn các sĩ quan đội mũ ba góc không vành, người vác theo cờ, người vung vẩy những thanh gươm, người gõ trống. Quả là một cảnh tượng tuyệt vời có thể khuấy động cả những tâm hồn buồn bã nhất khi toàn bộ trung đoàn diễu hành ra khỏi khoảnh sân, đi đầu là Đại úy Dove, một cậu bé mười một tuổi nghiêm nghị, cao ngạo đang hô lên những hiệu lệnh với vẻ nghiêm túc của một vị tướng, đội quân của cậu răm rắp tuân theo những hiệu lệnh đó. Bọn trẻ nhà Snow làm rất tốt, Trung úy Jack Dove trông cũng tạm được, tay trống Frank - cậu bé giúp việc vặt trong nhà - cũng vậy, khi cậu say mê gõ một tràng tùng-tùng-tùng-tịch bằng tất cả trái tim mình. Jamie đã từng "được huấn luyện" nên lập tức được thăng chức đại tá; nhưng Tọc Mạch là người làm tốt hơn cả khi thu hút được nhiều tràng vỗ tay rần rần từ những người đứng xem. Cô bé là người đi cuối đội hình, cái mũ sụp xuống che khuất một bên mắt, lá cờ phấp phới trên vai, thanh kiếm gỗ giơ thẳng lên trời, khuôn mặt tươi cười và những lọn tóc xoăn đung đưa theo mỗi bước đi của đôi chân mũm mĩm đang cố theo kịp những người đi trước.

Mac và Rose đang hái mâm xôi đen ở những bụi cây ven đường thì trung đoàn này đi ngang qua mà không thèm để ý đến họ, hai người được chứng kiến một cảnh tượng vừa dễ thương vừa buồn cười. Cách đó một đoạn không xa là một trong những khu mộ gia đình vốn rất phổ biến ở nơi này. Tại đây, Đại úy Fred Dove yêu cầu trung đoàn của mình dừng lại, giải thích lý do bằng mấy câu dưới đây:

"Đó là một nghĩa trang, chúng ta cần giảm bớt tiếng trống, hạ

thấp cờ khi đi ngang qua đó, và bỏ mũ xuống; tôi nghĩ như thế thể hiện sự tôn trọng của chúng ta."

"Mấy đứa nhóc mới đáng yêu làm sao." Rose thì thầm khi đoàn quân nhí chậm rãi hành quân ngang qua với tiếng trống nhỏ lại, những lá cờ và những thanh gươm được hạ thấp xuống, tất cả đều đã bỏ mũ và những khuôn mặt búng ra sữa in đầy bóng lá trông cực kỳ nghiêm túc.

"Chúng ta đi theo xem chúng làm gì tiếp đi." Mac đề nghị, cậu chàng đang ngồi trên một bức tường, thảnh thơi thưởng thức những trái mâm xôi đen, nhưng có vẻ có chút buồn chán.

Thế là họ đi theo và nghe thấy tiếng nhạc sôi động trở lại, những lá cờ lại bay phấp phới trong gió sau khi đoàn quân đã đi qua khu nghĩa trang; họ nhìn thấy bọn trẻ đi vào một nhà thờ cổ cũ nát nằm tại ngã ba đường rừng. Tiếng hát vang lên khiến những người hóng chuyện phải bước nhanh chân và lén lút ngó qua một trong số những ô cửa sổ đã vỡ kính.

Đại tá Dove đang đứng trên chiếc bục giảng kinh bằng gỗ cũ kĩ, vô cùng nghiêm túc, hướng mắt nhìn xuống đoàn quân của mình, những cô cậu này đã để lại vũ khí ở ngoài cửa và bây giờ đang ngồi trên những băng ghế dài, hát bài thánh ca ở trường Chúa nhật trong niềm say mê và hăng hái.

"Chúng ta cùng cầu nguyện nào." Đại tá Dove nói với sự tôn kính như một vị giáo sĩ trong quân đội; rồi cậu đan hai tay vào nhau, nhắc lại một lời nguyện mà cậu nghĩ tất cả mọi người đều biết, một lời nguyện tuyệt vời, nhưng không thực sự phù hợp với buổi sáng, bởi lời nguyện đó là:

"Con xin nằm xuống và đi ngủ."

Tất cả mọi người cùng tham gia cầu nguyện, đó là một cảnh tượng thật dễ thương: Những cô cậu nhóc đang cúi mái đầu xoăn và ngọng líu ngọng lô đọc lên lời nguyện mà chúng đã rất

thuộc. Những giọt nước mắt dâng lên trong mắt Rose khi cô nhìn thấy cảnh ấy; còn Mac thì vô thức bỏ mũ xuống, nhưng rồi lại đội lên ngay như thể xấu hổ khi để lộ cảm xúc của mình.

"Bây giờ anh sẽ giảng cho các em nghe một bài thuyết giảng ngắn, nội dung là: "Những đứa trẻ bé bỏng, hãy yêu thương lấy nhau". Anh đã hỏi ý kiến mẹ, mẹ nói đây là một bài thuyết giảng hay; thế nên tất cả các em hãy ngồi ngay ngắn, anh sẽ giảng nó ngay đây. Em không được thì thà thì thào, Marion ạ, hãy nghe anh giảng. Bài giảng này dạy rằng chúng ta cần phải đối xử tốt với nhau, phải chơi với nhau một cách vui vẻ, công bằng chứ không phải cãi cọ nhau như hôm chúng ta tranh giành chiếc xe kéo. Jack không được chơi nó một mình, cũng đừng cáu giận chỉ vì anh muốn đi cùng Frank. Thỉnh thoảng Annette cũng phải làm ngựa chứ không thể lúc nào cũng là người điều khiển xe; Willie nên chuẩn bị sẵn tinh thần cho việc Marion dựng nhà gần nhà của em vì em ấy đang có ý định đó, và đừng có làm ầm lên. Jamie có vẻ là một cậu bé ngoan, nhưng anh sẽ thuyết giảng cho cậu ấy nghe nếu cậu ấy hư. Không được, Tọc Mạch, người ta không hôn hít hay đội mũ khi ở trong nhà thờ. Tất cả hãy ghi nhớ lời của anh, bởi vì anh là đại úy, và các em phải nghe lời anh."

Đến đây, Trung úy Jack lập tức đứng dậy với một lời phát biểu có ý chống đối:

"Ai cần quan tâm anh là ai chứ; anh nên tự nhìn lại mình trước đi, hãy nói xem anh đã giành mất cái dây đai của em như thế nào, giành ăn chiếc bánh rán to nhất ra sao, lại còn gian lận khi chúng ta trao đổi đồ nữa chứ."

"Phải đấy, anh còn tát Frank nữa; em nhìn thấy rồi đấy!" Willie Snow nghển cổ lên từ băng ghế của mình, nói oang oang.

"Anh còn lấy sách của em và giấu nó đi bởi vì em không thể đi

chơi xích đu với anh khi anh muốn." Annette nói thêm, cô là đứa trẻ lớn nhất trong số ba đứa trẻ nhà Snow.

"Em sẽ không dựng nhà của mình ở gần nhà của Willie nếu anh ấy không muốn thế, rồi sao!" Marion cũng tham gia vào cuộc binh biến.

"*Em sẽ hun Dimmy*! Còn em *dừa gội* mũ lên là *toại* vì cái ghim cứ chọc vào tay em."[17*] Tọc Mạch thét lên, mặc dù Jamie đã cố cản lại.

Đại úy Dove có vẻ khá bất ngờ trước sự nổi dậy này; nhưng vì là một người bình tĩnh và có phẩm giá, cậu đã dẹp yên cuộc nổi loạn đang bùng phát bằng sự khéo léo và tài ứng biến hoàn hảo. Cậu nói ngắn gọn:

"Chúng ta sẽ hát bài thánh ca cuối cùng: *Tạm biệt bạn thân mến*. Các em đều biết bài đó, cho nên hãy hát thật hay vào, rồi chúng ta sẽ về ăn trưa."

Hòa bình lập tức được lập lại, và một giai điệu vang lên, lấn át tiếng cười khúc khích đang cố nén nhịn của Mac và Rose, hai cô cậu không thể giữ nổi sự nghiêm túc khi chứng kiến phần cuối có chút ấn tượng của buổi lễ này. Mười lăm phút nghỉ ngơi cũng chẳng thể khiến cho đoàn quân quay trở ra một cách yên tĩnh như khi họ đi vào. Thật buồn lòng khi phải nói rằng cả đoàn quân đã vắt chân lên cổ mà chạy về nhà nhanh nhất có thể, và tiếp đó giữa họ đã nổ ra một cuộc tranh cãi khá lớn vì bữa trưa, hoàn toàn quên mất điều mà Jamie (cậu bé khá ấn tượng với bài thuyết giảng) gọi là "những nhời tốt đẹp của đại úy".

Ai cũng kinh ngạc khi phát hiện ra có rất nhiều việc mà họ có thể làm ở Góc Ấm Áp; và Mac, thay vì nằm ì trên võng và đợi người khác đọc sách cho nghe như cậu tưởng tượng, hóa ra lại là người bận rộn nhất. Cậu được mời đi khảo sát và sắp đặt Skeeterville, một thị trấn mà tụi nhỏ đang dựng lên trên ruộng

cây việt quất. Cậu vô cùng thích thú với việc quy hoạch những con đường nhỏ, khoanh cọc các khu nhà ở, lo liệu việc xây dựng hệ thống cung cấp nước và tư vấn cho các "ủy viên hội đồng thị trấn" về nơi thích hợp để xây các tòa nhà công cộng, bởi vì dù Mac mười lăm tuổi, thích đọc sách nhưng cậu vẫn chỉ là một cậu con trai.

Rồi cậu đi câu cá với vài quý ông vui tính đến từ phía tây; cho dù họ chẳng câu được gì mấy, họ vẫn rất vui vẻ và được một phen rèn luyện sức khỏe khi đuổi theo những con cá hồi nhanh như cắt mà họ cứ ngỡ chắc chắn sẽ bắt được. Mac cũng bắt đầu ham nghiên cứu về địa chất, cậu đi sờ mó, gõ gõ vào tất cả các loại đất đá, rồi giảng giải rất uyên bác về "địa tầng, kỷ và hóa thạch", trong khi đó, để đáp lại, Rose đi nhặt các loại lá và địa y rồi giảng giải cho người anh họ về thực vật học.

Cuộc sống của họ tràn ngập niềm vui; bởi các cô con gái nhà Atkinson liên tục tổ chức các buổi dã ngoại; những buổi dã ngoại ấy tuyệt vời đến mức chẳng ai thấy chán bao giờ. Các vị khách của họ trở nên vô cùng khỏe khoắn, và trước khi thời hạn một tháng kết thúc, bác sĩ Alec đã chứng minh được rằng "phương thuốc" mà chú đã kê cho các bệnh nhân của mình là hoàn toàn chuẩn xác.

17* *Ý của Tọc Mạch là: "Em sẽ hôn Jimmy! Còn em vừa đội mũ lên là tại vì cái ghim cứ chọc vào tay em."*

CHƯƠNG 14
Sinh nhật vui vẻ

Ngày Mười hai tháng Mười là sinh nhật của Rose, nhưng có vẻ như chẳng ai nhớ tới sự kiện thú vị đó, cô cũng cảm thấy thiếu tế nhị nếu nhắc đến nó, thế nên vào buổi tối trước ngày sinh nhật, cô chìm vào giấc ngủ cùng với nỗi băn khoăn không biết liệu mình có nhận được món quà nào hay không. Nỗi băn khoăn đó đã được giải đáp vào buổi sớm hôm sau, khi cô được đánh thức bởi một cái vỗ nhẹ vào má. Khi mở mắt ra, cô nhìn thấy một sinh vật nhỏ xinh có bộ lông màu đen và trắng đang ngồi trên chiếc gối của mình, chăm chăm nhìn cô bằng cặp mắt tròn vo như hai quả việt quất, một bàn chân phủ đầy lông tơ của nó gõ nhẹ vào mũi cô để gây sự chú ý. Đó là Comet, cô mèo xinh xắn nhất trong đám mèo con, và rõ ràng Comet có một nhiệm vụ cần hoàn thành, bởi vì trên cổ nó có một cái nơ màu hồng phấn, trên đó có gắn một mẩu giấy với dòng chữ: "Dành tặng cô Rose, Frank."

Điều này làm cô vô cùng sung sướng, nhưng đó mới chỉ là khởi đầu, bởi những bất ngờ và những món quà vẫn còn tiếp tục xuất hiện theo những cách thú vị nhất suốt cả ngày hôm ấy. Các cô gái nhà Atkinson là những người thích pha trò, còn Rose chính là đối tượng yêu thích của họ. Món quà tuyệt vời nhất xuất hiện trên đường họ leo lên đỉnh núi Windy, nơi họ chọn để tổ chức bữa tiệc dã ngoại nhân dịp đặc biệt này. Ba cỗ xe chở đầy đồ đạc xuất phát ngay sau bữa sáng, tất cả mọi người đều đi và dường như họ đang chờ đợi những giây phút vui vẻ nhất, đặc biệt là mẹ Atkinson. Mẹ đội chiếc mũ rộng vành to như một cái ô và mang theo chiếc tù và báo giờ ăn tối để đảm bảo không ai bị

lạc.

“Anh sẽ đánh xe chở bác Jessie và lũ nhóc, nên em sẽ phải cưỡi ngựa. Làm ơn hãy nán lại đằng sau bọn anh một đoạn khi chúng ta gần tới nhà ga, vì có một bưu kiện được gửi tới; em không thể xem nó trước lúc ăn tối. Em sẽ không phiền lòng chứ, phải không?” Mac nói riêng với Rose ở một góc khi mọi người đang nhốn nháo chuẩn bị lên đường.

“Vâng.” Rose trả lời. “Bình thường em sẽ cảm thấy bị tổn thương lắm khi bị cho ra rìa, nhưng sinh nhật và Giáng sinh thì khác. Nhân vật chính không hay biết gì và bị mọi người giấu giếm, trêu chọc cũng là một phần của niềm vui mà. Cho nên em sẽ sẵn sàng khi bọn anh sẵn sàng, anh lái xe ạ.”

“Vậy thì hãy dừng lại dưới chân cây phong cho tới khi anh gọi nhé, như vậy có lẽ em sẽ không nhìn thấy gì hết.” Mac nói tiếp trong lúc đỡ cô trèo lên con ngựa nhỏ mà cha cậu gửi tới cho cậu. Con ngựa Barkis quá hiền lành, “dễ bảo” khiến Rose cảm thấy xấu hổ vì đã sợ cưỡi nó; cô đã học cách cưỡi ngựa, và có thể khiến bác sĩ Alec ngạc nhiên khi nào cô về nhà; từ giờ cho đến lúc đó, cô sẽ được phi nước kiệu “*qua những ngọn đồi và xa hơn nữa*”[18*] cùng với Mac, người đang khá thích thú với con ngựa già Sorrel của ông Atkinson.

Thế rồi họ lên đường, khi đi tới chỗ cây phong lá đỏ, Rose ngoan ngoãn dừng lại; nhưng cô không thể kiềm chế được mà lén nhìn về phía không được phép nhìn trước khi Mac gọi. Ừm, có một cái hòm mây được chuyển xuống phía dưới ghế ngồi, rồi cô nhìn thấy Mac vội vã đẩy một người đàn ông cao lớn vào khoang xe. Chỉ cần nhìn thoáng qua một cái, Rose đã hét lên sung sướng và thúc Barkis phi về phía trước nhanh nhất có thể.

“Bây giờ mình sẽ làm chú ngạc nhiên.” Cô nghĩ. “Mình sẽ phô diễn thật oách, cho chú thấy mình không phải là một đứa nhát

cáy."

Bị kích thích bởi tham vọng đó, cô thúc mạnh làm Barkis giật mình, và khiến nó hoang mang hơn nữa khi để mặc nó tự chạy trên con đường đầy sỏi đá và dốc nghiêng. "Màn biểu diễn" đáng lẽ đã thành công nếu lúc Rose chuẩn bị ghì cương và gửi lời chào không có hai, ba con gà từ đâu lao ra, đi ngang qua đường kèm theo tiếng kêu quang quác, khiến Barkis đột ngột đứng khựng lại, làm cho cô gái bất cẩn trên lưng nó ngã nhào đầy ê chề ngay dưới mũi con ngựa già Sorrel đang vô cùng sửng sốt.

Rose đứng dậy trước khi bác sĩ Alec bước ra khỏi xe, cô quàng hai cánh tay đầy đất cát của mình quanh cổ chú và hổn hển reo lên:

"Ôi chú ơi, cháu rất vui khi được gặp chú! Điều này còn tuyệt hơn một cỗ xe chở đầy món ngon vật lạ; chú thật là tốt khi tới đây!"

"Nhưng cháu không bị thương chứ hả, cô bé? Cú ngã đó khá đau đấy, chú lo cháu bị thương ở đâu đó." Ông chú bác sĩ đáp, giọng đầy lo lắng khi nhìn ngắm cô bé với ánh mắt đầy tự hào.

"Cháu có hơi đau lòng, nhưng xương cốt thì vẫn ổn. Chán thật đấy! Cháu đã định biểu diễn một màn ra trò, nhưng mấy con gà ngu ngốc đó đã phá hỏng tất cả." Rose nói, khá buồn bã và cũng có chút hoảng hốt.

"Chú đã không thể tin vào mắt mình khi chú hỏi "Rose đâu rồi?" và Mac chỉ tay về phía "cô nữ chiến binh Amazon" đang lao xuống đồi với tốc độ như vậy. Không gì có thể khiến chú hài lòng hơn thế; chú rất vui khi nhìn thấy cháu cưỡi ngựa giỏi đến vậy. Nào, cháu sẽ cưỡi ngựa tiếp chứ, hay là chúng ta để Mac cưỡi ngựa còn cháu lên xe?" Bác sĩ Alec hỏi khi thím Jessie đề nghị họ đi tiếp bởi vì những người khác đang ra hiệu cho họ đi theo.

“Sĩ diện quá hóa ngã đau đấy, tốt nhất đừng cố thể hiện nữa, tiểu thư ạ.” Mac nói, như thể nếu có cơ hội tốt trong tay mà không châm chọc cô em một chút thì cậu sẽ toi mạng ngay lập tức vậy.

“Đúng là sĩ diện quá hóa ngã đau, nhưng mình tự hỏi không biết có phải lúc nào ngã xong cũng bị bong gân cổ chân không nhỉ?” Rose nghĩ, thế rồi cô kiên cường giấu nhẹm chỗ bị đau và hiên ngang đáp:

“Em muốn cưỡi ngựa tiếp. Đi nào, xem ai sẽ là người tới nơi trước.”

Vừa nói cô vừa nhảy lên lưng ngựa, cố gắng hết sức để xóa nhòa ký ức về cú ngã vừa rồi, cô ngồi thẳng đứng, hai khuỷu tay chúc xuống, đầu ngẩng cao, nhún nhẩy người theo nhịp phi nước kiệu của Barkis, dễ dàng như ngồi ghế bập bênh vậy.

“Chú nên nhìn thấy cô bé nhảy vượt rào và chạy đua khi chúng cháu cưỡi ngựa cùng nhau. Cô bé còn có thể chạy cực nhanh như một con hươu khi chúng cháu chơi trò “Chạy theo đội trưởng”, nhảy qua những tảng đá hay đánh bóng cực giỏi, không thua bất kỳ ai.” Mac nói, đáp lại lời khen ngợi của người chú dành cho cô học trò nhỏ của mình.

“Chị lo là chú sẽ nghĩ con bé giống như một đứa con trai, Alec ạ; nhưng thực sự con bé có vẻ quá khỏe khoắn và vui vẻ, chị không nỡ lòng nào cản con bé lại. Con bé đã biến đổi theo cái cách không ai ngờ đến, và tinh nghịch như một chú ngựa non; con bé nói rằng nó tràn đầy năng lượng, cho nên nó phải chạy nhảy và hét thật lớn, bất luận như thế có đúng mực hay không.” Thím Jessie nói tiếp, nhiều năm trước đây, thím cũng từng là một cô bé khá tinh nghịch.

“Tốt, quá tốt! Đó là thông tin tuyệt vời nhất mà chị mang tới cho em.” Bác sĩ Alec vui sướng xoa hai lòng bàn tay vào nhau.

“Cứ để con bé chạy nhảy và la hét bao lâu tùy thích, đó chính là dấu hiệu của một sức khỏe tốt; cũng là hợp lẽ tự nhiên thôi khi một đứa trẻ hạnh phúc có thể nghịch ngợm như bất kỳ con thú non tràn đầy sức sống nào. Những cô bé nghịch ngợm như con trai thường là những cô bé khỏe mạnh; em thà nhìn thấy Rose chơi bóng với Mac còn hơn là tất ta tất tưởi làm cái việc xâu vòng giống như cô bé lùn tịt, kiểu cách Annabel Bliss đó.”

“Nhưng con bé không thể chơi bóng lâu được đâu; chúng ta không được quên rằng chẳng mấy chốc con bé vẫn phải làm thiên chức của người phụ nữ.” Thím Jessie nói.

“Mac cũng không thể chơi bóng được lâu nữa, nhưng thằng bé sẽ làm tốt công việc kinh doanh buôn bán hơn bởi vì nó có sức khỏe. Sơn sẽ đẹp nếu gỗ tốt; còn nếu như gỗ mục thì sơn có tốt đến mấy đi nữa cũng vô dụng. Em dám chắc là em đúng, chị Jessie ạ; trong sáu tháng tới, nếu em có thể tiếp tục đem lại những điều tốt đẹp cho cô bé của em như những tháng vừa qua, thí nghiệm của em sẽ thành công.”

“Chắc chắn là như thế; bởi vì khi so sánh khuôn mặt sáng bừng, tươi vui của con bé với khuôn mặt tái xanh, bơ phờ từng khiến chị đau lòng dạo trước, chị có thể tin mọi điều kỳ diệu đều có thể xảy ra.” Thím Jessie nói, khi Rose quay lại để chỉ cho mọi người một khung cảnh tuyệt đẹp, đôi má cô đỏ hồng như những trái táo chín trong khu vườn ở gần đó, đôi mắt cô sáng trong như bầu trời mùa thu trên đầu, mỗi đường nét trên cơ thể đầy nữ tính của cô đều căng tràn sức sống.

Sau chuyến hành trình qua con đường tương đối gập ghềnh là bữa trưa kiểu du mục như thường lệ, và lũ nhóc hào hứng phụ giúp người lớn chuẩn bị. Mẹ Atkinson đeo tạp dề, xắn tay áo lên và bắt tay vào việc, tươi tắn như thể đang ở trong chính căn bếp của mẹ. Một nồi nước đang được đun sôi, treo trên ba cây gậy

chụm lại, bên dưới là ngọn lửa bập bùng được nhóm lên từ quả và cành linh sam khô; trong lúc đó, các cô con gái bày lên cái bàn ăn phủ đầy rêu một bữa đại tiệc gồm những món ăn ngon nhất của vùng đồng quê, còn lũ trẻ thì tự do tỏa đi chơi cho tới khi tiếng tù và cất lên, tập hợp chúng lại như một đàn chim đang đói meo.

Ngay khi bữa ăn vui vẻ kết thúc và những giây phút nghỉ ngơi qua đi, mọi người nhất trí sẽ chơi trò đố từ. Họ chọn một khoảnh đất bằng phẳng, cỏ mọc xanh rờn ở giữa hai cây thông cao sừng sững để làm sân khấu; những tấm vải được treo lên, những đồ dùng cần thiết được tập hợp lại, khán giả và diễn viên chia về hai phía, họ nhanh chóng chọn ra một từ để bắt đầu.

Ở cảnh thứ nhất, Mac xuất hiện trong bộ quần áo rách rưới và vẻ mặt chán nản, rõ ràng là đang có nhiều điều phiền muộn trong lòng. Tiếp đó, một sinh vật đặc biệt tiến vào, hướng về phía cậu, trên đầu nó chụp một chiếc túi giấy màu nâu. Một cái mũi nhỏ màu hồng lấp ló lộ ra qua một cái lỗ nhỏ ở chính giữa, hàm răng trắng bóc lộ ra ở một cái lỗ khác, và ở phía trên, hai con mắt nhìn ra sắc lẹm. Những cọng cỏ xoăn tít gắn ở hai bên miệng có vẻ được dùng để làm râu; hai góc phía trên của chiếc túi bị xoắn lại như một đôi tai, và không ai là không biết cái khăn quàng cổ màu đen gắn ở đằng sau nó chính là một cái đuôi.

Con vật này có vẻ như đang vỗ về và khuyên nhủ cậu chủ, kế đến, Mac tháo giày của mình ra, giúp con thú nhỏ đi giày vào, đưa cho nó một cái túi; rồi cậu hôn lên tay nó, cử chỉ tràn trề hy vọng, con thú lui về phía sau, kêu lên grừ... grừ... Màn biểu diễn thành công đến nỗi tất cả mọi người cùng đồng thanh reo lên: “Mèo, mèo con, đi hia!”

“Mèo là từ đúng.” Một giọng nói đáp, rồi tấm màn hạ xuống.

Cảnh tiếp theo khó hơn một chút. Tiến vào là một loài động vật khác, lần này đi bằng cả bốn chân, với một cái đuôi mới và đôi tai dài. Một tấm vải màu xám che mất mặt của nó, nhưng một ánh nắng tọc mạch đã làm lộ ra ánh lấp lánh của cặp kính mắt bên dưới mép tấm vải. Trên lưng nó là một quý ông nhỏ nhắn, mặc quần áo của người phương Đông, có vẻ "ông ta" đang ngồi không được vững khi con vật của mình bước đi. Đột nhiên, một linh hồn xuất hiện, mặc đồ trắng toát với đôi cánh dài làm từ báo gắn ở phía sau lưng và những lọn tóc vàng óng lòa xòa khắp mặt. Đáng chú ý hơn cả là con thú lập tức lùi lại trước sự xuất hiện này, nhưng quý ngài kia rõ ràng chẳng nhìn thấy gì và quất vào mông con vật không chút khoan nhượng, nhưng điều đó chẳng có tác dụng, bởi linh hồn kia đang đứng ở chính giữa lối đi và con vật dễ thương không chịu nhúc nhích một bước. Một cuộc tranh luận sôi nổi diễn ra, kết thúc với cảnh người đàn ông chán nản ngồi sụp xuống dưới một bụi cây, còn con vật thì phủ phục dưới chân vị thần đang tỏa sáng lấp lánh.

Lũ nhóc vẫn còn mù mờ cho tới khi mẹ Atkinson nói bằng giọng gợi mở:

"Nếu đó không phải là Balaam và con lừa[19*] thì tôi muốn biết đó là cái gì. Cô Rose đóng vai thiên sứ thật dễ thương, phải không?"

"Con lừa" chính là đáp án, và cô thiên sứ lui đi, nở nụ cười mãn nguyện khi lời khen ngợi ấy bay đến bên tai.

Tiếp theo là một cảnh ngắn trong câu chuyện bất hủ *Những đứa trẻ trong rừng*. Jamie và Tọc Mạch tiến vào, tay cầm tay, vì đã tập cảnh này nhiều lần từ trước nên cả hai diễn rất dễ dàng và trôi chảy, thi thoảng chúng còn nhắc nhau thành tiếng. Chúng hái dâu, bị lạc đường, khóc và an ủi nhau, rồi hai đứa trẻ nằm xuống giữa những bụi dương xỉ và chết mà mắt vẫn mở to, mũi

giày của chúng hướng về phía những đóa hoa cúc, trông vô cùng thảm thương.

"Đến lượt *trim* cổ đỏ xuất hiện. Anh chết toi *dồi*, *Dimmy*, em sẽ lén nhìn họ." Tiếng một trong hai đứa trẻ "đã chết" vang lên.

"Hy vọng họ nhanh nhanh lên, vì anh đang nằm trên đá và lũ kiến đang bò loạn trên chân anh đây." Tiếng đứa trẻ còn lại lẩm bẩm.

Lúc này, đàn chim cổ đỏ bay ra, với những chiếc khăn quàng màu đỏ quấn quanh ngực và lá cây ngậm trong miệng, chúng cẩn thận thả những chiếc lá xuống che kín bất cứ phần nào hở ra của hai đứa trẻ. Một cái lá mâm xôi đen có răng cưa đậu thẳng xuống mũi Tọc Mạch khiến cô bé hắt hơi mạnh đến nỗi hất cả hai cái chân nhỏ bé lên trời; Jamie kêu "Ối" một tiếng đầy ngỡ ngàng, còn lũ chim tội đồ thì vừa bay đi vừa cười khúc khích.

Sau vài phút thảo luận, mọi người quyết định đáp án là "rắc" hoặc "rải" và ngồi chờ xem đó có phải là đáp án đúng hay không.

Cảnh tiếp theo, Annette Snow đang nằm trên giường, trông vô cùng ốm yếu; cô Jenny đóng vai người mẹ đang hết sức lo lắng, nhưng cách cô trò chuyện khiến khán giả cực kỳ thích thú. Sau đó, Mac trong vai ông thầy thuốc tiến vào, cậu gây cười cho mọi người với chiếc đồng hồ đeo tay to tướng, phong thái phô trương và những câu hỏi ngớ ngẩn. Ông thầy thuốc kê cho bệnh nhân một viên thuốc với cái tên không tài nào đọc nổi, rồi rời đi sau khi đòi hai mươi đô la cho chuyến khám bệnh ngắn ngủi đó.

Khi bệnh nhân uống xong viên thuốc, những cơn đau đớn khủng khiếp lập tức xuất hiện, người mẹ quẫn trí phải nhờ vả một người hàng xóm thương cảm chạy đi tìm Mẹ Biết Tuốt. Người hàng xóm chạy đi, và tiến vào sân khấu là một người phụ nữ lớn tuổi nhỏ nhắn, nhanh nhẹn, đội mũ và đeo kính. Kẹp dưới cánh tay bà là một bó các loại thảo dược mà bà sẽ lập tức

dùng đến theo những cách buồn cười nhất. Vừa giải thích đặc tính của từng loại thảo dược, bà vừa đắp một ít cây mã đề vào chỗ này, lại bôi ít cao lá bạc hà mèo vào chỗ kia, rồi buộc vài lá cây hoa phổi quanh cổ bệnh nhân. Bệnh nhân hồi phục ngay lập tức, đứa trẻ đang chờ chết ngồi bật dậy đòi ăn đậu hầm. Người mẹ vô cùng biết ơn đề nghị trả năm mươi đô la cho Mẹ Biết Tuốt; nhưng Mẹ Biết Tuốt nổi giận và từ chối, rồi bỏ đi với nụ cười trên môi cùng với lời tuyên bố rằng hàng xóm giúp đỡ nhau thì không cần trả ơn, và "tiền thuốc" cho bác sĩ là một trò bịp bợm.

Các khán giả bật cười trước hoạt cảnh này, vì Rose bắt chước hoàn toàn điệu bộ của bà Atkinson và màn cứu sống bệnh nhân bằng thảo dược chính là cú đòn để nhắm vào niềm tin của bà rằng "cây cỏ hoa lá" cũng có thể cứu người nếu được sử dụng đúng cách. Không ai thích thú màn biểu diễn này hơn chính cô bé, và những đứa trẻ nghịch ngợm bắt đầu hớn hở chuẩn bị cho màn cuối.

Cảnh hạ màn này ngắn gọn nhưng rất ấn tượng, khi hai đoàn xe lao vun vút vào từ hai bên cánh gà và va chạm với nhau một cách thảm khốc ở chính giữa sân khấu, tạo ra một sự đổ nát để minh họa cho từ "tai ương."

"Bây giờ chúng ta hãy minh họa cho một câu ngạn ngữ. Cháu đã có sẵn một câu rồi." Rose nói, cô đang khát khao được thể hiện mình trước mặt chú Alec bằng một cách nào đó.

Thế là ngoại trừ Mac, cậu chàng miền Tây ăn mặc sặc sỡ và Rose, tất cả những người khác đều ổn định chỗ ngồi trên những phiến đá và bàn luận về trò chơi đố chữ hay ho, đa dạng vừa rồi. Tọc Mạch thẳng thắn tuyên bố rằng màn của cô bé là "tuyệt đỉnh nhất".

Năm phút sau, tấm rèm được kéo lên; không có gì khác xuất hiện ngoài một tấm giấy màu nâu rất lớn được gắn lên một thân

cây, trên đó có vẽ hình một mặt đồng hồ, cả hai kim đồng hồ đều chỉ vào số bốn. Bên dưới có một dòng ghi chú nhỏ cho mọi người biết đó là hơn bốn giờ sáng. Mọi người còn chưa mấy để ý đến thông tin quan trọng này thì một con rắn màu xanh được làm từ vải không thấm nước duỗi người ra từ phía sau gốc cây. Có lẽ đó là một con sâu đo thì đúng hơn, bởi nó cứ cong người lên rồi lại duỗi người ra khi di chuyển. Đột nhiên một con chim vô cùng nhanh nhẹn, tỉnh táo tiến về phía trước, nó mổ, kêu và cào loạn xạ. Một nắm lá xanh bay phấp phới trên đỉnh đầu nó, một túm lá dương xỉ tạo thành cái đuôi lòe xòe và một chiếc khăn nhiều màu sắc tạo nên đôi cánh đang vỗ tới tấp của nó. Một con chim thật sự lộng lẫy, đôi chân nó bước đi oai vệ, đôi mắt nó sáng trưng, giọng nó khiến con sâu bướm run lên vì khiếp sợ, nếu đây là một con sâu bướm. Con sâu quằn quại, uốn éo, gập người rồi lại duỗi ra nhanh hết mức có thể, cố gắng để trốn thoát nhưng vô ích. Nhìn thấy con sâu, con chim kêu lên một tiếng rồi vồ lấy con mồi, vỗ cánh bay đi trong niềm đắc thắng.

"Chú chim dậy sớm đó đã tóm được một con sâu to đến nỗi không mang đi được luôn." Thím Jessie cười vang, còn bọn trẻ thì reo hò vui vẻ trước câu nói đùa về biệt danh của Mac[20*].

"Đó là một trong những câu ngạn ngữ yêu thích của chú, nên cháu đã dựng lên hoạt cảnh này để dành cho chú đấy." Rose nói khi tiến về phía trước cùng con sâu hai chân đi bên cạnh.

"Rất thông minh, tiếp theo là gì nào?" Bác sĩ Alec hỏi khi cô bé ngồi xuống bên cạnh chú.

"Các cậu bé nhà Dove sẽ mang đến cho chúng ta tiểu phẩm *Chuyện về cuộc đời Napoleon*, theo cách chúng gọi; bọn trẻ nghĩ nó rất tuyệt vời, và mấy cậu nhóc này diễn khá hay đấy ạ." Mac trả lời với vẻ cao ngạo.

Một căn lều xuất hiện, một cậu lính canh nhỏ đi đi lại lại

trước nó, vừa đi cậu vừa độc thoại, cho khán giả biết rằng đội quân của cậu đang gặp rắc rối lớn, rằng hôm nay cậu đã hành quân một quãng đường chừng vài trăm dặm và giờ đây cậu đang cực kỳ mong muốn có được một giấc ngủ. Rồi cậu dừng lại, tựa người vào khẩu súng, dường như gà gật; rồi cậu từ từ gục xuống, chịu khuất phục trước cơn buồn ngủ và cuối cùng nằm thẳng cẳng, với khẩu súng ở bên cạnh. Quả là một cậu lính không đáng tin cậy. Napoleon bước vào, đội mũ ba góc, mặc áo khoác xám, đi giày ống cao, hai tay khoanh lại, khuôn miệng nghiêm nghị, những bước chân đầy khoa trương. Freddy Dove luôn tỏa sáng ở phần này, cậu luôn "chiếm lĩnh được sân khấu" với phong thái của Napoleon khiến cho khán giả vỗ tay không ngớt; bởi cậu nhóc cao ngạo, có đôi mắt đen uy nghiêm và đôi lông mày vuông vắn này chính là "hình ảnh khắc họa của gã Boneyparty đó", theo cách nói của mẹ Atkinson.

Một kế hoạch vĩ đại nào đó đang được ấp ủ trong bộ óc siêu phàm ấy, một cuộc hành quân qua dãy Alps, một cuộc đốt phá ở Moscow, hoặc có lẽ là một cuộc giao tranh nho nhỏ ở Waterloo. Khi ngài đang bước đi oai vệ trong im lặng thì đột nhiên một tiếng ngáy nhẹ nhàng cất lên, phá hỏng dòng suy tưởng của ngài. Ngài nhìn thấy người lính đang ngủ và chằm chằm nhìn cậu ta, rồi nói bằng một giọng đáng sợ:

"Ái chà! Ngủ gật khi đứng gác! Hắn sẽ bị xử tử, hắn sẽ phải chết!"

Ngài nhặt khẩu súng lên, chuẩn bị thực thi công lý ngay tức khắc, như các vị hoàng đế vẫn thường làm, thì một thứ gì đó trên khuôn mặt mệt lử của người lính dường như khiến ngài xúc động. Chắc hẳn là như thế, bởi người chiến binh bé nhỏ đầy duyên dáng kia chính là Jack, cậu đang nằm đó với cái mũ shako trượt ra khỏi nửa đầu, khuôn mặt trẻ thơ đang cố giữ vẻ nghiêm

túc, và bộ ria mép màu đen sẫm gắn trên cái miệng đỏ tươi của cậu. Hình ảnh ấy sẽ làm mềm lòng bất cứ vị Napoleon nào. Viên tướng bé nhỏ chứng tỏ mình là một người đàn ông thực thụ khi mủi lòng và nói với một cử chỉ thể hiện sự tha thứ đầy cao thượng:

"Chàng trai dũng cảm, cậu ta mệt rồi; ta sẽ để cậu ta ngủ và gác thay cậu ta."

Thế rồi, với khẩu súng vác trên vai, con người cao quý ấy đi tuần với dáng vẻ đường bệ khiến những khán giả trẻ tuổi hết sức xúc động. Khi người lính canh tỉnh dậy và thấy những gì đang diễn ra, cậu đã nộp mình nhận tội. Nhưng Hoàng đế trả lại vũ khí cho cậu và nở một nụ cười có thể giành trọn trái tim của tất cả mọi người, rồi ngài chỉ tay về phía một phiến đá cao nơi có một con quạ đang đậu và nói: "Hãy can đảm, thận trọng và nhớ rằng từ Kim Tự Tháp ở đằng xa kia, nhiều thế hệ đang nhìn vào cậu." Và rồi ngài đi mất sau những lời nói đáng nhớ ấy, để lại cậu lính trẻ đứng nghiêm ở đó, một bàn tay giơ lên phía thái dương, trong lòng tràn đầy sự biết ơn và trên khuôn mặt đầy sức trẻ in dấu một sự sùng bái bất diệt.

Trong lúc những tràng vỗ tay dành cho màn biểu diễn này vang lên không ngớt, bỗng có một tiếng "tùm" và một tiếng kêu ré lên khiến đám đông chạy vội về phía thác nước đang róc rách chảy xuống những phiến đá. Tọc Mạch đã cố chạy nhảy theo dòng nước và bị ngã vào một vực nước nông, Jamie hào hiệp chạy theo để vớt cô bé lên nhưng bất thành, thế là cả hai bì bõm trong vực nước, nửa hoảng sợ, nửa thích thú vì cuộc vầy nước bất ngờ này.

Tai nạn ấy khiến mọi người phải đưa hai đứa bé ướt sũng nước về nhà nhanh hết mức có thể; thế là đồ đạc lại được chất lên xe và mọi người cùng nhau quay về, ai nấy đều vui vẻ như

thể không khí ở miền núi là "viên kẹo ngọt chứa đầy dưỡng khí chứ không phải những viên thuốc đắng", theo cách nói của bác sĩ Alec khi Mac bảo rằng cậu cảm thấy lâng lâng như thể vừa mới uống rượu sâm banh chứ không phải loại rượu đang thịnh hành mà bà Plenty nhét trong giỏ mây cùng với một chiếc bánh ngọt phủ kem được trang trí với những bông hoa hồng làm bằng đường.

Rose tham gia vào tất cả các trò vui, không để lộ ra chút nào bằng ánh mắt hay lời nói về cơn đau ở mắt cá chân. Tuy nhiên cô từ chối tham gia vào những trò chơi của buổi tối hôm đó, và ngồi nói chuyện với chú Alec một cách sôi nổi, điều này khiến chú vừa ngạc nhiên vừa thích thú; vì cô tiết lộ cho chú nghe rằng cô đã chơi đua ngựa với bọn trẻ, tập luyện với "trung đoàn bộ binh", trèo cây và làm những việc đáng sợ khác mà các bà, các thím có thể khóc thét lên nếu biết chuyện.

"Cháu mặc kệ các bà, các thím nói gì, chỉ cần chú không phiền lòng, chú ạ." Cô bé trả lời khi người chú tưởng tượng ra cảnh các bà, các thím phiền muộn đến cỡ nào.

"Chà, không nghe lời các bà, các thím thì cũng được thôi, nhưng cháu đang trở nên quá khích đấy, chú sợ sắp tới cháu sẽ không chịu nghe lời chú nữa, vậy thì chúng ta sẽ đi tới đâu đây?"

"Không, cháu sẽ không như thế đâu ạ! Cháu không dám, bởi vì chú là người giám hộ của cháu, chú có thể bắt cháu mặc áo trói tay[21*] cũng được nếu chú muốn." Nói rồi Rose cười lớn, trêu chọc người chú, mặc dù cô đang ngồi sát bên chú, dáng vẻ ngoan ngoãn.

"Thật tình, Rosy ạ, chú bắt đầu cảm thấy chú giống như người đàn ông mua một con voi về nhà rồi chẳng biết phải làm gì với nó. Chú đã nghĩ trong những năm tiếp theo đây, chú có một con thú cưng và một món đồ chơi; nhưng bây giờ cháu

đang lớn nhanh như thổi; trước khi chú kịp quay đầu lại, chú phát hiện ra rằng trong tay chú là một cô bé bướng bỉnh. Thật là một tình thế khó xử đối với một người đàn ông và một người chú!"

Sự phiền muộn đầy khôi hài của bác sĩ Alec tạm thời bị thổi bay đi bởi màn nhảy múa của những chú yêu tinh ngoài bãi cỏ. Bọn trẻ đội những chiếc đèn bí ngô trên đầu, nhảy nhót tưng bừng như ma trơi, quả là một bất ngờ vào lúc cuối ngày.

Khi Rose đi ngủ, cô phát hiện ra chú Alec vẫn chưa quên cô; bởi trên bàn là một khung tranh nhỏ chứa hai bức tiểu họa trên nền vải nhung. Cô biết hai bức tiểu họa này, cô đứng đó và nhìn chúng cho tới khi những giọt nước mắt tuôn trào, vừa vui vừa buồn; bởi đó là tranh vẽ cha và mẹ cô, được sao chép lại từ những bức chân dung đang bị phai màu của họ.

Một lát sau, cô quỳ xuống và ôm lấy khung tranh, hôn nhẹ lên từng bức chân dung rồi nói bằng giọng chân thành: "Con sẽ cố gắng hết sức để cha mẹ vui khi gặp con sau này."

Và đó là lời cầu nguyện của Rose vào đêm sinh nhật lần thứ mười bốn.

Hai ngày sau, gia đình Campbell trở về nhà, đoàn người lúc này đông hơn lúc họ đến; bởi vì có thêm bác sĩ Alec hộ tống và con mèo con Comet được đặt yên vị trong một cái giỏ, cùng với một bình sữa, vài cái bánh mì kẹp nhỏ, một cái đĩa đồ chơi nhỏ để đựng nước và một miếng thảm nhỏ để nó nằm trong "cái lồng vương giả" của mình. Nó cứ liên tục ngó đầu ra khỏi giỏ một cách duyên dáng nhất.

Trước khi lên đường, mọi người ôm hôn, vẫy khăn tay và chào tạm biệt nhau; khi đoàn người vừa khởi hành, mẹ Atkinson chạy theo, nhét cho họ một ít bánh nhân mứt còn nóng hôi hổi, "để cho lũ trẻ, khi chúng chán ngán bánh mì và bơ

trong chuyến đi dài."

Đoàn xe tiếp tục đi, rồi phải dừng lại lần nữa; lần này là bọn trẻ nhà Snow đuổi theo, la hét để đòi lại ba chú mèo con mà Tọc Mạch đã điềm nhiên nhét vào chiếc túi du lịch để mang đi. Những chú mèo khốn khổ được giải cứu, suýt chút nữa thì chết ngạt, được trao trả lại cho những người chủ hợp pháp của chúng giữa tiếng kêu gào của "kẻ bắt cóc" tí hon, cô bé tuyên bố rằng mình "chỉ mang chúng đi vì chúng muốn đi mới chị chúng là con mèo *Tomit*."

Họ khởi hành lần thứ ba và lần thứ ba phải dừng lại vì Frank gọi họ để đưa cho họ giỏ thức ăn trưa bị bỏ quên, sau khi tất cả mọi người đều khăng khăng rằng nó đã yên vị trong xe.

Sau đó, cuộc hành trình diễn ra suôn sẻ, suốt chặng đường dài, mọi người được tiêu khiển nhờ Tọc Mạch và con mèo con, hai đứa chơi với nhau rất vui vẻ khiến mọi người thấy chúng cứ như đang giải khuây cho tất cả mọi người vậy.

"Rose không muốn về nhà, vì em ấy biết các bà sẽ không để cho em ấy chạy nhảy như lúc ở Góc Ấm Áp." Mac nói, khi họ tiến gần tới căn nhà cũ.

"Em không thể chạy nhảy cho dù em có muốn, ít nhất là trong một khoảng thời gian; em sẽ nói cho anh biết tại sao. Em bị bong gân mắt cá chân khi ngã khỏi lưng Barkis; tình hình ngày một nghiêm trọng hơn; nhưng em đã làm tất cả những gì mình biết để chữa và giấu nhẹm nó đi, để không làm phiền đến ai cả." Rose thì thầm, cau mày vì đau đớn khi cô chuẩn bị xuống xe, hy vọng rằng chú sẽ đỡ cô xuống thay vì đỡ những bọc đồ.

Rose không bao giờ biết là bằng cách nào, nhưng Mac đã đưa cô lên những bậc thềm và đặt cô lên ghế xô pha trong phòng khách trước khi cô chạm chân xuống đất.

"Đã đến nơi, được chăm sóc tận tình; giờ thì nghe này, nếu

mắt cá chân của em khiến em đau và không đi lại được, anh sẽ là đôi chân của em. Điều này cũng công bằng thôi, em biết đấy; vì anh không quên em đã đối xử với anh tốt thế nào." Rồi Mac chạy đi gọi Phebe, lòng cậu tràn ngập niềm biết ơn và sự thiện chí khiến cho chiếc kính mắt sáng lên lấp lánh.

18* *Trích lời một bài hát truyền thống của Anh, xuất hiện từ thế kỷ 17.*

19* *Một tích truyện trong Kinh thánh. Balaam, một nhà tiên tri nổi tiếng ở vùng Lưỡng Hà, được lệnh của vua Balak phải đi nguyền rủa dân Do Thái. Trên đường đi, thiên sứ của Thiên Chúa xuất hiện, con lừa mà Balaam cưỡi nhìn thấy thiên sứ nên né tránh, nhưng Balaam không nhìn thấy gì nên nhiều lần đánh con lừa. Thiên Chúa cho con lừa nói chuyện được, và nó lên tiếng tranh cãi với Balaam. Cuối truyện, Thiên Chúa để Balaam nhìn thấy vị thiên sứ, Balaam kinh ngạc, cúi lạy và xin tha tội. Khi tới nơi của Balak, thay vì nguyền rủa người Do Thái, ông lại làm theo lời Thiên Chúa, chúc phúc cho họ.*

20* *Biệt danh của Mac là Worm, có nghĩa là giun, sâu, mọt*

21* *Loại áo có ống tay áo rất dài, có thể buộc lại với nhau.*

CHƯƠNG 15

Những đôi khuyên tai

Vết bong gân của Rose được chẩn đoán là nghiêm trọng, không thể lơ là, do đó chú Alec bắt cô phải nghỉ ngơi trên ghế xô pha ít nhất hai tuần lễ; điều này khiến cô ủ rũ rên rỉ, nhưng không dám kêu ca thành tiếng, vì sợ phải nghe những bài "thuyết giáo nhỏ" của đám con trai về sự kiên nhẫn, thứ mà trước đây Rose từng "giảng giải" cho họ.

Giờ thì đến lượt Mac đền đáp món nợ với Rose, vì cậu vẫn chưa được đến trường nên có rất nhiều thời gian rảnh, và dành phần lớn số thời gian này cho Rose. Mac cùng Rose làm rất nhiều việc, thậm chí cậu còn đồng ý để Rose dạy mình đan len, sau khi tự khẳng định với bản thân rằng rất nhiều người đàn ông Scotland dũng cảm biết "gảy mũi len". Tuy nhiên, trước khi đồng ý, cậu bắt Rose phải thề rằng sẽ giữ bí mật chuyện này. Mặc dù cậu chấp nhận bị gọi là "Mọt", nhưng cái biệt danh "Bà ngoại" thì cậu lại chẳng hề thích chút nào, bởi nó không phù hợp với sự nam tính của cậu; mỗi khi có ai đó đi tới thì "tác phẩm" của cậu lại đột nhiên biến mất hệt như có phép thuật, vì thế tiến độ đan chiếc khăn choàng len cho Rose không được nhanh lắm.

Vào một buổi chiều tháng Mười đẹp trời, Rose bận rộn đan chiếc khăn choàng trên ghế xô pha ở sảnh trên, trong khi Jamie và Tọc Mạch chơi đồ hàng ở trong góc, với Comet và con búp bê cũ của Rose làm "con" của chúng.

Thế rồi, Phebe đi vào, mang theo một tấm thiệp. Rose đọc nó, khẽ nhíu mày, rồi cười nói: "Em sẽ gặp cô Bliss." Cô lập tức khoác lên vẻ mặt "hiếu khách", kéo chiếc dây chuyền ra, chỉnh trang lại những lọn tóc xoăn của mình.

“Ôi, bạn yêu dấu, cậu sao rồi? Từ khi cậu trở về, ngày nào tôi cũng định ghé thăm cậu, nhưng tôi có nhiều cuộc hẹn quá nên mãi đến hôm nay mới sắp xếp được thời gian. Thật tốt vì cậu đang ở một mình, mẹ tôi nói là tôi có thể ngồi đây chơi một chút; tôi có mang theo đồ trang trí bằng ren của mình cho cậu xem đấy, chúng thực sự rất đẹp.” Cô Bliss thốt lên, chào Rose bằng một cái hôn thật kêu lên má, và nhận lại sự đáp trả không được nồng hậu bằng, tuy vậy Rose vẫn lịch sự cảm ơn cô nàng đã ghé thăm, và bảo Phebe kéo chiếc ghế gấp ra.

“Thật tốt khi có một cô hầu gái!” Annabel vừa nói vừa ngồi xuống một cách ồn ào. “Dù vậy, bạn thân yêu à, chắc hẳn cậu rất cô đơn, và cảm thấy cần có một người bạn tri kỷ ở bên cạnh.”

“Tôi có các anh em họ của mình mà.” Rose lên tiếng với vẻ trang nghiêm, vì cách cư xử của vị khách khiến cho cô bực tức.

“Ôi trời, cậu làm bạn với hội con trai đó ư? Mẹ tôi nói bà nghĩ rằng cậu không nên ở với họ quá nhiều.”

“Họ giống như anh em ruột của tôi vậy, và các bà, các thím của tôi nghĩ là tôi nên chơi với họ.” Rose cứng rắn đáp trả, cảm thấy khó chịu vì đây thực sự không phải là chuyện của cô ta.

“Tôi chỉ đang muốn nói là tôi cảm thấy rất vui vì có cậu làm bạn tri kỷ. Hatty Mason và tôi vừa có một cuộc cãi vã vô cùng tồi tệ, chúng tôi không còn nói chuyện với nhau. Cô ta quá bủn xỉn, nên tôi chẳng chơi với cô ta nữa. Thử nghĩ xem, cô ta chẳng bao giờ tặng lại tôi kẹo caramel trong khi tôi luôn tặng chúng cho cô ta, cô ta cũng chẳng bao giờ mời tôi đến dự tiệc. Về chuyện kẹo caramel thì tôi có thể tha thứ được, nhưng tôi không tài nào chịu nổi việc bị bỏ ra rìa một cách thô lỗ như thế; tôi đã nói với cô ta rằng chừng nào cô ta còn sống thì đừng bao giờ nhìn mặt tôi nữa.”

“Cậu thật tử tế, nhưng tôi không nghĩ tôi cần một người bạn

tri kỷ, cảm ơn." Rose nói khi Annabel ngừng lại để kiềm chế, lắc lắc mái đầu màu nâu vàng nhạt trước những tội lỗi của Hatty Mason.

Trong lòng Annabel nghĩ Rose là một "cô nàng kiêu căng", nhưng các cô gái khác muốn làm quen Rose mà chẳng được, ngôi nhà cổ này là một nơi thú vị để ghé thăm, các cậu con trai là những người bạn khá ổn, gia đình Campbell là "một trong những gia đình đầu tiên ở đây", mẹ cô ta đã nói vậy, nên Annabel cố gắng giấu nỗi phật ý của mình trước sự thờ ơ của Rose, và đổi chủ đề ngay tức khắc.

"Cậu đang học tiếng Pháp à, giáo viên của cậu là ai vậy?" Cô nàng vừa hỏi vừa đảo mắt qua cuốn Paul và *Virginia* trên bàn.

"Không phải là tôi đang học tiếng Pháp, vì tôi đã đọc thạo tiếng Pháp như tiếng Anh rồi, hơn nữa, chú tôi và tôi thường nói chuyện bằng tiếng Pháp hàng giờ đồng hồ. Chú ấy nói hệt như người bản địa vậy, chú bảo tôi phát âm rất tốt."

Rose không thể kiềm chế màn khoe khoang nho nhỏ này lại được, tiếng Pháp vốn là một trong những thế mạnh của cô, cô luôn quá hãnh diện về nó, mặc dù Rose thường cố gắng che giấu niềm kiêu ngạo ấy. Lúc này, cô cảm thấy Annabel nên bị lấn lướt một chút; cô không thể chống lại cám dỗ của việc tỏ ra giỏi giang hơn cô ta.

"Ôi, hẳn rồi!" Annabel nói, hơi ngây người ra, bởi tiếng Pháp chẳng phải thế mạnh của cô ta.

"Một, hai năm nữa tôi sẽ đi nước ngoài với chú, chú ấy hiểu được tầm quan trọng của việc biết ngoại ngữ. Có đến một nửa số nữ sinh ra trường không thể nói tiếng Pháp chuẩn xác, khi ra nước ngoài, họ cảm thấy rất xấu hổ. Tôi rất sẵn lòng giúp cậu, nếu cậu thích, vì ở nhà cậu cũng đâu có ai để nói chuyện cùng."

Mặc dù Annabel trông giống một bức tượng sáp nhưng bên

trong cô ta là cảm xúc chứ không phải mạt cưa, và những cảm xúc này đang bị tổn thương bởi giọng điệu cao ngạo của Rose. Annabel nghĩ rằng Rose đang quá "cao ngạo", dù rất muốn nhưng cô ta không biết làm thế nào để "kéo Rose xuống" được. Cô ta cảm thấy mình như vừa nhận được một cú bạt tai, nên bất giác đưa tay lên tai. Khi chạm đến chiếc khuyên tai, Annabel bừng tỉnh, nghĩ ra một cách để trả đũa.

"Cảm ơn, bạn thân yêu, nhưng tôi không cần cậu giúp đâu, vì giáo viên của tôi là người Paris, đương nhiên ông ấy nói tiếng Pháp chuẩn hơn chú của cậu." Sau đó, Annabel nói thêm, khẽ lắc lắc đầu để cho những quả chuông nhỏ trên tai cô ta rung lên. "Cậu thích đôi khuyên tai mới này của tôi không? Cha tôi tặng tôi vào tuần trước đấy, ai cũng khen là chúng rất dễ thương."

Rose đánh mất vị thế của mình nhanh đến chóng mặt, hiện giờ Annabel lại thắng thế mất rồi. Rose rất thích những món đồ trang sức xinh đẹp, muốn đeo chúng trên người. Cô có một ước ao đầy nữ tính, đó là được bấm lỗ tai, nhưng chú Alec nói đó là một việc ngớ ngẩn, thế nên Rose chẳng bao giờ được làm điều đó. Rose có thể đổi tất cả chỗ tiếng Pháp mà cô nói được để lấy một đôi khuyên tai hình quả chuông vàng xinh xắn đính những hạt ngọc trai, giống đôi mà Annabel đang đeo; Rose siết chặt tay, trả lời với giọng điệu thấu đến tận tâm can người nghe.

"Chúng quá dễ thương so với bất cứ thứ gì khác! Nếu chú tôi đồng ý cho tôi đeo khuyên tai, tôi sẽ cảm thấy vô cùng hạnh phúc."

"Ôi, nếu tôi là cậu thì tôi chả quan tâm chú ấy nói gì đâu. Thoạt đầu, cha tôi cũng cười tôi, nhưng bây giờ ông lại thích chúng, ông còn nói tôi có thể có một đôi khuyên tai bằng kim cương khi tôi mười tám tuổi." Annabel nói, cảm thấy hài lòng với cú đòn vừa rồi của mình.

“Tôi cũng có một đôi do mẹ tôi để lại, đó là một đôi bông tai tuyệt đẹp bằng ngọc trai và ngọc lam, tôi thực sự khao khát được đeo chúng.” Rose thở dài.

“Vậy cứ đeo đi. Tôi sẽ bấm lỗ tai cho cậu, cậu có thể nhét một mẩu lụa vào đó cho đến khi có được lỗ tai hoàn chỉnh; mái tóc xoăn của cậu sẽ giấu được chúng. Một ngày nào đó, hãy đeo đôi khuyên tai nhỏ nhất mà cậu có, để xem liệu chú của cậu có phản đối chúng không.”

“Tôi đã hỏi chú ấy rằng nếu tôi đeo đôi khuyên tai màu đỏ thì mắt tôi sẽ tốt đúng không, chú ấy chỉ cười thôi. Người ta chữa mắt yếu theo cách như vậy mà, phải không?”

“Ừ, tất nhiên rồi, mà mắt của cậu cũng đỏ thật đấy. Để tôi xem nào. Ôi, tôi nghĩ là cậu nên bấm lỗ tai ngay đi trước khi mắt cậu trở nên tệ hơn.” Annabel nói, chăm chú nhìn vào cặp mắt to tròn, trong veo của Rose.

“Thế có đau lắm không?” Rose hỏi, bắt đầu bị lung lạc.

“Ôi, bạn của tôi ơi, không hề đau tí nào! Chỉ chọc một cái và kéo ra thôi. Tôi từng bấm cho nhiều người rồi mà, thế nên tôi biết phải làm thế nào. Lại đây, vén tóc lên và kiếm một cái kim to.”

“Nhưng tôi không muốn làm vậy khi chưa hỏi ý kiến của chú.” Rose tỏ ra lưỡng lự khi mọi thứ đã được chuẩn bị sẵn sàng cho việc bấm lỗ tai.

“Thế chú ấy có cấm không?” Annabel hỏi, tiến lại gần “con mồi”, hệt như một con ma cà rồng.

“Không, không bao giờ!”

“Thế thì làm thôi, trừ khi cậu sợ.” Annabel kêu lên, quyết tâm hoàn thành việc này.

Những từ cuối cùng đó đã giải quyết được vấn đề, Rose nhắm mắt, hô lên: “Bấm đi!” với giọng của một người đưa ra mệnh

lệnh quan trọng: “Bắn!”

Annabel chọc một lỗ, và nạn nhân im lặng chịu đựng đầy quả cảm, mặc dù mặt Rose tái mét và trong mắt đong đầy những giọt nước mắt đau đớn.

“Nào! Giờ thì xỏ những mẩu lụa qua đó, và chườm lạnh hai bên tai mỗi tối, cậu sẽ sớm được đeo khuyên tai thôi.” Annabel nói, rất hài lòng với việc mình vừa làm, vì cô gái nói tiếng Pháp với cách “phát âm chuẩn” đang nằm bẹp trên xô pha, trông kiệt quệ như thể vừa bị cắt mất hai tai vậy.

“Thực sự việc này đau điếng cả người, và tôi biết chú tôi sẽ không thích đâu!” Rose thở dài, khi sự hối hận bắt đầu gặm nhấm lương tâm cô. “Hãy hứa với tôi rằng cậu sẽ không nói cho ai biết đi, nếu không tôi sẽ bị trêu chọc đến chết mất.” Rose nói thêm, đầy lo lắng, hoàn toàn quên mất ở đằng xa có hai cô cậu nhóc đủ mắt đủ tai đã chứng kiến cảnh tượng này từ đầu đến cuối.

“Tôi sẽ không bao giờ nói cho ai đâu. Ô kìa, cái gì thế nhỉ?” Annabel thốt lên khi đột nhiên nghe thấy tiếng bước chân cùng tiếng nói vọng lên từ bên dưới.

“Là các anh em họ của tôi đó! Giấu cây kim đi. Tai của tôi có bị lộ không? Đừng có nói tiếng nào đấy!” Rose thì thầm, cuống cuồng che giấu mọi dấu vết của “tội lỗi” mà cô và Annabel vừa gây ra khỏi những cặp mắt tinh tường của hội con trai.

Thế rồi đám con trai cũng lên tới nơi, ngay hàng thẳng lối, mang theo rất nhiều thành quả của buổi đi nhặt hạt dẻ, vì họ luôn báo cáo với Rose cũng như nộp “cống vật” cho nữ hoàng của mình với thái độ hào hiệp nhất.

“Ôi, nhiều hạt dẻ quá, chúng mới to làm sao! Chúng ta sẽ nướng chúng lên sau khi uống trà chứ?” Rose nói, thò cả hai tay vào trong cái túi đựng đầy hạt dẻ nâu bóng, trong khi đám con

trai đứng ở tư thế nghỉ của những người lính và gật đầu với Annabel.

“Những chiến lợi phẩm này là để dành riêng cho em đấy, Rosy. Tự tay anh nhặt hết đấy, và chúng cực kỳ to.” Mac nói, dùng tay để diễn tả kích cỡ của chỗ hạt dẻ mà mình vừa lượm được.

“Thật tiếc vì em không được thấy Mọt khi anh ấy trèo lên cây để hái quả dẻ, nếu như không có anh Archie đỡ thì anh ấy đã ngã gãy cổ rồi.” Steve nói rồi ngồi xuống cái ghế cạnh cửa sổ một cách duyên dáng.

“Em không cần phải kể lể vậy đâu, Đỏm Dáng, khi mà em không phân biệt được hạt dẻ nào ăn được và hạt dẻ nào không ăn được; em cứ cắm đầu mà đập loại hạt dẻ không ăn được nếu như anh không nhắc em.” Mac đáp trả, tựa mình vào lưng ghế xô pha, tỏ ra mình là một chàng trai đầy quyền lực.

“Em sẽ không bị nhầm nếu em đập anh đâu, Mọt già ạ, vì thế anh nên cẩn thận với lời nói của mình.” Steve trả lời, không hề có chút tôn trọng nào dành cho người anh của mình.

“Trời bắt đầu tối rồi, có lẽ tôi nên về đây, kẻo mẹ lại lo lắng.” Annabel đột nhiên đứng dậy, mặc dù cô ta mong được mọi người níu lại để cùng tham gia bữa tiệc hạt dẻ.

Thật tiếc là chẳng ai mời cô ta cả. Trong lúc cô ta vừa thu xếp đồ đạc của mình vừa nói chuyện với Rose thì đám con trai lén báo cho nhau một tin buồn rằng sẽ phải có một người hộ tống cô gái trẻ này về nhà. Tuy nhiên, chẳng cậu nào cảm thấy mình đủ dũng cảm để làm việc này, kể cả Archie lịch sự cũng trốn tránh trách nhiệm. Cậu nói với Charlie khi tất thảy đám con trai nhẹ nhàng chuồn sang phòng bên cạnh.

“Anh sẽ không làm cái việc đưa tiễn đó đâu. Để Steve đưa con bé đó về và thể hiện phép lịch sự của mình đi.”

“Còn lâu nhé!” Steve Đỏm Dáng trả lời, cậu không thích cô Bliss vì cô ta từng cố gắng tán tỉnh cậu.

“Thế thì chú sẽ làm.” Trước sự hoảng hốt của hai chàng trai, chú Alec bước sang phòng bên kia để đề nghị đưa “con bé” về.

Tuy nhiên chú đã chậm chân, vì Mac, tuân theo mệnh lệnh bằng ánh mắt của Rose, đã chịu làm nạn nhân, miễn cưỡng đi ra khỏi phòng, trong lòng thầm mong Annabel dịu dàng kia sẽ biến mất ngay lúc này để cậu không phải đưa về.

“Vì đã có một quý ông đưa quý cô kia về rồi nên chú sẽ đưa quý cô này xuống dưới nhà để dùng trà. Chú thấy đèn ở dưới kia sáng rồi đấy, và chú còn ngửi thấy mùi thơm, báo hiệu rằng các bà có gì đó vô cùng tuyệt vời cho chúng ta vào tối nay.”

Chú vừa nói vừa cúi người để bế Rose xuống nhà như thường lệ; nhưng Archie và Điện hạ đã chạy lại thật nhanh, khẩn khoản xin được khiêng cô gái nhỏ xuống bằng kiệu tay. Rose tán thành, vì cô sợ đôi mắt sắc sảo của chú Alec sẽ nhìn ra những mẩu lụa; thế là hai chàng trai bắt tréo tay để kiệu cô lên, Rose nắm chặt mái đầu xoăn của hai người họ, được họ đưa xuống dưới nhà trong tư thế như vậy, những người khác đi theo sau dọc theo tay vịn cầu thang.

Trà được yêu cầu đưa lên sớm hơn mọi khi, để Jamie và cô búp bê của cậu có thể thưởng thức hương vị của một kỳ nghỉ vui vẻ, ít nhất là vậy, vì chúng chỉ được ở lại đến bảy giờ; mỗi đứa được phép ăn mười hai hạt dẻ nướng, nhưng chúng thống nhất là sẽ để dành đến ngày mai.

Trà được mang tới rất nhanh, và bữa tiệc trà diễn ra xung quanh lò sưởi trong phòng ăn. Trong lòng lò sưởi, đám hạt dẻ nhanh chóng “nhảy nhót vui vẻ” trên những chiếc xẻng nóng hoặc nảy lên khỏi chỗ hạt dẻ xung quanh, khiến cho mấy đứa nhỏ vừa hoảng sợ vừa thích thú.

“Nào, Rosy, hãy kể một câu chuyện cho bọn anh nghe khi bọn anh đang làm việc đi, vì em không thể giúp được gì nhiều cho bọn anh nên em phải giúp bọn anh tiêu khiển.” Mac đề nghị khi đang ngồi đục đầu hạt dẻ, bởi theo kinh nghiệm của mình, cậu biết cô em họ của cậu là một nàng Scheherazade[22*] vô cùng xuất chúng.

“Đúng vậy, lũ khỉ bọn anh không thể làm bỏng đôi tay của mình mà không nhận lại được gì, thế nên em hãy kể chuyện đi, mèo con.” Charlie nói, cùng lúc đó ném vài hạt dẻ lên đùi Rose rồi vung vẩy tay vì nóng.

“À, thật tình cờ là em đang có một câu chuyện nhỏ đi kèm với bài học đạo đức ở trong đầu đây, em sẽ kể cho các anh nghe, nhưng thực ra câu chuyện này là dành cho những đứa trẻ nhỏ tuổi hơn bọn anh cơ.” Rose trả lời, cô thích kể những câu chuyện có tính giáo dục.

“Chị kể đi!” Geordie nói, và Rose tuân theo, không ngờ đây sẽ là một câu chuyện “thảm khốc” đối với mình.

“Câu chuyện là thế này, ngày xửa ngày xưa, có một cô gái nhỏ đi gặp một thiếu nữ, thiếu nữ này khá yêu mến cô bé ấy. Tuy nhiên, hiện tại, thiếu nữ ấy chẳng may bị trật chân, phải băng bó chân cả ngày; thế nên cô ấy có một cái rổ chỉ toàn là băng gạc, tất cả được cuộn lại gọn gàng, sạch đẹp. Cô gái nhỏ rất thích chơi với cái rổ này, và một ngày, khi cô bé nghĩ là không có ai thấy mình cả, cô bé đã lấy một cuộn băng gạc mà không hỏi ý kiến ai, rồi bỏ vào túi áo của mình.”

Từ nãy tới giờ, Tọc Mạch cứ nhìn chăm chú vào năm hạt dẻ nóng trong túi áo bé xíu của mình, nhưng khi nghe kể đến đây, cô bé bỗng nhìn lên và thốt ra một tiếng “Ồ!” với giọng sửng sốt, cứ như thể câu chuyện đạo đức này đột nhiên trở nên hết sức thú vị vậy.

Rose nghe thấy và nhìn thấy những biểu hiện ngây thơ tiết lộ tội lỗi của cô bé; cô tiếp tục kể chuyện bằng một cách ấn tượng nhất, trong khi đám con trai hích nhau và nháy mắt khi hiểu ra sự hóm hỉnh trong câu chuyện.

"Nhưng có một đôi mắt đã nhìn thấy cô bé nghịch ngợm này, mọi người nghĩ là mắt của ai nào?"

"Mắt của *Trúa*[23*]." Bị cảm giác tội lỗi giày vò, Tọc Mạch lẩm bẩm, giơ hai bàn tay mũm mĩm lên ôm lấy khuôn mặt tròn trĩnh của mình, nhưng chúng thậm chí còn không che nổi một nửa khuôn mặt của Tọc Mạch.

Rose hơi ngạc nhiên trước câu trả lời này, nhưng vì cảm thấy mình đang tạo được hiệu ứng tốt nên cô nghiêm túc tiếp lời:

"Đúng vậy, Chúa đã thấy cô bé, người thiếu nữ kia cũng thấy, nhưng cô ấy chẳng nói gì cả; cô ấy chỉ chờ xem cô bé kia định làm gì với cuộn băng gạc đó. Cô bé đã rất vui trước khi lấy nó, nhưng khi nó đã nằm trong túi của cô bé rồi thì cô bé lại không thấy vậy nữa. Chỉ một lúc sau, cô bé ngừng chơi, ngồi xuống một góc nhà, trông hoàn toàn nghiêm túc. Cô bé nghĩ gì đó trong vài phút, rồi quay trở lại và nhẹ nhàng trả lại cuộn băng gạc, sau đó khuôn mặt cô bé rạng rỡ hẳn lên, cô bé lại trở thành đứa trẻ vui vẻ như trước. Người thiếu nữ thấy vậy thì rất vui, song cô ấy thắc mắc điều gì đã khiến cô gái nhỏ trả nó lại."

"*Nương* tâm của cô bé ạ!" Một giọng thì thầm đầy ăn năn vọng ra từ sau hai bàn tay nhỏ đang ôm chặt lấy khuôn mặt đỏ ửng của Tọc Mạch.

"Thế em nghĩ tại sao cô gái nhỏ lại lấy nó?" Rose hỏi bằng giọng của một giáo viên, cảm thấy rằng tất cả khán giả đều đang rất hứng thú với câu chuyện của cô và bài học bất ngờ trong câu chuyện này.

"Bởi vì nó đẹp, nó chữa được vết thương, và cô bé thực sự

muốn có nó." Tọc Mạch lí nhí trả lời.

"Chị mừng vì cô bé đó có lương tâm. Bài học đạo đức ở đây là khi người ta lấy cắp thứ gì đó, họ sẽ không thể tận hưởng những gì họ lấy, và sẽ không vui cho tới khi trả nó về chỗ cũ. Điều gì khiến cho cô gái nhỏ phải che mặt vậy?" Rose hỏi, trong lúc cô kết luận.

"Em cảm thấy xấu hổ vì Tọc Mạch." Thủ phạm khóc thút thít, cảm thấy khó chịu vì sự ăn năn và cả hoảng loạn trước cái kết tồi tệ này.

"Thôi nào Rose, thật không phải khi nói ra tội của cô bé trước tất cả mọi người và thuyết giáo cô bé như vậy; nếu là cháu thì cháu cũng sẽ không thích như thế đâu." Chú Alec lên tiếng, bế cô bé đang khóc lên đầu gối chú và an ủi cô bé bằng những cái thơm và đám hạt dẻ.

Trước khi Rose kịp tỏ ra hối hận về việc mình đã làm, Jamie, vốn mang bộ mặt nhăn nhó và đỏ ửng như chú gà tây đã mấy phút rồi, tức giận thét lên, nhằm trả thù cho vết thương mà Rose đã gây ra cho cô búp bê nhỏ của cậu.

"Em biết một chuyện xấu mà chị đã làm, em sẽ nói ra ngay bây giờ. Chị tưởng bọn em không thấy chị, nhưng thực ra là có đấy, chị nói chú sẽ không thích điều đó chút nào, và cả đám con trai bọn em sẽ trêu chị, thế nên chị bắt Annabel phải hứa không được nói với ai. Chị ta đã xuyên một lỗ trên tai chị để chị xỏ khuyên tai vào. Giờ thì sao nào! Chuyện đó thậm chí còn tồi tệ hơn việc lấy một cuộn băng gạc cũ rích; và em ghét chị vì chị làm Tọc Mạch của em khóc."

Câu chuyện rời rạc được kể trong cơn giận dữ của Jamie khiến cho tội lỗi của Tọc Mạch được lãng quên một cách nhanh chóng, và Rose cảm thấy thời khắc mà cô lo sợ nhất đã đến rồi.

"Cái gì cơ! Cái gì thế! Cái gì vậy!" Đám con trai thi nhau thốt

lên, bỏ cả xẻng và dao xuống để vây quanh Rose, việc Rose ôm khư khư hai tai đã lật tẩy cô. Với một tiếng thét yếu ớt "Annabel dụ em làm vậy", cô vùi đầu vào những cái gối như một con đà điểu nhỏ đang sợ hãi.

"Giờ thì em ấy sẽ nghênh ngang đi lại với những cái chuồng chim, rổ, xe ngựa và cả những con lợn ở trên tai, theo tất cả những gì anh biết, giống như những đứa con gái khác, chẳng phải trông em ấy sẽ giống như một con ngỗng sao?" Một cậu lên tiếng chòng ghẹo, vừa nói vừa kéo một lọn tóc xoăn của Rose lộ ra khỏi đống gối.

"Anh không nghĩ là em ấy lại ngốc nghếch như vậy." Mac nói với giọng điệu vô cùng thất vọng, mách bảo Rose rằng cô đã đánh mất một chút lòng yêu mến của người anh họ thông minh này.

"Cái cô Bliss đó thật phiền toái, cô ta cùng với những ý tưởng vớ vẩn của mình nên bị cấm đến nơi này." Điện hạ nói, với một khao khát được đuổi cô gái đó đi như một chú chó giận dữ đuổi một con mèo tinh nghịch.

"Chú nghĩ thế nào về việc này, thưa chú?" Archie hỏi. Vì là người đứng đầu trong số các anh em họ nên cậu tin rằng mình phải luôn giữ kỷ luật bằng bất kỳ giá nào.

"Chú thật sự rất ngạc nhiên; nhưng chú hiểu, em ấy là con gái, xét cho cùng, em ấy cũng phải làm đẹp như những cô gái khác." Chú Alec trả lời kèm theo một tiếng thở dài, như thể chú đã mong đợi Rose là một thiên thần, có thể vượt lên trên mọi cám dỗ nơi trần thế.

"Chú sẽ xử lý việc này thế nào, thưa chú?" Geordie dò xét, tự hỏi không biết hình phạt dành cho một cô gái thì sẽ như thế nào.

"Vì em ấy thích đồ trang sức, có lẽ chúng ta nên giúp em ấy xỏ

khuyên mũi luôn thể. Chú có một chiếc, không nhớ cất chỗ nào, mà một mỹ nhân Fiji từng đeo, chú sẽ tìm nó." Chú giao Tọc Mạch cho Jamie chăm sóc, rồi đứng phắt dậy như thể thật sự đi làm cái việc mà chú vừa nói.

"Hay đấy ạ! Hay đấy ạ! Chúng ta làm việc đó luôn đi ạ! Ở đây có một chiếc khoan này, các em giữ em ấy đi, để anh giúp em ấy xỏ khuyên mũi." Charlie hò hét, ném những cái gối ra chỗ khác, còn đám con trai còn lại thì nhảy quanh chiếc xô pha theo phong cách Fiji.

Đó thực sự là một khoảnh khắc đáng sợ. Rose không thể chạy đi được, cô chỉ có thể lấy một tay bịt chặt chiếc mũi quý giá của mình, tay còn lại giơ ra, bối rối hét lên.

"Ôi chú ơi, cứu cháu với, cứu cháu với!"

Tất nhiên là chú Alec đã cứu Rose. Khi đã được bảo vệ an toàn trong vòng tay khỏe khoắn của chú, Rose liền thú nhận về hành động dại dột của mình với tâm trạng xấu hổ, lúc này các chàng trai, sau khi cười Rose một trận thỏa thuê, quyết định tha tội cho cô và đổ hết lỗi cho kẻ dụ dỗ cô là Annabel. Kể cả chú Alec cũng trở nên dịu dàng hơn khi ngỏ ý sẽ cho cô một đôi khuyên tai vàng thay vì một chiếc khuyên mũi bằng đồng; điều này chứng tỏ rằng nếu Rose thích bất cứ loại trang sức nào, chú cũng có thể đáp ứng cho cô gái xinh đẹp đang sám hối, mặc dù chú biết như thế là không nên.

[22*] *Nhân vật kể chuyện trong bộ truyện Nghìn lẻ một đêm.*

[23*] *Tọc Mạch nói ngọng, ý cô bé ở đây là "God", có nghĩa là Chúa.*

CHƯƠNG 16

Bánh my và những chiếc khuyết áo

"Cháu đang ngồi một mình ở đây, nghĩ ngợi điều gì mà mặt mày nghiêm túc vậy, cô gái nhỏ của chú?" Vào một ngày tháng Mười một, bác sĩ Alec bước vào phòng đọc sách và hỏi khi thấy Rose ngồi đó, hai tay khoanh lại, đăm chiêu suy nghĩ.

"Thưa chú, cháu muốn nói chuyện nghiêm túc với chú, nếu chú có thời gian." Rose nói với chú Alec sau khi thoát ra khỏi mối trầm tư mặc tưởng của mình, như thể cô không nghe thấy câu hỏi của chú.

"Chú đang lắng nghe đây, và rất sẵn lòng là đằng khác." Chú trả lời với thái độ lịch sự nhất, mỗi khi Rose khoác lên phong thái của một người phụ nữ nhỏ thì chú Alec luôn đáp lại với một sự tôn trọng khiến cho cô cảm thấy rất hài lòng.

Và giờ, khi chú Alec ngồi xuống cạnh Rose, cô bắt đầu nói một cách rành mạch:

"Cháu đang cố gắng quyết định xem mình nên theo học nghề gì, và cháu cần lời khuyên của chú."

"Nghề ư, cháu yêu?" Chú Alec tỏ ra vô cùng sửng sốt đến nỗi cô bé bắt đầu vội vã giải thích.

"Cháu quên mất là chú không được nghe bọn cháu nói về chuyện đó lúc ở Góc Ấm Áp. Chú biết đấy, bọn cháu thường ngồi dưới gốc cây thông để may vá, nói rất nhiều chuyện, ý cháu là cháu với các quý bà, quý cô ở đó, và cháu rất thích điều đó. Mẹ Atkinson nghĩ rằng mỗi người nên có một nghề, một nghề để kiếm sống, vì người giàu có thể trở nên nghèo, chú biết đấy, mà người nghèo thì phải làm việc. Các cô con gái của mẹ Atkinson

rất khéo léo, họ làm được rất nhiều việc, thím Jessie nghĩ mẹ Atkinson nói đúng; thế nên khi cháu thấy những quý cô đó vui vẻ và tự lập thế nào, cháu cũng muốn có một nghề nghiệp, như thế thì tiền sẽ không phải vấn đề nữa, mặc dù cháu cũng muốn có tiền."

Chú Alec nghe lời giải thích này với sự tò mò xen lẫn ngạc nhiên, hài lòng và cả thích thú lộ rõ trên khuôn mặt. Chú nhìn cô cháu gái nhỏ của mình cứ như cô bé đã đột nhiên trở thành một người phụ nữ trẻ. Cô bé quả nhiên đã trưởng thành hơn rất nhiều trong sáu tháng qua. Nếu như chú biết được hết tất cả suy nghĩ trong đầu cô thì hẳn chú còn ngạc nhiên hơn thế này, bởi Rose là một đứa trẻ quan sát và suy ngẫm rất nhiều; từ trước tới nay cô bé luôn khiến bạn bè bối rối vì những nhận xét lạ lùng hoặc thông minh của mình.

"Chú cũng đồng tình với các quý bà, quý cô đó, và rất vui được giúp cháu quyết định bất cứ điều gì nếu chú có thể." Chú nói một cách nghiêm túc. "Cháu đang hứng thú với điều gì? Sở thích hoặc năng khiếu có thể giúp cháu trong việc chọn lựa đấy, cháu yêu."

"Cháu không biết mình có tài năng gì hay mình thích gì nữa, đấy là lý do cháu không thể quyết định được, thưa chú. Thế nên cháu nghĩ cháu nên chọn một nghề hữu dụng và học nó, bởi cháu không chỉ làm cho vui, chú biết đấy, mà đó là một phần những gì cháu cần học, để chuẩn bị sẵn sàng cho trường hợp cháu trở nên nghèo túng." Rose trả lời, trông cô như thể đang mong chờ được rơi vào cảnh nghèo đói một chút để có thể vận dụng tài năng của mình.

"Vậy thì, có một kỹ năng rất tốt, thiết thực và cần thiết với mỗi người phụ nữ mà không một cô gái nào nên bỏ qua, bởi nó giúp ích cho cả người nghèo lẫn người giàu, và sự thoải mái của

mỗi gia đình đều phụ thuộc vào nó. Kỹ năng này hiện nay đang bị bỏ lơ, bị coi là lỗi thời, đó thực sự là một sai lầm đáng buồn; chú không hề muốn mắc phải sai lầm này trong quá trình nuôi dưỡng cô cháu gái của chú. Nó nên là một kỹ năng mà bất cứ cô gái nào cũng cần được chỉ dạy, và chú biết một người phụ nữ hoàn hảo sẽ dạy cháu theo cách tốt nhất và dễ chịu nhất."

"Ôi, kỹ năng đó là gì thế ạ?" Rose hăng hái thốt lên, thích thú với lời khuyên vô cùng bổ ích và hữu dụng này.

"Quán xuyến nhà cửa!" Chú Alec trả lời.

"Đó là một kỹ năng ạ?" Rose hỏi, mặt xịu xuống vì đã nuôi những hy vọng mơ hồ và thú vị suốt từ nãy tới giờ.

"Đúng vậy, đó là một trong những môn nghệ thuật tuyệt vời và hữu ích nhất mà một người phụ nữ có thể học. Có lẽ nó không được lãng mạn như ca hát, vẽ tranh, viết lách hay thậm chí là dạy học; nhưng nó có thể khiến người ta vui vẻ, thoải mái, và giúp ngôi nhà trở thành nơi ấm cúng nhất thế gian. Đúng thế, cháu có thể ngạc nhiên; nhưng sự thật là chú thà thấy cháu trở thành một người giỏi quán xuyến nhà cửa còn hơn trở thành mỹ nhân xinh đẹp nhất ở thành phố này. Nó có thể chẳng liên quan tới bất cứ tài năng nào mà cháu sở hữu, nhưng nó là một điều thiết yếu mà cháu cần được dạy dỗ; chú mong là cháu có thể bắt đầu học nó ngay, bởi bây giờ cháu đã khỏe mạnh hoàn toàn rồi."

"Thế ai sẽ dạy cháu ạ?" Rose hỏi, cô khá ấn tượng với bài thuyết giáo vô cùng tâm huyết của chú mình.

"Bà Plenty."

"Bà Plenty là người hoàn hảo ấy ạ?" Rose hỏi với giọng đầy hoài nghi, bởi người bà này của cô có vẻ là người được học hành ít nhất trong nhà.

"Theo cách nhìn ngày xưa thì bà ấy rất hoàn hảo, bà ấy đã

khiến căn nhà này trở thành một ngôi nhà hạnh phúc đối với tất cả chúng ta, từ khi chúng ta bắt đầu có nhận thức. Bà ấy có thể không thanh tao, nhưng thực sự rất giỏi, bà ấy được yêu thương và kính mến tới mức cả vũ trụ sẽ khóc than nếu như bà ấy vắng mặt. Không ai có thể thế chỗ bà ấy, bởi bây giờ không còn người nào có đức hạnh giản dị như bà ấy, và đem lại cho chúng ta, hay ít nhất là với chú, sự hài lòng bằng một nửa những gì mà bà Plenty làm được."

"Cháu cũng thích mọi người nghĩ về cháu như vậy. Bà ấy có thể dạy cháu để cháu trở nên giỏi như bà ấy không ạ?" Rose hỏi, cảm thấy khá hối hận vì đã từng nghĩ bà Plenty chỉ là một bà lão bình thường.

"Có chứ, nếu như cháu không coi thường những bài học đơn giản mà bà ấy dạy. Chú biết rằng trái tim của bà ấy sẽ căng tràn sự hãnh diện và niềm vui khi thấy có người chú tâm học hỏi từ bà ấy, bởi vì bà ấy coi trọng những ngày tháng đã qua. Hãy để bà ấy dạy cháu làm thế nào để được như bà ấy, một bà nội trợ khéo léo, tiết kiệm và vui vẻ; người tạo nên và giữ gìn một ngôi nhà hạnh phúc; dần dần cháu sẽ thấy bài học ấy quý giá thế nào."

"Cháu sẽ học mà, thưa chú. Nhưng cháu phải bắt đầu thế nào đây ạ?"

"Chú sẽ nói với bà Plenty về việc này, và bà ấy sẽ thỏa thuận với Debby, bởi vì nấu ăn là một trong những điều cháu cần học, cháu biết đấy."

"Vâng ạ! Cháu không thấy phiền chút nào cả, bởi cháu rất thích bày vẽ nấu nướng; cháu cũng đã từng thử ở nhà; nhưng chẳng ai chỉ cho cháu cả, nên cháu chưa làm được gì ngoài việc làm hỏng chiếc tạp dề của cháu. Làm bánh thú vị lắm ạ, nhưng mà Debby khó tính lắm, cháu không nghĩ là bà ấy sẽ chấp nhận cho cháu làm việc trong bếp."

“Thế thì chúng ta sẽ nấu ở phòng khách. Chú tin là bà Plenty sẽ sắp xếp được thôi, thế nên đừng lo lắng quá. Chỉ lưu ý điều này, chú thích cháu học cách làm ra một chiếc bánh mì ngon hơn là những chiếc bánh nướng ngon nhất trần đời. Khi cháu mang cho chú một ổ bánh mì tuyệt đẹp và thơm ngon, hoàn toàn từ đôi tay của cháu làm ra, chú sẽ cảm thấy hạnh phúc hơn việc cháu tặng chú một đôi dép thêu theo mẫu mới nhất. Chú không muốn mua chuộc cháu đâu, nhưng chú sẽ đáp lại cháu bằng những nụ hôn chân thành nhất và chú sẽ ăn hết từng mẩu vụn của ổ bánh mì đó.”

“Chúng ta thỏa thuận vậy đi! Chú đi báo với bà Plenty đi ạ, cháu nóng lòng muốn được bắt đầu học lắm rồi.” Rose hò hét, nhảy nhót trong khi chú Alec tiến về hướng phòng khách, nơi bà Plenty đang ngồi một mình, thư thái đan len, nhưng luôn sẵn sàng chạy ra giúp bất kỳ ai cần bà, từ bất cứ hướng nào.

Không cần phải nói cũng biết bà Plenty cảm thấy ngạc nhiên và thỏa mãn thế nào trước lời mời làm người chỉ dạy một đứa trẻ trong môn nghệ thuật tề gia nội trợ, tài năng duy nhất của bà, cũng không cần phải tưởng tượng bà tràn đầy năng lượng thế nào khi bắt đầu công việc thú vị này. Debby không dám cằn nhằn, vì bà Plenty là người duy nhất mà Debby nghe lời, còn Phebe thì khoan khoái lắm, bởi những bài học mới này sẽ mang Rose lại gần với cô hơn, làm tôn lên giá trị của căn bếp trong mắt cô gái ấy.

Thực lòng mà nói, thỉnh thoảng các bà cảm thấy họ không có nhiều thời gian ở bên cạnh cô cháu gái nhỏ lâu nay vốn đã chinh phục được trái tim của các bà và là ánh nắng của cả căn nhà. Họ có nói về chuyện này một vài lần, nhưng luôn kết thúc với kết luận rằng vì Alec là người nắm tất cả trách nhiệm do đó chú nên là người được cô bé chia sẻ nhiều thời gian và tình cảm hơn, và

họ nên hài lòng với những khoảng thời gian thư thái nho nhỏ mà họ có thể có được.

Chú Alec đã phát hiện ra bí mật nhỏ này. Sau khi tự trách cứ bản thân vì đã mù quáng và ích kỷ, chú cố gắng nghĩ ra một số cách để giải quyết vấn đề mà không làm phiền ai cả. Ý thích mới này của Rose đã gợi ý cho chú một giải pháp rất tuyệt vời để tách Rose ra khỏi chú một chút. Chú Alec không hề biết mình yêu quý cô bé tới mức nào cho tới khi chú giao cô bé cho "cô giáo" mới, và không thể kìm được việc nhìn trộm qua khe cửa, để xem cô cháu nhỏ của chú tiến bộ đến mức nào, hoặc lén liếc nhìn khi lướt qua cô bé lúc cô bé đang say mê với đống bột nhào, hoặc cố ý nghe trộm những bài giảng đầy ấn tượng của bà Plenty. Đôi lúc họ bắt gặp chú, và lấy thanh lăn bột chỉ vào chú để bắt chú rời khỏi đó; hoặc nếu thi thoảng họ làm được một món gì đó thành công, do đó có tâm trạng tốt hơn, họ sẽ dụ dỗ chú rời đi bằng những món đút lót như bánh quy gừng, dưa chuột muối hay bánh tạc, những thứ chưa được đẹp mắt lắm trong đôi mắt khó tính của họ.

Tất nhiên là chú cũng hào hứng tham gia sắp xếp đống lộn xộn ngon lành được bày ra trên bàn, vì cả hai đầu bếp còn mải bận rộn làm việc của họ, còn chú thì được ăn uống xa hoa mỗi ngày. Nhưng có một thứ "gia vị" đặc biệt tô điểm cho mọi món ăn, đó là khi đón nhận những lời khen chân thật của chú Alec, Rose lại đỏ ửng mặt cùng niềm hãnh diện trong sáng, rồi khiêm tốn đáp rằng:

"Cháu làm nó đấy, thưa chú, cháu mong rằng chú sẽ thích nó."

Phải mất khá nhiều thời gian mới làm được một ổ bánh mì hoàn mỹ, vì làm bánh mì là một nghệ thuật rất khó học. Bà Plenty rất tỉ mỉ trong việc giảng dạy, nên Rose phải học về men

nở trước, sau đó học làm bánh ngọt và bánh quy, cuối cùng mới đạt đến đỉnh vinh quang là làm ra được "một ổ bánh mì tuyệt đẹp và thơm ngon". Phebe tự hào mang nó tới cho chú Alec vào bữa trà chiều, trên một chiếc khay bằng bạc. Với khuôn mặt rạng rỡ, cô không thể kìm được việc thì thầm với chú Alec khi cô đặt nó xuống bên cạnh chú:

"Chiếc bánh mì thật đẹp, đúng không, thưa ngài?"

"Quả là một ổ bánh mì hoàn mỹ! Cháu gái tôi đã tự tay làm nó sao?" Chú hỏi, chăm chú ngắm nghía vật thể tinh tế và thơm phức ấy, thực sự thích thú và vui vẻ.

"Con bé tự làm từ những bước cơ bản nhất, không hỏi xin sự giúp đỡ hay lời khuyên từ bất kỳ ai." Bà Plenty trả lời, khoanh hai tay lại với sự hài lòng không thể che giấu được, bởi vì học trò của bà đã tạo được lòng tin vững chắc nơi bà.

"Cháu đã thất bại nhiều lần tới mức cháu thực sự nghĩ là cháu không bao giờ nên làm bánh mì một mình. Debby đã để mặc cho một mẻ tuyệt đẹp bị cháy bởi vì cháu quên không bỏ nó ra. Bà ấy đã ở đó và ngửi thấy mùi khét, nhưng chẳng làm gì cả, bởi vì bà ấy nói, cháu phải hiểu rằng khi nướng bánh thì cháu phải toàn tâm toàn ý với việc đó. Thật khó phải không chú? Đáng lẽ ra bà ấy phải gọi cháu mới đúng." Rose nói, hồi tưởng lại sự đau khổ của mình lúc đó với một cái thở dài.

"Ý của bà ấy là cháu nên học bằng kinh nghiệm, như Rosamond[24*] với cái hũ màu tím, cháu nhớ không?"

"Cháu đã luôn nghĩ thật không công bằng khi mẹ cô ấy không cảnh báo cho cô ấy về việc đáng tiếc đó; mẹ cô ấy có chút khó tính khi Rosamond hỏi mượn một cái bát để cho thứ màu tím đó vào, và mẹ cô ấy nói với cô ấy như thể để chọc giận: "Mẹ không muốn cho con mượn đâu, nhưng mẹ sẽ cho, con yêu." Ôi! Cháu cứ luôn muốn lắc lắc người phụ nữ đáng ghét đó, mặc dù bà ấy

là một người mẹ tốt."

"Đừng để tâm tới bà ấy nữa, hãy nói cho chú biết về ổ bánh mì của chú đi." Chú Alec nói, thích thú khi thấy Rose tức giận.

"Có gì để nói về nó đâu, thưa chú, ngoại trừ việc cháu đã cố hết sức, toàn tâm toàn ý với nó, ngồi trông chừng nó suốt quãng thời gian từ lúc nó ở trong lò cho tới khi nó chín. Lần này thì mọi chuyện đều ổn, nó đã trở thành một ổ bánh mì tuyệt vời, tròn trịa và giòn tan như chú thấy đấy. Bây giờ chú thử đi, rồi cho cháu biết nó có vừa đẹp vừa ngon không ạ."

"Chú có nên cắt nó ra không nhỉ? Hay chú sẽ cất nó trong cái lồng kính và để nó trong phòng khách như cách họ làm với những bông hoa sáp hay những tuyệt phẩm tương tự như vậy?"

"Ôi, tại sao chú lại có ý nghĩ ấy, thưa chú? Nó sẽ bị mốc và hỏng mất. Hơn nữa, người ta sẽ cười chúng ta, và sẽ nhạo báng cái kỹ năng cổ lỗ của cháu mất. Chú đã hứa sẽ ăn nó rồi mà, thế nên chú phải ăn đi. Chú không cần phải ăn hết trong một lúc đâu, nhưng càng nhanh càng tốt, để cháu còn làm thêm cho chú nữa."

Chú Alec nghiêm trang cắt một miếng bánh mì giòn tan và ăn nó; rồi lau miệng, vuốt tóc Rose, hôn lên trán cô bé, nói một cách chân thành:

"Cháu yêu, đây quả thực là một chiếc bánh mì hoàn hảo, cháu là niềm tự hào đối với giáo viên của cháu. Nếu chúng ta có trường học, chú sẽ đề nghị đặt ra một giải cho chiếc bánh mì tuyệt vời nhất, và cháu sẽ được nhận giải."

"Cháu đã có giải rồi, và cháu khá hài lòng." Rose nói, ngồi vào ghế của mình, cố gắng che đi vết bỏng trên bàn tay phải.

Nhưng chú Alec đã thấy nó. Chú đoán xem tại sao Rose lại có vết bỏng ở đó. Sau bữa trà chiều, chú khăng khăng đòi chữa vết thương mà Rose mãi mới chịu thú nhận.

“Thím Clara nói cháu đang làm hỏng đôi bàn tay của mình, nhưng cháu không quan tâm, vì cháu đã có những khoảng thời gian tuyệt vời bên cạnh bà Plenty, cháu nghĩ bà cũng thích như vậy. Chỉ có một điều làm cháu băn khoăn thôi, thưa chú, và cháu muốn hỏi chú về điều đó.” Rose nói khi họ đi trên hành lang vào lúc hoàng hôn, bàn tay được băng bó của cô đặt cẩn thận trên cánh tay chú Alec.

“Cháu muốn tâm sự thêm điều gì ư? Chú vô cùng thích điều này, nói luôn đi, cháu yêu.”

“Chú thấy đấy, cháu cảm thấy bà Peace muốn làm điều gì đó cho cháu, cháu phát hiện ra nó có thể là gì rồi. Chú cũng biết bà Peace không thể đi lại loanh quanh như bà Plenty, và dạo này chúng ta quá bận nên cháu e là bà ấy cảm thấy khá cô đơn. Thế nên cháu muốn đến học khâu vá với bà Peace. Bà ấy khâu rất đẹp, đó cũng là một trong những kỹ năng hữu ích, ngoài việc trở thành một người nội trợ giỏi, cháu cũng nên trở thành một người khâu vá giỏi, đúng không ạ?”

“Cháu có một trái tim thật nhân hậu, đây cũng là điều mà hôm trước chú đã nghĩ tới khi bà Peace nói rằng gần đây bà ít khi thấy cháu vì cháu rất bận bịu. Chú cũng muốn nói với cháu về việc đó, nhưng chú nghĩ là cháu đã có quá nhiều việc phải làm rồi. Bà Peace sẽ rất vui khi được dạy cháu tất cả những kỹ năng thủ công tinh tế của bà, đặc biệt là làm khuyết áo; vì chú tin rằng các cô gái trẻ thường thất bại với việc đó; ít nhất, chú đã nghe họ nói vậy. Vì thế, cháu hãy toàn tâm toàn ý khi học làm khuyết áo; cứ thực hành trên quần áo của chú nếu cháu cần luyện tập. Chú sẽ mặc hết.”

Rose bật cười trước đề nghị táo bạo này, nhưng vẫn hứa là sẽ để tâm đến chi tiết quan trọng ấy, mặc dù cô thú nhận rằng may vá là điểm yếu của mình. Sau đó, chú Alec hứa sẽ cho Rose tất cả

chỗ tất hỏng của chú và mua ngay một lô tất mới, để Rose có thể vá lại những chỗ rách ở gót trên những đôi tất ấy như một khởi đầu thú vị.

Sau đó, họ đi lên tầng trên để đề nghị bà Peace dạy Rose khâu vá. Bà Peace rất vui, bà cảm thấy hứng thú với những điều thú vị mà họ sẽ có được khi họ quấn chỉ, tìm kim khâu, và sắp xếp một cái giỏ đồ khâu nhỏ xinh cho cô học trò của bà.

Hiện giờ, một ngày của Rose vô cùng bận rộn nhưng cũng không kém phần vui vẻ. Vào buổi sáng, Rose đi cùng bà Plenty để kiểm tra các tủ đồ vải và nhà kho, muối dưa và làm mứt, kiểm tra gác xép và tầng hầm để xem mọi thứ có ổn không, và học cách để trông vẫn tươi tỉnh sau khi làm việc nhà, theo cách cổ điển.

Vào buổi chiều, sau khi kết thúc việc học với bà Plenty, Rose ngồi với bà Peace để khâu vá, trong khi bà Plenty, dù mắt đã yếu, đan len và nói chuyện một cách hoạt bát, kể rất nhiều câu chuyện cũ thú vị, cho tới khi cả ba cùng cười hoặc khóc với nhau, trong khi những chiếc kim bận rộn đan hoặc thêu đủ loại hoa văn rực rỡ về cuộc sống của những người làm ra chúng, mặc dù chúng dường như chỉ là những sợi chỉ và những miếng vá.

Đó là một cảnh tượng tuyệt vời: Một cô gái nhỏ với khuôn mặt ửng hồng ngồi giữa hai bà lão, chăm chú lắng nghe họ hướng dẫn, khuấy động những bài học của họ với tiếng cười vui vẻ. Nếu như chú Alec thấy căn bếp rất cuốn hút khi Rose làm việc ở đó thì phòng khâu vá cũng khiến chú không thể cưỡng lại được. Chú cư xử rất dễ thương khiến chẳng ai nỡ lòng đuổi chú đi, nhất là khi chú đọc to thành tiếng hoặc cuộn chỉ.

“Đây ạ! Cháu đã làm cho chú một bộ áo ngủ mới với bốn chiếc khuyết áo trên mỗi cái. Chú xem thành phẩm đã được hoàn thiện gọn gàng chưa ạ?” Rose nói vào một hôm sau khi bắt đầu

các buổi học được vài tuần.

"Xem nào, đường chỉ rất đều, nút thắt ở cuối được khâu rất gọn để chú không thể làm đứt chúng khi chú tháo cúc áo ra. Làm tốt lắm, quý cô, và chú biết ơn sâu sắc; vì vậy, chú sẽ tự đơm cúc áo, hãy cho những ngón tay mệt mỏi của cháu tạm nghỉ khỏi những cú đâm của kim khâu đi nào."

"Chú tự đơm cúc áo ấy ạ?" Rose thốt lên, hai mắt mở to kinh ngạc.

"Chờ một chút, chú sẽ lấy đồ nghề khâu vá của chú, và cháu sẽ thấy chú có thể làm gì."

"Chú ấy có thể khâu vá ạ? Thật vậy ạ?" Rose hỏi bà Peace khi chú Alec nhanh nhẹn bước đi với dáng vẻ đầy trọng đại.

"Phải đấy, bà đã dạy chú ấy từ rất nhiều năm trước, trước khi chú ấy đi biển. Bà cho rằng kể từ lúc đó chú ấy đã phải tự làm mọi việc; thế nên chú ấy vẫn nhớ các thao tác."

Chú Alec đã chứng minh là mình vẫn nhớ, bởi chú quay lại rất nhanh với một cái túi đựng kim chỉ trông rất hài hước, và lấy từ trong đó ra một cái đê khâu mà thiếu mất phần trên; sau khi luồn kim xong, chú bắt đầu đơm những chiếc cúc áo một cách khéo léo khiến Rose vừa ngạc nhiên vừa thích thú.

"Cháu thắc mắc không biết có việc gì trên đời mà chú không biết làm không." Rose nói với giọng đầy ngưỡng mộ và tôn kính.

"Có một, hai việc mà chú chưa biết làm." Chú trả lời, với ánh cười ở khóe mắt, trong khi vui vẻ chà sáp lên sợi chỉ.

"Cháu có thể biết đó là việc gì không ạ?"

"Làm bánh mì và những chiếc khuyết áo, thưa quý cô."

[24*] *Nhân vật hư cấu trong tác phẩm cùng tên của tác giả Maria Edgeworth.*

CHƯƠNG 17

Cuộc giao kèo thành công

Đó là một buổi chiều Chủ nhật mưa gió, bốn chàng trai đang cố gắng tiêu khiển trong thư viện ở nhà của thím Jessie, Jamie gọi căn phòng đó với cái tên ấy vì nó là nơi được dành riêng cho những cuốn sách và các chàng trai. Will và Geordie nằm dài trên xô pha, chìm đắm trong cuộc phiêu lưu của những anh chàng khờ dại và những kẻ lang thang - những câu chuyện về họ hiện đang là mốt. Archie nằm dài ra chiếc ghế gấp giữa đống báo; Charlie đứng trên tấm thảm, với dáng điệu yêu thích của một người đàn ông Anh quốc; thật tiếc khi phải nói rằng cả hai cậu đều đang hút xì gà.

"Theo em thì ngày hôm nay sẽ chẳng thể kết thúc được mất." Điện hạ nói với một cú ngáp rõ to đến mức có thể khiến cậu rách cả miệng.

"Hãy đọc sách để cải thiện đầu óc của mình đi." Archie trả lời, nghiêm nghị nhìn ra qua trang sách, thứ đã khiến cậu buồn ngủ.

"Cha xứ à, anh đừng thuyết giáo nữa đi; hãy đi giày vào và ra ngoài lang thang dạo chơi, thay vì ngồi trầm tư suy nghĩ bên cạnh đống lửa giống một bà lão như vậy."

"Không, cảm ơn em, đi dạo giữa cơn bão lớn không khiến anh cảm thấy vui vẻ." Archie dừng lại, giơ tay lên, vì có một giọng nói dễ chịu vang lên từ bên ngoài.

"Các anh ở trong thư viện đúng không, thưa thím?"

"Đúng vậy, cháu yêu. Bọn chúng đang mong ngóng được thấy ánh nắng mặt trời, vì thế hãy chạy vào đó và tạo ra ánh nắng cho chúng đi nào." Thím Jessie trả lời. "Rose đến đấy." Archie

ném điếu xì gà của mình vào trong đống lửa.

"Anh làm thế để làm gì?" Charlie hỏi.

"Đàn ông không hút thuốc trước mặt các quý cô."

"Đúng vậy; nhưng em sẽ không lãng phí thuốc của em đâu." Điện hạ nhét điếu thuốc của mình vào trong bình mực rỗng mà cậu và anh mình dùng làm gạt tàn.

Một tiếng gõ cửa nhẹ nhàng vang lên, được đáp lại bởi dàn đồng thanh "Vào đi", và Rose xuất hiện, trông vô cùng tươi tắn, vui vẻ.

"Nếu em làm phiền mọi người thì cứ nói với em, em sẽ đi ngay." Rose lên tiếng, dừng lại ở ngưỡng cửa với sự ngập ngừng vô cùng nhã nhặn, bởi trên mặt các anh họ của cô có vẻ gì đó khiến cho cô tò mò.

"Em không bao giờ làm phiền bọn anh cả, em họ." Những người hút thuốc nói, trong khi những người đọc sách dứt ra khỏi các vị anh hùng trong các quán rượu trong sách, và rướn người ra đủ dài để vui vẻ gật đầu với vị khách của mình.

Khi Rose cúi xuống để hơ tay bên ngọn lửa, một đầu điếu xì gà của Archie thòi ra khỏi đám tro, bốc khói dữ dội và tỏa ra mùi hết sức khó chịu.

"Ôi, các anh hư thật, sao các anh có thể làm vậy, lại còn vào ngày hôm nay chứ?" Cô nói với giọng khiển trách.

"Có hại gì đâu?" Archie hỏi.

"Anh và em cùng biết rằng mẹ anh sẽ không thích điều này, đó là một thói quen xấu, vì nó tốn tiền và chẳng mang lại lợi ích gì cho anh cả."

"Chẳng sao hết! Là đàn ông thì phải hút thuốc, kể cả chú Alec, người mà em nghĩ là hoàn hảo." Charlie đáp với giọng trêu chọc.

"Không, chú ấy không hút! Chú ấy bỏ thuốc rồi, và em biết lý do." Rose hăng hái hét lên.

“Giờ anh mới để ý đấy, anh không thấy cái tẩu thuốc cũ của chú ấy từ khi chú ấy về nhà. Chú ấy bỏ thuốc vì chúng ta, có phải không?” Archie hỏi.

“Đúng vậy.” Và Rose kể cho các anh nghe về câu chuyện trên bờ biển trong buổi dã ngoại.

Archie có vẻ rất ấn tượng, và kiên quyết nói: “Sự hy sinh của chú ấy sẽ không vô nghĩa. Anh không thích hút thuốc chút nào, thế nên anh có thể dễ dàng bỏ nó, và anh hứa với em là anh sẽ bỏ. Anh chỉ thỉnh thoảng hút cho vui thôi.”

“Anh cũng vậy chứ?” Rose nhìn sang phía cậu chàng Điện hạ duyên dáng, cậu chưa bao giờ kém duyên hơn lúc đó, bởi cậu đang tiếp tục hút điếu thuốc của mình chỉ để chọc tức Rose.

Giống như Archie, Charlie cũng chẳng ham hút thuốc lắm, nhưng cậu không muốn nhượng bộ quá sớm như vậy; thế nên cậu lắc đầu, nhả một làn khói và ngạo mạn nói:

“Đàn bà con gái các em luôn đòi hỏi bọn anh phải từ bỏ những thứ nhỏ nhặt vô hại, chỉ vì các em không tán thành chúng. Vậy thưa quý cô, em nghĩ sao nếu bọn anh cũng làm điều tương tự với em?”

“Nếu em làm những việc có hại hoặc ngu ngốc, em sẽ rất biết ơn nếu anh chỉ ra cho em; em sẽ cố gắng sửa chữa sai lầm.” Rose thành thật đáp lại.

“Vậy thì, bây giờ, chúng ta sẽ xem em có thực sự thành tâm không. Anh sẽ bỏ hút thuốc để làm em vui, đổi lại, em cũng phải bỏ thứ gì đó để khiến anh hài lòng.” Điện hạ ra điều kiện, cậu thấy đây quả là một cơ hội tốt để lên mặt dạy đời quý cô đây.

“Em đồng ý nếu việc đó ngu ngốc như việc hút thuốc.”

“Ôi, nó thậm chí còn ngu ngốc hơn nhiều.”

“Thế thì em hứa; đó là việc gì thế?” Rose hơi run vì lo lắng, không biết cô sắp phải bỏ thói quen ưa thích hay vật sở hữu nào

của bản thân.

"Bỏ mấy đôi khuyên tai của em đi." Charlie cười ranh mãnh, tin chắc rằng Rose chẳng thể chấp nhận cuộc giao kèo này.

Rose hét lên một tiếng và chụp hai tay lên đôi tai đang đeo khuyên vàng:

"Ôi, anh Charlie, có thể thay bằng thứ khác được không? Em đã phải trải qua rất nhiều rắc rối và chịu đựng biết bao lời trêu chọc, em thực sự muốn đeo những đôi khuyên tai tuyệt đẹp này, bởi vì bây giờ em có thể đeo chúng rồi."

"Em cứ đeo bao nhiêu đôi tùy em, còn anh sẽ được hút thuốc trong yên bình." Chàng trai nghịch ngợm đáp lại.

"Không còn thứ gì khác làm anh vừa lòng à?" Rose khẩn cầu.

"Không còn gì cả." Charlie nghiêm nghị nói.

Rose đứng yên lặng một lát, nghĩ về điều mà thím Jessie từng nói: "Con có sức ảnh hưởng tới bọn con trai nhiều hơn là con tưởng đấy; hãy sử dụng "biệt tài" ấy vào những việc hữu ích cho chúng, thím sẽ biết ơn con rất nhiều." Đây là cơ hội để cô làm việc tốt bằng cách hy sinh một chút sở thích của bản thân. Rose cảm thấy đây là một việc làm đúng đắn, nhưng cũng rất khó khăn, và cô tiếc nuối hỏi:

"Có phải ý anh là em không bao giờ được đeo khuyên tai nữa không, anh Charlie?"

"Không bao giờ, trừ khi em muốn anh hút thuốc."

"Em không bao giờ muốn."

"Vậy thì chốt cuộc giao kèo này ở đây."

Charlie không hề biết rằng Rose sẽ làm thật. Cậu rất ngạc nhiên khi Rose tháo đôi khuyên tai yêu dấu của cô xuống với thao tác nhanh gọn, đưa chúng cho cậu, rồi nói với giọng điệu khiến cho hai má cậu ửng đỏ, bởi trong lời nói của Rose chứa đựng những ý nguyện tốt đẹp và ngọt ngào:

“Em quan tâm tới các anh hơn là những đôi khuyên tai của em, nên em hứa sẽ làm đúng như giao kèo, và em sẽ giữ lời.”

“Thật đáng xấu hổ, Điện hạ! Hãy để em ấy đeo những đôi khuyên tai đó nếu em ấy thích. Đừng lấy những việc mà em biết là đúng ra để mà cá cược.” Archie thét lên, ló mặt ra khỏi đống báo với sự tức giận dâng trào.

Nhưng Rose vẫn kiên quyết thể hiện cho thím của cô thấy rằng cô có thể gây ảnh hưởng tốt đến các anh, và chậm rãi nói:

“Điều này là công bằng, và em muốn như vậy, như thế các anh mới tin rằng em nghiêm túc. Đây, mỗi anh hãy đeo một chiếc lên dây đồng hồ của mình để tự nhắc nhở. Em sẽ không quên đâu, vì chẳng mấy chốc em sẽ không thể đeo khuyên tai nếu em muốn nữa.”

Vừa nói Rose vừa đưa những chiếc bông tai nhỏ bé cho từng người. Thấy được sự chân thành của Rose, đám con trai liền nghe theo lời cô em họ. Khi cam kết đã được thực hiện, Rose chìa tay ra với từng người, các anh nắm lấy tay cô rất nhiệt tình, nửa vui vẻ nửa xấu hổ vì sự góp mặt của họ trong thỏa thuận này.

Đúng lúc đó, chú Alec và thím Jessie đi vào. “Chuyện gì vậy? Các cháu đang nhảy múa đấy ư?”

Chú Alec kêu lên, nhìn bọn trẻ với vẻ ngạc nhiên.

“Không thưa chú, bọn cháu mới thành lập Liên Minh Chống Hút Thuốc. Chú có tham gia không ạ?” Charlie nói, trong khi Rose tiến lại gần thím Jessie, còn Archie vùi hai điếu xì gà đằng sau những khúc gỗ ở trong cùng.

Khi điều bí ẩn đã được làm sáng tỏ, những người lớn cảm thấy rất hài lòng. Rose nhận được một tràng vỗ tay hoan hô, khiến cô cảm thấy mình như vừa làm một việc gì đó có ích cho đất nước. Cũng đúng thôi, vì các chàng trai lớn lên mà không có thói hư tật xấu sẽ dễ trở thành những công dân tốt.

“Thím ước gì Rose có thể thỏa thuận với cả Will và Geordie nữa, vì thím nghĩ những cuốn sách này không tốt với những đứa trẻ nhỏ, giống như việc xì gà không tốt cho các anh lớn.” Thím Jessie nói, ngồi xuống ghế xô pha giữa hai cậu trai đang đọc sách, hai anh em đã rất lịch sự thu chân lại để nhường chỗ cho thím.

“Em thì lại nghĩ loại sách này đang là mốt.” Chú Alec trả lời, ngồi xuống chiếc ghế lớn cùng với Rose.

“Hút thuốc cũng vậy, nhưng nó có hại. Những tác giả viết nên mấy cuốn sách này hẳn là có ý định tốt đẹp, chị không nghi ngờ điều đó, nhưng với chị thì họ đã thất bại vì phương châm của họ là “Thông minh để trở nên giàu có” thay vì “Hãy trung thực để được hạnh phúc”. Chị không đánh giá một cách vội vàng đâu, Alec, vì chị đã đọc ít nhất là cả tá những câu chuyện như vậy rồi, mặc dù chúng hấp dẫn đối với bọn con trai, chị thấy chúng có rất nhiều điểm đáng chê trách, các bậc phụ huynh khác cũng phản ánh như vậy khi chị hỏi họ.”

“Kìa, mẹ, sao mẹ lại nói thế? Con thích những cuốn sách đó nhất đấy. Chỉ là những câu chuyện mua vui bình thường thôi mà mẹ.” Will thốt lên.

“Đó là những cuốn sách hay tuyệt cú mèo, và con muốn biết nó có hại ở chỗ nào.” Geordie nói thêm vào.

“Con vừa tự chỉ ra cho chúng ta một trong những điều xấu nhất của loại sách ấy, đó là sử dụng từ lóng.” Mẹ họ nhanh chóng đáp trả.

“Bắt buộc phải có từ lóng, thưa mẹ. Nếu những nhân vật trong truyện chỉ nói chuyện bằng ngôn ngữ bình thường thì sẽ chẳng có gì vui cả.” Will phản đối.

“Một anh đánh giày không cần thiết phải nói đúng ngữ pháp, và một anh bán báo có thể nói bậy một chút, nếu không thì

không hề tự nhiên chút nào." Geordie giải thích, cả hai cậu bé đều sẵn sàng chiến đấu một cách quả cảm để bảo vệ sở thích của bản thân.

"Nhưng hai con của mẹ không phải anh đánh giày hay anh bán báo, mẹ phản đối việc nghe chúng sử dụng từ lóng. Thật ra, mẹ không hiểu lợi ích của việc viết sách về những người như vậy, trừ khi họ dùng lối hành văn khác để viết. Mẹ không nghĩ chúng sẽ giúp được những người nghèo khổ cải thiện cuộc sống nếu họ đọc chúng; mẹ chắc chắn rằng chúng cũng không giúp ích được gì cho những cậu con trai có điều kiện sống khá hơn, thông qua loại sách này, những cậu bé ấy sẽ được biết đến tòa vi cảnh, hang ổ của những kẻ làm hàng giả, sòng bạc, quán rượu, và tất cả những thứ có liên quan đến cuộc sống hạ lưu."

"Một số truyện viết về những chàng trai xuất chúng thưa mẹ; họ ra khơi và học hỏi, họ dong buồm đi khắp thế gian, có được những niềm vui trên đường đi."

"Mẹ từng đọc rồi, Geordie, mặc dù chúng hay hơn những câu chuyện khác, nhưng mẹ không hài lòng với những câu chuyện hoang đường ấy, như cách mẹ gọi chúng. Giờ thì, mẹ để các con tự suy ngẫm xem, liệu ở ngoài đời có cậu trai nào từ mười lăm đến mười tám tuổi có thể điều khiển những con tàu, đánh bại cướp biển, đánh lừa những tên buôn lậu, và cuộc đời họ toàn ánh hào quang, đến nỗi Đô đốc Farragut phải mời họ đến nhà ăn tối, nói rằng: "Cậu bé vĩ đại, cậu là niềm tự hào của đất nước này!" không? Hoặc, nếu như người hùng đó ở trong quân đội, liệu cậu ta sẽ có những cuộc tẩu thoát trong đường tơ kẽ tóc và những chuyến thám hiểm chỉ trong một tập truyện, khiến tóc cậu ta bạc trắng, cuối cùng cậu ta đến Washington, bày tỏ niềm khao khát được làm tổng thống hoặc tổng tư lệnh quân đội và được nhận rất nhiều huân huy chương? Ngay cả khi nhân vật

chính chỉ đơn thuần là một cậu trai trung thực cố gắng kiếm sống, cậu ta cũng không được phép làm điều đó một cách tự nhiên bằng cách làm việc chăm chỉ và kiên trì cố gắng trong nhiều năm, mà lại được nhận nuôi bất ngờ bởi một triệu phú mà cậu ta đem trả lại túi tiền ông ta đánh rơi; hoặc một ông chú giàu có trở về từ biển khơi rất kịp thời; hoặc cậu bé xuất chúng ấy kiếm được vài đô la, đầu tư vào cây lạc và cà vạt, rồi sau đó trở nên giàu có nhanh tới mức Sinbad ở thung lũng kim cương cũng chỉ là một kẻ nghèo so với cậu ta. Có đúng vậy không, các con?"

"Vâng, mấy anh chàng trong loại truyện này cực kỳ may mắn và thông minh, con phải công nhận là vậy." Will trả lời, chăm chú nhìn bức tranh minh họa đang mở ra trước mặt mình, trên đó vẽ một người trẻ tuổi tuy nhỏ con nhưng nghĩa hiệp đang đánh ngã một gã say xỉn to cao trong một quán rượu, bên dưới có dòng chữ miêu tả: "Dick Gan Dạ đấm vào đầu Sam Say Xỉn."

"Điều đó khiến cho đám con trai các con có cái nhìn sai lệch về cuộc sống và công việc; chỉ cho các con thấy quá nhiều điều xấu xa và sự thô tục mà đáng lẽ ra các con không nên biết, khiến các con hiểu lầm rằng chẳng cần mất nhiều thời gian cũng có thể dễ dàng sở hữu khối tài sản kếch xù, cưới được con gái của lãnh chúa, hay trở thành một người có địa vị trên đời. Theo mẹ thì người ta nên viết những câu chuyện sinh động, tự nhiên và có ích bằng thứ ngôn ngữ chuẩn mực, với những bài học đạo đức trong sáng cùng những nhân vật mà chúng ta có thể yêu quý dù họ có những lỗi lầm mà ai ai cũng có thể mắc phải. Mẹ không thể chịu được khi thấy cả đám con trai nhỏ tuổi hăng hái đọc những thứ vô bổ như vậy ở thư viện; tuy không nguy hại nhưng chúng thật nông cạn và hoàn toàn không phù hợp để nhồi vào những trí óc còn non nớt đang thèm khát được đọc nhưng lại chẳng có gì khá hơn để đọc. Đấy! Bài giảng của mẹ đến

đây là kết thúc rồi; giờ mẹ muốn nghe các con nói." Thím Jessie trở nên im lặng, khuôn mặt có chút ửng hồng, thể hiện sự lo lắng tột độ dành cho các con trai.

"Truyện về Tom Brown phù hợp với mẹ đấy, và hợp với cả con nữa, thế nên con mong là ngài Hughes sẽ viết thêm một câu chuyện hay như vậy." Archie nói.

"Con không thể tìm thấy những đoạn văn như thế này trong sách về Tom Brown; tuy vậy những quyển sách kiểu thế đều được tìm thấy trong thư viện của những trường học mở vào ngày Chủ nhật." Và thím Jessie đọc đoạn văn sau từ cuốn sách mà thím lấy từ tay của Will:

"Ở nơi đây chúng tôi nhìn thấy một chiếc răng của Thánh John Tẩy giả. Ben nói rằng cậu ta có thể thấy châu chấu và mật ong rừng dính trên đó. Tôi thì không. Có lẽ Thánh John đã dùng một mảnh của cây thánh giá để xỉa răng."

"Người nói câu đó là một người hay đùa, thưa mẹ, và bọn con bỏ qua phần miêu tả về những gì họ thấy ở những đất nước khác." Will kêu lên.

"Mấy dòng miêu tả đó, mẹ đoán chúng chủ yếu được lấy từ sách hướng dẫn du lịch, chúng chính là phần duy nhất có tính chân thực. Phần còn lại của câu chuyện chỉ toàn là những tình huống oái oăm mà những cậu bé hư hỏng gặp phải, mẹ nghĩ đó chính là lý do các con đọc mấy quyển sách này." Thím Jessie trả lời, gạt những lọn tóc lòa xòa trên khuôn mặt nhỏ nhắn thành thực đang tỏ ra khá bối rối trước lời nói vô cùng đúng đắn này.

"Dù sao thì, thưa mẹ, phần về con tàu cũng có ích, vì bọn con học được cách điều khiển nó, sau này điều đó sẽ trở nên hữu dụng khi bọn con ra khơi." Geordie thêm vào.

"Tất nhiên rồi; vậy con có thể giải thích về kỹ năng sau đây cho mẹ." Và thím Jessie đọc đoạn văn về việc đi biển này từ một

trang khác:

"Gió thổi theo hướng tây tây nam, và chúng tôi có thể đưa con thuyền lại gần ngọn gió hơn bốn điểm, và vẫn còn chếch sáu điểm so với ngọn gió. Khi chiếc thuyền đi gần đúng theo chiều gió, chúng tôi sẽ chỉnh buồm ở mũi thuyền và buồm chính, vốn đang chùng xuống vì thời tiết, và kéo dây lèo."

"Con nghĩ là con có thể, nếu con không sợ chú. Chú biết nhiều hơn con, chú sẽ cười con mất." Geordie đáp, rõ ràng hoang mang trước câu hỏi của mẹ.

"Ôi, em biết là em không thể mà, giả vờ giả vịt làm gì? Bọn con không hiểu phân nửa ngôn ngữ của dân đi biển, thưa mẹ, con dám nói là tất cả những gì trong truyện đều sai." Will hét lên, bỗng dưng chuyển sang "phe địch", khiến Geordie thấy vô cùng căm ghét.

"Cháu ước gì hội con trai không nói chuyện với cháu như thể cháu là một con thuyền." Rose phàn nàn. "Sáng nay, khi đi từ nhà thờ về, gió như thổi bay cả người cháu, Will hét lớn, ngay giữa đường: "Căng cánh buồm lớn ở phía trước lên và cất cánh buồm tam giác ở ngoài cùng đi, như thế em sẽ đi dễ dàng hơn.'"

Tất cả các chàng trai đồng loạt hét lên trước giọng điệu ai oán của Rose khi nhắc lại những lời lẽ xúc phạm cô; Will cố gắng giải thích rằng cậu chỉ muốn bảo cô em họ kéo cái áo khoác chặt hơn quanh người và buộc một cái mạng che mặt lên mấy cái lông vũ đang rung rinh trên mũ của cô mà thôi.

"Thực ra mà nói, nếu đám con trai các con bắt buộc phải dùng tiếng lóng, mẹ có thể chấp nhận "ngôn ngữ của dân đi biển", theo cách nói của Will, hơn là các loại tiếng lóng khác. Mẹ sẽ đỡ buồn phiền hơn khi nghe con trai mẹ nói "Căng cánh buồm lớn ở đằng trước lên" thay vì "Khỉ thật", hay là "cắt dây neo" thay vì "kệ xác nó". Mẹ đã từng tự đề ra luật là mẹ sẽ không

sử dụng từ lóng trong nhà. Giờ thì mẹ bỏ cuộc rồi, vì mẹ không thể tuân thủ nó; nhưng mẹ không đồng ý cho các con đọc mấy quyển sách vô bổ này đâu; thế nên, Archie, con hãy dẹp chúng đi ngay sau khi con dẹp chỗ xì gà."

Thím Jessie choàng tay quanh cổ hai cậu bé bên cạnh mình, kẹp chặt họ, khiến họ chỉ có thể vặn vẹo trong sự kinh hoàng. "Đúng vậy, ngay sau mấy khúc gỗ ở trong cùng." Thím tiếp tục, đầy hăng hái. "Nào, các chàng thủy thủ (các con thích ngôn ngữ của dân đi biển thì mẹ sẽ dùng thứ ngôn ngữ đó để nói chuyện với các con), giờ thì, mẹ muốn các con hứa rằng sẽ không đọc mấy thứ này trong một tháng, mẹ sẽ cho các con ăn thật nhiều món ăn bổ dưỡng."

"Ôi, mẹ ơi! Một quyển cũng không được đọc ạ?" Will la lớn.

"Bọn con không thể đọc nốt mấy cuốn này sao ạ?" Geordie khẩn khoản.

"Các anh đã vứt chỗ xì gà đang hút dở; sách của các con cũng phải đi theo chúng. Chắc chắn các con sẽ không thể kém hơn "mấy ông anh già", như cách các con gọi các anh, hoặc không nghe lời mẹ trong khi các anh thì nghe theo Rose, đúng không?"

"Tất nhiên rồi ạ! Nào, Geordie." Và Will cất lời thề như một vị anh hùng. Em trai của Will thở dài, đành nghe theo anh mình, nhưng vẫn thầm quyết tâm phải đọc cho xong câu chuyện ngay khi tháng này kết thúc.

"Chị đang tự giao cho mình một công việc khó khăn đấy, chị Jessie, khi cố gắng nhồi những loại sách tốt cho những đứa trẻ đã quen đọc truyện hành động kịch tính. Điều đó giống như là chuyển từ bánh tạc mâm xôi sang bánh mì không với bơ vậy; nhưng có lẽ sẽ tốt cho chúng." Chú Alec nói, rất hứng thú với cuộc tranh luận vừa rồi.

"Con nhớ đã từng nghe ông nội nói rằng tình yêu với những

cuốn sách hay là một trong những sự che chở tốt nhất mà một người đàn ông có thể có." Archie cất tiếng, chăm chú nhìn vào tủ sách đẹp đẽ trước mặt với vẻ đầy suy tư.

"Đúng vậy, nhưng vào cái thời buổi này thì làm gì có thời gian mà đọc sách; người ta phải lọ mọ kiếm tiền, nếu không họ sẽ chỉ là một kẻ tầm thường vô danh tiểu tốt." Charlie xen vào, cố ra vẻ thật sáng suốt.

"Tình yêu với tiền bạc chính là tai họa của nước Mỹ, vì tiền, con người sẽ bán cả danh dự và sự trung thực, cho tới khi chúng ta không biết phải tin ai. Chỉ có thiên tài như Agassiz mới dám nói rằng: "Tôi không thể lãng phí thời gian của mình vào việc làm giàu."" Thím Jessie buồn rầu nói.

"Mẹ muốn bọn con trở nên nghèo khó ạ?" Archie băn khoăn.

"Không, con yêu, và con sẽ không bao giờ như vậy, một khi con vẫn còn đôi tay của mình; nhưng mẹ sợ sự ham muốn vật chất và những cám dỗ mà nó mang lại. Ôi, các con của mẹ! Mẹ sợ cái thời điểm mà mẹ phải để các con đi, bởi mẹ nghĩ tim mẹ sẽ đau nhói khi thấy các con thất bại. Nếu các con có thể khiến cho người ta nói về các con giống như cái cách họ nói về Sumner: "Không ai dám hối lộ ông ta" thì dù các con có chết mẹ cũng sẽ dễ dàng chấp nhận hơn."

Nỗi lo lắng của thím Jessie rất chân thật đến mức giọng thím run run khi nói những từ cuối cùng; thím ôm những mái đầu vàng óng vào lòng chặt hơn, như thể sợ phải thấy chúng rời bến cảng an toàn này để ra biển khơi rộng lớn, nơi có quá nhiều con thuyền nhỏ đang xuôi ngược. Hai cậu bé nép sát vào thím hơn, Archie nói, theo cách của cậu, khẽ khàng và kiên quyết:

"Con không hứa sẽ trở thành một người như Agassiz hay Sumner, thưa mẹ; nhưng con thề với Chúa con sẽ trở thành một người đàn ông trung thực."

“Thế thì mẹ yên tâm rồi!” Thím nắm chặt bàn tay đang chìa ra của cậu, ghi nhận lời hứa ấy với một nụ hôn chứa đựng đầy niềm hy vọng và niềm tin của một người mẹ.

“Cháu nghĩ là các anh sẽ không hư hỏng đâu, thím Jessie rất yêu và tự hào về các anh.” Rose thì thầm, khá cảm động trước cảnh tượng vừa rồi.

“Cháu phải giúp thím biến các anh thành người tốt. Cháu đã bắt đầu làm thế rồi. Khi chú nhìn thấy những chiếc khuyên tai đã được tháo ra, chú thấy cô gái của chú thậm chí còn đẹp hơn cả khi những viên kim cương to nhất sáng lấp lánh trên đôi tai của cháu.” Chú Alec trả lời, nhìn Rose với ánh mắt tán thành.

“Cháu mừng vì chú nghĩ cháu có thể làm được mọi việc, bởi vì cháu luôn khao khát được là người có ích. Mọi người đều rất tốt với cháu, nhất là thím Jessie.”

“Chú nghĩ cháu sẽ dễ dàng trả được những món nợ của mình, Rosy, vì khi những cô gái từ bỏ những sở thích phù phiếm, các chàng trai từ bỏ những thói xấu nho nhỏ, cố gắng khích lệ nhau để trở nên tốt đẹp hơn, mọi thứ sẽ đúng như những gì nó phải diễn ra. Cứ tiếp tục công việc của mình nhé, cháu yêu, giúp mẹ của chúng dìu dắt những cậu con trai của mình trở thành người bạn phù hợp với một cô bé trong sáng như cháu; chúng sẽ trở thành những người đàn ông nam tính hơn, chú có thể bảo đảm với cháu về việc này.”

CHƯƠNG 18

Thời trang và môn sinh học

"Thưa ngài, tôi nghĩ là ngài phải lên tầng trên ngay lập tức, nếu không sẽ quá muộn mất, vì tôi vừa nghe được cô Rose nói rằng cô ấy biết ngài sẽ không thích việc cô ấy đang làm, cô ấy sẽ không bao giờ dám cho ngài nhìn thấy cô ấy nữa."

Phebe nói khi ngó đầu vào trong thư phòng, nơi chú Alec đang ngồi đọc sách.

"Họ đang ở đó phải không?" Chú lên tiếng, nhìn lên thật nhanh, vặn người một chút như thể chuẩn bị sẵn sàng cho một cuộc chiến nào đó.

"Vâng, thưa ngài, họ đang cố hết sức để thuyết phục, còn cô Rose thì dường như chẳng biết phải làm gì cả, bởi vì mấy thứ đó trông thật sành điệu, và cô ấy trông thật thanh lịch khi mặc chúng; mặc dù tôi thích cô ấy mặc những bộ đồ cũ hơn." Phebe trả lời.

"Cô quả là một người rất có ý thức. Tôi sẽ giải quyết vấn đề này cho Rosy, cô sẽ giúp một tay nhé! Mọi thứ trong phòng con bé đã sẵn sàng chưa, và cô có chắc là cô biết mọi thứ sẽ được dùng như thế nào không?"

"Có, thưa ngài; nhưng chúng rất buồn cười! Tôi biết cô Rose sẽ nghĩ đó là trò đùa." Phebe cười như thể có thứ gì đó thọc lét cô ấy liên tục.

"Đừng bận tâm con bé nghĩ gì, chỉ cần biết nó tuân theo là được. Hãy bảo con bé làm điều đó vì tôi, nó sẽ thấy đó chính là trò đùa hay nhất mà nó từng thấy. Tôi đoán rằng chúng ta sẽ có một khoảng thời gian khó khăn đấy, nhưng chúng ta sẽ thành công." Chú nói khi chú đi lên cầu thang với cuốn sách trong tay,

trên mặt nở một nụ cười kỳ lạ.

Trong phòng khâu vá ồn ào, huyên náo đến mức chẳng ai nghe thấy tiếng chú gõ cửa, nên chú đẩy cửa vào và nhìn quanh. Bà Plenty, thím Clara và thím Jessie đều đang mải nhìn Rose chằm chằm, cô bé đang quay vòng vòng trước gương và trước các bà, các thím trong bộ trang phục mùa đông mốt nhất.

"Ôi trời ơi! Thậm chí còn tệ hơn mình tưởng tượng nữa." Chú nghĩ, nén tiếng rên rỉ trong lòng, bởi trong mắt mình, chú thấy cô gái nhỏ trông hệt như một con gà bị buộc chặt, và bộ váy mới trông không hề duyên dáng, đẹp đẽ hay vừa vặn gì để mà ca ngợi.

Bộ đồ mang hai sắc xanh khác nhau, những mảng đậm nhạt được sắp xếp bất hợp lý làm cho người ta rối mắt. Phần trên của váy quá bó tới mức không thể bước dài được, còn ở phía dưới thì lại quá nhiều diềm xếp nếp tới mức chúng cứ "nảy tưng tưng" - chẳng từ nào khác có thể diễn tả được - trông không hề duyên dáng chút nào, kể cả đằng trước lẫn đằng sau. Một đống nếp gấp dồn tụ hết ở ngay bên dưới eo lưng, bên trên là một cái nơ buộc to tướng. Một chiếc áo khoác nhỏ bằng chất liệu tương tự có phần cổ dựng cao ở đằng sau, mở rộng ở phần ngực, để khoe những dải đăng ten và chiếc dây chuyền đeo trên cổ. Ngoài ra chiếc váy còn trang trí rất nhiều tua rua, nơ bướm, bèo nhún các loại, khiến người ta cảm thấy đau đầu khi nghĩ về lượng công sức bỏ ra để may nó, bởi vì nó chẳng có một điểm nhấn nào gây ấn tượng, vẻ đẹp của chất liệu vải đã bị chìm nghỉm giữa quá nhiều chi tiết trang trí thừa thãi.

Đội nghiêng trên đầu, che lấp một bên tai Rose là chiếc mũ nhung cao có phần vành trước được lật lên trông thật táo bạo, tô điểm cho chiếc mũ là một chùm hoa hồng và một chiếc lông vũ đang nhè nhẹ rung. Với những lọn tóc xoăn được tết thành một

dải đằng sau gáy, đầu của Rose trông giống như đầu của một kỵ sĩ trẻ bảnh bao hơn là một cô gái nhỏ thùy mị. Đôi giày cao cổ khiến Rose nghiêng hẳn về phía trước, hai cánh tay cô đeo đôi găng tay dài, và thứ cuối cùng góp phần tạo nên vẻ kỳ cục cho ngoại hình của cô gái nhỏ là một cái mạng che mặt chấm bi được buộc quá sát mặt đến nỗi khiến cho hai hàng lông mi của Rose nhăn nhúm cả lại.

"Giờ thì trông con bé giống hệt như những đứa con gái khác, đúng như những gì cháu muốn thấy ở con bé." Thím Clara lên tiếng, lộ rõ sự hài lòng.

"Đúng là trông con bé giống như một quý cô sành điệu, nhưng không hiểu sao ta vẫn nhớ Rose bé bỏng trước đây hơn, vì ở thời của ta, trẻ con chỉ ăn mặc như trẻ con thôi." Bà Plenty đáp lời, nhìn Rose chăm chú qua cặp kính lão với vẻ đầy băn khoăn, vì bà không thể tưởng tượng được quý cô đang ở trước mặt mình từng ngồi trên đùi bà, chạy đến chờ nghe bà sai bảo, hoặc khiến cho ngôi nhà này trở nên vui tươi hơn vì sự có mặt của một đứa trẻ vô tư lự.

"Từ thời đó đến giờ, mọi thứ đã thay đổi rồi, thưa cô, phải mất thời gian để làm quen với những điều mới. Nhưng còn chị, Jessie, chắc chắn chị thích bộ trang phục này hơn những thứ xuềnh xoàng mà Rose đã mặc suốt cả mùa hè. Nào, hãy nói thật đi, và công nhận điều em vừa nói là đúng." Thím Clara nói, khăng khăng muốn nghe mọi người khen ngợi "tác phẩm" của mình.

"Ôi, em yêu dấu, thành thật mà nói, chị nghĩ nó hơi đáng sợ." Thím Jessie thật thà trả lời khiến cho Rose đang quay vòng vòng phải dừng lại trong nỗi hoảng hốt.

"Đúng lắm, đúng lắm!" Một giọng trầm ấm vang lên, khiến tất cả các quý bà giật mình nhận ra "kẻ thù" đang ở giữa họ.

Rose đỏ mặt tía tai, đứng sững đó như một đứa ngốc khi thím Clara vội vã giải thích:

"Tất nhiên tôi không mong chú phải thích bộ trang phục này, chú Alec, nhưng tôi không nghĩ chú có thể đánh giá thứ gì là đúng đắn và thích hợp đối với một quý cô trẻ tuổi. Thế nên tôi đã giành quyền lo liệu cho Rose một bộ trang phục thật đẹp để mặc ra đường. Con bé không cần phải mặc nó nếu chú phản đối, vì tôi biết chúng tôi đã hứa với chú là sẽ để chú làm gì tùy thích với con bé tội nghiệp này trong vòng một năm."

"Đây là trang phục để mặc ra đường đấy ư?" Chú nhẹ nhàng hỏi. "Chị có biết không, em sẽ chẳng bao giờ đoán ra nổi đây là một bộ đồ dành cho mùa đông và phù hợp với việc di chuyển một cách lanh lẹ. Xoay một vòng đi nào, Rose, để chú thấy được hết cái đẹp và cái hay của bộ váy này."

Rose cố gắng bước tới với dáng đi bình thường, nhưng phần dưới của váy quá vướng víu, phần trên thì lại quá chật, nên cô không thể bước dài được, còn đôi giày cao cổ khiến Rose chẳng thể đứng thẳng hoàn toàn.

"Cháu chưa quen với đôi giày này." Cô giận dữ nói, đá hất đuôi váy của mình lên khi phải loạng choạng dò dẫm từng bước như một đứa trẻ đang tập đi.

"Thử tưởng tượng một con chó dại hay một con ngựa xổng chuồng đuổi theo cháu, cháu có thể chạy thoát không, Đại tá?" Chú hỏi, đôi mắt đang dán chặt vào chiếc mũ thô kệch ánh lên tia lấp lánh.

"Cháu không nghĩ là cháu có thể, nhưng cháu sẽ cố." Và Rose thử chạy thật nhanh ngang qua căn phòng. Gót giày của cô vướng vào tấm thảm, vài sợi dây giày bị tuột ra, chiếc mũ sụp xuống che kín cả hai mắt, khiến Rose loạng choạng ngã nhào vào một cái ghế, rồi cô ngồi đó, cười ngất, khiến tất cả mọi người

- trừ thím Clara - đều cười hùa theo.

“Em có thể nói rằng một bộ đồ để mặc đi dạo mà người mặc nó lại không thể đi được, và một bộ đồ dành cho mùa đông mà lại để lộ cổ họng, đầu và bàn chân trước cái lạnh cùng sự ẩm ướt thì bộ đồ đó quả là một thất bại, chị Clara ạ; nhất là khi nó chẳng đẹp đẽ gì để gỡ gạc lại sự không phù hợp của nó.” Chú Alec nói trong lúc giúp Rose tháo mạng che mặt ra, rồi chú nói thêm với giọng trầm thấp. “Thứ này cũng không tốt cho đôi mắt; chẳng mấy chốc cháu sẽ nhìn thấy các chấm đen cả khi cháu đeo mạng hay không đeo mạng, và dần dần, cháu sẽ mắc bệnh về mắt và phải đi khám bác sĩ nhãn khoa.

“Không đẹp ư!” Thím Clara la lên. “Đàn ông đúng là mù thẩm mỹ mà. Đây là loại lụa và lông lạc đà tốt nhất, lông đà điểu cũng là thật, cả một đôi găng tay bằng lông chồn ecmin vô cùng đắt tiền. Còn thứ gì có thể có tính thẩm mỹ hơn hay phù hợp hơn với một cô gái nhỏ?”

“Em sẽ cho chị thấy, nếu Rose chịu lên phòng mình và nghe lời em, mặc những gì con bé tìm thấy ở đó.” Chú Alec trả lời, thái độ sẵn sàng đến không ngờ.

“Alec, nếu nó là một bộ trang phục kiểu Bloomer thì tôi sẽ phản đối đấy. Tôi biết là chú có thể sẽ cho con bé ăn mặc như vậy, nhưng tôi không đành lòng nhìn đứa trẻ xinh đẹp này phải hy sinh vì những ý tưởng điên rồ của chú về sức khỏe. Hãy nói với tôi nó không phải là một bộ trang phục kiểu Bloomer đi!” Thím Clara chắp hai tay lại vẻ khẩn cầu.

“Nó không phải một bộ trang phục kiểu Bloomer.”

“Ơn Chúa!” Thím Clara thở phào nhẹ nhõm, rồi rền rĩ nói thêm. “Tôi vẫn mong là chú sẽ chấp nhận bộ đồ tôi chọn, vì Rose đáng thương đã phải mặc những bộ quần áo đáng sợ quá lâu, đủ để làm hỏng khiếu thẩm mỹ của bất kỳ cô gái nào.”

“Chị nói rằng em làm khổ Rose, vậy mà chị lại làm y hệt với con bé!” Chú trả lời, chỉ vào cô gái nhỏ ăn mặc đúng mốt đang vội vã chạy biến đi nhanh hết mức có thể.

Chú đóng cửa lại với một cái nhún vai, nhưng trước khi ai đó kịp lên tiếng, đôi mắt tinh nhanh của chú đã bắt gặp một thứ khiến chú phải nhăn mặt lại. Với giọng phẫn nộ, chú đề nghị:

“Sau tất cả những gì em nói, chị vẫn định dụ dỗ cháu gái em với mấy thứ đồ ghê tởm đó sao?”

“Tôi đã nghĩ là chúng tôi sẽ cất mấy thứ đó đi khi con bé không mặc chúng.” Thím Clara lẩm bẩm, vội vàng giấu mấy cái coóc xê đi cho khuất mắt với vẻ áy náy. “Tôi chỉ mang chúng đến để cho con bé thử thôi, Rose đang phát triển, con bé sẽ chẳng có được vóc dáng đẹp nếu không chăm chút cho cơ thể từ sớm.” Thím nói thêm, với sự quả quyết điềm tĩnh khiến chú Alec càng điên tiết, vì đây chính là một trong những thứ mà chú đặc biệt căm ghét.

“Đang phát triển ư! Phải rồi, tạ ơn Chúa, con bé đang phát triển, và sẽ tiếp tục phát triển, bởi Mẹ Thiên Nhiên biết cách tạo ra một người phụ nữ tốt hơn bất cứ người thợ may coóc xê nào. Em sẽ không để thứ đó làm ảnh hưởng đến con bé. Chị Clara yêu dấu, chị mất trí rồi sao khi nghĩ đến chuyện nhét một cô gái đang lớn vào một dụng cụ tra tấn như thế này?” Và chú đột ngột lôi cái coóc xê chướng tai gai mắt ấy ra từ dưới chiếc gối ở trên ghế xô pha, giơ nó ra với vẻ mặt như thể nhìn thấy một loại dụng cụ tra tấn thời xưa.

“Đừng vô lý như thế, Alec. Chẳng có gì là tra tấn ở đây cả, vì cách buộc chặt dây bây giờ đã lỗi mốt rồi, thời nay chúng ta có những thứ tuyệt vời và hợp lý hơn. Mọi người đều mặc chúng; kể cả các em bé cũng đeo miếng bó eo để nâng đỡ tấm lưng nhỏ và yếu ớt của mình.” Thím Clara vội vàng bảo vệ cho sở thích

của phần đông phụ nữ.

"Em biết, vì thế những đứa trẻ tội nghiệp ấy mới có tấm lưng yếu ớt suốt cả cuộc đời, giống như mẹ chúng trước đây. Tranh luận về vấn đề này cũng vô ích, nên em không muốn tranh luận, nhưng em muốn tuyên bố một lần duy nhất rằng nếu em nhìn thấy bất cứ chiếc coóc xê nào ở gần Rose, em sẽ mang chúng đi đốt, chị có thể gửi hóa đơn mua hàng cho em."

Vừa nói chú vừa định làm theo lời mình, nhưng thím Jessie giữ tay chú lại, vui vẻ giải thích: "Lạy Chúa, Alec, đừng đốt nó; nó được làm từ xương cá voi đấy, nếu đốt nó sẽ gây ra mùi kinh khủng lắm. Đưa nó cho chị nào. Chị đảm bảo sẽ không để nó gây hại gì cho Rose."

"Ồ, hẳn là xương cá voi cơ đấy! Một cái hàng rào bằng xương cá voi với hai cái trụ cổng bằng kim loại. Như thể xương của chúng ta là chưa đủ, nếu chúng ta cho chúng cơ hội để làm nhiệm vụ của chúng." Chú cằn nhằn, từ bỏ cuộc tranh luận với một cái lắc đầu khinh miệt. Bỗng dưng mặt chú tươi tỉnh lại, chú giơ một ngón tay lên môi, cười nói: "Nghe mấy cô gái đó cười đùa kìa, phổi mà không nở thì sẽ chẳng bao giờ tạo ra được âm thanh khỏe đến vậy đâu."

Tiếng cười ngân vang phát ra từ phòng của Rose; những người nghe được âm thanh này đều vô thức nở một nụ cười trên môi.

"Lại là một trò đùa mới của cháu à, Alec?" Bà Plenty nhẹ nhàng hỏi, từ trước tới giờ bà vẫn đặt lòng tin vào những ý tưởng kỳ quái của cậu cháu trai, bởi chúng thường có hiệu quả cao.

"Đúng vậy, thưa cô, trò cuối cùng của cháu, và cháu mong cô thích nó. Cháu đã phát hiện ra chị Clara định làm gì, nên cháu đã mang bộ đồ cạnh tranh của cháu đến vào ngày hôm nay.

Cháu sẽ không "làm khổ" Rose, mà để con bé tự lựa chọn. Nếu như cháu không nhầm, con bé sẽ thích bộ đồ cháu sắp đặt nhất. Trong khi chúng ta chờ đợi, cháu sẽ giải thích, sau đó cô sẽ trân trọng kết quả hơn. Cháu đã đọc một quyển sách nho nhỏ, rồi bị cuốn hút bởi ý nghĩa và cách viết của nó, vì nó gợi ý cách mặc đồ cho phụ nữ sao cho vừa đẹp vừa đảm bảo sức khỏe; đó là một điểm tốt. Nó bắt đầu từ những nguyên tắc cơ bản, như cô sẽ thấy trong mấy bức tranh này, cháu nghĩ phụ nữ sẽ vui mừng trước việc trút đi được gánh nặng của họ."

Vừa nói chú vừa đưa quyển sách ra trước mặt bà Plenty, bà liền lấy kính ra để nhìn mấy bức hình minh họa. Sau một hồi lâu ngắm nghía, bà kêu lên với khuôn mặt hoảng hốt:

"Ôi trời, mấy thứ này nhìn y hệt mấy bộ đồ ngủ mà Jamie mặc vậy! Cháu không định nói là cháu muốn Rose ra ngoài với bộ trang phục này đấy chứ? Nó không phù hợp, và cô không tán thành với việc này đâu!"

"Đúng là cháu có ý định như vậy, cháu biết là người cô hiểu biết của cháu sẽ tán thành khi cô hiểu được rằng - chà, cháu sẽ gọi những thứ này bằng một cái tên Ấn Độ đi, pyjama - khi cô hiểu được rằng đây là thứ thay cho đồ lót. Rose có thể mặc bao nhiêu chiếc áo khoác xinh đẹp ra ngoài tùy thích. Hai bộ đồ bằng nỉ mỏng này đều là đồ liền mảnh từ đầu đến chân, với một cái chân váy hoặc thứ gì đó đại loại thế đính ở phần eo co dãn, giúp cho con bé ấm áp mà không phải chịu đựng nào thắt lưng, chít eo, các loại khóa gài và hàng đống thứ lỉnh kỉnh khác, để cho các cơ bắp được thoải mái vận động trong khoảng không gian rộng lớn mà chúng cần. Con bé sẽ không bao giờ bị đau lưng nếu như cháu có thể giúp nó, nó cũng sẽ không mắc phải cả một danh sách dài các loại bệnh mà cánh phụ nữ nghĩ rằng sẽ không thể trốn thoát."

“Tôi không thấy nó nhã nhặn chút nào, và tôi chắc rằng Rose sẽ choáng váng trước bộ trang phục này.” Thím Clara lên tiếng, nhưng đột ngột dừng lại khi thấy Rose xuất hiện ở cửa, trông rất thản nhiên.

“Xem nào, cô người mẫu khỏe mạnh của chú, ra đây để chúng ta nhìn cháu nào.” Chú của cô bé nói với ánh mắt tán đồng khi Rose đi vào, trông vui vẻ một cách tinh nghịch, như thế có nghĩa là cô bé thích trò đùa này.

“Ôi, tôi chẳng thấy có gì nổi bật cả. Đó là một bộ đồ gọn gàng và giản dị; chất liệu cũng tốt, không phải là không phù hợp, nếu như chú muốn con bé giống như một cô học trò nhỏ; nhưng nó không hợp mốt chút nào, sẽ chẳng ai nhìn nó đến lần thứ hai.” Thím Clara nói, cảm thấy rằng lời nhận xét cuối cùng của mình chính là lời lên án dành cho bộ trang phục này.

“Đó chính xác là những gì em muốn.” Chú trả lời như để chọc tức thím, xoa hai tay vào nhau với vẻ hài lòng. “Rosy bây giờ trông đúng là bản thân con bé, một cô gái nhỏ thùy mị, không muốn bị người khác nhìn chằm chằm. Tuy nhiên em nghĩ con bé sẽ nhận được ánh mắt tán đồng từ những người thích sự đơn giản và nhẹ nhàng hơn là những thứ phiền phức cùng những chiếc lông vũ. Xoay tròn nào, Hebe [25*] của chú, để đôi mắt của chú tươi sáng trở lại bằng hình ảnh của cháu.”

Tuy nhiên, cũng chẳng có nhiều thứ để xem, chỉ có một chiếc váy Gabrielle tuyệt đẹp với gam màu nâu ấm áp, dịu mắt, trải dài xuống đôi giày cao cổ gót thấp. Ngoài ra còn có một chiếc áo choàng da hải cẩu, một chiếc mũ lưỡi trai mềm, đôi găng tay hở ngón, chiếc khăn quàng cổ màu đỏ thoáng ẩn hiện, những lọn tóc xoăn tuyệt đẹp được buộc lên cao bằng một dải nhung cùng màu, khiến cho cô bé trông giống như một con chim cổ đỏ, mang hơi hướng của mùa đông nhưng lại rất ấm áp.

“Cháu có thích bộ đồ đó không, Rosy?” Chú Alec hỏi, có cảm giác rằng ý tưởng mới của mình có thành công hay không phụ thuộc nhiều vào ý kiến của cô bé hơn là ý kiến của mấy bà, mấy thím trên đồi.

“Cháu thấy rất lạ và nhẹ, nhưng cháu ấm áp như một ổ bánh mì mới nướng ấy, dường như không có gì vướng víu cả.” Rose trả lời, rồi nhảy lên một cái khiến cho chiếc quần bó tinh tế trên chân lộ ra, giờ đây đôi chân của cô bé có thể hoạt động tự do và năng động như đôi chân của một đứa con trai dưới những lớp váy nhã nhặn của con gái.

“Chú nghĩ rằng giờ cháu có thể chạy thoát khỏi lũ chó dại, bước đi một cách nhanh nhẹn mà không bị ngã dập mũi, phải không?”

“Vâng, thưa chú! Giả sử con chó đang chạy tới, cháu sẽ nhảy qua tường và khi cháu đi bộ vào một ngày trời lạnh, cháu sẽ đi như thế này này.”

Hoàn toàn nhập tâm vào giả định của mình, Rose xoay người, nhảy vèo qua lưng ghế xô pha một cách dễ dàng chẳng kém những người anh em họ của cô bé, rồi bước dọc theo hành lang dài như thể đôi giày kia có họ hàng gì đó với đôi hài bảy dặm nổi tiếng trong truyện dân gian vậy.

“Đấy, mọi người đều thấy chuyện gì sẽ diễn ra rồi đấy; mặc đồ cho con bé theo kiểu của bọn con trai sẽ khiến con bé hành động như bọn con trai ấy. Tôi ghét tất cả những phát minh của mấy người phụ nữ có tinh thần thép!” Thím Clara phàn nàn khi Rose chạy trở lại.

“À, nhưng chị thấy đấy, một vài phát minh có tính thực tiễn ấy đến từ bộ não của một nhà may sành điệu, họ sẽ khiến chị dễ thương hơn, hay đem đến cho chị một thứ mà chị đánh giá là bên ngoài thì “hợp mốt” còn bên trong thì thoải mái. Bà Van

Tassel đã đến Madame Stone, mặc một bộ đồ tương tự thế này. Khi em hỏi thăm về bà ấy, chính ông Van đã nói với em rằng bà ấy đã từ bỏ việc nằm dài trên xô pha, đi lại loanh quanh một cách đáng kinh ngạc mặc dù sức khỏe của bà ấy không tốt."

"Thật vậy sao? Đưa sách đây tôi xem nào." Và thím Clara xem xét những mẫu váy áo mới với thái độ tôn trọng hơn, bởi nếu bà Van Tassel tao nhã mặc những thứ "khủng khiếp" này thì thím không thể để mình bị tụt hậu được, mặc cho định kiến của thím.

Chú Alec nhìn thím Jessie, cả hai cùng mỉm cười, vì "người mẹ nhỏ" đang có một bí mật, và rất thích bí mật đó.

"Em đã nghĩ điều đó sẽ giải quyết được vấn đề với chị Clara mà." Chú nói, gật đầu.

"Chị không chờ bà Van dẫn lối, duy nhất một lần trong đời, chị đã chọn một kiểu thời trang mới trước Clara. Bộ đồ thoải mái của chị đã được đặt, chẳng bao lâu nữa chú có thể thấy chị chơi đuổi bắt cùng Rose và hội con trai." Thím Jessie trả lời, gật đầu lại với chú.

Trong khi đó, bà Plenty chăm chú quan sát bộ đồ của Rose, vì bây giờ cô bé đã cởi áo khoác và mũ ra, hăng hái giải thích về bộ quần áo bên trong.

"Bà thấy không, tất cả đều là đồ bằng nỉ mỏng màu đỏ, một chiếc váy lót màu sắc tươi vui, một đôi tất dài, ôi, ấm lắm bà ạ! Phebe và cháu đã cười gần chết khi cháu mặc bộ đồ này lên, nhưng cháu thích nó lắm. Cái váy này rất thoải mái, không cần đến thắt lưng hay khăn buộc, cháu có thể ngồi mà không làm nhàu thứ gì, quả là rất dễ chịu! Cháu thích gọn gàng, vì thế khi mặc mấy thứ phiền phức, cháu chỉ toàn nghĩ về quần áo của mình thôi, như thế thì mệt mỏi biết nhường nào. Bà nói là bà thích bộ đồ này đi ạ. Cháu có thể xoay vòng vòng, chỉ để chú vui lòng, bởi vì chú hiểu biết nhiều hơn mọi người về mặt sức khỏe,

cháu chắc chắn là vậy, cháu sẽ đeo một cái túi nếu chú muốn cháu làm thế."

"Chú không yêu cầu cháu phải làm điều đó, Rose, nhưng chú muốn cháu so sánh và cân nhắc giữa hai bộ đồ, sau đó chọn ra bộ nào phù hợp với cháu nhất. Chú để cho cháu tự quyết định." Chú Alec trả lời, khá chắc chắn rằng mình đã thắng.

"Ôi, tất nhiên là cháu sẽ chọn bộ này rồi, thưa chú. Bộ kia thì hợp thời trang, cháu phải công nhận rằng cháu thấy nó đẹp, nhưng nó nặng quá; nếu mặc nó, có lẽ cháu sẽ phải đi loanh quanh như một con búp bê biết đi mất. Cháu rất biết ơn thím, nhưng cháu mong được giữ bộ đồ này, có được không ạ?"

Rose nói dịu dàng nhưng không kém phần quyết đoán, mặc dù ánh mắt cô bé có phần tiếc nuối khi lướt qua bộ đồ kia, vừa mới được Phebe mang vào; cũng là điều rất tự nhiên thôi khi cô bé muốn mình trông giống như những cô gái khác. Thím Clara thở dài; còn chú Alec mỉm cười và chân thành nói:

"Cảm ơn cháu, cháu yêu; giờ hãy đọc cuốn sách này và cháu sẽ hiểu tại sao chú lại đề nghị cháu làm thế. Sau đó, nếu cháu thích, chú sẽ dạy cháu một bài học mới; ngày hôm qua cháu đã xin chú điều đó mà, bài học này còn quan trọng hơn cả tiếng Pháp hay việc quán xuyến nhà cửa đấy nhé."

"Ôi, là gì thế ạ?" Rose đón lấy quyển sách mà thím Clara ném xuống, ánh mắt thím tỏ vẻ chán ghét.

Mặc dù chú Alec đã bốn mươi tuổi, nhưng sở thích trêu chọc người khác vẫn luôn hiện hữu trong tâm hồn chú. Vì đang vô cùng hân hoan trước thắng lợi của mình, chú không thể cưỡng lại cái cám dỗ là gây sốc cho thím Clara bằng cách đưa ra vài gợi ý kinh khủng, thế nên chú nửa đùa nửa thật trả lời: "Sinh học, Rose ạ. Chẳng phải cháu thích học về y học với giáo viên là người chú bác sĩ này của cháu sao, và sẵn sàng đảm nhận công

việc của chú khi chú không làm nữa? Nếu cháu đồng ý, ngày mai chú sẽ tìm lại mô hình bộ xương cũ của chú."

Điều này là quá sức chịu đựng đối với thím Clara, thím vội vã rời đi, chìm trong tâm trạng phiền muộn vì bộ đồ của bà Van Tassel và môn học mới của Rose.

[25*] *Một nhân vật trong thần thoại Hy Lạp, là con gái của Zeus và Hera, và cũng là nữ thần thanh xuân.*

CHƯƠNG 19

Bộ xương người anh em

Rose chấp nhận lời đề nghị của chú mình, cô Myra đã phát hiện ra điều này sau đó hai, ba ngày. Trong chuyến viếng thăm buổi sớm, nghe thấy những tiếng nói trong thư phòng, cô mở cửa rồi hét lên và đóng cửa lại thật nhanh, vẻ mặt hết sức hoảng hốt. Chú Alec xuất hiện ngay lập tức, nóng lòng muốn biết chuyện gì đã xảy ra.

"Sao em lại hỏi chuyện gì xảy ra khi mà cái hòm dài kia trông chẳng khác nào cái quan tài, khiến chị nghĩ nó là quan tài thật, rồi cái thứ đáng sợ kia nhìn chằm chằm vào mặt chị khi chị mở cửa ra." Cô Myra trả lời, chỉ vào bộ xương treo trên chiếc đèn chùm đang cười vui vẻ với những người nhìn nó.

"Đây là ngôi trường y nơi phụ nữ được thoải mái vào học, thế nên xin mời vào, thưa quý bà; hãy tham gia lớp học nếu quý bà cho phép tôi có vinh dự được đón tiếp quý bà." Bác sĩ Alec nói, ra hiệu cho thím tiến vào với cái cúi chào lịch sự nhất.

"Cô vào đi ạ, trong này tuyệt lắm!" Rose lên tiếng, khuôn mặt rạng rỡ của cô bé lấp ló sau mấy cái xương sườn của bộ xương, mỉm cười và gật đầu với thái độ phấn khích nhất có thể.

"Cháu đang làm gì thế, cháu yêu?" Cô Myra hỏi, ngồi xuống một cái ghế và nhìn Rose không rời mắt.

"Ôi, hôm nay cháu học về xương ạ, và cháu rất thích. Có mười hai cặp xương sườn đấy, cô biết không, và hai cặp ở thấp nhất được gọi là xương sườn cụt, vì chúng không gắn liền với xương ức. Đó là lý do vì sao chúng cụp vào rất dễ dàng nếu cô buộc chặt dây, siết chặt phổi và tim ở trong... để cháu nghĩ xem cái từ to tát ấy là gì... à, cháu nghĩ ra rồi, lồng ngực." Rose mỉm cười tự

hào khi khoe khoang chút kiến thức ít ỏi của mình.

"Em có nghĩ rằng đó là thứ phù hợp để con bé tìm hiểu không? Nó là một đứa trẻ hay lo lắng, chị nghĩ việc này sẽ không tốt cho con bé." Cô Myra nói, quan sát Rose khi cô bé đếm các đốt sống, và lung lay một cái khớp hông với vẻ tò mò.

"Đây là một bài học tuyệt vời, bởi con bé thích nó. Ý định của em là dạy con bé kiểm soát những cơn lo lắng để chúng không trở thành một tai họa với con bé, một điều đã xảy ra với rất nhiều người phụ nữ bởi sự thiếu hiểu biết hoặc thiếu suy nghĩ của họ. Việc biến những thứ như thế này trở thành điều bí ẩn hay sự kinh hãi là một sai lầm; em muốn Rose hiểu và tôn trọng cơ thể của mình để con bé không dám đùa giỡn với nó như đa số phụ nữ thường làm."

"Thế con bé thực sự thích việc này à?"

"Cháu rất thích, thưa cô! Cơ thể của chúng ta rất tuyệt vời, được sắp đặt thật khéo léo, cô sẽ khó mà tin được thứ mình nhìn thấy. Cứ nghĩ mà xem, có sáu trăm triệu phế nang trong hai lá phổi, hai nghìn lỗ chân lông trên hai phẩy năm mươi tư centimet vuông bề mặt da; thế nên cô thấy số lượng không khí chúng ta phải có rồi đấy, và biết chúng ta phải chăm sóc da của mình như thế nào để tất cả những "ô cửa" nhỏ đó mở ra và đóng lại đúng cách. Cả bộ não nữa, thưa cô, cô không biết nó kỳ lạ thế nào đâu; cháu chưa học tới phần đó, nhưng cháu đang nóng lòng muốn học, và chú sẽ chuẩn bị cho cháu một hình nộm có thể tách ra thành nhiều mảnh nhỏ. Thử nghĩ mà xem, thật tuyệt biết bao khi được nhìn thấy tất cả các cơ quan nội tạng ở đúng vị trí của chúng; cháu chỉ ước chúng có thể hoạt động như những bộ phận thật của chúng ta vậy."

Thật thú vị khi nhìn khuôn mặt của cô Myra lúc Rose đứng trước mặt cô, nói liên hồi, một tay đặt trên vai của bộ xương với

thái độ thân thiện nhất. Mỗi một từ mà bác sĩ Alec và Rose thốt ra đều đánh trúng vào điểm yếu nhất của quý bà tốt bụng, khi cô vừa nghe vừa nhìn lên, một dãy dài chai lọ và hộp thuốc xuất hiện trước mặt cô, khiển trách cô rằng chính "sự thiếu hiểu biết và thiếu suy nghĩ" đã khiến cô trở thành người như thế này, một người đàn bà già cỗi đầy lo âu, phiền muộn và lo lắng.

"Ừ thì, chị không biết nữa, nhưng có lẽ là em đúng, Alec, chỉ có điều chị không nghĩ nó hoàn toàn đúng. Phụ nữ không cần biết nhiều kiến thức loại này, và cũng không phù hợp với nó. Chị không chịu nổi khi chạm vào thứ xấu xí kia, chị thấy ghê rợn khi nghe nói về "các cơ quan nội tạng"." Cô Myra nói, thở dài và buông thõng tay xuống.

"Chẳng phải sẽ thật hữu ích khi biết rằng gan nằm ở bên phải chứ không phải bên trái sao thưa cô?" Rose hỏi với một nụ cười tinh nghịch trong mắt, vì gần đây Rose được biết cô Myra phàn nàn rằng gan của cô không nằm đúng chỗ.

"Đây là một thế giới chết chóc, cháu yêu, chẳng quan trọng chuyện chỗ đau nằm ở đâu, vì sớm hay muộn chúng ta đều sẽ ra đi và không còn được nhìn thấy nữa." Cô Myra vui vẻ đáp.

"Thế thì, cháu muốn biết cái gì khiến cháu chết, nếu cháu có thể. Trong lúc đó, cháu sẽ tận hưởng bản thân mặc kệ đây là một thế giới chết chóc. Cháu ước cô cũng sẽ làm vậy, tới đây học với chú, điều đó sẽ có ích với cô, cháu tin chắc là vậy." Rồi Rose tiếp tục đếm các đốt sống với khuôn mặt vui vẻ khiến cô Myra không nỡ nói ra một lời nào có thể dập tắt sự nhiệt tình của cô bé.

"Có lẽ cũng tốt khi để con bé làm những gì nó thích trong thời gian nó ở với chúng ta. Nhưng phải đặc biệt quan tâm đến nó đấy, Alec, đừng để con bé làm việc quá sức." Cô thì thầm khi đi ra ngoài.

“Đó chính xác là những gì em đang cố làm, thưa chị, và em thấy đây quả là một việc khó.” Chú nói thêm khi chú đóng cửa lại, bởi thi thoảng những người cô yêu dấu này có thể trở nên đáng sợ.

Nửa tiếng sau đó, buổi học của họ lại bị gián đoạn; lần này người gây ra gián đoạn chính là Mac, cậu thông báo về sự xuất hiện của mình một cách ngắn gọn nhưng lịch thiệp:

“Xin chào! Trò chơi mới gì thế này?”

Sau khi Rose giải thích, Mac huýt sáo một điệu thật dài để bày tỏ sự ngạc nhiên, sau đó cậu đi một vòng quanh bộ xương, trịnh trọng nhận xét:

“Người anh em bộ xương này trông thật vui nhộn, nhưng anh không thể nói được gì nhiều về sắc đẹp của anh ta.”

“Anh không nên lôi anh ấy ra để bỡn cợt, bởi anh ấy đã là người thiên cổ rồi. Anh cũng sẽ trở nên xấu xí y như vậy nếu thịt của anh bị rữa hết.” Rose nói, hăng hái bảo vệ người bạn mới của mình.

“Anh nào dám, thế nên anh sẽ giữ da thịt của mình nguyên vẹn, cảm ơn em. Em hẳn đang bận tới mức không thể đọc sách cho ai nghe được, đúng không?” Mac hỏi, mắt của cậu đã khá hơn rồi, nhưng vẫn chưa đủ khỏe để tự đọc sách.

“Anh có muốn học cùng em không? Chú giải thích cho chúng ta tất cả mọi thứ, anh có thể xem những bức tranh khắc kẽm. Hôm nay chúng ta sẽ không học về xương nữa, thay vì thế chúng ta sẽ học về mắt; chủ đề đó thú vị hơn đối với anh, phải không?” Rose nói thêm, khi chẳng thấy chút hăng hái, khát khao muốn học môn Sinh học trên gương mặt của Mac.

“Rose, chúng ta không thể tự ý chuyển từ đề tài này sang đề tài khác theo cách này được.” Chú Alec lên tiếng, nhưng Rose thì thầm thật nhanh, với một cái hất đầu về phía Mac, cặp mắt kính

của cậu đang buồn bã hướng về phía những quyển sách bị cấm.

"Hôm nay anh ấy đang buồn chán, chúng ta phải làm anh ấy vui lên; chú hãy giảng một bài về mắt đi chú, điều đó sẽ khiến tâm trạng anh ấy tốt hơn. Đừng bận tâm tới cháu, thưa chú."

"Được rồi, cả lớp ngồi vào chỗ nào." Chú Alec gõ nhẹ lên bàn.

"Lại đây ngồi cạnh em nào, thưa anh, để chúng ta có thể cùng nhìn được những bức tranh; còn nếu cảm thấy mệt mỏi thì anh có thể nằm xuống." Rose nói, rộng lượng mời anh mình học cùng, và tốt bụng phòng bị cho sự yếu đuối mà con người phải hứng chịu.

Cả hai ngồi cạnh nhau, lắng nghe lời giải thích vô cùng đơn giản về cơ chế của mắt, thấy nó tuyệt vời hệt như một câu chuyện cổ tích, vì họ được xem những bức tranh minh họa và có một người thầy giáo tận tình đang nỗ lực hết sức để khiến tiết học trở nên nhẹ nhàng.

"Ôi trời! Nếu như anh biết mình đã làm tổn hại thế nào đến "bộ máy" cực kỳ mỏng manh ấy của mình thì em đã không thấy anh đọc sách bên ánh lửa, hay học bài với ánh nắng chói chang chiếu trên sách." Mac nói, nghiêm trang nhìn vào hình ảnh một nhãn cầu được phóng đại. Sau đó, cậu đẩy chúng đi, phẫn nộ nói thêm: "Tại sao người ta lại không được dạy về tất cả các bộ phận trong cơ thể của mình, và làm thế nào để chăm sóc chúng, để đỡ phải chuốc lấy đủ loại lo âu? Nói cho họ biết khi họ đã bị tổn hại rồi thì chẳng có tác dụng gì nhiều, vì họ đã tự khám phá ra được rồi và sẽ chẳng cảm ơn chú đâu."

"Ôi, Mac à, đó là những thứ mà chú vẫn giảng dạy suốt đấy thôi, nhưng chẳng ai chịu nghe cả. Thanh thiếu niên như các cháu rất cần những kiến thức như thế, và các bậc cha mẹ nên dạy cho các cháu những thứ như vậy. Rất ít người có thể làm được, vì thế chúng ta đều phải chuốc lấy bao nỗi lo lắng, như lời

cháu nói. Nếu chú có quyền, chú sẽ bỏ bớt việc dạy tiếng Hy Lạp cũng như tiếng Latin đi, và dạy thêm kiến thức về quy luật của sức khỏe cho các cháu trai của chú. Toán học cũng quan trọng đấy, nhưng đạo đức còn quan trọng hơn, chú thật sự ước ao rằng chú có thể giúp các giáo viên và phụ huynh nhận ra điều đó."

"Một số người đã nhận ra rồi; bác Jessie và các con của bác ấy có những cuộc nói chuyện rất hay ho, cháu ước bố mẹ cháu cũng có thể làm thế với cháu; nhưng mẹ cháu quá bận việc nhà, còn bố cháu thì bận việc kinh doanh, nên chẳng bao giờ có thời gian dành cho những chuyện như vậy. Kể cả là có đi chăng nữa, có vẻ như chẳng dễ dàng để nói chuyện với họ, bởi vì cháu và bố mẹ cháu chẳng bao giờ đề cập được đến vấn đề đó, chú biết đấy."

Mac tội nghiệp ngồi đó, bày tỏ một mong ước mà nhiều cô bé, cậu bé khác cũng có. Cha mẹ luôn quá bận rộn với công việc riêng của mình đến nỗi chẳng có thời gian mà tìm hiểu con cái hay coi trọng những cuộc tâm sự ngọt ngào và tự nhiên, vốn là thứ bảo vệ tốt nhất cho con trẻ, và cũng là sức mạnh tinh tế nhất của cha mẹ. Thế là những trái tim bé bỏng ấy giấu kín đi những rắc rối và cám dỗ cho tới ngày tai họa xảy ra, lúc đó thì hối hận cũng đã muộn. Hạnh phúc biết bao khi các cô bé, cậu bé có thể thoải mái nói với cha mẹ về mọi thứ, và nhận lại sự đồng cảm, giúp đỡ hay tha thứ. Và hạnh phúc hơn nữa là những người cha, người mẹ, bằng kinh nghiệm và đức hạnh của mình, có thể dạy dỗ và nâng đỡ những linh hồn mà chính họ phải chịu trách nhiệm.

Những mong mỏi này khuấy động trong lòng Rose và Mac; với một nỗi xúc động tự nhiên, cả hai cùng quay sang nhìn chú Alec, bởi trong thế giới lạ lùng này của chúng ta, trái tim ấm áp và thông thái của bậc làm cha mẹ thường đập trong lồng ngực của những người chú độc thân hay những người cô chưa chồng;

theo quan điểm cá nhân tôi, những con người đáng kính ấy là món quà tuyệt đẹp mà tạo hóa ban tặng cho chúng ta để đùm bọc con cái của chúng ta. Họ hẳn phải cảm thấy rất thoải mái khi làm việc đó, và nhận được rất nhiều tình cảm yêu mến từ những đứa trẻ thơ ngây mà những người khác đã để lỡ mất.

Chú Alec là một trong những người như vậy, trái tim chú luôn có chỗ cho từng đứa trẻ trong tám đứa cháu của chú, đặc biệt là cô bé Rose mồ côi và cậu bé Mac bệnh tật; thế nên, khi Mac vô tình thốt lên những lời than trách cha mẹ, và Rose thở dài đế thêm: "Hẳn phải tuyệt lắm khi có mẹ!" thì vị bác sĩ tốt bụng cảm thấy thương xót cho chúng. Chú đóng sập quyển sách lại vẻ đầy quả quyết, thân mật nói:

"Nào, nhìn lên đây nào các cháu, các cháu chỉ cần đến nói với chú tất cả những nỗi lo lắng của bản thân, và với sự giúp đỡ của Chúa, chú sẽ giải quyết chúng cho các cháu. Đó là lý do chú có mặt ở đây, chú tin là vậy, chú sẽ thấy rất hạnh phúc nếu các cháu tin chú."

"Chúng cháu có thể làm vậy, thưa chú, chúng cháu sẽ làm vậy!" Cả hai trả lời với sự chân thành khiến chú cảm thấy vô cùng hài lòng.

"Tốt lắm! Giờ thì hết giờ học rồi, chú khuyên các cháu nên ra ngoài và làm tươi mới sáu trăm triệu phế nang của các cháu bằng cách chạy thật nhanh ở trong vườn. Cứ quay lại đây bất cứ khi nào cháu muốn, Mac à, chúng ta sẽ dạy cháu tất cả những gì có thể về "những bộ phận" của cháu, theo cách cháu gọi, để cháu có thể giữ gìn cho chúng hoạt động thật trôi chảy."

"Chúng cháu sẽ đến, thưa chú, cháu rất sẵn lòng ạ." Thế rồi các học viên của lớp Sinh học ra ngoài đi dạo.

Mac quả thật có quay trở lại lớp học, cậu rất vui khi tìm được thứ gì đó mà cậu có thể học bất chấp đôi mắt yếu của cậu, lại còn

học được nhiều thứ giá trị hơn tất thảy những gì mà trường học từng dạy cậu.

Tất nhiên, những đứa trẻ khác chế nhạo toàn bộ chuyện này, và quấy rầy các học sinh của chú Alec phải đến một nửa quãng thời gian hằng ngày. Nhưng hai đứa trẻ vẫn kiên trì tiếp tục, và một ngày nọ, một chuyện xảy ra khiến cho những đứa trẻ còn lại phải cư xử đúng mực cho đến mãi về sau.

Đó là một kỳ nghỉ, Rose đang ở trong phòng và nghĩ rằng cô nghe thấy tiếng của mấy người anh em họ, thế nên cô chạy xuống để chào đón họ, nhưng chẳng thấy ai cả.

"Không sao, họ sẽ đến đây sớm thôi, sau đó bọn mình sẽ vui chơi một chút." Rose tự nhủ, và vì nghĩ rằng mình đã nhầm lẫn nên cô đi thẳng vào phòng học để đợi. Rose đang nằm bò ra bàn để xem một tấm bản đồ thì nghe thấy một tiếng động lạ. Một tiếng gõ nhẹ ở đâu đó, dựa vào âm thanh của nó thì nó có vẻ phát ra từ bên trong chiếc hộp dài được dùng để đựng bộ xương mỗi khi nó không được dùng đến. Chiếc hộp này được dựng thẳng đứng trong cái góc nằm giữa hai tủ sách ở cuối phòng, một góc tối, nơi bộ xương Người anh em, theo cách mà hội con trai vẫn gọi, không còn ở đó nữa.

Khi Rose đứng nhìn về hướng đó và thắc mắc có phải có con chuột nào bị mắc kẹt trong đó không thì nắp hộp từ từ mở ra, Rose giật nảy mình khi thấy cánh tay xương xẩu nhấc lên, và một ngón tay xương xẩu ra hiệu với cô. Trong một phút, Rose thấy sợ hãi, và chạy đến cửa phòng học với trái tim đập dồn dập, nhưng ngay khi cô đặt tay lên nắm cửa thì có tiếng gì nghe như tiếng cười khúc khích cố nén thật kỳ dị vang lên khiến cô dừng khựng lại, cơn giận trào lên khiến khuôn mặt cô đỏ ửng. Cô dành vài giây để tự trấn tĩnh mình rồi nhẹ nhàng đi về phía ngón tay xương xẩu đang ra hiệu. Khi lại gần hơn, cô thấy có

những sợi chỉ màu đen được buộc vào cánh tay và các ngón tay của bộ xương, đoạn cuối của những sợi chỉ biến mất qua những cái lỗ được đục ở mặt sau của chiếc hộp. Nhòm qua những vết đục đó, Rose nhìn thấy một cái cùi chỏ với tay áo bằng vải thô màu ghi mà cô biết rất rõ.

Nhanh như chớp, Rose hiểu ra trò đùa này, nỗi sợ hãi của cô biến mất. Với nụ cười tinh quái, cô lấy một chiếc kéo để cắt những sợi chỉ, cái tay xương xẩu rơi xuống cái độp. Trước khi cô kịp nói: "Ra đi, Charlie, và để cho bộ xương được yên", đám con trai vốn đang phấn khích tột cùng với trò đùa của mình liền nhao nhao lên tuyên bố với kẻ nghịch ngợm giấu mặt ấy rằng trò đùa của cậu đã thất bại rồi.

"Anh đã bảo cậu ấy đừng làm vậy rồi, bởi vì trò đó có thể sẽ khiến em giật mình." Archie giải thích, đi ra từ tủ quần áo.

"Em đã chuẩn bị sẵn một lọ muối hít nếu như em ấy ngất đi." Steve chêm vào, ló ra từ đằng sau chiếc ghế lớn.

"Thật là chán vì chị đã không hét lên và bỏ chạy; bọn em đã trông chờ điều đó, sẽ rất là vui nếu được chạy theo và hú hét sau chị." Will và Geordie đồng thanh nói, cùng nhau lăn ra khỏi gầm ghế xô pha.

"Em đã trở nên thật cứng cỏi, Rose; hầu hết các cô gái sẽ sợ chết khiếp khi thấy anh bạn già này vẫy ngón tay với họ." Charlie phàn nàn, chui ra từ chỗ nấp chật chội của mình, người ngợm dính đầy bụi bặm và mặt tỏ vẻ phẫn nộ.

"Em đã quen với mấy trò chơi khăm của anh rồi, nên em luôn cảnh giác và đề phòng. Nhưng em không muốn bộ xương Người anh em này bị mang ra làm trò đùa. Em biết chú sẽ không thích thế, nên xin các anh đừng làm vậy." Rose bắt đầu nói ngay khi chú Alec bước vào. Sau khi nhìn lướt qua tình trạng của cái hộp, chú nói thật nhẹ nhàng:

“Hãy nghe chuyện chú có được bộ xương này thế nào, sau đó chú chắc chắn các cháu sẽ đối xử với nó bằng sự tôn trọng.”

Các chàng trai lập tức ngồi lên bất cứ món đồ nội thất nào ở gần họ nhất và lắng nghe đầy nghiêm túc.

“Nhiều năm trước, khi chú còn làm trong bệnh viện, một anh chàng nghèo khổ được chuyển tới viện với một căn bệnh rất hiếm gặp và gây cho cậu ấy nhiều đau đớn. Chẳng có hy vọng nào cho cậu ấy cả, nhưng bọn chú vẫn làm hết sức, và chú rất biết ơn vì khi cậu ấy qua đời, cậu ấy đã để lại cho bọn chú xác của cậu ấy để bọn chú có thể nghiên cứu những bí ẩn của căn bệnh đó, nhằm tìm ra cách cứu chữa cho những người khác cũng mắc phải nó. Việc đó đã có tác dụng tốt; sự kiên trì dũng cảm của cậu ấy khiến bọn chú nhớ mãi về cậu ấy sau khi cậu ấy qua đời. Cậu ấy nghĩ chú đã đối xử rất tốt với cậu ấy, nên nói với một anh học sinh của chú: “Hãy nói với bác sĩ rằng tôi nguyện để lại xương của tôi cho anh ấy, bởi tôi chẳng còn lại gì trong thế gian rộng lớn ngoài kia, tôi sẽ chẳng còn muốn có nó chút nào nữa khi cơn đau đớn quá lớn này giết chết tôi hoàn toàn.” Đó là lý do chú có bộ xương này, và giữ nó cẩn thận như vậy, bởi mặc dù Mike Nolan chỉ là một người nghèo khổ, không có học, nhưng cậu ấy đã làm những gì có thể để giúp đỡ người khác và bày tỏ lòng biết ơn của mình với những người đã giúp đỡ cậu ấy.”

Khi chú Alec nói xong, Archie đóng nắp chiếc hộp lại một cách đầy kính cẩn như thể xác ướp của vua Ai Cập cổ đại đang nằm bên trong đó; Will và Geordie nhìn nhau thật trang nghiêm, hẳn là cả hai thấy rất ấn tượng, còn Charlie thì trầm ngâm nói từ chỗ chiếc thùng đựng than mà cậu đang ngồi.

“Cháu vẫn thường nghe kể về việc người ta giữ một bộ xương ở trong nhà, nhưng cháu nghĩ rất ít người có được một bộ xương

vừa hữu dụng lại vừa thú vị như vậy ở nhà mình.”

CHƯƠNG 20
Dưới nhành tầm gửi

Rose bắt Phebe hứa là vào buổi sáng ngày Giáng sinh sẽ mang tất của cô ấy vào trong "khuê phòng", đó là cách Rose gọi căn phòng tuyệt đẹp của mình, bởi vì niềm vui khám phá món quà Giáng sinh sẽ mất đi một nửa sự hấp dẫn nếu hai chiếc mũ ngủ nhỏ xinh không chụm vào nhau để chia sẻ những báu vật mà họ nhận được, cũng như hai giọng nói "Ô" và "A" không cất lên vui vẻ cùng nhau.

Vì thế, hôm đó, khi Rose vừa mới mở mắt ra thì đã thấy Phebe giữ đúng lời hứa, đang quấn một cái khăn choàng quanh mình, ngồi trên tấm thảm trước ngọn lửa cháy rừng rực, với cặp tất chưa ai động đến đặt bên cạnh.

"Giáng sinh vui vẻ!" Cô chủ nhỏ reo lên, mỉm cười phấn khích.

"Giáng sinh vui vẻ!" Cô hầu nhỏ trả lời, chân thành đến độ khiến người nghe cảm thấy dễ chịu.

"Mang mấy chiếc tất lại đây ngay đi, Phebe, xem chúng ta có gì." Rose nói, ngồi dậy giữa những chiếc gối, trông cô háo hức hệt như một đứa trẻ.

Một đôi tất dài và dày được đặt trên tấm khăn trải giường, họ khám phá những đồ vật chứa bên trong đó một cách thích thú, mặc dù mỗi người đều đã biết rõ từng món quà tuyệt vời được nhét vào bên trong tất của người kia.

Bất kể những món quà đó là gì; có thể thấy rõ là hai chị em khá hài lòng, vì khi Rose ngả người ra sau, cô nói với một tiếng thở dài đầy thỏa mãn: "Giờ thì em tin là em đã có mọi thứ mà em muốn trên thế gian này." Phebe trả lời và mỉm cười trước

đống "báu vật": "Đây là Giáng sinh tuyệt vời nhất mà chị từng trải qua kể từ khi chị sinh ra." Sau đó, cô nghiêm túc nói thêm:

"Hãy ước thêm gì đó đi, vì chị biết lúc này còn có hai món quà nữa đang để bên ngoài cửa."

"Ôi, của em ư, nhiều quà quá!" Rose thốt lên, rất hào hứng. "Em đã từng ước có một đôi giày thủy tinh giống của cô bé Lọ Lem, nhưng vì em không thể có chúng nên em thực sự không biết phải yêu cầu thứ gì."

Phebe vỗ tay khi cô nhảy xuống khỏi giường và chạy ra cửa, vui vẻ nói: "Một trong hai món quà đúng là dành cho đôi bàn chân của em đó. Chị không biết em sẽ nói gì về món quà còn lại, nhưng chị nghĩ là nó rất đẹp."

Rose rất vui khi một đôi giày trượt băng lấp lánh và một chiếc ván trượt tuyệt đẹp xuất hiện.

"Chú gửi chúng đến đấy, em biết là chú gửi mà; giờ nhìn thấy chúng rồi, em mới nhớ ra là em muốn đi trượt băng. Xem chúng đẹp không này? Thấy không?! Chúng vừa khít." Rose ngồi lên chiếc ván trượt mới, rồi ướm thử một chiếc giày trượt băng vào bàn chân trần nhỏ bé của mình, còn Phebe thì đứng cạnh, chiêm ngưỡng cảnh tượng diễn ra trước mắt.

"Giờ thì chúng ta phải nhanh lên và thay quần áo thôi, bởi vì hôm nay có nhiều việc phải làm đấy, em muốn làm xong mọi thứ để kịp thử tấm ván trượt mới trước bữa tối."

"Ôi trời ơi, chị phải đi phủi bụi phòng khách ngay bây giờ!" Thế là cô chủ cùng người hầu tạm biệt nhau với khuôn mặt hạnh phúc đến mức ai nấy đều biết ngày hôm nay của họ tuyệt vời thế nào mà không cần phải nghe họ nói ra.

"Rừng Birnam đã tới Dunsinane[26*], Rosy à!" Chú Alec nói khi chú rời bàn ăn sáng để mở cửa đón đám rước của những cành cây nhựa ruồi, thiết sam và tuyết tùng đang rầm rập đi lên bậc

thềm.

Những nắm tuyết và những câu "Giáng sinh vui vẻ!" vù vù bay qua bay lại trong vài phút; sau đó tất cả bắt tay vào việc trang trí căn nhà cũ, vì vào ngày này cả gia đình luôn ăn tối cùng nhau ở đây.

"Cháu đã đi qua hàng dặm, hàng dặm đường, như Ben nói, để có được vật trang trí tuyệt đẹp thế này, và cháu chuẩn bị treo nó ở đó để tô điểm lần cuối cho ngôi nhà." Charlie nói khi cậu treo một nhành cây màu xanh đậm lên chiếc đèn chùm ở căn phòng khách đằng trước.

"Nó không được đẹp lắm." Rose nói khi đang trang trí bệ lò sưởi với những cành nhựa ruồi bóng loáng.

"Không cần phải bận tâm đến nó đâu, nó là tầm gửi mà, những người đứng dưới nó sẽ được hôn dù họ có thích hay không. Giờ là lúc của các cô rồi, thưa các quý cô." Điện hạ nghịch ngợm trả lời, đứng yên tại chỗ và nhìn các cô gái với vẻ mặt rất tình cảm, khiến các cô vội vàng rời khỏi chỗ nguy hiểm đó.

"Anh sẽ không bắt được em đâu." Rose nói, vẻ rất nghiêm trang.

"Thử xem anh có thể không nhé!"

"Em đã để mắt đến Phebe rồi đấy nhé." Will lên tiếng với giọng đầy trịch thượng khiến cho tất cả mọi người cùng cười ồ lên.

"Chúa ban phước cho anh chàng, tôi không hề quan tâm chút nào đâu." Phebe trả lời với giọng như một người mẹ khiến lòng can đảm mới chớm nở của Will bị dập tắt.

"Ôi, nhành tầm gửi!" Rose hát.

"Ôi, nhành tầm gửi!" Tất cả đám con trai hùa theo, và tất cả màn trêu chọc dừng lại vì bản ballad buồn mà họ đều rất thích này.

Có rất nhiều thời gian để thử giày trượt tuyết mới trước bữa tối, thế là Rose được học bài học đầu tiên trên khu vịnh nhỏ, nơi có vẻ như đã đóng băng hoàn toàn, rất phù hợp với mục đích tập luyện của cô. Mất một lúc cô cứ ngã xuống rồi lại đứng dậy, nhưng với sự giúp đỡ của sáu chàng trai, cuối cùng cô cũng có thể tự mình đứng vững; và, hài lòng với thành công đó, Rose thoải mái trượt hàng tá lần cùng với Amazon - cái tên mà Rose đặt cho chiếc ván trượt.

"Ôi, màu sắc kia! Tim tôi như tan vỡ khi thấy nó." Cô Myra cằn nhằn khi Rose đi xuống muộn một chút, với đôi má ửng hồng gần giống màu quả mọng của cây nhựa ruồi trên tường, từng lọn tóc xoăn đã duỗi thẳng như thể do đôi bàn tay tỉ mẩn của Phebe tạo nên.

"Tôi mừng khi thấy Alec đồng ý cho đứa trẻ tội nghiệp này làm đẹp bất chấp những ý tưởng kỳ quái của chú ấy." Thím Clara chêm vào, hài lòng vô hạn khi thấy chiếc váy lụa màu xanh của Rose có ba dải diềm xếp nếp trên đó.

"Con bé là một đứa trẻ thông minh, có những cử chỉ nhỏ vô cùng tinh tế nữa." Thím Jane nhận xét với sự hòa nhã hiếm có, khi thấy Rose đưa cho Mac một tấm vải che mắt để bảo vệ cho đôi mắt của cậu khỏi ánh sáng chói lóa của ngọn lửa.

"Nếu mình mà có một đứa con gái như vậy để khoe với Jem khi anh ấy về nhà, mình sẽ là một người phụ nữ thật hãnh diện và hạnh phúc." Thím Jessie nghĩ, rồi tự trách bản thân vì đã không hoàn toàn thỏa mãn với bốn chàng trai dũng cảm của mình.

Bà Plenty quá chú tâm vào bữa tối tới mức không thể để mắt đến thứ gì khác; nếu không, có lẽ bà đã thấy chiếc mũ mới của bà có tác động thế nào đến hội con trai. Quý bà tốt bụng thú nhận rằng bà "thích một chiếc mũ trang nhã" và trong dịp này

thì vật tô điểm cho mái tóc của bà trông thật lộng lẫy; vì cấu trúc bằng ren cao nghễu nghện ấy được điểm thêm mấy dải ruy băng khiến cho người ta có cảm giác một bầy bướm vàng đang đậu trên mái tóc của bà. Khi bà chạy tới chạy lui giữa các căn phòng, những đường xếp nếp cứ rung ra rung rinh, những chiếc nơ nhỏ dựng đứng hết lên, và những dải ruy băng tung bay phất phơ trong gió trông thật tức cười khiến cho Archie phải bịt miệng hai anh em Nghịch Ngợm bằng rèm cửa cho tới khi chúng cười xong.

Chú Mac đã đưa Fun See tới ăn tối. Thật vui vì chú làm thế, vì những cậu anh lớn đã tìm được một thú vui mới, đó là trêu chọc cậu bé người Trung Quốc về ngoại hình đã được cải thiện của cậu. Cậu đang mặc một bộ trang phục của người Mỹ, với mái tóc được cắt ngắn, và nói tiếng Anh tốt một cách đáng kinh ngạc sau sáu tháng học ở trường; nhưng, bất chấp tất cả những điều đó, khuôn mặt với làn da màu vàng và đôi mắt nhỏ xíu của cậu tương phản kỳ lạ với những thành viên có mái tóc vàng trong gia đình Campbell đang ngồi xung quanh cậu. Will gọi cậu là "Lốc Xoáy" nhưng thực ra ý Will là "Ông Trùm", và cái tên đó gắn với cậu mặc dù cậu ghét nó vô cùng.

Bà Peace được đưa xuống và ngồi vào chiếc ghế trang trọng ở đầu bàn, bà chưa bao giờ bỏ lỡ việc tham gia cùng gia đình trong ngày này. Bà ngồi đó mỉm cười với cả nhà "hệt như sự hiện thân của hòa bình trên thế giới". Chú Alec nói vậy khi chú ngồi xuống cạnh bà, trong lúc đó chú Mac giúp bà Plenty ngồi xuống đầu bên kia.

"Em hầu như chưa ăn gì trong bữa sáng, em đã làm tất cả mọi thứ em biết để khiến bản thân thấy đói hơn, nhưng em không nghĩ là em có thể ăn luôn được đâu, trừ khi em cởi vài cúc áo ra." Geordie nói thầm với Will, khi cậu quan sát bàn ăn rộng rãi

trước mặt với một tiếng thở dài vô vọng.

"Người ta không bao giờ biết mình có thể làm gì cho tới khi người ta thử." Will trả lời, tấn công đĩa đồ ăn ngồn ngộn trước mặt với mục đích rõ ràng rằng cậu đang làm nhiệm vụ như một người đàn ông.

Mọi người đều biết bữa tối Giáng sinh là thế nào, nên chúng ta không cần phí lời vào việc miêu tả nó, mà nên nhanh chóng kể chuyện gì đã xảy ra ở cuối bữa ăn. Bữa ăn cứ kéo dài mãi đến mức họ phải thắp đèn trước khi ăn xong món tráng miệng, vì một cơn gió tuyết lớn đã nổi lên và vào mùa đông, ánh sáng ban ngày tắt rất sớm. Nhưng điều đó chỉ khiến cho tất cả mọi người vui vẻ hơn trong căn phòng ấm cúng, sáng rực rỡ, đầy những tâm hồn hạnh phúc. Mọi người đều rất vui, nhưng Archie có vẻ đặc biệt phấn khích, tới mức Charlie tâm sự với Rose rằng cậu e là anh cả vừa uống rượu.

Rose quả quyết phủ nhận lời bóng gió vừa rồi, vì khi những người lớn nâng ly rượu chúc sức khỏe, cô để ý thấy các con trai của thím Jessie rót nước lọc vào cốc của họ, chính Rose cũng làm điều tương tự, mặc cho lời trêu chọc của Điện hạ về "sự đỏ mặt".

Nhưng chắc chắn rằng Archie đã hào hứng một cách bất thường, khi ai đó nhớ ra hôm ấy là kỷ niệm ngày cưới của chú Jem, và ước gì chú có mặt ở đó để phát biểu thì con trai của chú khiến cả gia đình ngạc nhiên bằng cách cố gắng làm việc đó thay cha. Bài diễn văn không được mạch lạc cho lắm và khá văn hoa, như bài diễn thuyết của con gái, nhưng đoạn cuối lại được đánh giá là tuyệt vời; vì cậu đã hướng về phía mẹ mình, nghẹn ngào nói rằng mẹ cậu "xứng đáng được ban cho sự yên bình và hơn thế nữa, được tôn vinh cùng với hoa hồng và tình yêu của lũ trẻ, và xứng đáng được nhận món quà lớn chứa đựng niềm hạnh phúc đang trên đường về nhà với mẹ, thay vì gió hay thủy

triều, để góp thêm một Viên Đá Quý[27*] khác vào những viên đá quý của gia đình."

Lời ám chỉ về người thuyền trưởng hiện đang trên đường trở về đó khiến cho thím Jessie khóc nức nở sau chiếc khăn ăn của mình, còn hội con trai thì vỗ tay hoan hô. Sau đó, như thể việc đó chưa đủ cảm động, Archie đột nhiên lao ra khỏi phòng như thể cậu đã mất trí.

"Anh ấy quá xấu hổ nên không thể ở lại để nhận những lời khen được." Charlie lên tiếng, biện hộ cho hành động kỳ lạ của anh cả như thể đó là bổn phận của cậu.

"Phebe ra dấu gọi anh ấy; em đã thấy chị ấy." Rose nói, nhìn chằm chằm ra cửa.

"Có thêm quà tới à?" Jamie hỏi, ngay khi anh trai cậu quay lại, trông háo hức hơn bao giờ hết.

"Đúng vậy, một món quà cho mẹ, và món quà ấy đây!" Archie rú ầm lên, đẩy cánh cửa mở rộng hơn để một người đàn ông đi vào và hô lớn:

"Người phụ nữ bé nhỏ của tôi đâu rồi? Nụ hôn đầu là dành cho cô ấy, những nụ hôn tiếp theo thì ai nhanh chân sẽ được nhận."

Trước khi chú kịp nói hết lời, thím Jessie đã vùi mình vào dưới lớp áo to và dày của chú, còn bốn cậu con trai thì nhảy chân sáo quanh chú, đợi đến lượt của mình.

Tất nhiên là mọi người ồn ào náo nhiệt mất một lúc, trong lúc đó, Rose chui vào một hốc cửa sổ và quan sát những gì đang diễn ra, như thể đó là một chương trong một câu chuyện Giáng sinh vậy. Thật là tuyệt khi thấy chú Jem chất phác nhìn cậu con trai cao lớn với vẻ đầy tự hào, trìu mến ôm những cậu nhỏ hơn vào lòng. Còn tuyệt vời hơn nữa khi thấy chú bắt tay những người em trai của mình, tựa như chú sẽ không bao giờ ngừng

lại, hôn những người chị em theo cái cách khiến cho cô Myra nghiêm nghị cũng phải mỉm cười trong vài phút. Nhưng tuyệt vời nhất là khi thấy chú cuối cùng cũng ngồi yên vị trên chiếc ghế của ông nội, với "người phụ nữ bé nhỏ" của chú ở bên cạnh, ba đứa con trai nhỏ ngồi trong lòng chú, và Archie lượn lờ quanh chú như một tiểu thiên sứ có vóc dáng to lớn. Đúng như lời Charlie nói, đó thực sự là "một cảnh tượng khiến cho trái tim của người ta cảm thấy hân hoan."

"Tất cả đều mạnh khỏe và tất cả đều ở đây, tạ ơn Chúa!" Thuyền trưởng Jem nói khi sự náo nhiệt lắng xuống lần đầu tiên, khi chú nhìn xung quanh mình với khuôn mặt biết ơn.

"Tất cả trừ Rose." Jamie bé nhỏ trung thành trả lời, chợt nhớ ra sự vắng mặt của cô.

"Ôi, ta quên mất đứa trẻ ấy! Cô con gái nhỏ của George đâu rồi?" Thuyền trưởng hỏi, chú mới chỉ nhìn thấy cô hồi cô còn là một đứa trẻ đang ẵm ngửa.

"Anh nên nói là cô con gái lớn của Alec mới phải." Chú Mac nói, bày tỏ sự ghen tị với em trai mình.

"Cháu đây, thưa chú." Rose ló ra từ sau rèm cửa, trông như thể cô thà ở đó còn hơn.

"Ôi thánh George Germain ơi, xem đứa bé đã lớn thế nào rồi này!" Thuyền trưởng Jem thốt lên khi chú thả mấy cậu con trai xuống khỏi đùi mình, và nhổm dậy để chào đón cô gái cao ráo, theo phép lịch sự của một quý ông. Nhưng, bằng cách nào đó, khi chú bắt tay Rose, bàn tay cô thật nhỏ bé trong bàn tay to lớn của chú, khuôn mặt của cô gợi nhắc chú nhớ lại người anh trai quá cố của mình, đến mức khiến chú không hài lòng với sự chào đón lạnh nhạt này, ánh mắt sắc sảo của chú đột nhiên dịu đi, và chú bế cô lên, thì thầm vào tai cô, gò má thô ráp áp vào gò má mịn màng của cô:

“Chúa phù hộ cho cháu, cháu yêu! Tha lỗi cho ta vì đã bỏ quên cháu trong vài phút, hãy tin chắc rằng không ai trong số những người thân của cháu vui hơn chú Jem khi thấy cháu ở đây.”

Câu nói ấy khiến cho mọi việc trở nên ổn thỏa. Khi chú đặt Rose xuống, khuôn mặt của cô rạng rỡ tới mức đó chính là bằng chứng cho việc một câu thần chú nào đó vừa được sử dụng để xua tan cảm giác bị bỏ rơi đã khiến cô trốn đằng sau tấm rèm cửa sổ lâu đến vậy.

Sau đó, mọi người ngồi xuống xung quanh chú Jem nghe chú kể về hành trình trở về, về việc chú quyết tâm thế nào để có thể về nhà vào đúng dịp Giáng sinh; mọi rắc rối đã cản trở kế hoạch của chú ra sao, làm cách nào mà vào phút chót, chú đã xoay xở để vượt qua được tất cả, và gửi một bức điện tín cho Archie, bảo cậu giữ bí mật, sẵn sàng đón chú bất kể lúc nào, vì chiếc thuyền sẽ cập bến ở một cảng khác, nên chú có thể sẽ về muộn.

Sau đó, Archie kể rằng bức điện tín đó như cháy lên trong túi áo của cậu suốt bữa tối; làm thế nào cậu lôi kéo được Phebe vào phi vụ bí mật của mình, và Phebe đã rất thông minh khi giữ chân thuyền trưởng cho tới khi bài diễn văn kết thúc, để chú có thể đi vào một cách đầy ấn tượng.

Người lớn sẽ ngồi nói chuyện cả tối, nhưng đám trẻ thì nóng lòng muốn chơi những trò vui nhộn mà Giáng sinh nào cũng chơi; thế nên, sau một giờ nói chuyện vui vẻ, chúng bắt đầu trở nên bồn chồn, và sau khi bàn bạc cùng nhau bằng ký hiệu, chúng bày ra một cách rất hiệu quả để phá vỡ buổi họp gia đình.

Steve biến mất, chẳng mấy chốc, tiếng kèn túi đã vang lên trong sảnh chính, và người thổi kèn duyên dáng dẫn dụ cả nhà Campbell vào cuộc vui chơi.

“Thổi khẽ thôi nào, Steve, chàng trai của ta, cháu chơi rất hay, nhưng ồn ào quá.” Chú Jem hô lên, lấy hai tay che tai, vì trò này

thật mới lạ với chú, "khiến chú hoàn toàn sửng sốt", theo lời chú nói.

Thế là Steve thổi một điệu nhạc của cao nguyên Scotland một cách nhẹ nhàng nhất có thể, và hội con trai nhảy múa trước sự ngưỡng mộ của những người thân. Tuy nhiên, thuyền trưởng Jem quả là một thủy thủ đích thực, chú không thể đứng yên trong khi mọi thứ đang diễn ra thật sôi động, vì thế khi người thổi kèn đã hết hơi, chú tiến thật nhanh vào giữa sảnh chính và nói: "Ai có thể nhảy bài *Fore and After*?" Rồi, không đợi câu trả lời, chú bắt đầu huýt sáo đầy mời gọi khiến thím Jessie chạy tới chỗ chú và cười lớn như một thiếu nữ. Rose và Charlie đứng phía sau họ, cả bốn người nhảy với tinh thần và kỹ năng khiến cho tất cả những người còn lại đều muốn "xen vào" nhanh nhất có thể.

Đó là một khởi đầu tuyệt vời, và họ nhảy thêm rất nhiều bài trước khi có người thú nhận là mình đã mệt. Kể cả Fun See cũng nhận ra mình đang trò chuyện vui vẻ cùng bà Plenty, người mà cậu vô cùng ngưỡng mộ vì bà là quý bà to béo nhất trong tất cả mọi người; sự đầy đặn được coi là cái đẹp ở đất nước của cậu. Bà lão hân hoan bày tỏ rằng bà vô cùng hạnh phúc trước sự ngưỡng mộ của cậu, và đám con trai tuyên bố rằng "bà đã quyến rũ cậu", nếu không cậu sẽ chẳng bao giờ dám đứng cùng bà dưới nhánh tầm gửi và nhón chân lên, lịch thiệp hôn lên gò má tròn trịa của bà.

Tất cả mọi người cùng bật cười trước sự ngạc nhiên của bà, còn đôi mắt đen của Fun lấp lánh vì hành động táo bạo vừa rồi! Charlie đã xúi cậu làm việc đó, và Charlie cũng đang quyết tâm bắt được Rose đứng dưới nhành tầm gửi cùng mình, vì thế cậu bày ra tất cả các loại bẫy để dành cho cô em họ, và mua chuộc những người anh em họ khác để giúp cậu. Nhưng Rose rất tỉnh

táo, thoát được tất cả những cái bẫy của Charlie, đồng thời bày tỏ sự khinh thường đối với những tục lệ ngu ngốc đó. Phebe tội nghiệp thì không hề đề phòng, Archie là người đã tận dụng được cơ hội để hôn cô ấy lúc cô ấy ngây thơ đứng đưa trà cho cô Myra ngay dưới nhành cây tai hại kia. Nếu Archie không phấn khích vì sự có mặt của cha mình thì hẳn cậu sẽ không làm điều đó, vì cậu đã xin lỗi Phebe ngay lập tức với thái độ lịch thiệp nhất, đồng thời bắt lấy cái khay mà Phebe suýt đánh rơi.

Jamie táo bạo mời tất cả các quý bà, quý cô đến hôn cậu; còn về phần chú Jem, chú hành động như thể cả căn phòng là một con đường toàn nhành tầm gửi. Chú Alec tinh nghịch hôn nhẹ lên mũ của bà Peace, rồi nhẹ nhàng hôn lên má bà; trò đùa nho nhỏ này có vẻ khiến bà rất vui, vì bà thích được tham gia tất cả các trò giải trí trong gia đình, và Alec là người cháu trai bà yêu thích nhất.

Chỉ có Charlie là thất bại trong việc bắt Rose - cô nàng cứ như chú chim con nhút nhát; cô càng trốn thoát được bao nhiêu lần thì cậu lại càng thêm quyết tâm bẫy được cô. Khi mọi mưu kế đều thất bại, cậu liền nhờ Archie bày ra một trò chơi có hình phạt cho người thua.

“Em hiểu mánh khóe đó đấy.” Rose nghĩ, và đề phòng thật cẩn thận tới mức cô không dính bất cứ hình phạt nào trong số đó.

“Giờ thì để em thực hiện hình phạt và chúng ta sẽ chơi trò gì khác nhé!” Will nói, dường như không nhận thức được những âm mưu được toan tính kĩ càng xung quanh cậu.

“Thêm một vòng nữa rồi chúng ta sẽ chơi trò khác.” Điện hạ trả lời, cậu vừa mới giăng một cái bẫy mới.

Ngay khi câu hỏi đến với Rose, họ bỗng nghe thấy giọng của Jamie hét toáng lên đầy đau khổ trong sảnh: “Ôi, tới đây đi, nhanh lên, nhanh lên!” Rose liền đứng dậy, bỏ lỡ câu hỏi, và

được đón chào bằng một tràng tiếng "Phạt! Phạt!" mà kẻ phản bội nhỏ tuổi lúc nãy cũng tham gia vào.

"Giờ thì mình tóm được con bé rồi." Anh chàng Điện hạ tinh quái thầm nghĩ, mừng rối rít trong lòng.

"Giờ mình thua mất rồi." Rose nghĩ, khi cô bỏ chiếc gối cắm kim xuống với ánh mắt nghiêm khắc có thể dọa nạt được bất cứ ai trừ Điện hạ liều lĩnh. Tuy nhiên, điều đó khiến cho Điện hạ phải suy nghĩ lại, và quyết định "tha cho Rose một cách dễ dàng", bởi cô bé đã quá thông minh.

"Đây quả là một con tốt xinh đẹp, chúng ta sẽ làm gì để chuộc lại nó đây?" Steve hỏi, giữ chiếc gối cắm kim trên đầu Charlie, bởi cậu khăng khăng đòi làm quan tòa, và giữ nó cho đến phút cuối.

"Phạt hay siêu phạt?"

"Siêu phạt."

"Hừm, thế thì em ấy phải lừa dẫn Mac Già đến đứng dưới nhành cây tầm gửi và hôn anh ấy thật duyên dáng. Chẳng phải điều đó sẽ khiến anh ấy giận điên lên sao?" Cậu bé nghịch ngợm cười khúc khích trước sự khó chịu mà cậu gây ra cho hai người vô tội ấy.

Bọn trẻ im lặng mất một lúc trong góc của mình, vì chúng đều biết rằng Mac sẽ "giận điên lên", cậu vốn ghét mấy trò vô nghĩa như thế này, nên đã đi nói chuyện với những người lớn khi trò chơi bắt đầu. Hiện giờ cậu đang đứng trước đống lửa, lắng nghe cuộc tranh luận giữa những người chú bác và cha của mình, trông thông thái hệt như một con cú trẻ, và vui vẻ vì không hay biết gì về những mưu đồ đang nhắm vào mình.

Charlie cứ ngỡ Rose sẽ nói là "Em không làm đâu!" Chính vì thế mà cậu khá kinh ngạc, thậm chí là hài lòng, khi cô bé đột nhiên cười lớn sau khi liếc nhìn nạn nhân một cái và tiến tới chỗ

của các quý ông, kéo chú Mac tới chỗ bên dưới nhành tầm gửi và khiến chú ngạc nhiên bằng một nụ hôn chân thành.

"Cảm ơn, cháu yêu." Quý ông ngây thơ nói, trông vô cùng hài lòng trước vinh hạnh bất ngờ này.

"Ôi, thôi nào, chẳng công bằng gì cả." Charlie lên tiếng. Nhưng Rose đã ngắt lời cậu:

"Anh nói là "Mac Già", mặc dù chuyện đó thật sự không tôn trọng chú chút nào, nhưng em vẫn làm. Đó là cơ hội cuối cùng của anh, nhưng anh đã bỏ lỡ nó rồi."

Hẳn là như vậy, vì Rose đã lấy nhành tầm gửi xuống và ném nó vào trong đống lửa, trong khi hội con trai nhạo báng Điện hạ đang tiu nghỉu, và tâng bốc Rose nhanh trí tới tận mây xanh.

"Trò gì vui thế?" Mac hỏi, bị tiếng cười đánh thức khỏi trạng thái trầm ngâm.

Lúc Mac đã hiểu ra vấn đề, cậu khiến mọi người reo hò ầm ĩ khi cậu nhìn Rose thật trầm tư qua cặp kính mắt và nói với giọng trầm tĩnh: "Chà, anh nghĩ là anh cũng không thấy phiền lắm nếu như con bé làm vậy đâu."

Câu nói đó khiến cho cả đám cười ầm lên không ngớt, không gì có thể khiến chúng dừng việc chế giễu Mọt đáng thương ngoại trừ biểu hiện thoáng qua rằng cậu không hài lòng, và chẳng thấy có gì buồn cười trong lời tuyên bố rằng cậu chấp thuận nụ hôn của Rose trong dịp này.

Không lâu sau đó, cả bọn phát hiện Jamie đang nằm cuộn tròn trong một góc ghế xô pha, ngủ say tít như một con thú ngủ đông, điều này gợi ý rằng đã đến lúc để về nhà, rồi mọi người lục tục chuẩn bị ra về.

Tất cả đang đứng ở sảnh chính, cố nán lại để nói lời chúc ngủ ngon với nhau thì bài hát *Tổ ấm* được cất lên thật nhẹ nhàng, khiến mọi người đều dừng lại và lắng nghe. Người hát chính là

Phebe, Phebe bé nhỏ tội nghiệp, người chưa bao giờ có một tổ ấm, chưa bao giờ biết đến tình yêu thương của cha mẹ hay anh chị em; người sống một mình trong thế giới rộng lớn này nhưng vẫn không hề buồn bã hay sợ hãi, trái lại cô tận hưởng từng niềm vui nhỏ một cách đầy biết ơn, và cất tiếng hát trong lúc làm việc mà không có một chút ý nghĩ bất mãn nào.

Tôi thích nhìn cả gia đình đứng đó cùng nhau, ghi nhớ khoảnh khắc này và cảm nhận vẻ đẹp của nó, vì khi giọng hát đơn độc kia hát đến đoạn điệp khúc, các giọng khác liền hòa theo và hoàn thành bài hát thật ngọt ngào, tới mức căn nhà cổ dường như vọng lại từ "tổ ấm" trong tai cả hai cô bé mồ côi, những đứa trẻ vừa có được đêm Giáng sinh đầu tiên của mình dưới mái nhà tình thương.

26* *Một tích truyện trong vở kịch Macbeth của William Shakespeare. Macbeth được tiên đoán rằng sẽ bị đánh bại khi rừng Birnam tới Dunsinane. Sau này, khi quân lính đối thủ của ông đi qua khu rừng ấy, mỗi người đã cắt một nhánh cây đeo lên người để ngụy trang, vì thế đoàn quân của họ trông như khu rừng Birnam đang di chuyển vậy. Rốt cuộc, Macbeth bị đánh bại.*

27* *Tên của bố Archie là Jem, đồng âm với từ Gem, có nghĩa là đá quý.*

CHƯƠNG 21
Nỗi sợ hãi

"Alec này, em không định cho phép đứa trẻ đó ra ngoài chơi vào một ngày lạnh buốt như thế này chứ?" Vào một buổi sáng tháng Hai, cô Myra nhìn vào phòng làm việc, nơi chú Alec đang ngồi đọc giấy tờ và nói.

"Tại sao lại không chứ? Nếu một người bệnh tật mỏng manh như chị có thể chịu được thì chắc chắn cô cháu gái khỏe mạnh của em cũng có thể, đặc biệt là khi cô bé đã ăn mặc đủ ấm cho thời tiết lạnh giá thế này." Bác sĩ Alex trả lời với sự tự tin đầy khiêu khích.

"Nhưng em không biết ngoài kia gió thổi buốt thế nào đâu. Chị cóng đến tận xương tủy rồi này." Cô Myra đáp lại, xoa xoa cái chóp mũi tím ngắt bằng bàn tay đeo chiếc găng sẫm màu.

"Em không nghi ngờ gì điều đó, thưa chị, nếu chị mặc áo nhiễu và lụa thay vì mặc áo lông với áo vải flannel.

Rosy có thể đi ra ngoài chơi trong mọi điều kiện thời tiết, và sẽ không hề hấn gì với một tiếng trượt tuyết cả."

"Ừ, chị chỉ muốn cảnh báo em là em đang xem nhẹ sức khỏe của con bé đấy, và quá ỷ lại vào tình hình sức khỏe có cải thiện của con bé vào năm nay. Con bé là một tạo vật mong manh, sẽ bất thình lình ngã quỵ khi mắc phải cơn bệnh nghiêm trọng đầu tiên, giống như người mẹ đáng thương của nó." Cô Myra thốt lên với giọng bi ai, chán nản lắc lắc cái mũ bê rê to sụ.

"Em sẽ đánh liều." Bác sĩ Alec đáp, nhíu cặp lông mày như thói quen mỗi khi có bất cứ lời bóng gió nào ám chỉ tới mẹ của Rose.

"Nhớ lời chị đấy, em sẽ thấy hối hận thôi." Sau lời tiên đoán

khủng khiếp ấy, cô Myra rời đi như một bóng đen.

Phải thú nhận rằng một trong những nhược điểm của chú - một phần do tính cách đàn ông - là chú không ưa bất cứ lời khuyên nào được ném thẳng toẹt vào chú mà chú không hề hỏi. Chú luôn lắng nghe các bà cô với sự tôn trọng và thường hỏi ý kiến của thím Jessie, nhưng hai người chị dâu và người chị gái kia lại rất hay thử thách sức chịu đựng của chú bằng những lời cảnh báo, phàn nàn, khuyên răn triền miên. Cô Myra là người khó chịu nhất, và chú luôn tỏ ý chống đối ngay khi cô vừa cất lời. Chú không thể nào kiềm chế được, thường phá lên cười với sự thẳng thắn khôi hài nhất. Giờ đây là một ví dụ cho điều đó, vì chú vốn đang nghĩ rằng Rose nên hoãn cuộc chạy bộ lại cho đến khi cơn gió lắng xuống và mặt trời tỏa nắng ấm áp hơn. Nhưng vì cô Myra lên tiếng nên chú không thể nào cưỡng lại cái thôi thúc coi thường lời khuyên của cô, và để mặc Rose đương đầu với cái lạnh. Chú không sợ thời tiết sẽ làm hại cô bé, vì ngày nào cô bé cũng ra ngoài. Một phút sau đó, chú cảm thấy thoải mái vô cùng khi thấy cô bé chạy dọc trên con đường lớn, với đôi giày trượt tuyết trong tay, khuôn mặt ửng hồng như một cô gái Eskimo vận trên người bộ đồ da hải cẩu, khi cô mỉm cười với cô Myra đang đi một cách nghiêm nghị như một con quạ.

“Hy vọng con bé sẽ không ở ngoài lâu, vì cơn gió này đủ để làm buốt thấu vào tận xương tủy non nớt của con bé nhanh hơn là đối với chị Myra.” Bác sĩ Alex thầm nghĩ, nửa tiếng đồng hồ sau, lúc chú đi vào thành phố để thăm vài bệnh nhân mà chú đã đồng ý khám cho vì mối thân tình cũ.

Cái suy nghĩ đó cứ trở đi trở lại vài lần vào buổi sáng hôm ấy, vì đó thực sự là một ngày rét buốt, dù đã mặc áo khoác lông gấu, vị bác sĩ vẫn run lên vì lạnh. Nhưng chú có một niềm tin mãnh liệt vào sự khôn ngoan của Rose, chú chưa từng thoáng nghĩ

rằng cô bé lại đang tự biến mình thành cậu bé Casabianca[28*] nhỏ bé, chỉ khác là cô đang đông cứng vì lạnh thay vì bị thiêu đốt ở vị trí của mình.

Mac đã hẹn gặp Rose ở một chỗ để cùng trượt băng ngay khi cậu học bài xong. Cô bé đã hứa là sẽ chờ cậu, và đã làm vậy thật với một sự tin tưởng khiến cô phải trả giá đắt, bởi vì sau khi học xong, Mac đã quên mất cuộc hẹn, cậu mải mê với một thí nghiệm hóa học cho đến khi các loại khí cháy bùng lên khiến cậu phải chạy ra khỏi phòng thí nghiệm. Rồi cậu đột nhiên nhớ tới Rose, cậu định chạy ngay đến chỗ cô, nhưng mẹ cậu lại cấm cậu ra ngoài vì cơn gió buốt lạnh sẽ làm đau mắt cậu.

"Em ấy sẽ đợi mãi đấy mẹ, vì em ấy luôn giữ lời hứa, con đã bảo em ấy cứ chờ cho đến khi con tới mà." Mac giải thích, rồi hình dung ra dáng người bé nhỏ đang run bần bật, ngóng nhìn lên ngọn đồi hun hút gió.

"Tất nhiên chú của các con sẽ không để em ấy ra ngoài vào một ngày như thế này đâu. Nếu chú ấy làm thế, em ấy sẽ đủ khôn ngoan để biết là phải đến đây tìm con, hoặc là đi về nhà khi con không xuất hiện chứ." Thím Jane nói rồi quay lại với cuốn sách *Watts bàn về tâm trí*.

"Con ước gì Steve có thể tạt qua và xem em ấy còn ở đó không khi mà con không thể đi." Mac lo lắng nói.

"Steve sẽ không nhúc nhích đâu, cảm ơn. Các ngón chân cậu ta vừa mới tan giá và cậu ta muốn ăn tối." Đỏm Dáng đáp lại, cậu vừa mới từ trường về và đang vật lộn cởi đôi giày với vẻ mất kiên nhẫn.

Thế là Mac đành cam chịu, còn Rose thì vẫn ngoan ngoãn chờ đợi cho đến giờ ăn tối, đến lúc đó cô mới chắc chắn rằng mình đã chờ đợi trong vô vọng. Cô cố làm hết sức để giữ ấm mình, trượt băng cho đến khi thấy mệt và nóng bừng, rồi đứng đó

ngắm nhìn những người khác cho đến khi thấy rét cóng. Cô cố gắng làm ấm người trở lại bằng cách chạy ngược chạy xuôi trên con đường, nhưng thất bại, cuối cùng cuộn mình chán nản dưới gốc cây thông để chờ đợi và quan sát. Khi cuối cùng cô cũng đi về nhà, cô đã tê cóng vì lạnh, hầu như khó lòng bước nổi trước từng cơn gió buốt giá đang tàn nhẫn quất vào người cô.

Bác sĩ Alex đang nằm sưởi ấm cạnh lò sưởi trong phòng làm việc sau chuyến đi thì nghe thấy tiếng khóc thổn thức kìm nén khiến chú bật chạy ra cửa và nhìn một cách lo âu vào trong sảnh chính. Rose nằm co ro run rẩy ở gần cửa lò sưởi, với nửa thứ đồ trên người đã được trút bỏ, hai bàn tay siết chặt, cố gắng không òa khóc thật to vì cơn đau kéo đến khi hơi ấm phả lên những ngón tay đã gần đóng băng của cô.

"Cháu yêu ơi, chuyện gì thế này?" Chú Alec lập tức ôm lấy cô.

"Anh Mac không đến… Cháu không thể giữ ấm được… Ngọn lửa lò sưởi làm cháu đau!" Rose rùng mình một cái thật lâu rồi bật khóc, răng va vào nhau lập cập, cái mũi nhỏ xinh đáng thương đã tím bầm lại, làm cho bất cứ trái tim nào cũng đau thắt lại khi nhìn thấy.

Ngay lập tức, bác sĩ Alex bế cô lên trên xô pha, quấn cái áo khoác lông gấu quanh người cô, rồi Phebe xoa bóp đôi bàn chân giá buốt của cô trong khi bác sĩ xoa xoa đôi bàn tay đang đau đớn, bà Plenty pha một món đồ uống nóng dễ chịu, còn bà Peace gửi xuống đồ sưởi ấm chân và cái chăn thêu "cho đứa cháu yêu dấu".

Với sự chăm sóc yêu thương chứa đầy nỗi hối hận, chú Alec kiểm tra kĩ càng cô bệnh nhân mới cho đến khi cô nói rằng mình đã ổn. Chú sẽ không để cô dậy đi ăn tối, mà sẽ tự mình bón cho cô ăn, rồi quên luôn bữa tối của chính mình trong khi ngồi nhìn cô lim dim, vì món đồ uống của bà Plenty khiến cô thấy buồn

ngủ.

Cô bé nằm đó vài tiếng, cơn lơ mơ đã biến thành giấc ngủ sâu, chú Alec vẫn ngồi đó, nhìn cô với nỗi lo âu ngày một dâng lên, vì dấu hiệu của cơn sốt đang bắt đầu bừng lên trên đôi má cô, hơi thở của cô nhanh và không ổn định, thỉnh thoảng cô lại khẽ rên rỉ, như thể đang đau đớn. Đột nhiên cô bé giật mình tỉnh dậy, thấy bà Plenty đang cúi mình bên cạnh, cô bé với tay ra, bải hoải nói:

"Cháu có thể về giường được không ạ?"

"Đó là nơi tốt nhất cho cháu, cháu yêu quý. Bế con bé lên gác đi, Alec, cô đã chuẩn bị sẵn nước nóng rồi, sau khi tắm xong, con bé sẽ uống một cốc trà xô thơm, và cuộn tròn trong chăn để ngủ cho quên đi giá lạnh." Bà lão hồ hởi đáp lại khi vội vã đi truyền các mệnh lệnh.

"Cháu yêu, cháu có thấy đau không?" Chú Alec hỏi khi bế cô bé lên.

"Mạng sườn cháu đau khi cháu thở, cháu thấy cứng người và khó chịu, nhưng không tệ lắm đâu ạ, nên chú đừng lo." Rose thều thào nói, đặt bàn tay nhỏ nhắn nóng bừng lên má người chú.

Nhưng bác sĩ đáng thương thực sự trông rất lo lắng, và chú có lý do để như vậy, vì khi Debby bước vào phòng với một cái chảo sưởi, Rose cố bật cười nhưng không thể, vì cơn đau đột ngột khiến cô bé khó thở và làm cô bật khóc.

"Viêm màng phổi." Bà Plenty thở dài từ chỗ bồn tắm.

"*Viêm phủi*!" Debby rên rỉ, bới tung đống ga giường lên với một cái chảo có quai cầm dài, như thể quyết tâm vớt hết thứ bệnh tật nguy hiểm kia ra khỏi đó.

"Ôi, có tệ lắm không?" Phebe hỏi, gần như đánh rơi xô nước nóng vì hoảng hốt, bởi cô không biết chút gì về căn bệnh đó cả,

và lời phỏng đoán của Debby nghe có vẻ khủng khiếp kỳ lạ với cô.

"Im lặng nào!" Bác sĩ ra lệnh, giọng điệu của chú dập tắt mọi phỏng đoán tiếp theo, khiến tất cả mọi người hăng hái làm việc.

"Hãy làm cho con bé thoải mái nhất có thể, khi nào con bé lên giường đi ngủ, tôi sẽ quay lại để chúc nó ngủ ngon." Chú nói thêm khi bồn tắm đã sẵn sàng, và đống chăn màu nâu đẹp đẽ cũng đã được chuẩn bị xong.

Rồi chú đi ra, giả vờ nói với bà Peace rằng đó "chỉ là cảm lạnh" thôi, sau đó chú bước tới bước lui dọc theo sảnh chính một cách nặng nề, vân vê bộ râu, đôi lông mày nhíu lại, dấu hiệu chắc chắn của một cơn xáo động khủng khiếp trong lòng.

"Mình đã nghĩ mọi chuyện trong một năm sẽ trôi qua suôn sẻ mà không có bất cứ sự cố nào. Quỷ tha ma bắt cái tính ngoan cố của mình đi! Tại sao mình lại không thể nghe theo lời khuyên của chị Myra và giữ Rose ở nhà chứ? Thật không công bằng khi để đứa trẻ đáng thương phải chịu đựng bệnh tật vì cái tính tự mãn đầy tội lỗi của mình. Con bé đáng lẽ không phải chịu đựng nó! Đích thực là viêm phổi rồi! Mình thách thức căn bệnh đó đấy!" Rồi chú huơ huơ nắm đấm trước khuôn mặt xấu xí của một tượng thần Ấn Độ tình cờ đang ở trước mặt chú, như thể vị thần đặc biệt gớm guốc ấy có thù oán với nữ thần nhỏ bé của chú.

Dù tỏ ra thách thức như vậy nhưng trái tim chú chùng xuống mỗi lần trông thấy Rose, vì cơn đau của cô ngày càng tệ hơn. Việc tắm nước nóng, những cái chăn, cái chảo sưởi và cốc trà xô thơm nóng hổi đều chẳng có tác dụng. Vài tiếng trôi qua, đứa trẻ tội nghiệp không được nghỉ ngơi chút nào và tất cả những lời tiên đoán u ám đã ám ảnh tâm trí những người đang vây xung quanh cô với gương mặt tràn đầy nỗi lo lắng dịu dàng nhất.

Giữa lúc cơn bệnh phát tác tồi tệ nhất, Charlie đến để truyền lại lời nhắn của mẹ cậu, và chạm mặt Phebe đang chán nản bước xuống cầu thang, tay cầm một miếng thuốc đắp bằng mù tạt, thứ không giúp cơn sốt thuyên giảm chút nào.

"Có chuyện gì thế? Trông cô buồn thảm như tấm bia mộ vậy." Cậu nói khi cô giơ tay lên ra hiệu cho cậu ngừng huýt sáo vui vẻ.

"Cô Rose đang ốm nặng."

"Con bé ốm thế quái nào được chứ!"

"Xin cậu Charlie đừng chửi thề, cô ấy đang ốm thật mà, và đó là lỗi của cậu Mac." Phebe buồn rầu kể lại chuyện đó với từ ngữ chua cay, vì lúc này cô đang cảm thấy hiềm khích với tất cả các cậu con trai.

"Tôi sẽ chuyển lời đến cậu ấy, để giúp cô cảm thấy dễ chịu hơn." Charlie nói, siết chặt nắm đấm đến mức đáng ngại.

"Nhưng Rose không gặp phải bạo bệnh đấy chứ?" Cậu lo lắng nói thêm khi nhìn thấy bà Plenty vội vã đi ngang qua, vừa đi vừa lắc một cái lọ rất mạnh.

"Ôi, cô ấy ốm lắm. Bác sĩ không nói gì nhiều nhưng ông ấy không gọi đó là "cơn cảm lạnh" nữa. Bây giờ là "viêm màng phổi" rồi, tôi sợ rằng nó sẽ chuyển thành *viêm phủi* nay mai thôi." Phebe đáp lại, liếc nhìn miếng đắp hạ sốt vẻ tuyệt vọng.

Charlie bật ra tiếng cười nghèn nghẹn vì cách phát âm mới của từ "viêm phổi", khiến Phebe tức điên lên.

"Sao cậu vẫn còn lòng dạ để cười được khi mà cô ấy đang đau đớn khủng khiếp như thế? Đi đến chỗ cô ấy đi rồi cười phá lên nếu cậu dám." Cô nói với điệu bộ thống khổ, còn đôi mắt đen thì rực lửa.

Charlie dỏng tai lên rồi nghe thấy những tiếng rên rỉ nhè nhẹ đâm thẳng vào trái tim cậu khiến khuôn mặt cậu trở nên nghiêm nghị y như gương mặt của Phebe. "Chú ơi, xin chú chặn

cơn đau này lại và để cháu nghỉ ít phút thôi! Đừng nói với các anh em của cháu là cháu không dũng cảm. Cháu đã cố gắng chịu đựng nhưng cháu đau quá, cháu không thể không khóc được."

Charlie cũng không thể kìm được khi nghe giọng nói yếu ớt ấy cất lên, nhưng vì là con trai nên cậu không được thừa nhận điều đó, và cáu kỉnh nói khi cậu quệt ống tay áo ngang mắt.

"Đừng có để cái thứ chết tiệt này ngay dưới mũi của tôi, mù tạt làm mắt tôi bị cay."

"Tôi chả thấy chỗ mù tạt này cay mắt tí nào, khi mà độ cay của nó chẳng còn lại bao nhiêu so với dạng bột. Bác sĩ nói như vậy đấy, thế nên tôi sẽ đi kiếm ít mù tạt cay hơn nữa." Phebe nói, không thấy xấu hổ chút nào khi những giọt nước mắt rơi lã chã vào chỗ thuốc đắp.

"Tôi đi kiếm cho!" Charlie nói rồi vụt biến mất ngay lập tức, mừng rỡ vì có lý do để thoát khỏi tầm mắt trong vài phút.

Khi cậu quay lại, mọi cảm xúc phiền phức đã bị gạt bỏ, cậu mang đến một hộp mù tạt cay nhất có thể mua được bằng tiền rồi bỏ đi để "cho Mac một trận", vì cậu cho rằng đó là nhiệm vụ tiếp theo của mình. Cậu làm việc đó một cách hăng hái và hoàn hảo đến nỗi cậu mọt sách đáng thương bị quăng liệng vào đáy sâu của nỗi tuyệt vọng đầy hối hận, đến nỗi khi bước lên giường để đi ngủ vào buổi tối hôm đó, cậu có cảm giác mình là kẻ bị xã hội ruồng rẫy, và mang dấu ấn của kẻ sát nhân trên trán.

Nhờ có kỹ năng của bác sĩ Alec và sự tận tụy của những người trợ giúp, đến khoảng nửa đêm, tình hình của Rose đã chuyển biến tốt hơn; tất cả mọi người đều hy vọng rằng điều tồi tệ nhất đã qua đi. Phebe đang pha trà bên cạnh lò sưởi trong phòng làm việc, vì bác sĩ đã quên ăn quên uống từ lúc Rose đổ bệnh, nên bà Plenty cứ khăng khăng bắt chú phải uống "một tách trà ngon" sau khi chú đã nỗ lực hết mình. Một tiếng gõ nhẹ trên cửa sổ

bỗng vang lên làm Phebe giật mình nhìn ra, cô thấy một khuôn mặt đang ngó vào trong. Cô không sợ, vì khi nhìn kĩ hơn, cô thấy rằng đó không phải ma cũng chẳng phải trộm, chỉ là Mac thôi, trông cậu có vẻ nhợt nhạt và hoang mang dưới ánh trăng hiu hắt.

"Ra mở cửa cho tôi vào đi." Cậu trầm giọng nói, khi đã đứng trong sảnh, cậu liền chộp lấy cánh tay của Phebe, thì thầm hỏi cộc lốc: "Rose sao rồi?"

"Ơn Chúa, cô ấy đỡ hơn rồi." Phebe trả lời với nụ cười giống như tia nắng rọi vào trái tim lo âu của chàng trai đáng thương kia.

"Và ngày mai con bé sẽ khỏe lại, đúng không?"

"Ôi, không đâu. Debby nói cô ấy chắc chắn bị sốt thấp khớp, nếu không bị *viêm phủi*!" Phebe đáp lại, lần này cố phát âm cho đúng.

Khuôn mặt Mac cúi gằm xuống, sự ăn năn lại bắt đầu giày vò cậu khi cậu thở dài thườn thượt và lưỡng lự hỏi tiếp:

"Tôi đoán là tôi không thể gặp con bé đúng không?"

"Tất nhiên là không thể vào cái giờ muộn thế này, chúng tôi muốn cô ấy đi ngủ!"

Mac định mở miệng để nói thêm gì đó thì bỗng dưng buồn hắt xì, một tiếng "Hắt xì hơi!" to tướng vang lên vọng khắp ngôi nhà yên tĩnh.

"Sao cậu không ngăn nó lại?" Phebe quở trách. "Tôi dám cá là cậu đã làm cô ấy tỉnh rồi."

"Tôi có biết cơn buồn hắt xì đến vào lúc nào đâu. Đúng là đen đủi!" Mac rên rỉ, quay người bước đi trước khi sự xuất hiện tai hại của cậu gây thêm rắc rối.

Bỗng một giọng nói từ phía đầu cầu thang dịu dàng vọng xuống: "Mac, lên đây đi, Rose muốn gặp cháu."

Cậu bước lên tầng trên, và thấy chú Alec đang đứng đợi cậu.

“Điều gì đã mang cháu tới đây vào giờ này hả cháu trai?” Vị bác sĩ thì thầm hỏi.

“Charlie nói đó là lỗi của cháu, nếu em ấy chết thì cháu chính là thủ phạm đã giết em ấy. Cháu không thể ngủ được, thế nên cháu đến đây xem em ấy thế nào rồi, không ai biết cả trừ Steve.” Cậu trả lời, với khuôn mặt và giọng nói bồn chồn khiến bác sĩ không còn lòng dạ nào để khiển trách cậu.

Trước khi cậu kịp nói thêm, một giọng nói yếu ớt đã vọng ra: “Mac!” Sau khi vội nói: “Ở lại một lúc để làm em ấy vui thôi rồi đi ngay nhé, vì chú muốn em ấy đi ngủ”, bác sĩ dẫn cậu vào trong phòng.

Khuôn mặt trên gối trông rất nhợt nhạt và ngây thơ, nụ cười chào đón Mac rất yếu ớt, bởi lẽ Rose đã mệt lả vì đau đớn, nhưng cô không thể nghỉ ngơi cho đến khi nào nói được một câu an ủi với người anh họ.

“Em biết cái điệu hắt xì mắc cười của anh mà, em đoán là anh đến xem sức khỏe của em sao rồi, dù trời đã muộn lắm. Đừng lo nhé! Em khỏe hơn rồi, em đổ bệnh thế này là do em chứ không phải lỗi của anh đâu, em không nên ngớ ngẩn đứng đợi trong cái thời tiết lạnh cắt da thịt như vậy chỉ vì em nói em sẽ đợi.”

Mac vội vã giải thích, tự trách móc bản thân và cầu xin Rose đừng chết bởi bất cứ lý do gì, vì lời quở trách của Charlie đã gây tác động sâu sắc đến tâm trí của cậu trai đáng thương.

“Em không thấy có nguy cơ gì khiến em chết cả.” Rose ngước lên nhìn cậu, đôi mắt to ánh lên vẻ nghiêm trang.

“Ôi, anh hy vọng là không, nhưng đôi khi lại có người ra đi đột ngột, em biết đấy; anh không thể thanh thản chừng nào còn chưa cầu xin em tha thứ cho anh.” Mac ấp úng nói, nghĩ rằng trông Rose rất giống một thiên thần, với mái tóc vàng buông lơi

trên gối, và trên khuôn mặt nhỏ bé trắng bệch hiện lên vẻ nhu mì, chịu đựng.

"Em không nghĩ em sẽ chết đâu, chú sẽ không để em chết, nhưng nếu em có ra đi, hãy nhớ là em đã tha thứ cho anh nhé."

Cô nhìn cậu với đôi mắt dịu dàng, khi thấy sự đau đớn thầm lặng của cậu trông thảm hại thế nào, cô nhẹ nhàng nói thêm, kéo đầu cậu xuống: "Em sẽ không hôn anh dưới nhành cây tầm gửi đâu, nhưng bây giờ thì em sẽ làm vậy, vì em muốn anh chắc chắn rằng em thực sự tha thứ cho anh và vẫn yêu quý anh."

Câu nói đó làm Mac tội nghiệp xúc động; cậu chỉ có thể thì thầm lời cảm ơn rồi bước ra khỏi phòng nhanh nhất có thể, mò mẫm dò đường tới chỗ cái ghế dài ở tít phía cuối hành lang, nằm đó cho đến khi chìm vào giấc ngủ, cạn kiệt sức lực vì cố gắng không tỏ ra mình "trẻ con".

28* *Nhân vật trong bài thơ cùng tên của nhà thơ người Anh Felicia Dorothea Hemans. Cậu tuân lệnh cha đứng gác ở vị trí của mình trên con tàu và bị thiêu chết khi con tàu bị đốt cháy, vì cậu nhất quyết không chịu rời khỏi đó nếu không có lệnh của cha, mà không biết rằng cha mình đã chết.*

CHƯƠNG 22
Cần phải làm việc gì đó

Bất cứ mối nguy hiểm nào có thể có từ hậu quả của cơn cảm lạnh đột ngột vừa rồi cũng đã tan biến. Nhưng tất nhiên cô Myra không chịu tin điều đó, còn bác sĩ Alec yêu chiều đứa cháu gái của mình với sự cảnh giác và dịu dàng nhiều hơn gấp bội trong nhiều tháng về sau. Rose khá thích thú việc bị ốm, vì ngay khi cơn đau vừa chấm dứt thì niềm vui bắt đầu, trong một, hai tuần, cô bé đã sống cuộc sống của một cô công chúa nhỏ bị tách biệt ở trong khuê phòng, trong khi tất thảy mọi người đều phải phục vụ cô, làm cô vui và trông chừng cô theo một cách chăm chú nhất. Nhưng khi bác sĩ bị gọi đi khám bệnh cho một người bạn cũ đang ốm nguy kịch, Rose cảm thấy mình giống như một con chim non bị tách ra khỏi đôi cánh chở che của mẹ, đặc biệt là vào một buổi chiều nọ, khi các bà đang ngủ, cả ngôi nhà vô cùng tĩnh lặng trong khi ngoài kia tuyết rơi nhè nhẹ.

"Mình sẽ đi tìm Phebe, chị ấy lúc nào cũng thật tử tế và bận rộn, thích có mình giúp đỡ. Nếu Debby không ngăn cản, chúng mình có thể làm kẹo caramel và làm các anh ngạc nhiên khi họ đến." Rose tự nhủ khi cô quăng cuốn sách xuống và thấy sẵn sàng để giao thiệp một chút.

Cô thận trọng nhòm qua khe cửa trước khi bước vào bếp, vì Debby không cho phép dù chỉ là một chút bừa bãi khi bà ở đó. Căn phòng rất vắng vẻ, không có bóng người nào ngoại trừ Phebe đang ngồi cạnh bàn, đầu gục xuống cánh tay, dường như đang ngủ. Rose định sẽ hù một tiếng để đánh thức cô ấy dậy thì cô ấy ngẩng đầu lên, lau khô đôi mắt ướt bằng cái tạp dề màu

xanh nước biển, rồi trở lại với công việc, khuôn mặt quyết tâm, hì hục làm gì đó mà cô ấy rõ ràng rất hứng thú. Rose không thể đoán được đó là gì, sự tò mò trở nên cực kỳ kích thích, vì Phebe đang hí hoáy viết, cây bút di chuyển soàn soạt trên vài mảnh giấy màu nâu, đích thị là cô ấy đang chép lại gì đó từ một quyển sách nhỏ.

"Mình phải biết cái thứ đáng yêu kia là gì, tại sao chị ấy lại khóc, rồi lại bặm chặt môi và dốc hết lòng hết sức để làm thế kia." Rose thầm nghĩ, quên hẳn đống kẹo caramel và đi vòng tới cánh cửa, cô bước vào, vui vẻ nói:

"Phebe, em muốn làm gì đó. Chị có thể để em giúp gì không? Hay là em đang làm phiền chị?"

"Ôi trời, không, tiểu thư; chị lúc nào cũng thích có em ở bên khi mọi thứ đều gọn gàng, ngăn nắp. Em muốn làm gì?" Phebe trả lời, mở cái ngăn kéo ra như thể định quét sạch những thứ cô ấy đang làm ra khỏi tầm mắt, nhưng Rose ngăn cô ấy lại, la lên như một đứa trẻ hiếu kỳ.

"Đưa em xem nào! Cái gì thế? Em sẽ không nói đâu nếu chị không muốn Debby biết."

"Chị chỉ đang cố học một chút, nhưng chị thật ngu ngốc, chị học không vào lắm." Cô gái ấp úng trả lời, để mặc cho cô chủ nhỏ xem xét các món dụng cụ nghèo nàn mà cô đang cố gắng sử dụng.

Một phiến đá đen bị vỡ, rơi xuống từ mái nhà, một mẩu bút chì dài ba, bốn centimet, một cuốn niên giám cũ, vài mẩu giấy nâu nâu, vàng vàng được là lượt phẳng phiu và khâu với nhau thành một cuốn vở, một số hóa đơn mua bán lặt vặt được viết bằng nét chữ nắn nót của bà Plenty. Tất cả những thứ này, cùng với một lọ mực nhỏ và một cái bút mực đã hoen gỉ, tạo thành bộ đồ học tập của Phebe, vì thế không mấy ngạc nhiên khi cô "học

không vào" dù tính kiên trì, nhẫn nại của cô đã làm khô những giọt nước mắt nản lòng và sự quyết tâm của cô khiến cô miệt mài di chuyển cây bút soàn soạt trên giấy.

"Em có thể cười nhạo nếu em muốn, Rose, chị biết bộ đồ học tập của chị thật kỳ quặc, đó là lý do tại sao chị giấu chúng đi, nhưng chị không bận tâm từ lúc em phát hiện ra. Chị không thấy xấu hổ chút nào ngoại trừ việc chị thật tụt hậu ở cái tuổi này." Phebe khiêm tốn trả lời, đôi má ngày càng đỏ hơn khi tẩy xóa những chữ cái viết hoa xiêu vẹo, vài giọt nước mắt vẫn chưa kịp khô trên tấm bảng đá đen.

"Cười nhạo chị ư! Em muốn bật khóc khi nghĩ rằng em là một đứa con gái ích kỷ, em có hàng đống sách vở và đồ dùng học tập, vậy mà chẳng bao giờ nghĩ đến việc cho chị vài thứ. Tại sao chị không đến hỏi em mà lại phải loay hoay vất vả một mình kiểu này? Thật là sai lầm, Phebe ạ, em sẽ không bao giờ tha thứ cho chị nếu chị lặp lại điều này đâu." Rose đáp lại, đặt một tay lên vai Phebe, tay kia nhẹ nhàng lật từng trang của cuốn vở tập viết.

"Chị không muốn đòi hỏi thêm bất cứ thứ gì nữa khi em lúc nào cũng đối xử rất tử tế với chị, Rose à." Phebe lên tiếng, ngước mắt nhìn lên đầy biết ơn.

"Ôi, chị khách sáo quá! Cứ như việc cho đi là không có gì vui ấy, em thích điều đó mà. Giờ thì nghe này. Em có một kế hoạch và chị không được phép từ chối, nếu không em sẽ mắng đấy. Em muốn có việc gì đó để làm, và em sẽ dạy chị những gì em biết, sẽ không mất thời gian đâu." Rồi Rose cười phá lên khi quàng cánh tay quanh cổ Phebe, bàn tay nhỏ nhắn vỗ vỗ lên mái tóc đen mượt mà của cô ấy.

"Tuyệt vời!" Khuôn mặt Phebe sáng ngời lên khi nghe thấy ý tưởng đó, nhưng lại chùng xuống khi đăm chiêu nói thêm. "Chỉ là chị e rằng chị không nên để cho em làm vậy, Rose à. Việc đó

rất tốn thời gian, có thể bác sĩ sẽ không chấp thuận."

"Chú ấy không muốn em học hành quá nhiều, nhưng chú ấy chưa từng nhắc một lời về việc dạy học, em không nghĩ chú ấy sẽ bận tâm. Dù sao thì chúng ta có thể thử cho đến khi chú ấy tới, thế nên hãy thu dọn các món đồ của chị đi rồi đi thẳng tới phòng của em, chúng ta sẽ bắt đầu ngay hôm nay. Em thực sự muốn làm việc này, chúng ta sẽ có quãng thời gian vui vẻ, để xem nhé!" Rose hăm hở reo lên.

Quả là một cảnh tượng dễ chịu khi thấy Phebe nhét vội đống dụng cụ học tập tầm thường của mình vào trong cái tạp dề, rồi bật dậy như thể nỗi khao khát của trái tim cô đột nhiên biến thành sự thật hạnh phúc, còn dễ chịu hơn nữa khi thấy Rose vui vẻ chạy phía trước, mỉm cười như một nàng tiên tốt bụng khi cô vẫy tay ra hiệu cho Phebe theo sau, vừa chạy vừa ngân nga hát.

"Lối đi lên phòng của em ở trên cầu thang uốn lượn kia. Có rất nhiều thứ lạ lùng em muốn chỉ cho chị xem khi chị tới đó.[29*] Chị sẽ bước vào bên trong đó chứ, Phebe thân mến?"

"Ôi, sao lại không chứ!" Phebe sốt sắng trả lời, rồi nói thêm khi họ bước vào trong "khuê phòng". "Em là cô nhện đáng yêu nhất, và chị là cô ruồi hạnh phúc nhất."

"Em sẽ rất nghiêm khắc đấy, chị hãy ngồi xuống cái ghế này, không được nói một lời nào cho đến khi lớp học sẵn sàng." Rose ra lệnh, thích thú với viễn cảnh sẽ "có một việc gì đó hữu ích và thú vị để làm".

Thế là Phebe bẽn lẽn ngồi xuống chỗ của mình, còn cô giáo mới bày ra những cuốn sách, tấm bảng đen, một cái giá để bút mực xinh xắn cùng một quả địa cầu nho nhỏ; rồi cô vội xé một miếng bọt biển nhỏ, gọt mấy cây bút chì với nhiều sức lực hơn là kỹ năng, khi tất cả đã sẵn sàng, cô nhảy lên vẻ thỏa mãn khiến cho cô học trò bật cười.

“Giờ thì lớp học bắt đầu, tôi sẽ nghe cô đọc trước, để xem sẽ cho cô vào lớp mấy, cô Moore ạ.” Rose nói một cách cực kỳ trịnh trọng, rồi đặt một quyển sách xuống trước mặt học trò của mình và ngồi xuống cái ghế bành, trong tay cầm một cây thước kẻ dài.

Phebe đọc khá tốt, chỉ thi thoảng bị vấp khi gặp phải một từ khó, và phát âm từ “giống nhau” thành “giống nhao” theo cái cách khiến Rose thấy buồn cười, nhưng cô cố gắng kiềm chế để không bật ra một nụ cười bán đứng thành ý của cô. Tiết học chính tả tiếp theo khiến Rose khá là nản lòng; kiến thức về địa lý của Phebe rất lơ mơ, còn ngữ pháp thì chẳng đâu vào đâu cả, dù cô học trò phản kháng rằng cô ấy đang rất cố gắng để “nói chuyện chuẩn như những người có học” đến nỗi khiến bà Debby gọi cô ấy là “một đứa học đòi làm sang không biết vị trí của mình”.

“Debby là một bà già cổ hủ, nên chị đừng có bận tâm đến bà ấy, vì bà ấy sẽ chỉ nói “xau nhé”, “ngho nghỏ” và “ngà xí” chừng nào bà ấy còn sống và khăng khăng rằng phát âm như vậy mới đúng. Thực sự chị nói rất hay, Phebe ạ, em thấy vậy, ngữ pháp sẽ giúp chị, và chỉ ra cho chị biết có vài thứ là đúng còn vài thứ khác lại là sai, ý em là thế.” Rose nói thêm, tự sửa lại lời mình, và cảm thấy rằng cô phải để ý đến cách dùng từ của mình nếu như cô muốn làm gương cho Phebe.

Đến tiết số học, cô giáo nhỏ rất kinh ngạc khi phát hiện ra có vài điều cô học trò còn nhanh hơn so với cô, vì Phebe đã luyện tập với những phép tính ở trong các cuốn sổ sách ở chỗ lò mổ và tiệm bánh cho đến khi cô có thể tính cộng một cách nhanh chóng và chính xác đến mức khiến Rose kinh ngạc, và cảm thấy rằng ở môn này, cô học trò sẽ sớm trội hơn cả giáo viên nếu cô ấy tiếp tục giữ vững được cái đà này. Lời khen ngợi của cô làm

Phebe rất phấn chấn, họ hăng say tiếp tục, cả hai đều thích thú đến nỗi thời gian cứ trôi đi mà không ai để ý tới cho đến khi bà Plenty xuất hiện, kêu lên khi nhìn thấy hai cái đầu đang cúi gằm bên tấm bảng đen.

"Ôi trời ơi, có chuyện gì đang diễn ra thế?"

"Học hành, bà ạ. Cháu đang dạy Phebe, việc này cực vui!" Rose reo lên, ngước nhìn bà với khuôn mặt rạng ngời.

Nhưng khuôn mặt của Phebe còn rạng ngời hơn, dù có xen chút vẻ đăm chiêu.

"Lẽ ra cháu nên xin phép trước, chỉ có điều khi cô Rose đề nghị việc này, cháu đã quá vui sướng đến nỗi quên mất. Cháu có phải dừng lại không, thưa bà?"

"Tất nhiên là không rồi, con à, ta rất mừng khi thấy con thích thú với sách vở, và thấy Rose giúp đỡ con. Người mẹ đáng kính của ta thường ngồi làm việc cùng những người hầu, dạy họ rất nhiều thứ hữu ích theo kiểu xa xưa mà giờ đã biến mất. Nhưng đừng có chểnh mảng phận sự của con hay để đống sách vở gây trở ngại những nhiệm vụ của mình đấy."

Khi bà Plenty nói, khuôn mặt già nua tử tế của bà ngời lên vẻ tán đồng đối với hai cô gái, Phebe liếc nhìn chiếc đồng hồ đang điểm năm giờ, biết rằng Debby sẽ sớm có mặt ở tầng dưới, hy vọng bữa tối đang được chuẩn bị, thế là cô vội đặt bút chì xuống, nhảy dựng lên và nói:

"Chị xin phép lui được không? Chị sẽ dọn dẹp sau khi làm xong việc nhà."

"Vậy chúng ta tan học." Rose đáp. Với lời nói đầy cảm kích: "Cảm ơn em nhiều lắm!", Phebe chạy đi, véo von bảng cửu chương khi cô chuẩn bị trà.

Mọi chuyện đã bắt đầu như thế, một tuần trôi qua, lớp học diễn ra thật suôn sẻ với nhiều niềm vui và sự bổ ích đối với cả

hai "cô trò". Cô học trò đã chứng tỏ được mình là một người sáng dạ, tham gia các tiết học một cách vui vẻ như đi dự hội, trong khi cô giáo trẻ cố gắng hết sức để xứng đáng với sự đánh giá cao của cô ấy, vì Phebe kiên quyết tin rằng cô Rose biết tất cả mọi thứ trong việc học hành.

Dĩ nhiên các cậu trai phát hiện ngay chuyện gì đang diễn ra và đùa cợt các cô gái về "ngôi trường nữ sinh" này, cái tên họ đặt cho việc mà Rose và Phebe đang làm, nhưng họ nghĩ nhìn chung đây là một ý hay nên tốt bụng đề nghị sẽ dạy tiếng Hy Lạp và tiếng Latin miễn phí, và nhận định rằng "Rose quả là người rộng lượng khi giúp chú chim nhỏ Phebe một việc lớn như vậy."

Rose vẫn còn băn khoăn không biết chú cô sẽ nghĩ gì về việc này và nghĩ ra một bài diễn văn khéo léo để có thể thuyết phục chú ngay lập tức rằng đây là một kế hoạch có ích nhất, chu toàn nhất và vui vẻ nhất từng được nghĩ ra. Nhưng cô không có cơ hội để ngỏ lời với chú, vì bác sĩ Alex toàn xuất hiện bất ngờ đến nỗi đầu óc cô không nhớ ra được gì cả. Cô đang ngồi trên nền nhà trong phòng thư viện, nhìn đăm đăm vào quyển sách to để mở trên đùi, không biết gì về việc có người vừa bước vào, cho đến khi đôi bàn tay to lớn, ấm áp đặt dưới cằm cô và nhẹ nhàng ngửa đầu cô lên để ai đó có thể hôn lên hai bên má cô một cách chân thành, rồi giọng nói trìu mến như giọng nói của một người cha cất lên, nửa phần có ý trách móc: "Sao cô gái của tôi lại ủ ê với cuốn *Bách khoa toàn thư* phủ đầy bụi thế này khi mà cô ấy nên chạy đi gặp quý ngài già cả, người không thể chịu đựng được thêm một phút nào khi không có cô ấy?"

"Chú! Cháu vui quá! Và cháu xin lỗi! Sao chú không cho bọn cháu biết mấy giờ chú sẽ về hoặc là gọi cháu khi chú vào đây? Chẳng phải chú biết là cháu nhớ chú lắm sao? Cháu rất vui khi

chú quay về, cháu muốn ôm chú thật chặt." Rose reo lên, quyển *Bách khoa toàn thư* rơi xuống nền nhà kêu cạch một tiếng, rồi cô nhảy bật dậy như lò xo vào trong vòng tay của bác sĩ Alec, để được ôm trong cái ôm mà một người đàn ông dành cho tạo vật đáng yêu nhất mà thế gian này dành cho mình.

Sau đó, chú ngồi xuống cái ghế bành êm ái của mình, Rose ngồi trên đầu gối chú, mỉm cười với chú và nói liến thoắng, trong lúc đó, chú quan sát cô với vẻ hài lòng nhất, vuốt ve gò má tròn trịa hoặc cầm bàn tay nhỏ nhắn của cô, hoan hỷ khi thấy cô hồng hào, phúng phính và khỏe mạnh thế nào.

"Chuyến đi của chú có vui không ạ? Chú có cứu được quý cô tội nghiệp ấy không? Chú có mừng khi lại được về nhà với cô cháu gái hay làm chú phiền lòng không ạ?"

"Có chứ, đối với mọi câu hỏi của cháu. Giờ thì kể chú nghe cháu đang làm gì, tên tội đồ bé nhỏ kia? Bà Plently nói là cháu muốn hỏi ý kiến của chú về một kế hoạch phi thường mới mẻ mà cháu đã dám khơi mào khi chú vắng mặt."

"Cháu hy vọng là bà vẫn chưa nói với chú?"

"Chưa một lời nào cả, trừ việc cháu rất băn khoăn chú sẽ phản ứng thế nào, và rất muốn "bộc bạch" rồi thuyết phục chú, giống như cháu vẫn luôn cố gắng làm dù thường không thành công lắm. Giờ thì tự thú và nhận hậu quả đi."

Thế là Rose kể với chú về lớp học của mình với thái độ nghiêm túc và vui vẻ nhất, nhấn mạnh vào sự thèm khát kiến thức của Phebe cũng như niềm vui khi có thể giúp đỡ cô ấy, rồi cô nói thêm với một cái gật gù vẻ hiểu biết:

"Và việc này cũng có ích cho cháu, chú ạ, vì chị ấy học rất nhanh và háo hức, nên cháu phải cố gắng hết sức, nếu không chị ấy sẽ vượt qua cháu về một số môn mất. Hôm nay chị ấy gặp từ "bông" trong một bài học và hỏi cháu về nghĩa của nó, cháu

rất xấu hổ vì cháu thực sự chỉ biết có một chút nên cháu chỉ có thể nói rằng đó là một loại cây được trồng ở miền Nam, ruột của quả bông nằm trong một cái vỏ và được dùng để dệt vải. Đó là thứ cháu đang tìm hiểu khi chú vào đây, ngày mai cháu sẽ nói với chị ấy về nó, cả về thuốc nhuộm chàm nữa. Chú thấy đấy, việc này cũng có ích cho cháu, thật tốt khi được ôn lại những gì cháu đã được học theo một cách dễ chịu hơn việc phải tự ôn tập một mình."

"Ôi, nhóc con xảo quyệt! Cháu mong sẽ thuyết phục được chú bằng cái cách này sao? Chú nghĩ đấy không phải là học."

"Vâng, thưa chú, đấy là dạy học. Cháu xin chú, cháu thích như thế hơn việc lúc nào cũng thui thủi một mình. Vả lại, chú biết đấy, cháu đã nhận Phebe là chị nuôi và hứa sẽ là chị em tốt với chị ấy, vì thế cháu phải giữ lời, đúng không ạ?" Rose đáp lại, ánh nhìn vừa lo lắng vừa kiên quyết khi đợi câu trả lời.

Bác sĩ Alec rõ ràng đã bị thuyết phục, vì Rose đã miêu tả về phiến đá đen cũ kĩ và quyển vở tập viết bằng giấy nâu với bộ dạng đáng thương, và người chú tuyệt vời của cô không chỉ đưa ra quyết định gửi Phebe đến trường trước cả khi Rose kể xong câu chuyện, mà còn quở trách bản thân vì đã bỏ quên bổn phận của mình với một cô gái nhỏ vì quá yêu mến một cô gái nhỏ khác.

Vì thế khi Rose cố gắng tỏ ra ngoan ngoãn và hoàn toàn thất bại với việc đó, chú cười lớn, véo má cô, ân cần nói với sự ấm áp và thanh nhã.

"Chú chưa từng có ý phản đối, dù là nhỏ nhất. Thực ra, chú đang bắt đầu nghĩ đến chuyện cho phép cháu quay lại với sách vở, nhưng trong chừng mực thôi, vì cháu đã khỏe lại, đây là một cách rất tuyệt vời để thử sức mình. Phebe là một cô bé dũng cảm, sáng dạ, và sẽ có được một cơ hội trên thế giới này, nếu

chúng ta có thể trao cho cô ấy, do đó nếu cô bé có thể kết bạn, họ sẽ không thấy xấu hổ vì cô ấy."

"Cháu nghĩ chị ấy đã tìm được vài người bạn rồi đấy ạ." Rose hồ hởi đáp lại.

"Hả? Gì cơ? Có ai đó đến đây khi chú đi vắng sao?" Bác sĩ Alec vồn vã hỏi, vì trong gia đình này có một niềm tin vững chắc rằng sớm muộn gì Phebe sẽ chứng tỏ được mình là "ai đó" thôi.

"Không, người bạn thân nhất của chị ấy xuất hiện khi chú về nhà, chú ạ." Rose trả lời, vỗ vỗ vẻ tán thành, rồi vui vẻ nói thêm. "Cháu không biết nói gì để cảm ơn chú vì đã đối xử tốt với chị bạn của cháu, nhưng chị ấy thì có, vì cháu biết chị ấy sẽ trở thành một người phụ rất đáng tự hào, chị ấy quá mạnh mẽ, chân thật và đầy tình yêu thương."

"Chúa lòng lành. Chú còn chưa bắt đầu làm gì cả, thật đáng hổ thẹn! Nhưng chú sẽ hành động luôn đây, khi nào cô ấy tiến bộ hơn một chút, cô ấy sẽ được đến trường nếu cô ấy muốn. Khởi đầu như thế có được không nhỉ?"

"Thật là tuyệt vời, chị ấy sẽ nói vậy đấy, vì ước mong trong đời của chị ấy là "được học thật nhiều", chị ấy sẽ rất hạnh phúc khi cháu kể với chị ấy. Cháu xin phép được kể với chị ấy nhé? Sẽ vui lắm đây khi trông thấy cô gái thân thương ấy mở rộng đôi mắt to và vỗ tay trước cái tin tuyệt vời này."

"Sẽ không ai giành mất phần của cháu đâu, cháu sẽ được đích thân làm việc này, nhưng đừng có hấp tấp hoặc quá mơ mộng viển vông đó, cháu yêu, vì chúng ta sẽ tốn nhiều thời gian và sự kiên nhẫn cho việc này nếu muốn nó diễn ra suôn sẻ."

"Vâng, thưa chú, chỉ khi nào đến lúc thì mới được nói cho chị ấy biết, đúng không ạ?" Rose cười đáp lại, quay một vòng quanh phòng như để phát tiết hết những cảm xúc vui sướng đang khiến đôi mắt cô sáng ngời. Đột nhiên cô dừng khựng lại và

nghiêm nghị hỏi:

"Nếu Phebe đi học thì ai sẽ làm công việc của chị ấy ạ? Cháu sẵn lòng, nếu cháu có thể."

"Đến đây, chú sẽ nói cho cháu một bí mật. Xương cốt của bà Debby đang ngày càng yếu, tính cáu bẳn cũng ngày càng tệ, vì thế các bà đã quyết định cho bà ấy nghỉ việc để bà ấy đến sống cùng với con gái, cô ấy đã kết hôn rồi và có cuộc sống hôn nhân rất viên mãn. Chú vừa gặp cô ấy trong tuần vừa rồi, cô ấy muốn mẹ đến ở cùng mình. Do đó vào mùa xuân này chúng ta sẽ có một sự thay đổi lớn, chúng ta sẽ có đầu bếp mới cùng một cô dọn phòng mới nếu có thể tìm được bất cứ ai phù hợp với những người thân đáng kính của chúng ta."

"Ôi trời! Cháu biết sống sao nếu không có Phebe? Chị ấy không thể ở lại sao, để cháu có thể nhìn thấy chị ấy? Cháu sẽ trả tiền cho chị ấy còn hơn là để chị ấy đi, cháu quý chị ấy lắm."

Chú Alec bật cười trước lời đề nghị đó và Rose vô cùng hài lòng khi chú giải thích rằng Phebe vẫn sẽ là hầu gái của cô, cô ấy sẽ không có nhiệm vụ gì ngoại trừ những việc lặt vặt mà cô ấy có thể dễ dàng làm được vào những lúc không phải học bài.

"Cô ấy là một cô gái có lòng tự trọng, mặc dù vô cùng khiêm nhường, cô ấy sẽ không nhận ơn huệ gì từ chúng ta nếu cô ấy không làm gì để xứng đáng nhận được nó. Thế nên sự sắp xếp này thật vừa khéo và thoải mái, cháu thấy đấy, cô ấy sẽ trả học phí bằng cách uốn cong những lọn tóc vàng óng kia của cháu một tá lần mỗi ngày nếu cháu cho phép."

"Các kế hoạch của chú lúc nào cũng cực kỳ sáng suốt và tử tế. Đó là lý do tại sao chúng rất có hiệu quả và mọi người để mặc chú làm những gì chú thích. Cháu thực sự không biết các cô gái khác sẽ phải làm thế nào nếu không có một ông chú Alec!" Rose nói rồi thở dài tiếc nuối cho những ai không được ban cho điều

tốt lành này.

Khi Phebe nghe được tin tuyệt vời này, cô không "sung sướng ngẩn ngơ" như Charlie tiên đoán, mà đón nhận nó một cách bình tĩnh, bởi vì đây là một điều hạnh phúc mà cô không có lời nào "đủ hay, đủ ý nghĩa để cảm ơn", theo lời cô nói, nhưng mỗi giờ trôi đi cô lại càng rạng ngời hơn vì điều ước được ban cho, và càng hết lòng phục vụ người đã ban nó cho mình.

Trái tim cô căng đầy niềm hạnh phúc đến nỗi nó tràn ra thành giai điệu, giọng ca ngọt ngào véo von vang lên khắp nhà, gửi lời cảm ơn sung sướng nhất mà không từ nào diễn tả được. Đôi bàn chân luôn sẵn sàng không bao giờ thấy mệt mỏi với việc cất bước vì những người đã mở đường cho cô đi; đôi bàn tay khéo léo lúc nào cũng bận rộn, nỗ lực vì họ, và trên khuôn mặt sớm xuất hiện những nét đoan trang toát lên một biểu cảm tận tụy rất phụ nữ, chứng tỏ rằng Phebe đã học được một trong những bài học lớn nhất của cuộc đời - đó là sự biết ơn.

29* *Trích hai câu thơ trong bài The Spider and the Fly (Nhện và Ruồi) của Mary Howitt (1799-1888).*

CHƯƠNG 23
Hoà giải

"Steve, em muốn anh nói cho em một chuyện." Rose nói với Đỏm Dáng khi cậu đang nhăn nhó mặt mày với hình ảnh phản chiếu của mình trong tấm kính trong lúc chờ câu trả lời cho tờ giấy nhắn mà mẹ cậu nhờ cậu mang cho bà Plenty.

"Có thể anh sẽ nói, cũng có thể không. Chuyện gì thế?"

"Có phải Archie và Charlie đang có xích mích không?"

"Chắc vậy; mấy đứa bọn anh lúc nào chả có những cuộc cãi vã nho nhỏ, em biết đấy. Anh nghĩ mắt phải của anh bị lên lẹo rồi." Steve giả vờ như đang mải mê kiểm tra đôi mắt của mình.

"Không, không phải; em muốn biết tất cả mọi chuyện cơ; vì em tin rằng đang có chuyện gì đó còn nghiêm trọng hơn "một cuộc cãi vã nho nhỏ". Nào, nói cho em nghe đi. Anh Steve yêu dấu."

"Phiền phức! Em không muốn anh trở thành một kẻ mách lẻo đâu, phải không?" Steve gầm lên, kéo chỏm tóc trên đỉnh đầu, điều mà cậu luôn làm mỗi khi bối rối.

"Em muốn" là câu trả lời dứt khoát của Rose, vì qua cách cư xử của Steve, cô đã thấy là cô nghĩ đúng, nên cô quyết tâm moi bí mật từ cậu bằng cách nịnh nọt nếu có thể. "Dĩ nhiên là em không muốn anh nói chuyện đó với tất cả mọi người, nhưng với em thì anh có thể, và anh phải nói, vì em có quyền được biết. Hội con trai các anh cần một người chăm sóc, em sẽ là người làm điều đó, vì con gái là những người hòa giải tốt, biết cách để điều khiển mọi người. Chú bảo thế đấy, chú chưa bao giờ sai."

Steve đang định cười nhạo cái ý tưởng Rose chăm sóc hội con

trai, nhưng một ý nghĩ đột nhiên lóe lên ngăn cậu lại, và gợi ý một cách vừa giúp cậu làm Rose hài lòng, vừa tốt hơn cho cậu.

"Em sẽ cho anh thứ gì để đổi lại việc anh kể em nghe tất cả về chuyện đó?" Steve hỏi, và đột nhiên gò má cậu ửng lên, mắt ánh lên nét bối rối, vì một phần trong cậu đang thấy ngại với lời đề nghị của mình.

"Anh muốn gì?" Rose ngước nhìn lên, khá ngạc nhiên trước câu hỏi của Steve.

"Anh muốn mượn chút tiền. Anh không nên nghĩ đến việc hỏi em, chỉ có điều Mac không còn một xu nào kể từ khi anh ấy dựng lên cái phòng thí nghiệm hóa học của anh ấy, nơi mà vào một ngày nào đó anh ấy sẽ tự làm mình nổ tung thành trăm mảnh, và em cùng chú sẽ phải ghép anh ấy lại." Steve cố tỏ ra rằng ý tưởng này khiến cậu thấy thú vị.

"Em sẵn lòng cho anh mượn, anh hãy nói đi." Rose nói, nôn nóng được biết bí mật.

Rõ ràng rất hài lòng với lời hứa này, Steve vui vẻ vuốt lại chỏm tóc trên đỉnh đầu cho nó dựng đứng lên như trước, rồi trình bày ngắn gọn câu chuyện:

"Như em nói đấy, anh kể với em chuyện này cũng không sao, nhưng đừng để hội con trai biết là anh mách lẻo, nếu không Điện hạ sẽ "xử trảm" anh đấy. Chuyện là thế này, Archie không thích một số người bạn của Charlie, và ngăn cấm họ đi với nhau. Điều đó khiến Điện hạ nổi giận, anh ấy cố gắng làm trái lại lời Archie, thế nên họ không nói chuyện với nhau nữa, vấn đề chỉ có vậy thôi."

"Hội bạn đó có phải là người xấu không anh?" Rose hỏi, đầy lo lắng.

"Anh đoán là không, chỉ là họ hơi phóng túng thôi. Họ lớn hơn bọn anh, nhưng họ thích Điện hạ, bởi anh ấy là một chàng

trai vui vẻ: hát hay, nhảy giỏi, em biết đấy, và biết chơi tất cả các trò chơi. Anh ấy đánh bại Morse ở môn bi-a và đó quả là một chuyện đáng để khoe khoang, vì Morse nghĩ anh ta biết mọi thứ. Anh có xem trận đấu ấy, nó khá vui!"

Steve thấy khá hào hứng trước sự giỏi giang của Charlie, người mà cậu vô cùng ngưỡng mộ và đang cố để học theo. Rose không hề hay biết chút nào về mối nguy cơ mà những tài nghệ và sở thích của Charlie mang lại, nhưng theo bản năng, cô cảm thấy có gì đó không ổn nếu Archie không tán thành.

"Nếu Điện hạ thích mấy anh chàng chơi bi-a đó hơn anh Archie, em không đánh giá cao lắm sự khôn ngoan của anh ấy." Rose nghiêm túc nói.

"Tất nhiên là anh ấy không như vậy; nhưng em thấy đấy, Charlie và Archie đều luôn rất kiêu hãnh, không ai chịu nhún nhường. Anh nghĩ rằng anh Archie đúng, nhưng anh không trách Charlie chút nào nếu anh ấy thỉnh thoảng thích chơi với người khác, họ thực sự là một nhóm người vui vẻ." Steve lắc đầu vẻ đường hoàng, nhưng trong lúc đó, mắt cậu lại ánh lên lấp lánh khi nghĩ đến một số trò của "nhóm người vui vẻ" đó.

"Ôi, Chúa tôi!" Rose thở dài. "Em không biết em có thể làm gì, nhưng em mong các anh ấy sẽ hòa giải với nhau, vì Charlie không thể làm tổn thương Archie được, anh ấy quá tốt và có ý thức."

"Rắc rối nằm ở chỗ đó đấy; Archie thì thuyết giáo, còn Điện hạ thì không chịu được. Anh ấy nói Archie là kẻ tự phụ và chẳng khác gì một nhà truyền giáo, còn Archie lại nói Charlie không phải là một quý ông. Lạy chúa! Cả hai bọn họ hẳn phát điên cả rồi! Đã có lúc anh nghĩ là cả hai bọn họ sẽ lao vào nhau và đánh nhau ấy chứ. Anh ước họ làm vậy, thay vì cứng đầu theo dõi nhau, cau cau có có suốt từ đó tới giờ. Mac và anh giải quyết mấy

chuyện cãi vã như vậy bằng một cây gậy hay thứ gì đó tương tự, thế là ổn."

Rose không thể ngừng cười khi Steve đá vào một cái gối to trên xô pha để minh họa cho ý nghĩa của câu nói vừa rồi; và sau khi cho chiếc gối vài cú đòn đầy tính kỹ thuật, Steve kéo cổ tay áo xuống và mỉm cười với Rose vẻ thương hại vì sự thiếu hiểu biết của hội con gái trước kiểu giải quyết cãi vã nhanh gọn này.

"Hội con trai các anh thật hài hước!" Rose nói, trên mặt hiện lên vẻ ngưỡng mộ pha chút hoang mang, và Steve coi đó là lời khen ngợi về giới tính của cậu.

"Chúng tôi là những tạo vật khá khôn ngoan, thưa quý cô, em sẽ không thể xoay xở được nếu không có bọn anh." Cậu phổng mũi trả lời. Thế rồi, đột nhiên nhảy sang vấn đề làm ăn, cậu nói thêm: "Thế còn số tiền em chuẩn bị cho anh vay? Anh kể rồi, giờ đến lượt em đưa tiền cho anh."

"Tất nhiên là em sẽ đưa cho anh rồi! Anh muốn bao nhiêu?" Rose lấy ví ra.

"Em có thể cho anh vay năm đô la không? Anh muốn trả một món nợ danh dự nho nhỏ và nó khá khẩn cấp." Steve làm ra vẻ như mình là một người đàn ông trưởng thành, thật hài hước khi thấy cảnh đó.

"Chẳng phải mọi khoản nợ đều đáng tôn trọng sao?" Rose ngây thơ hỏi.

"Ừ, tất nhiên rồi; nhưng đây là một vụ cá cược mà anh tham gia, nó nên được giải quyết ngay lập tức." Steve đáp, thấy lúng túng khi giải thích.

"Ôi, đừng cá cược chứ, điều đó không tốt chút nào, và em biết cha anh sẽ không thích. Hãy hứa rằng anh sẽ không làm thế nữa, xin anh hãy hứa với em như vậy đi!" Rose nắm thật chặt bàn tay mà cô vừa mới đưa tiền cho.

“Ừ, anh sẽ không cá cược nữa. Điều đó khiến anh tốn khá nhiều tiền, nhưng anh chỉ cá cho vui thôi. Cảm ơn em rất nhiều, em họ, giờ thì anh ổn rồi.” Steve vội vã rời đi.

Vì đã quyết định làm người hòa giải, Rose chờ đợi một cơ hội, và nó tới sớm hơn cô nghĩ.

Hôm đó, Rose dành cả ngày ở bên thím Clara, thím phải tiếp một số vị khách trẻ và đã mời Rose đến gặp họ, vì thím nghĩ đã tới lúc cho cháu gái mình chế ngự sự e thẹn, trải nghiệm một góc nhỏ của xã hội.

Bữa tối đã kết thúc, mọi người đã về hết. Thím Clara đang nghỉ ngơi trước khi ra ngoài để dự một bữa tiệc tối, còn Rose thì chờ Charlie tới để đưa cô về.

Cô ngồi một mình trong phòng khách tao nhã, cảm thấy mình cực kỳ tuyệt vời và xinh đẹp, vì cô đang mặc bộ váy đẹp nhất của mình, đeo một vòng tay bằng vàng mà thím vừa cho cô, gài một nụ hoa trà trên khăn thắt lưng, giống như tiểu thư Van Tassel xinh đẹp mà mọi người đều ngưỡng mộ. Rose mở xòe phần chân váy để ngồi một cách thuận tiện nhất, tựa người vào lưng một chiếc ghế sang trọng, ngắm nhìn hai bàn chân của mình trong đôi dép mới với những chiếc nơ hình hoa hồng to gần bằng hoa mẫu đơn. Chẳng mấy chốc, Charlie xuất hiện, đi vào trong phòng, Rose nghĩ trông cậu khá ngái ngủ và kỳ lạ. Tuy nhiên, khi thấy Rose, cậu tỉnh táo lại và nói với một nụ cười mà kết thúc bằng một cú ngáp.

“Anh tưởng là em đang ở với mẹ anh, nên anh chợp mắt một chút sau khi đưa mấy cô gái kia về. Giờ thì, anh sẽ phục vụ em, Rosamunda[30*], bất kể khi nào em muốn.”

“Trông anh như đang bị đau đầu ấy. Nếu đúng là như vậy, cứ kệ em. Em không sợ phải chạy về nhà một mình đâu, còn sớm mà.” Rose trả lời, quan sát đôi má đỏ ửng và đôi mắt nặng trĩu

của anh họ mình.

“Anh nghĩ là anh sẽ đưa em về. Sâm banh luôn khiến anh bị đau đầu, nhưng không khí ngoài trời sẽ làm anh tỉnh táo hơn.”

“Thế tại sao anh còn uống?” Rose lo lắng hỏi.

“Không thể tránh được, vì anh là chủ nhà. Em đừng bắt đầu “thuyết giáo” anh đấy; anh phát ngán với mấy quan niệm lỗi thời của Archie rồi, anh không muốn nghe thêm nữa đâu.”

Giọng điệu của Charlie quả là khó chịu, cách xử sự của cậu không giống với bản tính vui vẻ thường ngày, khiến Rose cảm thấy ngạc nhiên, nhưng cô vẫn hiền lành trả lời:

“Em không định “thuyết giáo”, chỉ là khi người ta quý mến ai đó, họ không thể chịu được khi thấy người kia đau khổ.”

Điều đó khiến cho Charlie vui vẻ ngay lập tức, và môi của Rose khẽ run lên, mặc dù cô cố giấu điều đó bằng cách ngửi bông hoa mà cô rút lên từ khăn thắt lưng của mình.

“Anh là một kẻ thô tục tầm thường, anh xin lỗi vì đã khó chịu với em, Rosy.” Cậu nói theo kiểu đùa cợt quen thuộc vốn vô cùng hiệu quả.

“Em mong anh cũng xin lỗi cả anh Archie nữa, và hai người lại trở thành bạn tốt của nhau. Anh chưa bao giờ khó chịu hồi anh ấy là bạn thân của anh.” Rose nói, nhìn lên Charlie khi cậu tiến về phía cô từ chỗ bệ lò sưởi, nơi cậu đứng tựa khuỷu tay nãy giờ.

Ngay lập tức, cậu đứng cứng ngắc và thẳng đơ như cái que thông nòng súng, đôi mắt nặng trĩu lóe lên tia giận dữ khi cậu nói với giọng cao vút và dữ dội:

“Em không nên can thiệp vào mấy chuyện em không hiểu, em họ.”

“Nhưng em có hiểu, em rất phiền muộn khi thấy các anh lạnh lùng và cứng nhắc với nhau như vậy. Các anh đã từng luôn gắn

bó như hình với bóng, vậy mà bây giờ các anh hiếm khi nói chuyện cùng nhau. Anh đã rất sẵn sàng xin lỗi em, em không hiểu tại sao anh không thể xin lỗi anh Archie, nếu người sai là anh."

"Anh không sai!" Câu nói quá ngắn ngủi và quyết liệt ấy khiến Rose giật mình, rồi Charlie nói thêm với giọng bình tĩnh hơn nhưng vẫn rất ngạo mạn: "Một người đàn ông luôn xin lỗi khi anh ta thô lỗ với một quý cô, nhưng một người đàn ông không bao giờ xin lỗi một người đàn ông khác từng xúc phạm anh ta."

"Ôi, trái tim của tôi, thật là cay đắng!" Rose nghĩ, rồi cô tinh nghịch nói, với hy vọng sẽ khiến cho cậu cười: "Em không nói về đàn ông, em nói về hội con trai, và một trong số họ là hoàng tử điện hạ, người nên trở thành tấm gương tốt cho các "thần dân" của mình."

Nhưng Charlie không dịu đi, cậu cố gắng đổi chủ đề bằng cách nghiêm trang nói, khi cậu tháo chiếc khuyên tai bằng vàng nhỏ xíu khỏi dây đeo đồng hồ.

"Anh đã không giữ lời hứa, nên anh muốn trả lại em cái này và giải thoát em khỏi cuộc giao kèo của bọn mình. Anh xin lỗi, nhưng anh nghĩ đó là một lời hứa ngu ngốc, và không có ý định tuân thủ nó. Hãy chọn một đôi khuyên tai phù hợp với bản thân đi. Bây giờ em có quyền đeo chúng rồi."

"Không, em chỉ có thể đeo một chiếc thôi, điều đó chẳng có tác dụng gì cả, vì Archie sẽ giữ lời hứa của anh ấy, em tin chắc là vậy!" Rose rành rọt nói bởi cô vô cùng đau khổ và buồn rầu trước sự sụp đổ của những hy vọng, và không chịu nhận chiếc khuyên tai mà "kẻ đào tẩu" này đưa cho cô.

Charlie nhún vai, ném chiếc khuyên tai vào lòng Rose, cố gắng tỏ ra lạnh lùng, không quan tâm, nhưng hoàn toàn thất bại, vì cậu xấu hổ với bản thân mình, và nhìn chung là khó chịu.

Rose muốn khóc, nhưng lòng kiêu hãnh không cho phép cô làm vậy, cô trút giận bằng cách nói chuyện thay vì nhỏ những giọt nước mắt. Vẻ mặt nhợt nhạt và kích động, Rose nhổm dậy khỏi ghế, ném chiếc khuyên đi, cố gắng nói với giọng vững vàng nhưng không thành công.

"Anh hoàn toàn không phải là người mà em vẫn tưởng, em không hề tôn trọng anh một chút nào cả. Em đã cố gắng giúp anh trở thành người tốt, nhưng anh không để em làm vậy, nên em sẽ không cố nữa. Anh nói rất nhiều về việc là một quý ông thì phải như thế nào, nhưng anh không phải một quý ông, bởi lẽ anh đã thất hứa, và em sẽ không bao giờ tin tưởng anh được nữa. Em không muốn anh về nhà cùng em. Em thà về với Mary còn hơn. Ngủ ngon."

Với sự bùng nổ khủng khiếp cuối cùng đó, Rose ra khỏi phòng, để lại Charlie sửng sốt như thể một trong mấy con chim bồ câu yêu quý của cậu vừa bay thẳng tới và mổ vào mặt cậu vậy. Rose rất hiếm khi tức giận, vì thế mỗi khi cô nổi cáu là lại tạo ra ấn tượng sâu sắc với hội con trai, đó thường là cơn tức giận đúng đắn trước sự bất công hay việc làm sai trái, chứ không phải là sự nóng giận kiểu trẻ con.

Cơn thịnh nộ của cô tan biến sau một, hai tiếng nức nở khi cô mặc đồ vào ở chỗ treo đồ trong sảnh; khi mặc xong, trông cô tươi tỉnh hơn nhiều so với lúc nãy. Sau khi gửi lời chúc ngủ ngon gấp gáp tới thím Clara đang được một người thợ làm tóc chỉnh trang lại bộ tóc, Rose chạy xuống dưới nhà tìm cô hầu Mary. Nhưng Mary đã ra ngoài, người hầu nam cũng vậy, thế là Rose lẻn đi theo lối cửa sau, tự mãn cho rằng cô đã thoát khỏi sự ái ngại của việc có Charlie đi theo hộ tống.

Tuy nhiên, cô đã nhầm, vì khi cánh cổng vừa đóng lại sau lưng cô, cô bỗng nghe thấy tiếng bước chân quen thuộc vang

lên, Điện hạ ở ngay bên cạnh cô, nói với giọng sám hối lịch sự khiến cho cơn thịnh nộ của Rose biến mất như có phép thuật.

"Em không cần phải nói chuyện với anh nếu em không muốn, nhưng anh phải tiễn em về nhà an toàn, em họ ạ."

Cô quay lại ngay lập tức, chìa tay ra và chân thành trả lời:

"Chính em mới là người khó chịu. Xin hãy tha lỗi cho em, chúng ta lại trở thành bạn bè nhé."

Điều này còn tốt hơn hàng tá bài thuyết giảng về sự tốt đẹp của lòng vị tha, và càng tốt hơn cho Charlie, vì nó khiến cậu thấy sự khiêm nhường mới ngọt ngào làm sao, chứng tỏ rằng Rose làm đúng như những điều mà cô "thuyết giảng".

Charlie nồng nhiệt bắt tay Rose, kéo bàn tay đó qua cánh tay mình rồi nói, như thể cậu nóng lòng muốn khôi phục lại thiện cảm của cô em họ:

"Nhìn này, Rosy, anh đã cất cái khuyên tai trở lại chỗ cũ rồi, anh sẽ cố gắng lại lần nữa. Nhưng em không biết việc chịu đựng sự cười nhạo khó khăn thế nào đâu."

"Em biết chứ! Annabel quấy rầy em mỗi lần em gặp cô ta, bởi vì em không đeo khuyên tai sau tất cả những rắc rối em gặp phải khi chuẩn bị cho việc đeo chúng."

"À, mấy lời nói nhảm của cô ta không bằng một nửa mấy câu chế giễu anh phải nghe đâu. Phải cực kỳ can đảm mới chống chọi được việc người ta nói em là kẻ bám váy mẹ, và tất cả những điều tương tự như vậy." Charlie thở dài.

"Em tưởng anh là người "cực kỳ can đảm", như lời anh nói. Hội con trai luôn nói anh là người dũng cảm nhất trong số bảy người." Rose nói.

"Anh vốn can đảm trong vài chuyện, nhưng anh không thể chịu đựng việc bị cười nhạo."

"Đó là một việc khó, nhưng nếu ta đúng thì chẳng phải việc

chịu đựng sẽ dễ dàng hơn hay sao?"

"Với anh thì không; với một nhà truyền giáo thành kính như Archie thì có thể có đấy."

"Xin anh đừng gọi anh ấy là nhà này nhà nọ như vậy! Em nghĩ anh ấy có cái gọi là lòng can đảm về mặt tinh thần, còn anh thì là lòng can đảm về mặt thể chất. Chú đã giải thích sự khác biệt của hai điều đó với em, và tinh thần là điều tuyệt nhất, mặc dù thỉnh thoảng thì có vẻ không phải như vậy." Rose trầm ngâm nói.

Charlie không thích điều đó nên nhanh chóng trả lời: "Anh không tin là anh ấy chịu đựng việc đó giỏi hơn anh, nếu mấy cậu bạn kia chế giễu anh ấy."

"Có lẽ đó là lý do anh ấy tránh xa bọn họ, và muốn anh cũng làm như vậy."

Rose đã "hạ gục" được cậu, Charlie cảm thấy điều đó, tuy nhiên vẫn chưa chịu thua, mặc dù cậu đang đi khá nhanh trong bóng tối, nhưng có vẻ cậu nhìn thấy mọi thứ rõ ràng hơn là trong ánh sáng, và cảm thấy rất dễ dàng để trút bầu tâm sự khi xung quanh "chỉ có Rose".

"Nếu anh ấy là anh ruột của anh, anh ấy sẽ có quyền can thiệp." Charlie lên tiếng với giọng bị tổn thương.

"Em ước anh ấy là anh ruột của anh!" Rose thốt lên. "Anh cũng thế." Charlie trả lời, và cả hai cùng cười trước sự mâu thuẫn của cậu.

Trận cười khiến họ thoải mái hơn, khi Điện hạ nói chuyện trở lại thì giọng cậu đã khác, trầm tư chứ không còn tự mãn hay gắt gỏng.

"Em thấy đấy, thật là khó cho anh khi anh không có anh chị em ruột. Những người khác may mắn hơn anh và không cần phải ra ngoài tìm những người bạn thân khác nếu họ không

thích. Còn anh chỉ có một mình, anh sẽ biết ơn nếu anh có dù chỉ là một cô em gái ruột thôi."

Rose cảm thấy điều này thực sự rất cảm động, bỏ qua từ "dù chỉ" khiếm nhã trong câu cuối, cô nói với sự thành thật bẽn lẽn giúp cô chinh phục anh họ của mình ngay lập tức:

"Cứ coi em là em gái ruột của anh đi. Em biết là em ngốc nghếch, nhưng có lẽ có em còn tốt hơn là không có gì, và em vô cùng thích được làm vậy."

"Anh cũng thích! Vậy chúng ta sẽ coi nhau như anh em ruột nhé, bởi vì em không ngốc, em thân yêu của anh, mà là một cô gái rất có ý thức, tất cả mọi người đều nghĩ vậy, anh rất tự hào khi có một cô em gái như em. Giờ thì lại đây nào!" Charlie nhìn xuống mái tóc xoăn bồng bềnh bên cạnh cậu, khuôn mặt hiển hiện một vẻ xúc động thật sự.

Rose nhảy cẫng lên vui sướng và đặt bàn tay đeo găng bằng da hải cẩu lên trên bàn tay còn lại đang bám trên cánh tay của Charlie, hạnh phúc nói:

"Anh thật tử tế! Giờ thì anh không còn cô đơn nữa, em sẽ cố gắng lấp đầy chỗ trống của Archie cho tới khi anh ấy quay lại, vì em biết là anh ấy sẽ quay lại mà, ngay khi anh cho phép anh ấy làm vậy."

"Ừ, anh cũng không ngại kể cho em nghe là khi anh Archie còn làm bạn thân của anh thì anh không bao giờ muốn có anh chị em ruột hay bất kỳ ai khác; nhưng từ khi anh ấy tránh xa anh, anh cảm thấy buồn chán và cô độc như là Robinson Crusoe trước khi anh chàng Thứ Sáu xuất hiện vậy."

Việc giãi bày tâm sự của Charlie đã củng cố cho quyết tâm của Rose rằng sẽ đưa người cố vấn thân thiết của anh quay trở lại với anh, nhưng cô không nói gì thêm nữa, hài lòng vì mình đã làm rất tốt. Họ chia tay người bạn tuyệt vời của mình, Điện hạ trở về

nhà, thắc mắc tại sao "một anh chàng không ngại tâm sự với một cô gái hay một người phụ nữ nhưng họ thà chết chứ không chịu thú nhận với một anh bạn khác."

Rose cũng thận trọng suy nghĩ lại về chủ đề đó, rồi ngủ thiếp đi khi đang nghĩ trên thế giới này có thật nhiều điều lạ lùng, và cảm thấy rằng cô nên bắt đầu tìm hiểu một vài thứ trong số đó.

Ngày hôm sau, Rose trèo lên đồi để tới gặp Archie. Sau khi kể với cậu tất cả những điều mà cô nghĩ là mình nên kể về cuộc nói chuyện giữa cô và Charlie, cô nài nỉ cậu hãy quên đi những khúc mắc và tha thứ cho Điện hạ.

"Anh cũng đã nghĩ rằng có lẽ mình nên làm vậy, mặc dù anh là người đúng. Anh vô cùng quý mến Charlie, cậu ấy là chàng thanh niên tốt bụng nhất trên đời; nhưng cậu ấy không biết cách nói lời từ chối. Điều đó sẽ khiến cậu ấy gặp phải những chuyện xấu, nếu cậu ấy không cẩn thận." Archie nói một cách nghiêm túc và hiền hậu như mọi khi. "Khi cha anh còn đang ở nhà, anh đã rất bận với ông, vì thế Điện hạ đã dính vào một nhóm người mà anh không thích. Họ cố gắng sống theo kiểu tự do, phóng khoáng và nghĩ rằng như vậy là nam tính; họ tâng bốc Charlie, dẫn dụ cậu ấy vào những trò cá cược, đỏ đen và đi lang thang. Anh ghét cậu ấy làm những việc đó, cố gắng ngăn chặn cậu ấy, nhưng đã làm sai cách, nên bọn anh mới vướng vào mớ rắc rối này."

"Anh ấy sẵn sàng làm hòa nếu như anh không nói nhiều, vì anh ấy thú nhận với em rằng anh ấy đã sai; nhưng em không nghĩ là anh ấy sẽ thú nhận với anh đâu, bằng cách nói ra ấy." Rose lên tiếng.

"Anh không quan tâm chuyện đó; nếu cậu ấy nghỉ chơi với những kẻ du thủ du thực ấy và quay lại, anh sẽ giữ kín miệng và không "rao giảng" gì cả. Anh thắc mắc liệu có phải cậu ấy nợ

tiền mấy gã kia nên mới không nghỉ chơi với họ cho tới khi nào trả hết nợ. Anh mong là không phải như vậy, nhưng đừng đánh liều mà hỏi cậu ấy nhé, mặc dù có thể là Steve biết đấy, Steve luôn theo sát Charlie, đó cũng là một điều đáng tiếc." Archie trông có vẻ lo lắng.

"Em nghĩ là Steve biết, vì anh ấy đã nói về khoản nợ danh dự vào ngày em đưa cho anh ấy..." Rose dừng lại ở đó, mặt đỏ ửng lên.

Archie yêu cầu cô "thú tội", và cô đã kể toàn bộ câu chuyện trong năm phút, vì không ai dám làm trái lệnh của anh cả. Cậu làm Rose thêm phiền muộn bằng việc nhét một tờ năm đô la vào túi của cô, ép buộc cô phải nhận, trông cậu vừa phẫn nộ vừa quyết đoán khi cậu nói:

"Không bao giờ được làm thế lần nữa nhé; hãy bảo Steve đến chỗ anh, nếu em ấy sợ phải đến chỗ cha em ấy. Charlie không liên quan gì đến việc đó; cậu ấy không mượn một đồng nào từ con gái cả đâu, ngay cả trong suy nghĩ cũng không. Nhưng đó là điều tai hại mà cậu ấy gây ra cho Steve, Steve sùng bái Charlie, cố gắng trở nên giống cậu ấy ở mọi mặt. Đừng nói gì cả; anh sẽ khiến cho mọi thứ ổn cả thôi, không ai có thể trách em đâu."

"Ôi em ư! Em luôn tạo ra rắc rối trong khi cố gắng giúp đỡ, rồi gây ra những điều sai lầm." Rose thở dài, rất phiền muộn trước sự lỡ lời vừa rồi của mình.

Archie an ủi cô bằng việc nhấn mạnh rằng tốt nhất là luôn luôn nói sự thật, rồi khiến cho cô khá tươi tỉnh bằng cách hứa là sẽ giảng hòa với Charlie sớm nhất có thể.

Cậu giữ lời hứa nghiêm chỉnh tới mức ngay chiều hôm sau, khi Rose nhìn ra ngoài cửa sổ, cô được chứng kiến cảnh tượng hết sức vui vẻ: Archie và Điện hạ cùng xuất hiện trên đường, khoác tay nhau, nói chuyện cùng nhau như thể đang bù đắp cho

sự im lặng không mấy vui vẻ trong suốt những tuần qua.

Rose bỏ dở công việc, chạy nhanh tới mở thật rộng cánh cửa, đứng đó mỉm cười với các anh với vẻ thật hạnh phúc, khiến cho khuôn mặt của hai cậu thanh niên sáng bừng khi họ hăng hái chạy lên những bậc thềm để thể hiện rằng mọi thứ với cả hai đều đã ổn rồi.

"Người hòa giải nhỏ bé của bọn anh đây rồi!" Archie nói, bắt tay cô thật mạnh.

Charlie nói thêm, với một cái nhìn khiến Rose thật tự hào và vui vẻ: "Và là em gái của em."

30* *Tên một vị hoàng hậu trong lịch sử. Ở đây Charlie đang đùa với Rose.*

CHƯƠNG 24
Chọn ai đây?

"Thưa chú, cháu đã tìm hiểu được con gái sinh ra để làm gì rồi." Rose nói, ngay sau cuộc hòa giải giữa Archie và Điện hạ.

"Xem nào, cháu yêu, đó là gì thế?" Chú Alec hỏi khi đang đi loanh quanh trong sảnh.

"Là để chăm sóc cho hội con trai." Rose trả lời, mặt này rạng rỡ vì mãn nguyện. "Phebe đã cười phá lên khi cháu nói với chị ấy như vậy, rồi bảo rằng chị ấy nghĩ con gái thì nên học cách chăm sóc bản thân mình trước đã. Nhưng đó là bởi vì chị ấy không có bảy người anh em họ như cháu."

"Tuy nhiên, cô ấy nói đúng đấy, Rosy, cháu cũng vậy, vì hai việc đó đi đôi với nhau. Cùng với việc giúp đỡ bảy anh chàng kia thì trong vô thức cháu cũng đã tự cải thiện bản thân rất nhiều." Chú Alec nói, dừng lại để gật đầu và mỉm cười với cô gái đang ngồi trên chiếc ghế tre với khuôn mặt rạng rỡ sau trò cầu lông sôi động thay vì chạy nhảy ngoài trời do bị một cơn bão cản trở.

"Thật vậy ạ? Cháu vui về điều đó, nhưng thực sự thì, thưa chú, cháu thật lòng cảm thấy cháu cần phải chăm sóc cho các anh, bởi lẽ họ luôn tìm đến cháu khi họ gặp đủ mọi loại rắc rối, hỏi xin lời khuyên, và cháu rất thích như vậy. Chỉ có điều không phải lúc nào cháu cũng biết phải làm gì, mỗi lúc như vậy cháu sẽ bàn bạc riêng với chú, sau đó làm họ bất ngờ với sự thông thái của cháu nhé."

"Được rồi, cháu yêu, vấn đề đầu tiên là gì nào? Chú thấy cháu đang nghĩ gì đó trong đầu, hãy đến đây và nói cho chú nghe nào."

Rose khoác tay chú, cùng chú đi đi lại lại, kể cho chú nghe về Charlie, hỏi chú làm thế nào để cô có thể giữ Charlie ngay thẳng, và trở thành một người em gái thật sự của cậu.

"Cháu có sẵn sàng đến nhà thím Clara và ở lại đó một tháng không?" Chú Alec hỏi khi cô kết thúc câu chuyện.

"Có, thưa chú, nhưng cháu không thích cho lắm. Chú có thực sự muốn cháu đi không?"

"Cách chữa bệnh tốt nhất cho Charlie lúc này là một liều thuốc Rose hằng ngày, cháu sẽ đến đó và canh chừng Charlie uống nó chứ?" Chú Alec bật cười.

"Ý của chú là nếu cháu đến đó, cố gắng khiến anh ấy vui vẻ thì anh ấy sẽ ở nhà và tránh xa mấy tên ngổ ngáo kia?"

"Chính xác."

"Nhưng liệu cháu có thể làm anh ấy vui vẻ không? Anh ấy thích chơi với con trai mà."

"Không phải lo đâu, thằng bé sẽ được chơi với hội con trai thôi, vì chúng sẽ tụ lại chỗ cháu như lũ ong thợ vây quanh ong chúa của chúng vậy. Cháu không thấy vậy sao?"

"Bà Plenty vẫn thường bảo là trước kia số lần các anh tới đây chỉ bằng một nửa so với từ khi cháu đến, nhưng cháu chưa bao giờ nghĩ cháu tạo nên sự khác biệt, có vẻ như việc họ đến đây là lẽ tự nhiên thôi."

"Cô bé khiêm tốn này không biết bản thân là một thỏi nam châm, nhưng cô ấy sẽ sớm hiểu ra điều đó thôi." Bác sĩ Alec véo nhẹ một bên má đã ửng hồng lên vì vui sướng khi nghĩ đến việc được yêu thương thật nhiều. "Giờ thì, cháu thấy đấy, nếu chú đưa thỏi nam châm này tới nhà thím Clara, hội con trai sẽ bị hút tới đó như sắt bị hút vào nam châm vậy, chắc chắn là thế. Charlie sẽ thật vui vẻ khi ở nhà, thằng bé sẽ không quan tâm đến mấy cậu bạn ngổ ngáo kia nữa; chú mong là vậy." Chú nói

thêm, biết rất rõ sẽ khó khăn thế nào để giúp một chàng trai mười bảy tuổi dứt ra khỏi cái sở thích đầu tiên được gọi là "nhìn đời", cái mà, ôi thánh thần ơi, thường kết thúc bằng việc nhìn thấy cái chết.

"Cháu sẽ đi ngay lập tức, thưa chú! Thím Clara vẫn luôn đề nghị cháu chuyện này, thím ấy sẽ vui vẻ đón nhận cháu. Cháu có thể sẽ phải mặc đồ diêm dúa, ăn tối muộn, gặp gỡ rất nhiều khách khứa, và phải rất sành điệu, nhưng cháu sẽ cố để những điều đó không làm tổn thương cháu. Nếu cháu gặp khúc mắc hay lo lắng về bất cứ điều gì, cháu sẽ chạy ngay tới chỗ chú." Rose trả lời, ý định tốt đẹp đã chinh phục được sự nhút nhát của cô.

Vậy là mọi thứ đã được quyết định, không cần phải nói nhiều về lý do thực sự của cuộc viếng thăm này, Rose chuyển tới ở cùng thím Clara, cảm thấy rằng bản thân cô có việc phải làm, và rất nóng lòng muốn hoàn thành việc đó thật tốt.

Chú Alec đã đúng về chuyện những chú ong, vì hội con trai đã theo sát nữ hoàng của mình, làm thím Clara bất ngờ vì sự siêng năng đột xuất của họ trong việc ghé thăm, ăn tối và chơi đùa ở nhà thím. Charlie quả là một chủ nhà tận tâm, cố gắng thể hiện sự biết ơn của mình bằng việc đối xử rất tử tế với "cô em gái nhỏ" của mình, vì cậu đã đoán ra tại sao cô bé lại tới. Trong lòng cậu rất cảm động trước những nỗ lực chân thật của cô bé nhằm "giúp cậu tốt lên".

Rose thường mong ngóng được trở lại ngôi nhà cũ, với những niềm vui đơn giản hơn và những nhiệm vụ hữu ích hơn của cuộc sống ở đó; nhưng bất chấp những ý kiến của Phebe, cô đã quyết định rằng "con gái sinh ra để chăm sóc cho con trai", vì thế tâm hồn nhỏ bé mang dáng dấp người mẹ của cô cảm thấy có rất nhiều điều để tận hưởng trong công việc mới mà cô vừa

nhận.

Quả là một điều tuyệt đẹp khi thấy một cô gái chân thành, khuôn mặt đáng yêu giữa một đám các chàng thanh thiếu niên cao lớn, cố gắng để hiểu, giúp đỡ và làm hài lòng bọn họ với sự trìu mến kiên nhẫn đã tạo ra nhiều phép màu nhỏ mà chính cô cũng không nhận ra. Tiếng lóng, cách xử sự thô lỗ cũng như những thói quen cẩu thả đã bị "trục xuất" và được cải thiện bằng sự xuất hiện của cô gái nhỏ dịu dàng. Tất cả những phẩm chất nam tính xuất hiện, được khích lệ với sự ngưỡng mộ chân thành dành cho họ bởi một người mà ý kiến tốt đẹp của người đó có giá trị hơn những gì họ thú nhận. Trong khi đó, Rose cố noi theo những phẩm chất tốt đẹp mà cô vẫn thường khen ngợi họ, dẹp bỏ những thói phù phiếm của con gái hay những nỗi sợ hãi, trở nên mạnh mẽ, công bằng, ngay thẳng và dũng cảm, cũng như thành thật, tốt bụng và xinh đẹp.

Cuộc thử nghiệm này thành công đến mức sau khi một tháng kết thúc, Mac và Steve yêu cầu Rose đến thăm họ, và Rose tới nhà họ, cảm thấy rằng cô muốn nghe thím Jane nghiêm khắc nói giống như thím Clara lúc Rose rời đi: "Thím ước gì thím có thể giữ cháu lại cả cuộc đời này, cháu yêu."

Sau Mac và Steve, đến lượt Archie và "đồng bọn" của cậu làm phiền Rose vài tuần. Ở với họ, cô cảm thấy rất vui, cô cảm thấy như mình muốn lưu lại đó mãi mãi, nếu cô có thể có cả chú Alec ở đây nữa.

Tất nhiên, cô không thể ngó lơ cô Myra. Với sự tuyệt vọng bí mật, Rose đến "Lăng tẩm", cái tên mà hội con trai đặt cho chỗ ở ảm đạm của cô. May mắn thay, chỗ ở của cô rất gần nhà, và chú Alec cũng ghé qua rất thường xuyên khiến cho những ngày Rose tới thăm cô Myra đỡ buồn rầu hơn cô tưởng tượng rất nhiều. Họ thực sự đã khiến cô Myra cười thành tiếng nhiều hơn một lần;

và Rose khiến cho cô Myra cảm thấy khỏe khoắn hơn rất nhiều bằng việc đưa ánh nắng vào, ca hát trong ngôi nhà yên ắng, nấu những món ăn lành mạnh, giải khuây cho người phụ nữ đứng tuổi với những bài giảng nhỏ hài hước về môn Sinh học, đến nỗi cô Myra quên cả uống thuốc, từ bỏ thuốc ngủ, vì cô ngủ rất ngon, sau những buổi đi dạo dài cùng những chuyến đi bằng xe ngựa mà cô bị dụ dỗ thực hiện, cô không cần bất cứ viên thuốc ngủ nào nữa.

Thế là mùa đông trôi qua thật nhanh, đến tháng Năm, Rose mới thực sự yên ổn tại nhà của mình. Họ gọi cô là "Rose Hằng Tháng", bởi cô đã ở với mỗi người thím, người cô một tháng, để lại những ký ức hạnh phúc về bông hoa nở rộ cùng hương thơm, khiến cho tất cả mọi người đều muốn bông hoa của đại gia đình trở lại một lần nữa.

Chú Alec cực kỳ hân hoan khi "kho báu" của mình trở về; nhưng khi thời gian trôi qua, gần đến hạn kết thúc của một năm làm thí nghiệm, chú có nỗi sợ bí mật rằng Rose có thể sẽ thích ở lại nhà thím Jessie, hoặc thậm chí là thím Clara, vì lợi ích của Charlie. Chú không nói gì cả, nhưng chú chờ đợi ngày vấn đề được quyết định với nỗi lo ngay ngáy. Trong lúc chờ đợi, chú đã gắng hết sức để hoàn thành nhanh nhất có thể công việc mà chú đã khởi sự rất tốt.

Rose thực sự đang rất hạnh phúc, cô ra ngoài hầu như cả ngày để tận hưởng sự thức tỉnh tuyệt đẹp của thế giới, vì mùa xuân tới sớm và thật tươi sáng, như thể nóng lòng muốn thực hiện vai trò của mình vậy. Hàng loạt cây dẻ ngựa già cỗi nảy chồi xung quanh cửa sổ phòng cô, những thứ mang sắc xanh lá nhô lên như có phép thuật trong khu vườn dưới bàn tay của cô, những bông hoa chịu được giá rét nở nhanh nhất có thể, họ hàng nhà chim hót vui vẻ phía trên đầu, và hằng ngày một điệp

khúc của những giọng nói dễ thương vang lên: “Chào buổi sáng, em họ, thời tiết rất tươi đẹp, đúng không?”

Không ai nhớ cái ngày xảy ra cuộc nói chuyện quan trọng đã dẫn đến cuộc thí nghiệm của bác sĩ (không một ai ngoài bản thân chú), thế nên khi các thím được mời đến để uống trà vào một ngày thứ Bảy, họ đã đến mà không hề nghi ngờ gì cả; tất cả bọn họ đang ngồi cùng nhau và nói chuyện phiếm về xã hội thì chú Alec bước vào với hai bức ảnh trong tay.

“Chị có nhớ cái này không?” Chú nói, đưa một tấm cho thím Clara xem, trùng hợp thay, thím là người ngồi gần chú nhất.

“Có chứ, tất nhiên rồi; rất giống con bé hồi con bé tới đây. Trông hơi buồn, biểu hiện không giống trẻ con, gương mặt gầy nhỏ nhắn, với đôi mắt to và đen.”

Bức ảnh được chuyền tay nhau, và tất cả đều đồng ý rằng “nó rất giống Rose một năm trước”. Khi quan điểm này được đưa ra, bác sĩ lại cho mọi người xem bức ảnh thứ hai, bức ảnh này được đón nhận với sự tán thành, và lời tuyên bố rằng đó là một “bức chân dung xinh đẹp”.

Tất nhiên là vậy, nó là một sự đối nghịch rõ rệt với bức thứ nhất, bởi vì đó là một khuôn mặt rạng rỡ, tươi cười, tràn đầy tinh thần và sức khỏe của một cô gái trẻ, không có dấu hiệu nào của sự u sầu, mặc dù đôi mắt dịu dàng có ánh lên vẻ suy tư, và đường viền quanh môi thể hiện tính nhạy cảm.

Chú Alec đặt cả hai bức ảnh lên bệ lò sưởi rồi lùi lại một, hai bước, chăm chú quan sát chúng với sự thỏa mãn tột cùng trong vài phút, và xoay người lại, nói ngắn gọn khi chú chỉ vào hai gương mặt:

“Thời gian đã hết; các chị có nghĩ rằng thí nghiệm của em đã thành công hay không, thưa các chị?”

“Chao ôi, đúng là như vậy!” Bà Plenty thốt lên, bỏ sót một mũi

khâu trong sự ngạc nhiên.

“Thành công vang dội, cháu yêu!” Bà Peace trả lời, mỉm cười với vẻ hoàn toàn tán thành.

“Con bé quả nhiên đã khá hơn, nhưng vẻ bề ngoài chỉ là sự lừa dối, con bé vốn chẳng có chút nền tảng thể chất nào cả.” Cô Myra càu nhàu.

“Tôi sẵn lòng chấp nhận điều đó, chỉ riêng về mặt sức khỏe, cuộc thí nghiệm quả thực đã thành công.” Thím Jane nhã nhặn nhận xét, không thể quên sự tử tế của Rose với cậu con trai Mac của thím.

“Tôi cũng vậy; tôi còn nghĩ hơn cả thế, vì tôi thực sự tin rằng Alec đã tạo ra những điều tuyệt vời cho đứa trẻ này, con bé sẽ trở thành một người đẹp trong hai hay ba năm nữa.” Thím Clara thêm vào, cảm thấy rằng thím không thể nói điều gì tốt hơn thế.

“Tôi luôn biết chú ấy sẽ thành công, tôi rất mừng khi tất cả mọi người đều chấp nhận điều đó, vì chú ấy xứng đáng nhận được sự tín nhiệm và khen ngợi hơn những gì chú ấy từng được nhận.” Thím Jessie reo lên, vỗ tay với sự nhiệt tình khiến cho chiếc tất nhỏ màu đỏ của Jamie vẫy qua vẫy lại như một lá cờ thắng trận phấp phới bay trong không trung.

Chú Alec cúi chào thật hoành tráng, trông chú rất biết ơn, rồi chú nghiêm trang nói:

“Cảm ơn mọi người, giờ thì câu hỏi là, em có nên tiếp tục không? Vì đây mới chỉ là khởi đầu thôi. Không ai trong số những người ngồi đây biết về những trở ngại mà em gặp phải, những lỗi lầm mà em từng có, những nghiên cứu mà em đã dành cho trường hợp này, cùng những nỗi lo em thường xuyên cảm nhận được. Chị Myra nói đúng một chuyện, Rose là một tạo vật mỏng manh, nhanh chóng phát triển dưới ánh nắng, và cũng nhanh chóng bị héo úa nếu không có ánh nắng. Con bé không có điểm

yếu đặc biệt nào cả, nhưng lại thừa hưởng bản chất nhạy cảm từ mẹ mình, nên cần sự quan tâm khôn ngoan nhất cũng như dịu dàng nhất để giữ cho tâm hồn nhỏ bé đầy nhiệt huyết không bị phai mờ trong cơ thể bé nhỏ được cấu thành một cách tuyệt hảo. Em nghĩ rằng em đã tìm được biện pháp chữa trị đúng đắn, với sự giúp đỡ của mọi người, em tin rằng chúng ta có thể tạo nên một người phụ nữ đáng yêu và cao quý, người sẽ trở thành niềm an ủi cùng sự tự hào đối với tất cả chúng ta."

Nói đến đây, chú Alec dừng lại để lấy hơi sau khi đã phát biểu rất hăng say, và giọng của chú có phần hơi khàn ở những từ cuối. Tiếng xì xào nhẹ nhàng từ những người phụ nữ trong gia đình có vẻ động viên chú, và chú tiếp tục với nụ cười thật dịu dàng, vì người đàn ông tốt bụng này đang cố gắng một cách kín đáo để giành được sự ủng hộ từ tất cả những quý bà ngồi đây khi thời điểm tới.

"Giờ thì, em không muốn mình là người ích kỷ hay độc đoán, vì em là người giám hộ của cô bé, em sẽ để Rose tự lựa chọn cho bản thân mình. Chúng ta đều muốn có con bé, nếu nó muốn tới ở lại nhà của bất kỳ ai trong số mọi người hơn là với em thì con bé sẽ được làm vậy. Thực ra, em đã động viên con bé tới ở lại nhà của các chị vào mùa đông vừa rồi, để con bé thấy được tất cả chúng ta có thể đem đến cho nó cái gì, và đánh giá xem nơi nào khiến nó hạnh phúc nhất. Đó chẳng phải là phương pháp công bằng nhất sao? Mọi người có đồng ý tôn trọng sự lựa chọn của con bé như em không?"

"Có, chúng tôi đồng ý." Tất cả các bà thím đồng thanh nói, có vẻ bị kích động bởi sự háo hức trước viễn cảnh được ở cùng Rose trong cả một năm.

"Tốt lắm! Con bé sẽ tới đây ngay thôi, sau đó chúng ta sẽ quyết định vấn đề này cho năm sau. Năm quan trọng nhất, em

nhắc nhở mọi người vậy, vì con bé đã có một khởi đầu tốt, sẽ nhanh chóng trổ bông nếu mọi thứ diễn ra tốt đẹp với nó. Thế nên em xin mọi người đừng phá hoại thành quả của em, hãy đối xử thật sáng suốt và nhẹ nhàng với cô gái nhỏ ấy, nếu có bất cứ nguy hại gì xảy đến với con bé, em nghĩ trái tim em sẽ tan vỡ mất."

Trong lúc nói, chú Alec đột nhiên quay lưng lại và vờ như đang xem xét mấy bức ảnh một lần nữa, nhưng những người thím thì hiểu người đàn ông cô độc này yêu quý đứa trẻ đó tới mức nào, chú đã từng yêu thương mẹ của cô bé rất nhiều năm trước, và giờ thì tìm được niềm vui trong việc nuôi dưỡng Rose bé nhỏ, cô cháu gái rất giống mẹ mình. Những quý bà tốt bụng gật đầu và thở dài, ra hiệu cho nhau rằng không ai được than phiền nếu không được chọn, hoặc cố gắng cướp đi "Niềm vui trong tim" của chú Alec, cách mà hội con trai gọi Rose.

Ngay lúc đó, những giọng nói vui vẻ đầy dễ chịu vang lên từ phía khu vườn, những nụ cười lập tức xuất hiện trên những khuôn mặt nghiêm túc. Chú Alec xoay người lại ngay, lên tiếng khi chú ngẩng cao đầu: "Con bé đây rồi; thời khắc đó đã đến!"

Hội anh em họ của Rose vừa đi hái hoa, và thi nhau đổ xô vào với chiến lợi phẩm nặng trĩu trên tay.

"Bông hồng Scotland tuyệt đẹp của chúng ta cùng những cái gai vây quanh đây rồi." Chú Alec nói, ngắm nghía cô bé với sự tự hào và dịu dàng lạ thường khi cô bé tới đưa cho bà Peace xem chiếc giỏ đầy những bông hoa nở sớm, những chiếc lá tươi xanh cùng những ngọn cỏ dại kỳ lạ của mình.

"Để đống lộn xộn của các cháu ngoài sảnh đi, các chàng trai, rồi ngồi yên lặng xuống đây nếu như các cháu muốn ở lại đây, vì chúng ta đang bận." Bà Plenty nói, chỉ tay vào mấy cậu con trai đang náo loạn, mấy cậu đang bàn tán về sự ra đời đầy vui vẻ của

ánh nắng mùa xuân và những bài tập cho sức khỏe.

"Tất nhiên là bọn cháu muốn ở lại rồi! Không thể nào bỏ lỡ bữa trà chiều thứ Bảy để làm bất cứ cái gì khác." Anh cả nói khi cậu lập lại trật tự giữa những người anh em của mình bằng một cái gật đầu, một từ, và thỉnh thoảng là một cái lắc đầu.

"Chuyện gì đang diễn ra vậy? Một tòa án quân sự sao?" Charlie hỏi, nhìn những quý bà đang tập hợp lại với vẻ giả vờ sợ hãi và nỗi tò mò thật sự, vì khuôn mặt của họ tiết lộ rằng một việc rất thú vị đang diễn ra.

Chú Alec giải thích trong vài từ, cố gắng nói thật ngắn gọn và điềm tĩnh nhất có thể; tuy nhiên, sức ảnh hưởng của nó khá thú vị, bởi từng cậu lập tức bắt đầu mua chuộc, dụ dỗ và tâng bốc cô em họ để cô bé chọn nhà của họ.

"Em thực sự nên tới nhà anh vì lợi ích của mẹ anh, như một sự hưởng thụ dành cho bà vậy, em biết đấy, vì hẳn là mẹ anh đã hoàn toàn chán ngán với lũ con trai rồi." Archie bắt đầu, sử dụng luận điểm mạnh nhất mà cậu có thể nghĩ ra ngay lúc đó.

"Ôi phải rồi! Bọn em không bao giờ chỉ trích, bắt chị phải làm gì hay gọi chị là "mèo yếu đuối", nếu chị muốn."

Geordie và Will cầu xin, thay vẻ mặt méo xẹo của mình bằng một nụ cười mà chúng cố nặn ra với sự ngọt ngào.

"Và em luôn luôn rửa tay trước khi chạm vào người chị, chị sẽ là cô búp bê của em, bởi Tọc Mạch đã đi mất rồi, em sẽ yêu chị thật nhiều." Jamie thốt lên, bám vào Rose với khuôn mặt bụ bẫm chan chứa sự cảm kích.

"Anh trai và em gái thì nên sống với nhau; đặc biệt là khi anh trai cần một ai đó để khiến cho ngôi nhà trở nên vui vẻ hơn." Charlie chêm vào, với giọng dỗ dành và ánh mắt khiến cho Rose cảm thấy thật khó để cưỡng lại.

"Anh ở với em ấy lâu nhất rồi, bây giờ đến lượt bọn em; Mac

cần em ấy hơn anh đấy, Điện hạ, vì em ấy là "ánh sáng trong đôi mắt" của anh ấy, anh ấy nói vậy cơ mà. Coi nào, Rose, chọn bọn anh đi, anh sẽ không bao giờ bôi loại sáp mùi xạ hương mà em ghét lên tóc thêm lần nào trong đời nữa." Steve nói với thái độ nghiêm nghị nhất có thể, khi cậu đề cập đến sự hy sinh cao cả của mình.

Mac hé nhìn đầy khao khát qua cặp kính, nói một cách tỉnh táo và chân thành lạ thường:

"Đúng vậy, em họ, như thế thì chúng ta có thể học môn Hóa cùng nhau. Những thí nghiệm của anh không bị nổ thường xuyên nữa, và mấy loại khí không hề tệ chút nào khi em đã quen với chúng."

Rose đứng yên tại chỗ, những bông hoa rơi khỏi tay khi mắt cô đảo hết từ khuôn mặt hăng hái này đến khuôn mặt hăng hái khác, trong khi những nụ cười cùng muôn vàn lời dụ dỗ, tâng bốc hướng về phía cô bé. Sau khi cười phá lên trước dự định của Mac, Rose nhìn sang chú mình, người đang chăm chú nhìn cô với ánh mắt chan chứa tình yêu và sự mong mỏi.

"À phải rồi!" Cô bé nghĩ. "Chú hẳn là người muốn có mình nhất! Mình vẫn thường muốn tặng chú thứ gì đó mà chú cực kỳ yêu thích, và giờ thì mình có thể rồi."

Đúng lúc đó, trước một cử chỉ đột ngột của bà Peace, sự im lặng bao trùm, Rose chậm rãi nói, với đôi má mang màu sắc tuyệt đẹp, và ánh nhìn cầu khẩn hướng quanh căn phòng, như thể cầu xin sự tha tội của hội con trai:

"Thật là khó để lựa chọn khi mọi người đều rất yêu quý cháu; chính vì thế cháu nghĩ rằng cháu nên chọn người có vẻ cần cháu nhất."

"Không, cháu yêu, cháu phải chọn người mà cháu yêu quý nhất và cảm thấy vui vẻ khi ở cùng nhất." Chú Alec vội nói, khi

cô Myra hít một hơi thật rầu rĩ và lẩm bẩm "Ôi thánh Caroline!" khiến cho Rose dừng lại và nhìn về hướng đó.

"Cứ bình tĩnh, em họ; đừng quá vội vàng kết luận, và hãy nhớ, anh là bạn của em." Charlie thêm vào, vẫn tràn đầy hy vọng.

"Em không muốn mất thêm thời gian nữa! Em biết em yêu quý ai nhất, người nào mà em vui vẻ khi ở cùng nhất, và em chọn chú. Liệu chú có muốn ở cùng em không nhỉ?" Rose thốt lên, giọng cô bé khiến cho sự xúc động vì đồng cảm lan tỏa giữa những người nghe, nó tràn ngập sự tự tin dịu dàng và tình yêu.

Nếu như Rose thực sự có chút nghi ngờ nào, thì ánh nhìn trên gương mặt chú Alec sẽ xua tan nó đi mà không cần thêm một từ nào nữa, chú mở rộng cánh tay của mình, và cô bé chạy vào trong vòng tay chú, cảm nhận rằng đó chính là nhà của mình.

Trong thoáng chốc, không ai nói gì, nhưng có những dấu hiệu của sự cảm động giữa những người bà, người thím, điều này nhắc nhở hội con trai phải hành động trước khi một "trận lũ" tràn tới. Thế nên họ cầm tay nhau, nhảy chân sáo quanh chú Alec và Rose, hát vang một ca khúc thiếu nhi với sự truyền cảm bất ngờ:

"Vòng quanh Rosy!"

Tất nhiên không ai có ý kiến gì khác nữa, và Rose ló ra khỏi vòng tay của chú Alec, cười lớn, dấu vết của một chiếc khuy áo gi lê in hằn bên má trái. Chú nhìn thấy nó và nói, kèm theo một nụ hôn hạnh phúc làm mờ một nửa vết hằn đó: "Đây là con cừu con của chú, và chú đã đánh dấu lên má của cô bé, để không ai có thể cướp đi được."

Điều đó khiến cho hội con trai thấy buồn cười, và chúng cùng nhau hét lên:

"Chú có một con cừu nhỏ!"

Nhưng Rose dập tắt sự ồn ào bằng cách chui vào bên trong

vòng tròn, cùng những người anh em của mình nhảy nhót rất vui vẻ, giống như các chàng thanh niên và các cô thiếu nữ vòng quanh một Cây Cột Hoa. Trong khi đó, Phebe vừa bước vào, mang theo nước sạch để cắm hoa, bắt đầu cất tiếng ríu rít, líu lo và cúc cu, như thể tất cả chim chóc trên bầu trời đã đến để tham gia cuộc vui chơi mùa xuân của tám người anh em họ.

HẾT